108

[illegible]

Qb: 22

N13

[illegible]

A. M. D. G.

சங். இராஜநாத் சாங்கோபாங்குராத
சுவாமிகளால் அருளிச் செய்தது

புராதிம காண்டம்

(பழைய ஏற்பாட்டின் சரித்திரம்)

இரண்டாம் பதிப்பு.

MADRAS

PRINTED AT THE "GOOD PASTOR" PRESS.

Copy Right] 1913. [Reserved

[illegible]
108 / 1114
A. M. D. G.

சங். இ. ஸ்ரீ ஜருஷ் சாங்கோபாங்கநாத சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த,

புராந்திம காண்டம்

(பழய ஏற்பாட்டின் சரித்திரம்)

பதி னுன்னையும் உன் ஆத்துமத்தையுஞ் சாக்கிரதையாய்க் காக்கக்கடவாய். நீ கண்களால் கண்ட வார்த்தைகளை மறக்கவேண்டாம்; உன் சீவிய காலமெல்லாம் அவைகள் உன் இருதயத்தை விட்டு நீங்காதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிரு. (உபாகமம். IV-9.)

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ... MADRAS

இது

தென்னூர், ஆ. துரைசின்னதுரை யவர்களால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

MADRAS.
PRINTED AT THE "GOOD PASTOR" PRESS.
1913.

Copy Right] [*Reserved.*

Nihil obstat:

S. Jos. **BALASAMI**,
Censor ad hoc.

IMPRIMATUR:

✠ **J. AELEN**,
Archiepiscopus,
Madraspatanus.

In festo Sti. Francisci Xaverii,
Die 3 Decembris 1913.

108
1·14

இந்நூலைச் செய்தவரால் முகவுரை.

ஆதியான், அநாதியான், அனந்தாதியான், சயம்ப
ராபரன், சயமஸ்தியான், சயமூலன், சத்தியாங்கமூலன்,
நித்தியாங்கமூலன், ஞானக்கியானமூலன், தர்மக்கிரமமூல
ன், ஜெனனவுற்பவமூலன், அரூபரூபன், பிரதிமையற்ற
ரூபன், ஞானரூபன், அப்பிரமாண பிரமாணன், அபரியந்
த பரியந்தன், அசமசமானன், அசிவியற்ற சிவன், க்ஷய
க்ஷயித்திய சிவன், அப்ரிமிதத் தயாபரன், நிர்வசீக நீதின்,
பரன், அனந்த வல்லபன், சர்வசுபசுந்தரன், அசிந்தமகி
மோத்தமன், ஓயாசுகதிப்பிரவாகன், ஒழியாமோட்சதத்தி
யாகன், திரிகால நிதானன், திரிலோகவாசன், திரிபுவனத்
தாங்கிதன், சர்வஸ்தான ஸ்தாபிதன், சர்வாதீஸ்பரன்,
சர்வாக்கிரேஸ்பரன், சர்வபராபரனை தேவ கடவுளையும்,
அவருடைய ஏக வேதக்கிரம நெறியையும் விரித்துரை
யாக்குவோம்.

தருமத்தில் தாற்பரியரும், மோக்ஷசகதிபெற மனப்
பிரியருமான சமஸ்தரும் இதைப்பத்தி நிறைந்த சித்தத்
தோடு சிரவணதானஞ்செய்து படிக்கவுங்கேட்கக்கடவர்.

இரண்டாம் பதிப்புப் பிரசுரமாக்கினவரால்.

முகவுரை.

பொன்மலை புச்சியிற் பொலியுஞ் சூரியன், பூவுலகத்தின் எத்திசைக் கண்ணும் வியாபித்த புறவிருளை யொழித்துத் தன்னொளியைப் பரப்பிக், கட்புலனுக்குப் பொருள்களைக் காட்டுவதுபோல, மனுமக்களுடைய அஞ்ஞானமென்னும் அகவிருளை யொழித்து, மெஞ்ஞானமென்னும் கதிரொளியைப் பரப்பி, முழுமுதற் கடவுளை யறிந்து வணங்கிப் பேரின்ப வீட்டையும் பார்க்கத்தைக் காட்டுதற்காகக், கருணாநிதியாகிய சர்வேஸ்வரன் திருவருள் கூர்ந்து தந்தருளின சத்தியவேதப் பழய, புதிய ஏற்பாடுகளில், அடங்கிய திவ்விய சரித்திரங்களை மூலபாஷையினின்றும் மொழிபெயர்த்துத் தொகுத்துச், சத்திய வேதக் கிறிஸ்துவர்கள் உய்யும் பொருட்டு, ஏறக்குறைய பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலே இந்தப் பரத கண்டத்திலே வசித்திருந்த, சத்தியவேத போதகராகிய சங். இராஜருஷி, சர்கோபாங்கநாதசுவாமிகள் அல்லது, சங். யாக்கோபு கோன்சால்வெஸ் (Rev. Jacob Gonzalves) என்பவர் பூர்வீக காண்டம்; பசுகிம காண்டமெனத் தாமே காரணக்குறியிட்டு எழுதிவைத்த புத்தகங்கள் உலக பிரசித்தமாம். அக்காலங்களில் தமிழ்ப்பாஷையில் பழய, புதிய ஏற்பாடுகள் அச்சிடப்பட்டு வெளிவருதல் மகா அரிதாயிருந்தமையால், உரோமான் கத்தோலிக்குக் கிறிஸ்துவர்கள், சத்திய ரூபமாயுள்ள இந்தப் பிரபந்தங்களையும், சத்திய ரூபமாயுள்ள வேதமாலை என்னும் அரிய பிரயாசத்தையும் வாசித்து, எழுதி, ஒருவாறு சத்தியவேத சரித்திரங்களை யுணர்ந்துகொண்டு வந்தார்கள். இஃது, இங்ஙனமிருக்கச் சில விசுவாசிகளுடைய வேண்டுகோட்படி 1886-ம் வருஷத்தில், சென்னை அதிமேற்றிராணியாராகிய மகா வந்தனைக்குரிய குழைச கால்கன் ஆண்டவரவர்கள் உத்தரப்படி மகா-ள-ள-ஸ்ரீ M. S. இயாகப்பிள்ளை யவர்கள்,

சங். இராஜருஷி, F. கொரோனா குருசுவாமிகளாற் பரிசோதிப்பித்து, புத்தகம் எழுதியவர்களா லுண்டாகிய காபிஸ்த வழுக்களையெல்லாந் திருத்தி அச்சுப்பதிப்பித்துப் பிரசுரமாக்கினர். அதுதான் முதற்பதிப்பு. அப்பதிப்பிலாகிய புத்தகங்களெல்லாம் விலைப்பட்டுப் போயினமையின், மகா-ள-ள-ஸ்ரீ, M. S இயாகப்பிள்ளை எனக்கு அளித்த அதிகாரத்தைக்கொண்டு இது இரண்டாம் பதிப்பாக இக்காலத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

இப்புதிய பதிப்பு, சென்னை அதிமேற்றிராணியாராகிய மகா வந்தனைக்குரிய ஆலன் ஆண்டவர் அளித்த அநுமதியின்படி சங். இராஜருஷி சி. சூசை. பாலசாமி சுவாமிகளால், வேதத்துக்குப் பழுதுவாராமல் ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டும், இராயபுரம், வித்துவான் மகா-ள-ள-ஸ்ரீ. A. S. ஜேகராவு முதலியாரவர்களால் தற்காலத் தமிழ்ப்பாஷையின் வழக்குப் போலக் கடினமான சந்திகளைப் பிரித்துப் பாஷைக் கேற்ப நடை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டும், திருத்தமாக அச்சியற்றப்பட்டது. ஆதலால் இப்புத்தகம் ஒழிந்த நேரங்களில் கிறிஸ்துவர்கள் குடும்ப சமேதராய் வாசித்து நமது சத்தியவேத சரித்திரங்களை அறிந்துகொள்வதற்கும், கிறிஸ்துவப் பள்ளிக்கூடங்களில் மாணாக்கர் கற்றுணர்ந்து நல்லொழுக்கங்களை அநுசரிப்பதற்கும், மிக உபயோகமாகுமென்பது எனது முழு நோக்கம்; அன்றியும் ஏனைய கிறிஸ்துவர்களும் இதை நமது வேதத்தின் மட்டில் அபிமானமுள்ள பலரும் இதை அறிந்துய்யப் பிரசித்தப் படுத்துவார்களென்றும் நம்புகிறேன்.

இப்புதிய பதிப்பைத் திருத்தமாக அச்சிடுவதற்கு என்னோடுகூட இருந்து மிக்க ஊக்கத்தோடு பிரயாசமெடுத்துக்கொண்ட மேற்கூறிய குருசுவாமிகளுடைய நன்றியையும், வித்துவான் அவர்களுடைய நன்றியையும் எந்நாளும் மறவாதிருக்கும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இங்ஙனம்,

ஆ. சூசை-அண்ணாதுரை.
Publisher.

ROYAPURAM,
3rd DECEMBER 1913.

புராந்திய காண்டம்

பொருள் அட்டவணை.

அதிகாரம்.

பக்கம்.

அநாதி யுகமாவது—பராபரன் யுகம். 1

இதில் ஆதியந்தமற்ற கடவுளின் தற்சுபாவமகிமை விசேஷந் தோற்றுவனவாம்.

1. கடவுளினது நிர்ணயமும் ஏகத்துவமும் 1
2. தேவ சுவாப இலக்ஷணங்கள் 7
   முதலாவது சுயம்பு 7
   2-வது அநாதி 8
   3-வது அசரீரி 9
   4-வது சமஸ்த சுரூப வைஷித்தா 10
   5-வது சர்வ வியாபித்தா 11
   6-வது மூலஞ் சர்வ நிமித்தா 12
3. தேவ திரித்துவ பரம விரகசியம் 17

ஆதியுகமாவது—ஆதாமின் யுகம். 23

இதில் உலக உற்பத்தியாய் ஜலப்பிரளய பரியந்தம் ஒழுகிய விசேஷவிர்த்தாந்தங்கள் தோற்றுவனவாம்.

1. புவன சருக்கங் காண்பிக்கப்படுவது 23
   இதில் அறியத்தக்க முதற் சங்கை 24
   ,, இரண்டாஞ் சங்கை 25
   ,, மூன்றாஞ் சங்கை 26
   ,, நான்காஞ் சங்கை 28
   இவைகளுக்குரிய முதலாம் வியகாரம் 32
   ,, இரண்டாம் வியகாரம் 33
2. புவன விசாலமும் அதில் நிமித்திகரிக்கப்பட்ட ஜெனனப்பிரகாரங்களுங் காண்பிக்கப்படுவது 34
   நாலு பூதியங்களிருக்கிற நிலைகளின் அறிய வேண்டியதாவது 37

அதிகாரம்.

பக்கம்.

   முதலாவது பிரிதிவு 38
   2-வது அப்பு 39
   3-வது வாயு 42
   4-வது தேயு 43
   இதன்பின் வானமண்டலங்களுடைய விஸ்தாரம் 50
3. அரூபிகளின் சிருஷ்டிப்பு 59
4. பசாசுக்களுடைய சுபாவாங்கமும் மாயாங்கமும் ... 64
   இதனால் வரும் முதலாவது மயக்கம் 65
   2—வது, 3—வது மயக்கம் 66
   4—வது, 5—வது மயக்கம் 67
   6-வது மயக்கம் 70
5. ஆதிமனுஷன் உற்பவங் காண்பிக்கப்படுவது ... 78
   மனிதனை நிமிர்ந்தபார்வையாயுண்டாக்கினகாரணம் 78
   மனிதனை மிருகங்களைப்போல விகார ரூபமாய்ச் சிருஷ்டியாததற்குக் காரணம் 78
   மனிதர்களை அரூபிகளைப்போ லொருமிக்கச் சிருஷ்டியாததற்குக் காரணம் 79
6. சகதி யுத்தியானத்தின் மகிமையும் ஆதி வேத வாக்கியமும் 81
7. ஆதிமனுஷனது பாவமும் அதனால்வந்த அனர்த்தமும் 86
8. அதனால் மனுஷஜாதி பலுகின தலைமுறைக் கிரமம் 97
9. ஜலப் பிரளயத்தில் உலகசங்கார மாயின வகை ... 108

இரண்டாம் யுகமாவது—நோவேயின் யுகம். ... 118

இதில் ஜலப்பிரளயத்தால் வந்த உலோக அழிவு துவக்கி அபிரகாம் பிறப்புமட்டும் உலகம் சவமாய் வர்த்தித்த விசேஷ வர்த்தமானங்கள் தோற்றுவனவாம்.

1. உலகம் மறுபடியும் பிரபலித்த மேனர காண்பிக்கப்படுவது 118
2. பாஷை பேதத்தால் வேத பேதங்கள் உண்டான வகை 126
3. வேத ஒருமையும் உண்மையுங் காண்பிக்கப்படுவது ... 135
   இதிலே தெளியவேண்டிய விவரம் முதலாவது ... 139
   2-வது ... 141
   3-வது ... 142

அதிகாரம். பக்கம்

இதற்குரிய அடையாளங்கள் முதலாவது ... 14
2-வது, 3-வது, 4-வது ... 14
5-வது ... 14

மூன்றாம் யுகமாவது—அபிரகாமின் யுகம். ... 14

இதில் அபிரகாம் பிறப்புத் தொடங்கி இஸ்ராயேல் சந்ததி எஜிப்த்து இராச்சியத்தினின்று புறப்பட்டதையும் நடந்த அதிபிதாக்களின் சரித்திர விசேஷங்கள் தோற்றுவனவாம்.

1. அபிரகாம் சற்பத்தியம் அவன் தேவ வேதத்திற்கு அதிபிதாவாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட சுகிர்தப் பிரசாதமேலாயதும் காண்பிக்கப்படுகிறது. ... 14
2. இசாக்கு, யாக்கோபென்ற அதிபிதாக்களொழுங்கிய சுகிர்தப் பிரசாதங்களாறு காண்பிக்கப்படுகிறது ... 15
3. யாக்கோப் புத்திரர்களுடைய சுருக்கங்களும், அவைகளில் விசேஷமாகச் சூசையப்பருடைய சுகிர்தங்களும் காண்பிக்கப்படுகின்றன ... 17

நான்காம் யுகமாவது—மோயீசன் யுகம். ... 19

இதில் இஸ்ராயேல் சந்ததி எஜிப்த்திராச்சியத்தினின்று புறப்பட்டது முதல், சலோமோன் ஆலயமுண்டாக்குந்தனையு மொழுங்கிய வேதக்கிரம அற்புத விசேஷங்கள் தோற்றுவனவாம்.

1. இஸ்ராயேல் சந்ததி எஜிப்த்திராச்சியத்திலிருந்து வலசல் வாங்கின மேன்மை காண்பிக்கப்படுகிறது ... 19
2. இஸ்ராயேற் பிரஜைகள் சீனாயிவென்ற பர்வதமட்டும் நடந்து விபித்த வேதத்தைப் பெற்றவாறு காண்பிக்கப்படுகிறது ... 20
3. இஸ்ராயேல் சந்ததி கானான்தேச எல்லையைக் காணுமட்டும் ஒழுங்கியவாறு காண்பிக்கப்படுகிறது ... 21
4. இஸ்ராயேற் பிரஜைகள் ஜோசுவா முகாமையாய்க் கானான் தேசத்தைக் கைக்கொண்டவாறு காண்பிக்கப்படுகிறது. ... 22
5. இஸ்ராயேல் பிரஜைகளைப் பரிபாலனம் பண்ணின நீதிஸ்வரர்களுடைய ஒழுக்கம் காண்பிக்கப்படுகிறது 23
6. சவுல், தாவீதென்ற இராஜேஸ்வரரின் இராச விருத்திகள் காண்பிக்கப்படுகின்றன ... 25

அதிகாரம். பக்கம்.

ஐந்தாம் யுகமாவது—சலமோன் யுகம். ... 268

இதில் சலமோன் ஆலய முண்டாக்கினது துவக்கி, அதனழிவு காணுந்தனையு மொழுங்கிய தேவாலயக்கிரம முதலானவைகளும், சில பூர்வ தருசிஷ்டர்களுடைய சுகிர்த விருத்தியங்களுந் தோற்றுவனவாம்.

1. ஞானசம்பிரம பூஜ்யான சலமோன் இராயனுடைய விருத்தியங்கள் காண்பிக்கப்படுவன ... 268
2. எலியாச எலிசேயென்ற இருதிவ்விய திருஷ்டிகருடைய சுகிர்தப்பிரசாத நடக்கை காண்பிக்கப்படுவன.
   - முதற்பிரிவு எலியாச முனியின் சுகிர்தம் ... 276
   - இரண்டாம் பிரிவு எலிசேவின் சுகிர்தம் ... 283
3. யோபு, [illegible]யாசென்ற இரு முனிவர்களுடைய சுகிர்த சரித்திரங்கள் இரண்டு பிரிவுகளாகக் காண்பிக்கப்படுவன.
   - முதற்பிரிவு யோபு முனியின் சுகிர்தம். ... 291
   - இரண்டாம் பிரிவு தொபியாசு முனி சுகிர்தம் ... 296
4. யூதித்தாயி, எஸ்தேரியாயியென்றஇரு தர்மஸ்திரீகளுடைய சரித்திரங்கள் இரண்டுபிரிவாகக் காண்பிக்கப்படுவன.
   - முதற்பிரிவு யூதித்தாயின் சுகிர்தம் ... 301
   - இரண்டாம் பிரிவு எஸ்தேரியாயின் சுகிர்தம் ... 306

ஆறாம் யுகமாவது—திவ்விய திருஷ்டிகரின் யுகம். ... 314

இதில் சலமோன் ஆலய அழிவுகாலந் துவக்கிக், கிறிஸ்து நாதர் வருந்தனையும் முன்பின் நடந்த திவ்விய திருஷ்டிகர்களுடைய விசேஷங்கள் தோற்றுவனவாம்.

1. பிரதான திருஷ்டிகரான இசாயாஸ், ஜெரேமியாஸ், எசேக்கியேல், தானியேல் என்கிற நால்வருடைய சுகிர்தப் பிரசாதங்களை நான்கு பிரிவுகளாகக் காண்பிக்கப்படுவன.
   - முதற்பிரிவு இசாயாவின் சுகிர்தம். ... 315
   - 2-ம்பிரிவு ஜெரேமியாவின் சுகிர்தம். ... 317
   - 3-ம் பிரிவு எசேக்கியேலின் சுகிர்தம். ... 320
   - 4-ம் பிரிவு தானியேலின் சுகிர்தம். ... 323

அதிகாரம்.

2. திவ்வியதிருஷ்டிகரான, ஓசே, யோவேல், ஆமோஸ், அப்தியாஸ், யோனாஸ், மிக்கேயாஸ், நாகும், அபாக்கூக்கு, செப்போனியாஸ், ஆகேயூஸ், சக்கரியாஸ், மலாக்கியாஸ், என்கிற பன்னிருவருடைய தீர்க்கப்பிரசாதங்களைப் பன்னிரு பிரிவுகளாகக் காண்பிக்கப்படுவன.

	பக்கம்
முதற்பிரிவு ஓசே ..	334
2-ம் பிரிவு யோவேல் ...	336
3-ம் பிரிவு ஆமோஸ் ..	337
4-ம் பிரிவு அப்தியாஸ் ...	338
5-ம் பிரிவு யோனாஸ் ..	339
6-ம் பிரிவு மிக்கேயாஸ்	342
7-ம் பிரிவு நாகும் ...	343
8-ம் பிரிவு அபாக்கூக்கு	344
9-ம் பிரிவு செப்போனியாஸ ...	345
10-ம் பிரிவு ஆகேயூஸ் ..	346
11-ம் பிரிவு சக்கரியாஸ்..	347
12-ம் பிரிவு மலாக்கியாஸ்.	348

சர்வேஸ்வராய நம:

புராந்திம காண்டம்.

அநாதியுகமாவது-பராபரன் யுகம்.

இதில், ஆதியந்த மற்ற கடவுளின் தற்சுபாவ மகிமை அறிவிக்கப்படும்.

முதல் அதிகாரம்.

ஆதி யுன்னத கோபுரத்தை முகடேற்றுவதற்கு அதிக தாழ்வாக அஸ்திவாரந்தோண்டி அதில் அசையா நிலைமை நிறுத்துவதுபோலச், சகல லோக யுக விருத்தாந்தங்களையும் இசைக்கப்பட்ட புராண பிரபந்தமென்கிற ஞானப்பரிசையைக் கட்டுதற்குச் சகலத்துக்கும் மூலமாயிருக்கிற சர்வாதிபதி கடவுளின் நிர்ணயமே அந்தப் பிரமாண்டத்துக்கு அஸ்திவாரமாக நிறுத்தப்பட்ட அசையாநிலையாகும். ஆதலால், இப்படிப்பட்ட கடவுள், உண்டோ? இல்லையோ? என்கிற சங்கையை முந்த முந்தப் பிரத்தியட்சமாக்கக்கடவோம். அதெப்படியென்றால்:—நித்திய பாய்ச்சலாய்ப் பாய்கிற தண்ணீர்ப் பிரவாகத்தைக் கண்டால், அது உற்பவிக்கிற ஊருணி ஒன்று உண்டு என்பதுபோலவும்; தழையையுங் கனியையுங் கண்டால், அவற்றைத் தரும் மரம் ஒன்று உண்டு என்பதுபோலவும்; கல்வீடும், காஷ்டவிக்ரகையும் உண்டானால், அவற்றைச் செய்த கல் தச்சனும் காஷ்டாசாரியும் ஒருவர் உளர் என்பதுபோலவும்; நிமித்தங்காண்கிற விடத்தில் நிமித்திகனும் ஒருவன் உண்டென்பது நிச்சயமாமே. அப்படியே உலகத்திலுண்டாயிருக்கிற சீவாசீவப் பொருள்களைக்கண்டு, அவை யெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகிற, சீவிப்பிக்கிற, இரட்சிப்பிக்கிற ஆதிகாரணமான சர்வேசுரன் ஒருவர் உண்டென்று அறியக்கடவோம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட சர்வேசுரனை

கடவுளின் தற்சுபாவ மகிமை.

எங்கள் கண்களாற் காணாதிருப்பது என்ன? அவர் இருப்பவரானால் ஒருவருக்குந் தோற்றப்படாதது ஏன்? என்று கேட்டில், உருவமா யிருக்கும் பொருள்களை கண்களாற் காணக்கூடியவையாகும். காணக்கூடியவையெல்லாம் அழிவை யடையக்கூடியவையாகும். சர்வேஸ்வரன் அழியாதவரும் அரூபமானவருமா யிருக்கிறதினாலே, அவர் உருவமான சரீரங்களுக்குத் தோற்றமாகமாட்டார் என்று அறியக்கடவோம். ஆனால் உண்மையைக்கொள்ளுகிறது எப்படி யோவென்றால்: தன் அகத்திலிருக்கிற பிராணனைத் தான் கண்ட துண்டோ? ஒருவருங் காணாதிருக்கப் பிராணன் உண்டென்கிற உண்மை கொள்ளுகிறதெப்படி? சரீரஞ் சாய்கிற ஞாயத்தையுஞ் சீவிக்கிற ஞாயத்தையுங் கண்டு சீவன் உண்டென்கிற ஞாயந் தோற்றமாகில். உலகப் பொருள்களுண்டாகிறதையும் அழிகிறதை யுங் கண்டு, அதை உண்டாக்கவும், அழிக்கவும் வல்லபகாரணமா யிருக்கிற சர்வேஸ்வரன் ஒருவர் உண்டென்று இருவகை யாகச் சிந்திக்கும் மனவிருளை யகற்றி ஒரு மன நிர்ணயமாய் அங்கீகரிக்க வேண்டும். இப்படியே இந்த ஞான பிர்மாண்டத்தின் அஸ்தி[illegible] துக்கு முதற் கல் நிறுத்தப்பட்டதென்று அறியக்கடவோம்.

இதன் பின் விளிக்கிற இரண்டாஞ் சந்தேகமாவது[illegible] டிப்பட்ட சர்வேஸ்வரன் ஒருவர் தானோ? பலரோ? என்[illegible] னில், ஏகம் அல்லாது அநேகம் அல்ல. அது எந்த ஞாயத்தி[illegible] வெனில். சர்வேஸ்வரன் என்கிற நாமத்தின் இலக்ஷியமான[illegible] வத்துக்குங் கர்த்தனென்று சொல்லப்படுவதாம். இரு [illegible] உண்டா யிருப்பாரில், ஒருவன் தன்னிலும் பெரியோனோ? [illegible] யோனோ? சமானமானவனோ? என்ற கேள்வி யுண்டாகும். சிறி யோனானால் தனக்கு அவன் கர்த்தனல்ல. பெரியோனானால் தான் அவனுக்குக் கர்த்தனல்ல. சமானமானவனானால் தானும் அவனுக்கு ஈசுரனல்ல, தனக்கும் அவன் ஈசுரனல்ல. அப்படியே இருவ ருஞ் சர்வத்துக்கும் ஈசுரராயிராமல், சர்வேஸ்வரன் என்கிற நாமத் தின் இலட்சியம் அற்றுப்போவதா யிருப்பதினாலே, ஒரே சர்வேஸ் வரன் அல்லாமல் இரு சர்வேஸ்வரர் இல்லை யென்பது நிச்சயமா

கடவுளின் தற்சுபாவ மகிமை.

கும். இந்த விஷகாரியம் யாதொருவனுடைய புத்திக்கு அரிதாயிருக் குமாகில், பூலோகத்திலே திருஷ்டிக்கப்பட்ட எளிதான திருஷ் டாந்தங்களைக் கொண்டு விளக்கிக் காட்டுவோம்.

அது எப்படியென்றால்: வானத்திற் பிரகாசிக்கிற கிரகங்க ளுக்கும், தாரகை முதலான சகல சோதி மண்டலங்களுக்கும் ஒளிவு கொடுக்கிறது ஒரு சோதிராயன் என்கிற பகவான் அல்லா மல் இரு பகவான்கள் அல்ல. மனுஷர் அகத்திலுள்ள சகல அங்காங் கிஷ வுமைப்பு நரம்புகளுக்குஞ் சீவன் கொடுக்கிறது ஒரு பிராணன் அல்லாமல் இரண்டல்ல. சகல சதுர்ப்பாத மிருகங்களுக்கும் ஒரு கே சரி சிங்கராயனும். அபாத சர்ப்பங்களுக்கும் ஒரு நாகம் இராயனும். பறக்கிற பறவைகளுக்கும் ஒரு பக்ஷி இராசாளியாம். மயில்களுக்குக் காமரூபி ராஜனும், சங்குகளுக்கு வலம்புரி ராஜனும். விருக்ஷங்களுக் குச் சந்தனம் ஈசுரனும். புஷ்பங்களுக்குக் கமலம் ஈசுரனும். பரிம ளங்களுக்கு ஆம்பல் ஈசுரனும். இரத்தினங்களுக்கு வயிரம் ஈசுர னும். இவ்விதமாக ஒவ்வொரு வர்க்க இனத்துக்கும் ஒவ்வொரு ராயன் இருக்கிறதினால், சகல ராயர்களுக்கும் ஒரு ராசாதி ராய னுஞ் சகல ஈசுரருக்கும் ஒரே சர்வேஸ்வரனுஞ் சகல வஸ்துக்க ளுக்கும் ஒரே பராபர வஸ்துவும் உண்டென்பது நிச்சயிக்கப்படும்.

இத்தொகைப்பட்ட கிரமங்களைச் சர்வேஸ்வரன் உண்டாக் கின ஞாயமேதென்றால்: அப்படிப்பட்ட கிரமமில்லாதிருக்கில், உலகங் கிரமமாய் நடக்க மாட்டாது என்று தெரிவிப்பதற்கே யாம். அது எப்படியென்னில்: ஒரு கிரகத்தில் இரு கிரகஸ்த ராற் சமுசாரம் நடக்கமாட்டாது. ஒரு நாட்டுக்கு ஈராதிசுரர் உண்டானால் நாடு நன்றாயிராது. ஒரு நாவாய்க்கு இரு மாலுமியர் உண்டானால் நாவாய் கரை சேரமாட்டாது. இப்படியே சகல லோக சக்கரவாளமும் வடாகூடமாய்ப் போகாதபடிக்கு எல்லா வற்றையும் ஒரே சர்வேஸ்வரன் நடப்பிக்கிறாரென்று அறியக் கடவோம். அது எவ்விதமோவெனில்: சர்வேஸ்வரனுடைய வல்லப சித்தத்தை அவருடைய வல்லப தூதர் அறிந்து நடக்க,

கடவுளின் தற்சுபாவ மகிமை.

எங்கள் கண்களாற் காணாதிருப்பது என்ன? அவர் இருப்பவரானால் ஒருவருக்குந் தோற்றப்படாதது ஏன்? என்று கேட்டில், உருவமாயிருக்கும் பொருள்களே கண்களாற் காணக்கூடியவையாகும். காணக்கூடியவையெல்லாம் அழிவை யடையக்கூடியவையாகும். சர்வேஸ்வரன் அழியாதவரும் அரூபமானவருமா யிருக்கிறதினாலே, அவர் உருவமான சரீரகண்களுக்குத் தோற்றமாகமாட்டார் என்று அறியக்கடவோம். ஆனால் உண்மையைக்கொள்ளுகிறது எப்படியோவென்றால்: தன் அகத்திலிருக்கிற பிராணனைத் தான் கண்டதுண்டோ? ஒருவருங் காணாதிருக்கப் பிராணன் உண்டென்கிற உண்மை கொள்ளுகிறதெப்படி? சரீரஞ் சாய்கிற ஞாயத்தையுஞ் சீவிக்கிற ஞாயத்தையுங் கண்டு சீவன் உண்டென்கிற ஞாயந் தோற்றுமாகில், உலகப் பொருள்களுண்டாகிறதையும் அழிகிறதையுங் கண்டு, அதை உண்டாக்கவும், அழிக்கவும் வல்லபகாரணமாயிருக்கிற சர்வேஸ்வரன் ஒருவர் உண்டென்று இருவகை யாகச் சிந்திக்கும் மனவிருளை யகற்றி ஒரு மன நிர்ணயமாய் அங்கீகரிக்க வேண்டும். இப்படியே மிக்க ஞான பிரமாண்டத்தின் அஸ்தி[illegible]துக்கு முதற் கல் நிறுத்தப்பட்டதென்று அறியக்கடவோம்.

இதன் பின் விளக்குகிற இரண்டாஞ் சங்கையாவது: [illegible]டிப்பட்ட சர்வேஸ்வரன் ஒருவர் தானோ? பலரோ? என்[illegible]இல், ஏகம் அல்லாது அநேகம் அல்ல. அது எந்த ஞாயத்தினாலெ[illegible]னெனில். சர்வேஸ்வரன் என்கிற நாமத்தின் இலட்சியமானது ச[illegible]வத்துக்குங் கர்த்தனென்று சொல்லப்படுவதாம். இரு[illegible] உண்டா யிருப்பாராகில், ஒருவன் தன்னிலும் பெரியோனோ? [illegible]யோனோ? சமானமானவனோ? என்ற கேள்வி யுண்டாகும். சிறியோனானால் தனக்கு அவன் கர்த்தனல்ல. பெரியோனானால் தான் அவனுக்குக் கர்த்தனல்ல. சமானமானவனானால் தானும் அவனுக்கு ஈசுரனல்ல, தனக்கும் அவன் ஈசுரனல்ல. அப்படியே இருவருஞ் சர்வத்துக்கும் ஈசுரராயிராமல், சர்வேஸ்வரன் என்கிற நாமத்தின் இலட்சியம் அற்றுப்போவதா யிருப்பதினாலே, ஒரே சர்வேஸ்வரன் அல்லாமல் இரு சர்வேஸ்வரர் இல்லை யென்பது நிச்சயம்.

கடவுளின் தற்சுபாவ மகிமை.

கும். இந்த விவகாரம் யாதொருவனுடைய புத்திக்கு அரிதாயிருக்குமாகில், பூலோகத்திலே திருஷ்டிக்கப்பட்ட எளிதான திருஷ்டாந்தங்களைக் கொண்டு விவரித்துக் காட்டுவோம்.

அது எப்படியென்றால்: வானத்திற் பிரகாசிக்கிற நட்சத்திரங்களுக்கும், தாரகை முதலான சகல சோதி மண்டலங்களுக்கும் ஒளிவு கொடுக்கிறது ஒரு சூரியன் என்கிற பகவான் அல்லாமல் இருபகவான்கள் அல்ல. மனுஷர் அகத்திலுள்ள சகல அங்காங்கிஷ வுறுப்பு நரம்புகளுக்குஞ் சீவன் கொடுக்கிறது ஒரு பிராணன் அல்லாமல் இரண்டல்ல. சகல சதுர்ப்பாத மிருகங்களுக்கும் ஒரு கேசரி சிங்கராயனும். அபாத சர்ப்பங்களுக்கும் ஒரு நாகம் இராயனும். பறக்கிற பறவைகளுக்கும் ஒரு பக்ஷி இராசாளியாம். மயில்களுக்குக் காமரூபி நாதனும், சங்குகளுக்கு வலம்புரி நாதனும். விருக்ஷங்களுக்குச் சந்தனம் ஈசுரனும். புஷ்பங்களுக்குக் கமலம் ஈசுரனும். பரிமளங்களுக்கு ஆம்பல் ஈசுரனும். இரத்தினங்களுக்கு வயிரம் ஈசுரனும். இவ்விதமாக ஒவ்வொரு வர்க்க இனத்துக்கும் ஒவ்வொரு ராயன் இருக்கிறதினால், சகல ராயர்களுக்கும் ஒரு ராசாதி ராசனுஞ் சகல ஈசுரருக்கும் ஒரே சர்வேஸ்வரனுஞ் சகல வஸ்துக்களுக்கும் ஒரே பராபர வஸ்துவும் உண்டென்பது நிச்சயிக்கப்படும்.

இத்தன்மைப்பட்ட நேமங்களைச் சர்வேஸ்வரன் உண்டாக்க வேண்டியதாயம் ஏதென்றால்: அப்படிப்பட்ட நேமமில்லாதிருக்கில், யாதொரு நேமமாய் நடக்க மாட்டாது என்று தெரிவிப்பதற்கேயாம். அது எப்படியென்னில்: ஒரு தேசத்தில் இரு ராசாக்களால் சமுசாரம் நடக்கமாட்டாது. ஒரு நாட்டுக்கு ஈராதிகாரர் உண்டானால் நாடு நன்றாயிராது. ஒரு நாவாய்க்கு இரு மாலுமியர் உண்டானால் நாவாய் கரை சேரமாட்டாது. இப்படியே சகல லோக சக்கரவாளமும் ஏடாகூடமாய்ப் போகாதபடிக்கு எல்லாவற்றையும் ஒரே சர்வேஸ்வரன் நடப்பிக்கிறாரென்று அறியக்கடவோம். அது எவ்விதமோவெனில்: சர்வேஸ்வரனுடைய சித்தத்தை அவருடைய வல்லப தூதர் அறிந்து நடக்க, வல்லப

தாரகைகளாற் சோதிமண்டலத்தின் அக்கிரமம் நடக்க, சோதிமண்டலங்களாற் பூமண்டலமும் ஆழமான பாதாளமும் நடக்க, இவையல்லாமற், பூமண்டலத்தின் ஒவ்வொரு திக்குக்கு ஒவ்வொரு மண்டலாதிஸ்வரன் ஆள, அம்மண்டலாதிஸ்வரரை இருமந்திரி பிரதானிகள் நடத்த, அப்பிரதானிகளுடைய விதானங் குடியானவர்கள் செலுத்த, இப்படியே பூலோக பரலோக பாதாள லோகமாகிற திரிபுவனமும் ஒருபுவன சக்கராதிபமாய் நடப்பிக்கிற தன்மையாம். அதனாற் சூரிய நட்சத்திரங்களையும் அஸ்தமிக்கிற வேளையுந் தப்பாமலும், சந்திரன் தேய்கிற வளர்கிற கலை கிருஷ்ண பக்ஷ நாள் தப்பாமலும், இராகம், தாரகை ராசிகள் மாறுகிற பாய்கிற கடிகை முகூர்த்த இலக்கணங்கள் தப்பாமலும்; வாடை, கோடை, தென்றல், கொண்டல் காற்றுகள் வீசி யடிக்கிற நேரங்கள் தப்பாமலும், வருஷம், வசந்தம், குளிர், வேனில் என்று வருகிற காலங்கள் தப்பாமலும், வருவதோடு சாகரங்கள் பெருகுகிற, வடிகிற மேரையும், பிராணிகள் பிறக்கிற, இறக்கிற மேரையும், விருக்ஷங்கள் முளைக்கிற, தழைக்கிற, புஷ்பிக்கிற, காய்க்கிற, பழுக்கிற மேரையும், இவை முதலான சகல பொருள்களுக்கும் பிறப்பு, இறப்பு, நடப்பு, வளர்ப்பு நிச்சயித்த நிருபித்த நெறிபோல அந்தந்த மேரை தப்பாமற் சகலமும் ஒரு மேரையாய் ஒரு சீராய் ஒரு நிரமமாய் நடந்து வருகிறதினால், சகலமும் நிருபிக்கிறவனும், இயல்பிக்கிறவனும், இரட்சிக்கிறவனும், உண்டாக்குகிறவனும், அழிக்கிறவனும் ஆகிய ஓர் ஆதியட்சய கர்த்தன்; ஓர் ஆதி பரம் பொருள்; ஏக சர்வேஸ்வரன்; ஏக கடவுள் அல்லாதே வேறில்லை யென்று திரிவித்தம் ஒரு சந்திராலோகமாய்ப் பிரத்தியட்சமாய் அங்கீகாரம் பண்ணக்கடவோம்.

மூன்றாஞ் சங்கையாவது:— இப்படிப்பட்ட ஞாயம் அறியும் உணர்வு உண்டான விடத்திலே ஒரு தேவனும் இல்லை; பாவ புண்ணியமு மில்லை; மோட்ச நரகமும் இல்லை; என்று தேவநிந்தனைக்காரர் அநுசரிக்கிற மதம் ஏதென்று கேட்கில், முத்துப்போலத் தெளிவான இருகண்ணுஞ் சிமிட்டி விழித்தவனுக்குத் [illegible] சூரிய

[illegible]ணம் சுற்றி யிருப்பினும், அவன் இன்னும் பொழுது விடிய வில்லையென்று சாதிப்பான். இல்லத்தில் கபாடங்களைப் பூட்டி நித்திரை செய்பவனுக்கு வானத்தில் எத்தனை நட்சத்திரங்கள் பிரகாசித்தாலும், வாசலில் எத்தனை வன்ம வயிரிகள் கொலைசெய்யக் காத்திருந்தாலும் ஒன்றுந் தோன்றாமல் அவன் நடந்த செயல் மாறென்பான். அப்படியே தன் புத்திக்கண் இறந்து பாராதவனுக்குப் பாவபுண்ணியமும், மோட்ச நரகமும், தேவனும் காணப்படாது. ஆனதினால் இப்படிப்பட்ட ஞாயத்தைக் காணமாட்டாத அவனுக்குக் கண் திறக்கப்பண்ணுகிற அவுஷதமாவது என்னவென்றால்: வல்லமையுடையோர் ஒருவன், அவனை பகையாக விதமாய்த் தண்டித்து சேர்த்துக் கட்டிச் சாட்டையினால் மாறுவித்து, அவன் சதையை யெல்லாம் வெறுமனையாக்குகிறபோது அவன் என்னத்தை அநியாயம் பண்ணுகிறீர்கள்? என்று கேட்டால், பாவமுமில்லை; புண்ணியமுமில்லை; மோட்ச நரகமுமில்லை; அதனால் நாங்கள் என்ன செய்தாலும் கேள்வியில்லை யென்று சொல்லவேண்டியது. அதுவும் மெய்யென்பானாகில், இன்னும் அதே விதமாகச் சலிப்பில்லாமல் சாட்டை கொண்டு அடித்துவர அவன் [illegible] அய்யய்யோ, ஐயோ! சர்வேஸ்வரன் இல்லையோ? [illegible] அக்கிரமக்காரரைக் கொல்லவேண்டாமோ? அவர்களை [illegible]வேண்டாமோ? என்று கூக்குரலிடுவான்; அ[illegible]க்காக என்னை விட்டுவிடுங்கள் என்று மன்றாடுவான். அப்போது தேவனும், நீதியும், நரகமும் உண்டென்று மனச்சாட்சியினாலே தேவனை யறியக்கூடுமா யிருக்குமென்று அறிக.

ஐந்தாஞ் சங்கையாவது:—இன்னமுஞ் சிலர் ஒரு தேவன் [illegible]ன்ற தெய்வீகத்தின் ஒருமையைப் பன்மையாகப் பாவித்து, அநேகந் தேவாதிகளை யுண்டு பண்ணி வைத்திருக்குங் காரணம் யாதெனில்: வைடூரியத்தின் ஒளியை யறியாத பாமரன் ஒருவன், கடலோரத்திற் சிதறிக்கிடக்கிற வெள்ளைக் கற்களைக் கண்டு வயிரமணியென்று வாரிக் கட்டிக் கழுத்தில் [illegible] கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துத் தன் புத்திரசந்தானத்துக்கு உத

வியாக வைப்பான். அறிவுள்ளவனும் அவை பொய்யானவைகளையும் எறிந்துவிட்டு இரத்தினமாயிருக்கிறதை மாத்திரம் அறிந்தெடுத்து முடிந்துகொள்வான். இதுவுமல்லாமல் விடிவெள்ளியின் உதய காலம் அறியாத ஒருவன், எப்பொழுது சூரியனை யுதிக்குமோ பொழுது விடியுமென்று பயணம் புறப்பட்டு இருண்ட அடவியிலேயும் முட்செடிகளிலேயும் புகுந்து விழுந்து உயிர்விடுவான். அறிந்தவனோ உதய சோதியைப் பார்த்து அந்தப் பிரகாசத்தால் தன் பிரயாணத்தைக் க்ஷேமமாக முடித்துக்கொள்ளுவான். அவ்வாறே மெய்யான தெய்வீகத்தின் இலட்சணமறியாதவர்கள் தெய்வமாயும், பேய்மாயும், மனுமாயும் இவைகளைத் தன் அருமைச் சிநேகிதனையும், ஆண்மனையாயிருக்கிற அரசர்களையும், உடலைவிட்ட உயிரையும், வானத்திலே மின்னுகின்ற அருணனையும், தெய்வப் பிரதாபங்களென்று மாறுபட்டமாய் எண்ணிக் கும்பிட்டு, மெய்யான சர்வேஸ்வரனுடைய முனிவென்கிறவான் பட்டுருவி கேடுகளைப் போல கடியாரர்களென்று அறிந்துகொள்ளக்கடவோம். ஆகிலும், இப்படிப்பட்ட மாறுபட்டமான பார்வைக்கு அவயவம் [illegible] கண்ணின் இருக்கும் படலத்தை யறுக்க அஞ்சனம் [illegible] அதிபான படலம் தெளிய ஞான அஞ்சனம் [illegible] சுபாவலட்சணத்தின் விளக்கத்தைக் காண்பிக்கவேண்டியது. இதற்கேற்ற உபதேசம் இரண்டாம் அதிகாரத்திலே காணத் தோன்றுகிறது. இதிலே, அப்படிப்பட்ட பரிசுத்த மெய்ஞான அஞ்சனத்தைத் தன் புத்திக் கண்ணிலிட்டுச் சகல மாறுபட்ட மயக்கமென்னும் படலம் தெளிந்து, தன்னைப் படைத்த ஒரே கடவுளின் உண்மைய விசுவாச நம்பிக்கைக்குக் குவிவாய், கட்டற்றதின் உபசரிக்கைக்கு அஸ்திவாரமுமாய் ஸ்தாபிக்கவேண்டியது.

அநாதி யுகத்தின்
இரண்டாம் அதிகாரம்.

இரத்தின பரீட்சையிற் றேர்ந்த திருஷ்டியுடையோன், பலவித இரத்தினங்களையுங் குவித்த மாசியில் உண்டானவைகளையும் கொண்டுவந்தவையும் ஆராய்ந்தறிந்து, நிர்மல காந்தி பொருந்திய மாணிக்கத்தை மதித்தெடுப்பான்; சோதிடத்திற் றெளிந்த சாஸ்திரியானவன் எண்ணமில்லாத தாரகைகளாங்களில் அதிகமாக அவாவித்த பிரதாபமுள்ள உதய சோதியைத் தெரிந்துகொள்வான். அப்படியே பூலோகத்தில் ஆசரிக்கப்பட்ட அருவ, உருவ, மனுஷ, தேவசாதிகளிற் சத்திய சொரூபியான தேவனைத் தெரிந்து உபசரிக்கவேண்டும் என்பதினால் அப்படிப்பட்ட பரம வஸ்துவின் சுபாவ இலட்சணங்களில் விசேஷமான ஆறு இலட்சணங்கள் இவ்விடத்திலே பிரத்தியக்ஷமாக்கப்பட்டன. அதை விசாரித்த புத்திமான், இருளும் ஒளியுந் தெளிவாகக் காண்கிறதுபோலத் தெய்வீகமும், மாயாங்கமும் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டு, மாயாங்கமான தேவாதிகளுடைய ஆராதனையை யகற்றி, சத்தியாங்கமான கடவுளைத் திரிகரணத் தெளிவோடே அங்கீகரித்து ஆராதிக்கக்கடவான். அதனால் இப்படியே சுலோகம் மொழியப்பட்டது.

சுலோகங்கள்.

சுயம்பு- அநாதி- அசரீரி-
சமஸ்த- சுரூப- லக்ஷித்தா-
அக்ஷிர- சர்வ- வியாப்பித்தா-
மூலஞ்சு- சர்வ- ஸ்மித்தா- நம:

இந்தச் சுலோகங்களிற் கடவுளினுடைய ஆறு இலட்சணங்கள் சொல்லப்படும். அது எத்தன்மையோவெனில்:—முதலாவது சுலோகத்திலே சுயம்பு என்கிற வாக்கியமானது ஒருவராற் படைத்ததுமல்ல, சிருஷ்டித்ததுமல்ல, ஜனித்ததும் பிரசவித்ததுமல்ல, நிர்மித்ததும் நிமித்திகரித்ததுமல்ல, திரிபுவனமுமடங்கிய யாதொரு

சடபதார்த்தத்தின் இசைவு ஐக்கிய சம்பந்தமா யுண்டான [illegible] சர்வ இருத்தடிப்பு சாகரம், ஜென்ம ஜெனனம், உற்பவம், பிர[illegible] கிரியைகிரியாகிரியையின்றிச், சுயமாய்மையைச் சுயமன்[illegible] தானே தானாக உண்டாயிருக்கிற பொருளென்று சொல்லப்[illegible] அது யாதுகாரணத்தாலேயெனில்: சகல உற்பத்திக்கும் ஆதி[illegible]ரணமாயிருக்கிற சர்வேஸ்வரனை யுண்டாக்க வேறே காரண[illegible]டாயிருக்குமாகில், அந்த காரணத்தானே யுண்டாக்கப்பட [illegible]னும் ஒரு காரணந் தேடவேண்டும். அந்தக் காரணத்துக்கு [illegible] காரணமும், அதற்கு இன்னுங் காரணமும், இப்படியே முடிவில்[illegible]மற் காரணத்துக்குக் காரணந்தேடி, ஆதிகாரணமொன்று[illegible]யிருக்கவேண்டும். அல்லது அந்த முடிவில்லாத பராபரன்தானே ஆதியில்லாத ஆதிகாரணமாமென்று அவசியமாய்ச் சொல்லவேண்டி யிருக்கும். இதை அதிக தெளிவோடே காண்கிற வகையாவது சகல லோகத்துக்கும் பிரகாசிக்கிற சூரியனைப் பிரகாசிப்பிக்க மறு சூரியனில்லை. அக்கினியைத் தகிக்க வேறு அக்கினியில்லை. உதகங்குளிர மறு உதகமில்லை. காற்றை யசைக்க மறு காற்றில்லை. பிராணனைச் ஜீவிப்பிக்க மறு பிராணனில்லை. சகல பிருதிவி[illegible]ந்தாங்குகிற பூமியைத் தாங்க மறு பூமியில்லை. சகல அம்பர[illegible]மூடான வானத்தை மூட வேறு வானமில்லை. அப்படியே சகல பொருள்களையும் உண்டாக்கின சர்வேஸ்வரனை யுண்டாக்க வேறே ஆதிபொருளில்லை. ஆகையால், அவர் தாமே தாமாயிருக்கிற சுயம்[illegible]பாதி என்று அறியக்கடவோம்.

இரண்டாஞ் சுலோகத்தில் அநாதி என்பது: ஆதியில்லாமல் அந்தமில்லாமல், முன்னில்லாமல், பின்னில்லாமல், பூர்வமில்லாமல், அக்கிரமில்லாமல், தோற்றத் துவக்கமில்லாமல், கால கணனிக்கையின் அவதி அறுதியொன்று மில்லாமல், பூர்வத்துக்கும் பூர்வமுமாய், ஆதிக்கு ஆதிமூலக்கிரமுமாய்ச், சருவகாலாதிபட்சியா யிருப்பதென்று சொல்லப்படும். அது எப்படியெனில்: மனுனுடையானுக்கு மட்டாத்திர மூர்த்தினதல்ல, சுவர்ண வேலைக்காரனுக்குச் சுவர்ணாபரணம் பூர்வமல்ல, படைப்பவனுக்குப் படைப்

கப்பட்ட பொருள்கள் மூர்த்தினவை யல்ல. அப்படியே சகல பொருள்களையும் உண்டாக்கின சர்வேஸ்வரனுக்கு ஓர் ஆதியாவது பூர்வமுமில்லாமல், அவர் தாமே சகலத்துக்கும் பூர்வமுமாய் ஆதியந்தமுமாய் இருக்கிறதினால் அநாதியென்கிற இரண்டாம் இலட்சணம் பிரத்தியக்ஷமாகும் என்று அறியக்கடவோம்.

மூன்றாஞ் சுலோகத்திலே அசரீரி என்பது சரீரமற்ற, உருபமற்ற, பிரமாணமற்ற, உறுப்புக்குறியற்ற, இரேகைபேதமையற்ற, பிம்பப்பிரகாரமற்ற, நிருபரூபமும் ஞானசுரூபமுமா யிருப்பவரென்று சொல்லப்படும். அது எவ்விதமோவெனில்: வானம், பூமி, பாதாளமென்னும் திரிபுவன விஸ்தாரத்தில் யாதொரு விசால வனையும் அல்ல. மாருதம், பிரசண்டம், சாகரம், பிரவாகம் முதலான அதிர்த்திப் பிரகாரமும் அல்ல. சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரம், மின்னல், தீபிகை, சுவாலை முதலான யாதொரு பிரபைப் பிரகாச அந்தமும் அல்ல. சுவர்ண, இரசித, முத்துமாணிக்க, ஸ்படிகம் முதலான சகலவித இரத்தின ஒளியில் யாதோ ரொளியுமல்ல. நீலாத்த சுவேத கிருஷ்ணம் முதலான விவித வர்ணங்களில் யாதொரு வர்க்கமும் அல்ல. சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தமென்கிற ஐம்புல விஷயங்களில் ஒரு விஷயமும் அல்ல. பஞ்சகாரியங்களில் ஒரு காரியமும் அல்ல, பஞ்சேந்திரியங்களுக்குந் தோற்றப்பட்ட சகல பொருள்களில் ஒருபொருளும் அல்ல. மற்று எப்படியெனில்: சித்திரக்காரன் நிருமித்த ரூபமும் அவனும் ஒரு சமானமா யிருக்கமாட்டாததுபோல, உலகத்திலே சங்கிரியா கிரியமான சகலபொருள்களும் சர்வேஸ்வரனால் உண்டாக்கப்பட்ட பொருள்களானதினாலே அவைகளுக்குத் தாம் சமானமாகாமல் சருவத்துக்கும் அசமான, அசகாய, ஒப்பில்லாத, நிகரில்லாத வஸ்துவாயிருக்கிறாரென்று அறியக்கடவோம். இதுவும் அல்லாமல் உருவமும், அருவமும், பிரமாணமும், அப்பிரமாணமும், க்ஷயமும், அக்ஷயமும், அங்கமும், அனங்கமும், ஓர் அங்கமாய் இசைக்கக்கூடாமையால் பிரமாணம், அளவு, அழிவு இல்லாத சர்வேசுரனுடனே அழிவு, அளவுள்ள சரீரம் ஓர் ஏகமாய்ப்

பொருந்தமாட்டாததினால் அசிர் என்கிற சுலோகம் பிரத்தியக்ஷமாக்கப்பட்டது.

நான்காஞ் சுலோகத்திலே சமஸ்த சுருப என்கிற வாக்கியத்தால், சர்வேஸ்வரன் சகல நன்மைச் சுரூபியா யிருக்கிறவரென்று அர்த்தம் சொல்லப்படும். அதாவது: வியானம், ஞானம், நீதி, நெறி, கிரமம், பராக்கிரமம், தத்துவம், சத்துவம், சத்தியம், சௌபாக்கியம், பிரசன்னம், பரமானந்தம், பிரமாணிக்கம், தயை, மகிமை இவை முதலான சகல சுபம், அளவு, பிரமாணம், அந்தம், அபரியந்தம், மட்டு, மாத்திரை, எண்ணிக்கை, எல்லை, எல்லையில்லாமல், ஞானம் அனந்த ஞானமாய், நீதம் நிர்வகிக நெறியாய், தத்துவம் அளவில்லாத தத்துவமாய், தயைப் பிரமாணம் தயாபரமாய், ஆனந்தம் அபரியந்த பரமானந்தமாய், சர்வசுபமும் ஒரு தேவ சுபாவமாய் இருக்கிறவரென்று அறியக்கடவோம். அது எவ்வாறென்னில்: இகலோகம், பரலோகம், பாதாளம், என்கிற திரிபுவனங்களிலுங் காணப்பட்ட ஒவ்வொரு படைப்புப் பிரசைகளுக்குள்ள புத்திப் பிரயோகம், சத்திசவுரியம், அலங்கார முதலிய சுபமான கிரம மெல்லாம் சர்வேஸ்வரனாற் கொடுக்கப்படுகிறபோதே அதில் யாதொரு நன்மை தமக்கில்லா திருந்தால் மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பது எப்படி? அச்சில் இல்லாத லட்சணம் வார்ப்புருவத்தில் தோற்றுமோ? சந்தனத்தில் இல்லாத சுகந்தம் அங்கத்தில் மணக்குமோ? பழத்தில் இல்லாத சுவை நாவில் இனிக்குமோ? மேகத்தில் இல்லாத மழை பூமியிற் சொரியுமோ? அது இல்லையே; அப்படியே சர்வேஸ்வரனிடத்தில் இல்லாத சுபம் வேறொரு பொருளுக்கும் உண்டாயிராது. ஆதலால் சருவ நன்மையுங் குறைவற்ற பிரகாரமாய் அவரிடத்தில் உண்டென்று அறியக்கடவோம். இதுவுமல்லாமல் அப்படிப்பட்ட நன்மைத் தனங்களை அவர் நாடோறும் அந்தந்தப் பொருள்களுக்குக் கொடுத்து வருகையில், அது அளவு பிரமாணமாயிருந்தால், கொடுக்கக்கொடுக்க அருகிக் குறுகி ஒழிந்து போயிருக்கும்; என்பதினால் அப்படிப்பட்ட நன்மை அவரிடத்தில் அளவு பிரமாண மில்லாமல் இருப்பதினால்,

யுவரை தியாது சுரக்கின்ற நன்மை ஊருணியா யிருப்பவ ரென்றும், கோடை காலத்திலும் வற்றாத குளிர்ந்த சுப சமுத்திரமாயிருப்பவ ரென்றுஞ் சொல்லவேண்டியது. அது எப்படி என்றால்: சுவர்ணம், முத்து, மாணிக்கம், முதலான சோதிமயப் பொருள்களில் விளங்குகின்ற காந்தி யொளிகள் சூரியனால் உற்பவிக்கிறபடியால், அப்படிப்பட்ட ஒளிகளெல்லாம் சூரியனிடத்திலே யடங்கிச் சூரியனுடைய ஒளி யாவற்றிலும் பிரமாண மில்லாமல் அதிகப்பட்டிருப்பது போலச், சகல பொருள்களிலும் இசைக்கப்பட்ட நன்மைகள், சர்வேஸ்வரன் காரணமாய் வருகிறதினால், அவருடைய நன்மைத்தனம் பிரமாண மில்லாமல் அபரியந்தமாய் எண்ணிக்கையில்லாத நன்மைச் சுவாயம்பு ரூபமாயிருக்கும். அதனால் சமஸ்த சுருப என்கிற வாக்கியம் பிரசித்தமாம்.

ஐந்தாஞ் சுலோகத்திலே சர்வவியாப்பித்தா என்பது:—சருவேஸ்வரன் சருவஸ்தானமும் நிறைந்த ரூபியாயிருக்கிறா ரென்று சொல்லப்படுவதாம். அது எப்படி யென்றால்: அவருடைய வியாபகம் இங்கு உண்டு, அங்கு இல்லை; என்று சொல்லாமல் அம்பரத்திற் பதினொரு மண்டலங்களிலும், புவனத்தின் பதினறு கோணங்களிலும் உண்டு; சப்தசாகரங்களிலும், சப்தபாதாளங்களிலும் உண்டு; அக்கினி, மாருத, உதக அந்தரத்திலும் உண்டு; மலர்ந்த மலர்களிலுள்ளும், கனிந்த கனிகளிலுள்ளும் உண்டு; சரீரத்தின் உள்ளங்கம், புறவங்கம், என்பு, தோல் இவற்றிலுள்ளும் உண்டு; என்று சொல்லும்படி கிரியா கிரிய விடத்திலும், உன்னி கருதின இடத்திலும், சகல பொருள்களின் உள்ளும் புறம்பும், மேலுங் கீழும், சூழ்ந்தும் நிறைந்தும் இருக்கிறா ரென்று அறியவேண்டும். எனெனில்: தேவதத்துவமானது பிரமாண மற்றதாகையால் பிரமாணமுள்ள இடத்தில் அடங்கியிருக்க மாட்டாது. எப்படி யென்னில்: சமுத்திர சலங் கங்கையிலடங்காது, கங்கையின் உதகம் கேணியிலடங்காது, கேணியின் தண்ணீர் செய்க்காலி லடங்காது, அது போலத் திரிபுவனங்களுக்கும் அதிகரித்த தேவ

சுவாபமாயிருக்கிற சர்வேஸ்வரன், திரிலோகத்திலும் அடங்காமல் இன்னும் லோகங்கள் உண்டாயிருப்பினும் அவற்றிலும் அடங்காமல் வியாபித்து நிறைந்திருப்பவரென்று அறியக்கடவோம். ஏனெனில், அவர் தமது ஞான மென்கிற திவ்விய நேத்திரத்தால் சகலலோகங்களையுந் தரிசித்து அப்பிரமாணத்தி யென்கிற திவ்விய கரத்தால் சகல லோகங்களையுந் தாபரித்து, அனந்த கிருபை யென்கிற திவ்விய உதகத்தால் செழிப்பித்துச், சூரிய பிரகாசம் போலப் பரவுவித்து, வாயுபோல வியாபித்துச், சமுத்திர சலம்போல நிறைந்து, பிராணன் போலச் சகல படைப்புகளுக்குள்ளும் நிரம்பி யிருக்கிறார் என அறிய வேண்டியதாயிற்று. இதனால் சர்வ வியாபித்தா என்கிற பொருள் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

ஆறாஞ் சுலோகத்திலே மூலஞ் சர்வ நிமித்தா என்பது: சர்வேஸ்வரன் சர்வத்தையும் உண்டாக்கின மூலாதி காரணனென்று சொல்லப்படும். அதாவது: பரமானந்த வானம், ஸ்படிக வானம், சோமசூரிய நக்ஷத்திர தாரகை வானம் முதலான விண்மண்டலவுற்பத்தியும், வாயுலோகம், மனுலோகம், நரலோகம் முதலான லோக வுற்பத்தியும், ஆழம், அந்தராளம், பாதாளம் முதலான ஆழ உற்பத்தியும், திரிபுவன திரிகால வுற்பத்தியும்; சதுர்ப்பூதிய சதுர்த்த உற்பத்தியும், பஞ்சேந்திரிய பஞ்சகாமிய பஞ்சகலியாண வுற்பத்தியும், சஷ்ட வுபப்பாங்கங்கள். சப்தபிரம அஷ்டகோணம். நவதானியம், நவரத்தினம், இருபது பூதகணம்; அயபக்கு சான்று கலைக்கியான விவித கிரம வுற்பத்தியும், ஞான அஞ்ஞான வுற்பத்தியும், அபாசார வுற்பத்தியும். விவிய அவிவிய வுற்பத்தியும், உருவ அருவ வுற்பத்தியும், அந்தகார அனந்தகார வுற்பத்தியும், நிஜம் சோதிர வுற்பத்தியும், மலாலங்கார வுற்பத்தியும், பழாசாயவ வுற்பத்தியும், இருட்டு இருவல் உற்பத்தியும், இசைகால வுற்பத்தியும், திரணபிரண வுற்பத்தியும், விருக்ஷ வுற்பத்தியும், மனுஷ வுற்பத்தியும், இராக்ஷத வுற்பத்தியும், தூதர் தேவதூதர், நரகநிரசுநீ இவை முதலான சர்வ அர்த்த பதார்த்த வுற்பத்தியும், சிருஷ்டித்

தும், இரக்ஷித்ததும், நியமித்ததும், நிருமித்ததும், விசால சுவிசாலமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாக்கினதுமாகிய மூலாதிமூலம், அனாதி ஆதிகாரண சர்வேஸ்வரனென்று அறியக்கடவோம். எப்படியெனில்: சர்வ படைப்புக்கு முன் யாதோர் அர்த்தப்பிரகாரமும் மூலிமூலமும் இல்லாமல், நிர்மூலமென்கிற கரைகாணாத ஆழத்தில் இருக்கப்பட்டதைக் கரையிலெடுக்கவும், நிர்மூலத்தை மூலமாக்கி, இல்லாததை உண்டுபண்ணவும், அனந்த வல்லபமுள்ள தேவனுடைய அஸ்த ஆதார மூலாதிகாரணமே யல்லாமல், வேறு ஆதிகாரண மென்பது ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் பல கிளைகளையுடைய மரத்தில் காயுங்கனியு முண்டாகப் பூ ஆதாரமாம்; பூ புஷ்பிக்க இலை ஆதாரமாம்; இலை தழைக்கக் கிளையாதாரமாம்; கிளை தளிர்க்க மரம் ஆதாரமாம்; மரம் முளைக்க பூமி ஆதாரமாம். ஆயினும், இவை யெல்லா முண்டாக ஒரே பூமி மூலாதாரமாயிருப்பதுபோலச் சர்வ பொருள்களும் ஒவ்வொன்றால் ஒவ்வொன்று பலுகி நிமித்திகரித்து வந்தாலும், சர்வ நிமித்தியங்களுக்கும் சர்வேஸ்வரன் தாமே மூலாதி காரணமா யிருப்பதினால் சர்வமூல நிமித்தா என்கிற தேவ லட்சணத்தின் சுலோகமும் பிரத்தியக்ஷமாக்கப்பட்டது.

ஈற்றில்-நமோ-என்றதினால், நரகத்தை யொழித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவராய், நரகமோக்ஷத்துக்கு நாயகராய், விளங்கும் ஆதிலட்சண பராபரவஸ்துவையுமாத்திரம் நமஸ்கரித்து வணங்க வேண்டுமென்று சொல்லப்படும். ஆனால், அவனவன் ஆசரித்து வருகிற தேவ தேவாதிகள் மெய்யான தேவர்கள் தானோ, மாயாங்கரோ என்று விசாரிக்க வேண்டாமா? மாணிக்கமென்று மண்ணாங்கட்டியை முடிந்து வைத்திருந்தால், அது அபலமல்லவோ? ஆனதினால் இப்படிப்பட்ட அபத்தம் வராமல், இந்த ஆதிலட்சணமென்கிற தீபங்களால், அல்லது தர்ப்பணங்களால் தங்கள் தேவர்களுடைய முகத்தையுஞ் சரித்திரத்தையும் உற்றுப்பார்த்து அதில் யாதொரு தேவலட்சணமும் உண்டோ இல்லையோ? என்று விசாரித்து அறியக்கடவோம். எப்படியென்றால்: அந்தந்த தேவர்

திகளுடைய புராண பிரபந்தங்களிலே சொல்லப்பட்ட பிரகாரம்
அந்தத் தேவர்களெல்லாரும் உற்பவித்த வகைகளும், ஜென்மித்த
காரணங்களும்; அவர்களுக்குத் தாய் தந்தைமார்கள் வர்க்கங்
களும், உண்டாயிருப்பதினாலே அவர்களுக்குச் சுயம்பு என்கிற
முதலாம் இலட்சணம் இல்லை. அவனவன் பிறந்த காலங்களும்,
இருந்து இறந்த நாள்களின் அறுதியும் உண்டா யிருப்பதினாலே
அநாதி என்கிற இரண்டாம் இலட்சணமும் இல்லை. அவனவனுக்கு
ஸ்திரீலிங்கமும், புருஷலிங்கமும், அஸ்தம், பாதம், முகம் முதலா
ன அவயவங்களும், பிரமாணமும் உண்டாயிருப்பதினாலே அசரீரி
என்கிற மூன்றும் இலட்சணமும் இல்லை. மிகுந்த விரகதாபமோக
மயக்கத்தினால் ஸ்திரீ விபசார சஞ்சாரம், கொலைபாதகம், அபகா
ரம் முதலான பாவங்களைச் செய்ததுந் தவிரத் தோல்வி, வெற்
றி, மதியீனம், பலவீனம் முதலான சுபவீன குணங்களை உடைய
வர்களா யிருந்தார்களென்பதும் காண்கிறதினால் சமஸ்த சகுண
என்கிற நாலாம் இலட்சணமும் இல்லை. அவனவன் இருந்த இட
மும்; இல்லாத இடமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதல்லாமல், நமசி
வய என்கிற ஐந்தெழுத்தின் வகையாக ஐந்து பூதியங்களுக்குங்
குறியாய்ச் சரீரத்தின் ஐந்தவயவங்களில் அடங்கி யொன்றி யிருப்ப
தினாலே சர்வஸ்தான வியாபித்தா என்கிற ஐந்தாம் இலட்சணமு
ம் இல்லை; சர்வ வுற்பத்தியை யுண்டாக்குகிறதைவிட தானுண்டா
ன காரணத்தைத் தானே யறியக்கூடா திருப்பதினாலே சர்வ மூலா
தி காரணம் என்கிற ஆறாம் இலட்சணமும் இல்லை. இப்படியே சொ
ல்லப்பட்ட தேவலட்சணங்களில் ஒரு இலட்சணமும் அவர்களிடத்
தில் காணக்கூடா திருப்பதினாலே இப்படிப்பட்டவர்களைத் தேவர்
களென்று வணங்கினாலும், தோத்திரித்தாலும், [illegible] மகா
தேவதுரோகமான பாவமாம் என்றறியக்கடவோம். ஆனால் அவர்
கள் எந்தவண்ணமாக ஜெனித்தார்களோ வெனில்: செத்துப்
போன அரசர், பிராமணர், கோடாங்கிகள், மந்திரவாதிகள் முத
லான பாவவாளருடைய நாமத்தைக்கொண்டுவருகிற, அஞ்ஞா
ன முள்ள பசாசினங்களென்றும், அவர்கள் செய்கிற வீரிய விக்கி

ரமங்கள் மனுஷ சுபாவத்துக்கு அடாததினால் மனுஷரல்லவென்
றும் அறியலாம். இதுவுமன்றி அக்கினி, மோகினி, மாருதம், மானி
டவேஷம், புகை, பிரபை முதலான பலவகை வேஷங்களை யுண்டா
க்கவும், பாதாள அந்தரங்களத்தை ஊடறுக்கவும், சகல புவனாந்தரத்
தை ஒருக்ஷணத்திலே சுற்றிவரவும் வல்லவர்களாயிருப்பதினாலே
அரூபவல்லவர்களென்றும் அறியலாம். இன்னும் அப்படிப்பட்ட
அரூபிகள் படைக்கப்பட்ட காலத்திலே சருவேஸ்வரனுக்குச் சமா
னமா யிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்த கருத்தை மெய்யாகவே
நடத்தமாட்டாமையினால் பொய்யாங்கமாய் அந்தந்த நாமத்தையும்,
வேஷத்தையுங்கொண்டு மாயாங்கமாய்த் தங்களைத் தேவாதிகளா
கக் காண்பிக்கச் செய்வார்களென்றும் அறியலாம். ஆனால்; அவர்கள்
இப்படிப்பட்டவர்களாக உண்டாக்கப்பட்டபோதே தேவனாக இல்
லாதிருந்தாலும், தேவ சர்வேஸ்வரனுடைய சனுவான ஆதாரக்
அல்லது சுகிர்தமுள்ள முனிவராக ஆகமாட்டார்களோ வெனில்:
அப்படியுஞ் சொல்லுவதற்கு இடமில்லை. எவ்வாறெனில்: இராஜா
வினுடைய கிரீடத்தை அபகரிக்க நினைக்கிறவன், இராஜாவுக்குச்
சனுவாயிருக்கமாட்டாமைபோல, அவர்கள் சர்வேஸ்வரன் பேரில்
பேதலிக்கப்பண்ணுகிறபோதே அவர்கள் பக்ஷவாதிகளோ? அபக்ஷ
வாதிகளோ? என்று தனக்குள் தானே விசாரித்துப் பார்த்தால் தெ
ரியவரும். மேலும் அவர்களுடைய சுகிர்தங்களைக் காணப் பிரியமா
னவர்கள், அவனவன் செய்த தேவவிளையாட்டு என்கிற மோக
போகலீலைகளைப் பற்றி எழுதியிருக்கிற புராண இதிகாச விருத்தாந்
தங்களையும் வாசித்துப் பார்க்கலாம். அன்றியும் அப்படிப்பட்
டார்த்தன அசுகிர்தங்களைக் கண்டு மனிதர் சுத்தவானாய்ப் போக
வேண்டு மென்பது போலக். கோவில் மதில்களிலுங் கோபுரங்
களிலும் சித்திரமா யெழுதி யிருக்கிற வசவீன கூத்துகளையுந்
தெரிசிக்கலாம். இன்னும் அப்படிப்பட்ட தேவர்களுக்குப் பிரிய
மாயிருக்கிற தூபபரிமளம் போலப், பாவகந்தம் தங்கள் தேவால
யத்தண்டையிலே வீசத் தேவதாசிகளை வைத்து மனுஷரை மயக்
குகிறதையும். மேலும் பாவத்தினிமித்தமான இலிங்கங்களைக்

கழுத்திற் கட்டிக்கொண்டு அதை வணங்குகிறதையும், ஸ்திரீ அழுக்கைத் துடைத்து நீறு திருநீறு என்று நெற்றியிலும் மற்ற அவயவங்களிலும் பூசுகிறதையும். இத்தொகைப்பட்ட அநாசாரங்களெல்லாம் உற்பவித்த விதங்களையும் விசாரிக்குங்கால் பிணங்களைப்புதைத்த கேணியை யிறைத்தது போலத் துர்நாற்றங்களெழும்பி அருவருக்கத் தக்கதாயிருக்கும். ஆகலால் அப்படிப்பட்ட அருவருப்புகளை யாசரிக்கிறவர்களுடைய பாவத்துக்கும், புத்தித் தாழ்வுக்கும் நாம் அழவேண்டியதே யல்லாமல் அவற்றை விவரிக்கக் கடமைப்பட்டிலம். ஆனதினால், தேவசத்தம் வேதசத்தம் ஆத்துமசுத்தம் வேண்டுமென்கிறவர்கள். அப்படிப்பட்ட அநேக அநாசாரங்களை யகற்றி முன்னே காண்பிக்கப் பட்ட ஆதாரங்களால் தங்கள் உள்ளத்திலே கியானமென்கிற தீவர்த்தியைக் கொளுத்தி, அஞ்ஞானவிருளை யகற்றி ஞானப்பிரகாச மடைந்து, நிர்மல நிஷ்களங்கமான சகல நன்மைச் சுரூபியாயிருக்கிற பரமவஸ்துவா யிருப்பவரைக் கண்டு, போற்றி வணக்கஞ் செய்யக் கடவர்.

அப்படியே சொல்லத்தக்கதாவது:—

சுயம் சுபாவா நமோ.
அநாதி யனந்தா நமோ.
அசரீரி ரூபா நமோ.
சம்பூர்ண சுப சுந்தரா நமோ.
சர்வ வியாபகேஸ்வரா நமோ.
சர்வ மூல முதலோனே நமோ நம:

அநாதியுகத்தின்
மூன்றாம் அதிகாரம்.
தேவதிரித்துவ பரம இரகசியம்.

சத்திய சுரூபியான சர்வேஸ்வரனுடைய சுபாவ லட்சணங்களையும், ஏகத்துவத்தின் வகையும் காண்பித்ததின் பின்னர் அவருடைய திரித்துவ இரகசியத்தைக் காண்பது முறைமையாம். இப்படிப்பட்ட விசேஷம், தேவ சுபாவத்தின் அந்தரங்கத்திலுள்ள பரம இரகசியங்களில் அதிக அகோசரமான இரகசியமாம். அது எவ்வாறென்னில்: சர்வேஸ்வரன் ஒருவராகில் மூவராவது எப்படி? மூவரென்னில் ஏகமாவது எப்படி? ஏகமுந் திரித்துவமும் ஒன்றுக்கொன்று பேதமான இருவாக்காயிருக்க இதற்கு எதிரிடைவராமல், ஒரு சுபாவமாய்ச் சேருகிற வகை எப்படியோ வென்று, இந்த ஞாயத்தை மகா ஞானயோகருந் தியான சூக்ஷியரும், கீர்த்திபெற்ற சாஸ்திர வித்தியா சம்பன்னரும் விவரித்து நிரூபிக்க மாட்டாமல், இளைத்துத் தங்கள் கிரகணத்துக்கு எட்டாமல் அளவற்ற சமுத்திரத்திலே முக்குளித்துக் கரை காணாமல் அலைகின்ற தன்மையானார். அது, அறுபத்து நான்கு கலைக்கியானங்களில் ஓர் கியான கிரமமுமல்ல; லோக உற்பத்தி ஜெனனப் பிரகாரங்களில் யாதொரு ஜெனனப் பிரகாரமுமல்ல; கண் விஷயத்துக்குள்ளும் புத்தி விஷயத்துக்குள்ளும் அடங்கிய யாதொரு விஷயமுமல்ல; மற்று யாதோ வென்னில்: பிரபஞ்சத்திலுள்ள சகல சுபாவ வகைகளையுங் கடந்து பரலோகத்திலுள்ள தெய்வீக சுபாவ சம்பந்தமான உத்தியாம் என்று அறியக்கடவோம்.

ஆனதினால் அப்படிப்பட்ட நிர்வசிக விசேஷத்தை சூக்ஷ்மக் கிரமமாய் அளவறுத்துக் காண்பிக்க வேண்டுமென்று ஓர் உத்தியை யோசிக்கிறவன், எட்டாச் சமுத்திர ஆழத்தின் அடிப்பக்கத்தைத் தன் கால்களினாலே தடவி அளவிடவும், உயர்ந்த வானத்தின் முகட்டைத் தன் கைகளினாலே அணைக்கவும், பெருஞ்

கரத்தை ஒரு சிறு சுனையிலே அடக்கவும் பிரயாசைப் படுகிறவனுக்கு ஒப்பாவான். யாமோ இப்படிப்பட்ட வியர்த்தமான எண்ணத்தை யெண்ணாமல், சுனைமட்டாகச் சமுத்திரத்திலே காலை நீட்டுவது போலவும், ஆகாயத்தைக் காட்டு மட்டாகக் கையை நீட்டுவது போலவும், தாகந்தணியும் அளவாகத் தண்ணீரை அள்ளுவது போலவும், நமது விசுவாசமென்கிற பாத்திரத்தை நிறைக்கிற அளவாக மாத்திரம் தேவ இரகசியமென்கிற மேகத்தால், கருமப் பிரசங்கம் என்கிற மழை பொழியப் பிரயாசைப்படுவோமாக. இத்தொகைப்பட்ட சுவிர்த்தத்தைக் கேட்கிறவர்கள், அதை லாவகமாக யூகியாமல் பத்தி நிறைந்த சித்தத்தோடு விசுவசித்து அங்கீகரிக்கக் கடவார்கள்.

அது எப்படியென்றால்: ஏகத்துவ திரித்துவம் என்பது திரிஜனம் ஒரு சுபாவம் என்றும், அல்லது ஒரு சுபாவமாயிருக்கிற திரிஜனத்துவம் என்றும் சொல்லப்படும். அது எவர்களோவென்றால்: பிதா, சுதன், இஸ்பிரீத்துசாந்து என்கிற நாமமுடையவரை மூவரொன்று அறிய வேண்டும். இத்தொகைப்பட்ட நாமங்கள் ஏது நிமித்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டதோ? எவ்விதமாய் மூவரானார்களோ? என்று கேட்கில்: ஒரே சுபாவமாயிருக்கிற சர்வேஸ்வரன், தமது அனந்த ஞானத்தினால் சகலத்தையும் தெரிகிறது போலத், தம்முடைய தெய்வீகத்தையும் காண்கிற போது அப்படிப்பட்ட தெய்வீகத்தின் சாயலான இரகணம் தமது பரம ஞானத்தில் உற்பவிக்கப்படும். அப்படி ஜெனித்த இரகணத்துக்குச் சுதன் என்றும் அதை ஜெனிப்பித்த சர்வேஸ்வரன் தமக்குப் பிதா என்றும் திருநாமம் சொல்லப்படும். இந்த வகையால் பிதா சுதன் என்கிற இருஜன பேதமுண்டாகும். மறுபடியும் இவ்விருவரும் தங்களுடைய தேவசுபாவம் பொருந்திய சகல நன்மை சவுந்தரியத்தைக் கண்டு மனத்தில் ஆனந்தப் பிரியம் உண்டானதினால், அவ்விருவர் மனத்திலும் உண்டான பிரியமே இஸ்பிரீத்துசாந்துவென்று திருநாமஞ் சொல்லப்படும். இவ்வித முறைமையாய் பிதாவின் தியானத்தினால் சுதன் ஜெனித்தல் உண்டாகிப் பிதாவினு

டையவும், சுதனுடையவும் சித்தத்தால் இஸ்பிரீத்துசாந்து நிர்மலமாகி இப்படியே பிதா, சுதன், இஸ்பிரீத்துசாந்து என்கிற மூன்று நிர்மலங்கள் அல்லது மூன்று ஜனத்துவம் ஏக தேவ சுபாவத்தில் பொருந்திய வகையாகும் என்று அறியக்கடவர்.

ஆனால், இத்தன்மையான தேவ இரகசியத்தின் சூட்சுமமான யோசனை சிலர் புத்திக்குத் தீர்க்கமாக விளங்காது. ஆகையால் அதை ஒரு சுலபமான பாவகத்தால் பிரத்தியட்சமாக்கிக் காண்பிப்போம். அது எப்படியென்றால்: கண்ணாடியைப் பார்த்தவனுக்குத் தன் முகச் சாயலான பிம்பந் தன் கண்ணிற் றோன்றுகிறதுண்டு. அதைக் கண்டு அவன் மனமகிழ்ச்சி கொள்ளுகிறதுண்டு. இப்படியே ஆடியைப் பார்த்தவனும், அதிற்றோன்றின பிம்பமும், அதனால் மனம் அக்களித்த சந்தோஷமும், ஆகிய இந்த மூன்று குணங்களும் ஒரு தர்ப்பண தரிசனத்தில் உண்டானது போலப் பிதாவாகிய சர்வேஸ்வரன் தமது தேவ சுபாவம் என்கிற ஒளிவட்டத்தை ஞானம் என்கிற கண்ணாற் பார்க்க, அதில் தோன்றப்பட்ட தமது ரூபசாயலாகிய சுதன் உண்டாகித் தமது தெய்வீகத்தின் சவுந்தரியத்தைக் கண்டு இருவர் மனமும் பூரித்ததினால் ஆனந்த பிரியம் என்கிற இஸ்பிரீத்துசாந்து உண்டாகி இப்படியே ஒரு தேவ சுபாவத்திலே மூன்று ஜனத்துவங்களும் உண்டாயினவென்று அறியக்கடவர்.

இப்பிரகாரமாக இந்த ஒளிவட்டத்தில் தேவ திரித்துவத்தின் அர்த்தம் அந்த ஒளியிலும் மிகுதியாகவும் தெளிவாகவும் இருக்கும். ஆகிலும் அதிற்றோற்றப்பட்ட ஒரு சந்தேக சூசனையைக் கேட்க அரோசிகமாயிருக்கும். அதாவது: நாம் கண்ணாடியிலே காண்கிற நமது முகச் சாயலை நமது மக்களென்று சொல்லமாட்டாதபோது, பிதாவினது ஞானத்தில் தோற்றப்பட்ட தேவ சுபாவத்தின் ரூபத்தை அவருடைய சுதன் என்று சொல்லுகிறதெப்படி? என்று கேட்கில், நமது சுரூப பிம்பங்களுக்கு நாம் நமது மனுஷ சுபாவத்தைக் கொடுக்க முடியாமையால் அதை நமது மக்களென்று சொல்லமாட்டோம். பிதாவின் ஞானத்தில் தோற்

றப்பட்டதற்குத் தேவ சுவாபமும் ஒன்றாய்க் கலந்திருப்பதினால் அவருடைய சுதன் என்பதற்கு ஒரு சந்தேகமுமில்லை; ஆனால் இந்தத் தர்ப்பணத்தின் உவமையில் திரித்துவத்தின் மூன்று பேர்களுடைய சாயல் அடையாளங் காண்கிறதற்குக் குறைவில்லை என்றறியக்கடவர்.

இம்முறையாக ஏக தேவ சுவாபத்தில் திரிஜனம் உண்டாயிருக்கிற வகை பிரத்தியட்சமானபோதே, இந்தத் திரித்துவத்தோரும் திரிதேவரோ? ஒருதேவரோ? என்று கேட்கில்: ஒரே தேவன் அல்லாமல் மூன்றுதேவர் அல்ல என்றும் அறியக்கடவர். அது என்ன காரணத்தாலென்னில்: இந்தத் தேவஜன மூவருக்குந் தெய்வீகம் மூன்றில்லை; சத்துவங்கள் மூன்றில்லை; சித்தாந்தங்கள் மூன்றில்லை. ஞானமுஞ், சவுந்தரியமும், தயாபர முதலான சர்வ தேவ லட்சணமும் பின்னபேதப் படாமலும், வாது விரோதமில்லாமலும், ஏற்றத் தாழ்வு உண்டாகாமலும், ஏகமான ஒரே தேவ சுவாபமாக இருப்பதினால், ஒரே தெய்வீகமல்லாமல் அனேகமல்லவென்று அறியக்கடவர்.

ஆனால், இந்த ஞாயத்தையும் வேறொரு சுருக்கமான வகையால், பிரத்தியட்சமாக்கிக் காட்டுவோம். எப்படியென்னில்: பெருங்கடலின் தண்ணீர் மேகத்தில் ஏறுவதினால், கார் மேகமுண்டாகும். கார் மேகம் பொழிவதினால் மழையுண்டாகும். மழைநீர் பூமியின் தூரிடத்திற் கூடுவதினால் குளமுண்டாகும். ஆனால் குளமும், மழையும், கார்மேகமும் ஒரு உதக வர்க்கமல்லாமல் பல இனமல்ல. ஆதித்தன் உதிக்கும்போது உதயகாலமாம். அது மலர்ந்து எரிக்கும்போது மத்தியான காலமாம். சாய்ந்து மறையும்போது சந்தியா காலமாம். ஆயினும் உதயமும், மத்தியானமும், சந்தியும் ஒரு சூரிய இயக்கமல்லாமல் பல சூரிய இயக்கமல்ல; மாணிக்கத்தின் ஒளியும், வர்ணமும், ஒப்பமும் கூடி ஒரு மாணிக்கமாவதல்லாமல், பல மாணிக்கமாகமாட்டா; புஷ்பத்தின் பரிமளமும், இதழ்களும், சித்திரமும் கூடிய போது ஒரு கமலமாவதல்லாமல் பல கமலங்களாயமா

ட்டா; ஆத்துமத்தின் அரூபமும், ஞானமும், பிரசன்னமுங் கூடி ஓருயிர் ஆவதல்லாமல் பல உயிராகமாட்டா; இவ்வகையாகவே பிதா வாரிக்கும், சுதன் மாரிக்கும், இஸ்பிரீத்து சாந்து குளத்துக்கும் ஒப்பாகி இம்மூன்றிலும் இருக்கிற உதகமே ஒரே தெய்வீகமென்றுஞ் சொல்லலாம்; மேலும் பொழுது உதயமாவது பிதாவுமாய், மலர்வது சுதனுமாய், சாய்வது இஸ்பிரீத்து சாந்துவுமாய், ஆதித்தன் ஆதிபரனுமாம் என்றுஞ் சொல்லலாம். இன்னும் மாணிக்கத்தின் ஒளி அநாதி பிதாவென்றும், வர்ணமயம் சுதன் பிறப்பென்றும், ஒப்பந்துலக்கம் இஸ்பிரீத்துசாந்துவென்றும், மாணிக்கம் தேவமகத்துவமென்றும் யோசிக்கலாம். அன்றியும் புஷ்பத்தின் இதழ்கள் பிதாவின் அநாதித்துவமென்றுஞ், சித்திரம் சுதனின் ஜெனனமென்றும், சுகந்தம் வீசுதல் இஸ்பிரீத்து சாந்துவின் நிர்மலமென்றும், புஷ்ப அலங்காரந் தெய்வீக சவுந்தரியமாமென்றும் விவரிக்கலாம். இப்படியே ஆத்துமத்தின் அரூபம் பிதாவின் ஆருகையாகவும், ஞானம் சுதனின் உற்பத்தியாகவும், பிரசன்னம் இஸ்பிரீத்து சாந்துவின் தோற்றமாகவும், ஜீவாத்துமம் தேவத்துவமாகவும் பிதா, சுதன், இஸ்பிரீத்துசாந்து என்னும் மூவரும் ஒரே தேவனாயிருக்கிற ஒப்பனை, மேகம் வருஷிப்பது போலப் பிரசன்னமாகி, அருணன் போலத் தெளிவாகி, மாணிக்கம் போல மதிப்பாகிப், புஷ்பம் போல மனோகரமாகி, ஆத்துமஜீவியம் போல ஏகாந்த சித்த விசுவாசமாயிருக்குமென்று அறியக்கடவர்.

இவ்வண்ணமாகத் தேவதிரித்துவமென்கிற தேவரகசியம் சந்திரலோகம் போலத் தெளிவானதின்பின், சந்திரனின் இயக்கத்துக்குப் பூமி எதிர்ப்பட்டபோது கிராணம் உண்டாவது போல் இந்துக்களுடைய வேதாந்தங்களிலேயும் இதற்குச் சமானமான திரிமூர்த்திகள் உண்டென்று சரிசமான தேவதிரித்துவத்தின் பிரகாசத்தைப் பிரகாசமில்லாமையாகச் செய்வதினால், இந்தக்கிராணத்தின் இருளை ஒரு வல்லப சூரிய கதிரான ஞானத்தால்

நீக்கித் துலக்க மாக்கக்கடவோம். அது எப்படி யென்றால் : திரி மூர்த்தி என்பது மன் சரீரம் மூன்று ; அல்லது சுவாபம் மூன்று என்றுசொல்லப்படும். ஆனால் அவர்கள் சொல்லுகிற திரிமூர்த்திக ளாகிய பிர்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் என்கிற மூன்று பேரும் மூன்று சரீரமுடையவர்கள்; அல்லது மூன்று சுவாபமுள்ளவெவ் வேறு மூன்று பேர்களாயிருக்கிறார்களே யல்லாமல் ஒரு சுவாப மாயிருக்கிற திரித்துவ மாகமாட்டார்கள் ; இதுவு மல்லாமல் சொல்லப்பட்ட அம் மூன்று பேர்களுக்கும் வெவ்வேறே எண்ண மும், வெவ்வேறே மனமும், பலவித குணங்களும், வாத விவா தமும், தர்க்க சங்கிராமமும், ஞான அஞ்ஞானமும், பெருமை சிறுமை முதலான விரோதங்களும் உண்டாகி நான் தேவ னோ? நீ தேவனோ? நான் உத்தமனோ? நீ உத்தமனோ? என்று தங்களில் தாங்களே தர்க்கிக்கிறதையும்; உருத்திரன் பிரமா வின் சிரத்தைக் கிள்ளினதையும் ; விஷ்ணுவின் நெற்றியில் திரிசூலம் ஊடுருவினதையும், இத்தொகைப்பட்ட சிலம்பப் போ ராட்ட எதிராட்டங்கள் முதலான வாக்குக் கெட்டாத பேத மான பிரபந்தங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கையில், அந்தத் திரிமூர்த் தி பல வித விரோத விருத்தாந்த மென்கிறதே யல்லாமல், சமமான சமாதான ஏகத்துவ மென்பதற்கு நீக்குப் போக்கில்லை. ஆனதினால் அப்படிப்பட்ட திரிமூர்த்தியில் தேவதிரித்துவ ஏகத் துவத்தின் சாயல், சைகை, அசுகை யொன்று மில்லாமல், வானத்துக்கும் பூமிக்கும், பொன்னுக்கும் மண்ணுக்கும், உள்ள பாரதூரம் போல இருக்கு மென்பது சகல சந்தேகமு மற்ற அங்கீகாரமாம். நமது சத்திய சுருபனான தேவசர்வேஸ்வரனே னும் போதும், செய்கை கிரியைகளில் அசமான, அசாதாரண, பேதவிவாத மில்லாமல், பிதா, சுதன், இஸ்பிரீத்து சாந்து என்கிற மூவரும் ஒரே யோசனையும் ஒரே பிரசன்னமு முடையவர்களா ய்ச் சர்வத்திலும் ஏகத்துவமாயிருக்கிறதினாலே, ஒரே சுவாபம் பொருந்திய ஏகத்துவ திரித்துவ மென்று சகல விபரீதங்களை

திரளாந்தகாரத்தை யகற்றித் திரிசித்தம் ஏகசூரியப் பிரகாசமாக அங்கீகரிக்கக்கடவோம்.

ஆதியுகமாவது—ஆதாமின் யுகமாம்.

இதில் உலகவுற்பத்தி முதல் சலப்பிரளய முண் டான வரையில் நடந்த விசேஷ விருத்தாந்தங்கள் சொ ல்லப்படும்.

முதலாம் அதிகாரம்.

புவன சருக்கம்.

சத்திய சுவாப சுருபியான ஏக கடவுளின் நிர்ணயமுஞ், சுலட்சணமுங், திரித்துவமுங் காண்பித்ததின்பின் அவர் உலகஞ் சிருஷ்டித்த விருத்தியைச் சொல்லிக் காட்டுவது முறைமையாம். அது எப்படி என்றால்: இரஸ்மி இராயன், தனது முதற் கதிரென் கிற எறிவல்லயத்தைப் புவனத்தில் எறிந்தவுடனே, அது திமிர படலங்கள் எல்லாவற்றையும் அறுத்து, அந்தகாரத்தை அனந் தகாரமாக்கி விடுவதினால், உலகத்திலுள்ள பொருள்களெல்லாம் உண்டான பிரகாரமாய்க் கண்ணுக்குத் தெரியவரும். அது போ லவே, இந்த உலகசிருஷ்டிப்பானது ஞான கிரணத்தில் தோன் றினவுடனே அக்கியானு மென்னும் மேகங்கள் தூரவிலகச், சமுத் திரத்தின் ஆழமான அடித்தரையை உள்ளங்கையிற் கண்டது போல அர்த்த பதார்த்தங்களின் சுவாபம், ரூபம், கிரம அக்கிரம வகை யெல்லாங் காணக் கூடியதாயிருக்கும். ஆனாலும் பத்து மாதம் தாயுதரத்திற் கருக்கொண்டிருந்த அனர்தை, முன்பு தாயை யறியாமலிருந்து பிரசவிக்கப்பட்டபின் தன் தாயையுந் தந்தையையும் அறிந்து, அவர்களை அறிப்பது போலவே இவ்வு லோக [illegible] இருந்த [illegible] வசித்திருந்து [illegible] [illegible] ஒருவர் உண்டென்று அறியாமலிருக்கிற [illegible] பிரத்தியட்சமான காரணத் [illegible] அவருடைய அருமை [illegible]

மான தேவ சுவாமியை யறிந்து, ஆசரித்துப், பணி செய்து தங்களுக்குரிய சம்பாவனையைப் பெறக் கூடியவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆனால், இப்படிப்பட்ட உலோகவுற்பத்தியைப் பற்றிப் பிரசங்கிக்கு முன்னே அந்த உலோகம் தன்னிலே தானாக வுண்டானதோ? சிருஷ்டிப்பு வகையால் உண்டானதோ? எவரால் எந்த நிமித்தமாய் எவ்விதமாய் உண்டாக்கப்பட்டதோ? என்கிற இத்தொகைப்பட்ட சங்கைகளைத் தெளிந்துகொள்வது அவசியமாம். ஆகையால், கேட்கத்தக்க சங்கைகளில்

முதல் சங்கையாவது.

மனுஷர் உண்டாவதற்கு முந்தியே, உலோகம் உண்டாயிருக்க, அது உண்டாக்கப் பட்டதைக் கண்டவன் ஒருவனும் இல்லாத போது; அது தன்னிலே தானாக உண்டானதென்று அறிந்து சொல்லத்தக்க வகை எப்படி யென்னில்: பூலோக நிமித்தியங்களைக் காணத்தக்கதாக நமக்குப் புறக்கண் அகக்கண் என்கிற இருவித திருஷ்டிகளுண்டு. புறக்கண் என்கிற சரீர விந்திரியத்தாற் பார்க்க முடியாதவற்றையெல்லாம் அகக்கண் அல்லது ஆத்துமக்கண் என்கிற புத்திகிரகணத்தாற் கண்டு பிடிக்கக் கூடியதாயிருக்கும். ஆதலால் இந்தச் சங்கையைத் தெளிந்து கொள்ளும் வகையாவது: தன்னிலே தானாக உண்டான பொருள் யாதொருவனும் ஏவாமல் தானே வருகிறதினால் அது யாதொருவனுடைய எண்ணிக்கை, யளவு, பிரமாணத்துக்குள்ளே அடங்கினதா யிராது. யாதொருவனால் உண்டாக்கப்பட்ட பொருளானால் அதை உண்டாக்கினவன் தனது சத்தியைப், பிரமாண, அளவாய்ச் செய்கிறதினால் அது அளவு பிரமாணத்துக்குள் அடங்கினதாயிருக்கும்: எது போல வென்றால்: தன்னிலே யூறுகிற ஊற்றுத் தண்ணீர் அளவு, பிரமாணமில்லாமல் ஊறியோடி வருகிறதாயிருக்கும். குடத்திலாவது, குளத்திலாவது நிறைத்த தண்ணீர் அதைக் கட்டுப்படுத்தி நிறைத்தவனுடைய எண்ணத்துக்குள்" அடங்கினதாயிருக்கும். ஆதலால்

அளவுள்ள பொருள் யாதொருவனால் உண்டாக்கப்பட்டதென்றும், அளவு, பிரமாணம் இல்லாத பொருள் தானாகவே உண்டானதென்றும் அறியலாம். இந்தக் காரணத்தால் வானமும், பூமியும் அவற்றுள் அடங்கிய சகல பொருள்களும் அளவு, பிரமாணம், நிறை, நிச்சயம் உண்டாயிருக்கிறதினால் அப்படிப்பட்ட பொருள்கள், யாதொருவனால் அளவிட்டு நிருமிக்கப் பட்ட பொருள்களல்லாமல் தாமாகவே உண்டானதல்ல வென்று பிரகாசமாய்க் கண்டறியலாம்.

இரண்டாஞ் சங்கையாவது.

யாரோ ஒருவனால் உலகம் உண்டாக்கப்பட்டது மெய்யென்று ஒத்துக் கொண்டபோதிலும், அது எவனால் உண்டாக்கப்பட்டது? என்றும், தேவதூதரால் அல்லது, யம தூதரால் உண்டாக்கப்பட்டதோ? என்றுங் கேட்கில்; அது பிரமாண சத்தியுள்ள ஒருவராலுஞ் செய்யக்கூடிய காரியமல்ல வென்று உணர்க. எனெனில்: முன்னுள்ள யாதொன்றை யெடுத்து வேறொன்று செய்யப் பூவுலகத்திற் பிறந்தவனுக்கு இயன்ற சத்தியாம். அப்படியே குயவர் மண்ணாற் குசக்கலங்களைச் செய்வார்கள்; தட்டார் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் பூஷணங்களைச் செய்வார்கள்; அப்படிச் செய்யப்பட்டவைகளையழித்தால், முன்னுள்ளபடி மட்கலங்கள் மண்ணாகப் போகும்; பொன்னாபரணங்கள் பொன்னாகப் போகும். ஆனால், முன்னுள்ளதை ஒன்றும் எடாமல் அனந்த முதற் பொருளாக உண்டாக்குவது, சகல பொருள்களுக்கும் ஆதியாயிருக்கிற சர்வேஸ்வரனுடைய அப்பிரமாண வல்லமையால் முடியுமே யல்லாமல், பிறப்பு இறப்பு உள்ள மனிதர்களால் செய்யக்கூடிய செய்கை யல்ல. அப்படியே திரிபுவனமும், சதுர்ப்பூதியமும் முந்தி ஒரு காரணப் பொருளுமில்லாமல் அவைகளை முதற் சிருஷ்டியாய்ப் படைத்ததினால், அப்படிப்பட்ட பிரதம சிருஷ்டிப்பைச் சகலத்துக்கும் ஆதி காரணமாயிருக்கிற சர்வ வல்லப சர்வேஸ்வரன் உண்டு பண்ணினானென்பது அசையாத நிர்ணயமாம்.

மூன்றாஞ் சங்கையாவது.

இப்படிப்பட்ட உற்பத்திச் சருக்க சிருஷ்டிப்புகளைச் சர்வேஸ்வரன் யாதுகாரணமாக உண்டாக்கினார்? அவர் அப்படி யுண்டு பண்ணாதிருந்தால், அவருடைய சுவாப ஆனந்தத்துக்கு யாதொரு குறைவுந் தாழ்வும் உண்டாகுமோ? இருக்க வுறைவிடமுஞ் சீவிக்க நிமித்தமுந் தப்புமோ? என்று கேட்கில், அப்படி ஒருகாலுஞ் சொல்லப்போகாது. சகல நன்மைச் சுரூபியாயிருக்கிற சர்வேஸ்வரனுக்குக் கூருதக் கூடிய சகல நன்மையுஞ், சுகமும், ஆனந்தமும், தமது சுவாபத்துக்குள்ளே தானே யிருக்கும், புறத்தியாரால் தேவையானது ஒன்றுமில்லை. இது எப்படியென்றால்: சூரியன் தனது சுவாபத்துக்குள்ளிருக்கிற பிரகாசத்தினால் தானே பிரகாசிக்கின்றது. அக்கினி தனது சுவாபச்சூட்டினால் தானே எரிகின்றது. ஆத்துமம் தனது உயிர்ப்பால் தானே சீவிக்கின்றது. அப்படியே, சர்வேஸ்வரன் தமது சுவாபத்துக்குள்ளிருக்கிற சகல நன்மையாலும் நன்மைச் சம்பூரணமாய், சகல ஆனந்தத்தாலும் ஆனந்த பரனாய்ச், சகல லோக பாரத்தையுந் தாங்குகிற தமது ஆனந்த வல்லமை தானே தம்மைத் தாங்கி யிருக்கிறதல்லாமல், அதற்கு வேறே ஒரிடமும் ஆதாரமும் செய்யும் உபாயமும் தேவையானதல்ல. ஆதலால் இப்படிப்பட்ட உச்சாயத்துக்கு உலகத்தைப் படைத்த தென்று சொல்லாமல் அதற்கு விசேஷமான வேறே இரு நிமித்தங்கள் தேவ அனுகூலத்துக்குள் உண்டென்று காணலாம். அதாவது: தம்மை உலகமறியவும், அறிந்து தம்மால் வேண்டிய உபகாரங்களைப் பெறவும் வேண்டும் என்ற இந்த இரு நிமித்தங்களுக்காக உலகமும், மற்றுமுண்டான சகல பொருள்களும் உண்டாக்கப்பட்டன வென்று அறியக்கடவோம். அது எப்படி என்றால்: சித்திர விசித்திரமாய் நிருமிக்கப்பட்ட பிரதிமையைக் காணும்போது. அதைச் சித்திரித்த சித்திரக்காரனுடைய கை நுட்சுமத்தையும் அருமையையும் புகழ்ந்து பேசுவார்கள்; [illegible]

விப்பிரயோக மற்றுங், கிரமத்தோடு நடக்கின்ற ஒரு இராச்சியத்தைக் காணும்போது, அரசாளுகின்ற அரசனுடைய விமரிசை, நீதி, நெறி, மகிமையைப் பற்றிப் புகழுவார்கள்; சத்துரு ராஜவங்களை முறியடித்து, வல்லப கொத்தளத் தளிகளைச் சங்கரித்துப், போர் செய்கிற சேனைகளைக் காணும் போது, சேனாதிபதியின் வீரபராக்கிரமத்தை வாழ்த்துவார்கள்; அப்படிப்பட்ட தாஷ்டிகங்களைக் கண்டறிந்தவன். அவனாலாகிற உபகாரவிருத்தியைப் பெறும்படி கருதியிருப்பான்; அது போலவே, ஆகட்டும் என்ற ஒரு வாக்கியத்தால், சகல பொருள்களையும் உண்டாக்கின சர்வேஸ்வரனுடைய அளவில்லாத வல்லபத்தையுந், திரிபுவனத்தையும் அசையாத கிரமமாய் நடப்பிக்கிற நெறி ஞானத்தையும், சகல மனுஷப் பிராணிகளையுங் குறை வில்லாமல் இரட்சிக்கிற கிருபை தயாபத்தையும் பார்த்து. அப்படிப்பட்ட ஞானமும் நீதியுந் தயாபரமுமுள்ள சர்வேஸ்வரனை யறிந்து போற்றி செய்து, சமஸ்தரும் இவ்வுலகத்தில் தக்க நிவாரணத்தையும் அவ்வுலகத்தில் மோட்ச சம்பாவனையையும் அடையவேண்டு மென்று, அவற்றை யெல்லாம் உண்டு பண்ணின திவ்விய அபிப்பிராயத்தின் உச்சாய மென்று அறியக்கடவோம். ஆகையால், இப்படிப்பட்ட கருணை எந்த உவமானத்துக்கு உதாரணமாகு மென்றால்: பால் நிறைந்த கொங்கைகளை உடைய தாயானவள், பாலூட்டவும், சீராட்டவும், தாலாட்டவும் தன் குழந்தையைத் தேடித் திரிவதற்கும், சலம் பெருகின சமுத்திரமானது, தண்ணீரைத் தன்னிடத்தில் அடக்கமாட்டாமல் சீவாத்துமங்களுக்கு உபகாரமாகப் போக்குகள் தேடிப், பூமியினுட் புகுந்து ஊற்றுகளாய் வழிந்து, கேணி, குளங்களை நிறைத்துக் கொடுப்பதற்கும், நீர் நிறைந்த கார் மேகமானது, அந்நீரைத் தன்னிடத்தில் அடக்கமாட்டாமல் பூமியைச் சுபல மாக்கும்படி மேகக் குக்ஷிகளைக் கிழிக்கிழித்து மழையாகப் பொழிந்து, விளாக உத்தியானங்களில் இறைத்து விளைவித்துச், சகல பூமியையும் செழிப்பாக்குவதற்கும் உதாரணமாம். ஆகையால் சர்வேசுர

னுடைய தேவசித்தத்தில் நிறைந்த கருணைச் சாகரம், பாய்ந் தோடி வரும் பாய்ச்சலுக்கு அனுகூலமாகவும், அந்தத் தண்ணீர் நிறைகிற பாத்திரங்களாகவும் ஆத்துமங்களை யுண்டாக்கி, அந்த ஆத்துமங்களுக்கு இரட்சணியமாக உலகத்தையும் அதிலடங்கிய சகல பொருள்களையும் உண்டாக்கின அபிப்பிராயமாம்.

நான்காஞ் சங்கையாவது.

முந்த முந்தச் சர்வேஸ்வரன், உலக சிருஷ்டிப்பை யுண் டாக்கின வகை எப்படி யென்றால்: சர்வேஸ்வரனுடைய திரு வாக்கால் அறியப்பட்ட முறைமையே யல்லாமல் வேறல்ல. அன்றியும், சர்வேஸ்வரனுடைய திருவாக்கால் கேட்டவர் யார்? எவ்விடத்திலே கேட்கப்பட்டது? எந்தக் காலத்தில் திருவுளம் பற்றினது? என்று கேட்கில், சொல்லுவோம்: உலகத்தின் நாலாம் யுகக் கடைசியிலே, பூமண்டலத்துக்கு நடுவிடமான தே சத்திலே, சீனாயி என்கிற பர்வதத்திலே, மோயிசன் என்கிற தீர்க்க தரிசிப் பிரசாதியானவர், சர்வேஸ்வரனைத் தமது கண்களாற் கண்டு, தமது செவிகளால் தேவபுரோகித திருவாக்கைக் கேட் டதன்பின், உலகம் படைப்புண்டது துவக்கி, மூன்று யுகங் களிலும் நடந்தேறிய கால விசேஷங்களையும், பவுஷிய காலத் தின் அனேக விசேஷங்களையும், பிரபந்தமாக எழுதி வைத் தனர். இன்னும் அதில் விசேஷமான தேவகற்பனைகளைக் கற் பத்திரங்களில் எழுதிவைத்தனர்; இது சகல லோகத்திலும் பிரசித்தியான படியால், மறு ஞாயத்தால் ஒப்பும்படி சொல்லக் காரியமில்லை. ஆதலால் இப்படிப் பட்ட விசேஷஞ் சம்மந்தருக் கும் சகவுறுதி விசுவாசமாகச், சர்வேஸ்வரன் அருளிச் செய்த வாக்கிய முத்திரை தவறாமல் முதலிற் காண்பித்ததின்பின், விலாசப் பிரசங்கமாய் சகல வுற்பத்தி சொன்னதனுடைய வகை யைக் காண்பிக்கக் கடவோம். இதை யாவரும் சாவதான சித்த மாய்க் கேட்கக்கடவர்.

முதலாம் விபகாரம்.

ஆதியிலே சர்வேஸ்வரன், வானத்தையும் பூமியையுஞ் சிரு ஷ்டித்தார். ஆனால், பூமியானது வியர்த்தமான வெறும் பொ ருளுமாய், நீராழத்தின் மேல் அந்தகாரம் வியாபித்த முகமு மாயிருந்தது. தேவ அரூபதத்துவம் ஜலத்தின்மீது மிதக்கிற வகையாக அசைவாடிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது சர்வேஸ் வரன், வெளிச்ச முண்டாகக் கடவது என்று சொல்ல வெளிச் சம் பிரகாசித்தது. அப்படிப்பட்ட பிரகாசம் நல்லதாயிருக்கக் கண்டு, இருளையும் ஒளியையும் இரு பிரிவாக்கிப், பிரகாசித்த பாகத்தைப் பகலென்றும், அப்பிரகாசித்த இருளை இராவென்றும் பெயர் வகுத்தார். அன்று சாயங்காலமும் விடியற்காலமுமாகி, முதலாம் நாள் ஆயிற்று. இரண்டாவது சர்வேஸ்வரன், ஜலங் களின் நடுவிடத்தில் ஆகாயவிரிவு உண்டாகவும், அதனால் தண் ணீருக்குத் தண்ணீர்ப் பிரிவுண்டாகவுங் கடவது என்றருளினார்; அப்படியே வான அஸ்திவாரத்தை நிலை நிறுத்தி, அதற்கு மேல் நின்ற ஜலத்துக்குங், கீழே படிந்துள்ள ஜலத்துக்கும் வித்தி யாச முண்டாக்கி, அம்பு ராசியால் எடுத்த அந்த நிலத்துக்கு அம்பர மென்று பெயரிட்டார். அன்று உதயமுஞ் சந்தியமு மாகி, இரண்டாம் நாள் ஆயிற்று. மூன்றாவது சர்வேஸ்வரன், வானமண்டலத்துக்குக் கீழே பெருகின உதகங்களை ஒரு ஸ்தா னத்திற் கூட்டிக் கரை காணப்படக்கடவது என்றருள, அப்ப டியே உண்டாயிற்று. அதனாற் காணப்பட்ட கரைக்குத் தரை யென்றும், ஏராளமாய்க் கூடிய ஜலங்களுக்குச் சமுத்திரமென் றும் நாமம் நியமித்தார். இவை நல்லவை யென்று சர்வேஸ் வரன் கண்டு, மீளவுந் தரையிலே வித்துண்டாகிற சகல பச் சிலைப் பூண்டுகளுந் தன்தன் வித்துக்களைக் கொண்டு பூமியில் உண்டாகக்கடவன வென்று கட்டளையிட அப்படியே யுண்டாகி, அந்நேரத்திற்றானே பூமியானது புல்லையும், தன் தன் சாதிக் கிரமமாய் விதைகளைப் பிறப்பிக்கும் பூண்டுகளையும், தன்தன் சா

திக் கிரமமான விதையையுடைய கனிகளைக் கொடுக்கும் விரு
க்ஷங்களையும் முளைப்பித்தது. அது வள முள்ளதென்று சர்வேஸ்
வரன் கண்டார். அன்று காலையும் மாலையுமாகி; மூன்றாம் நாள்
ஆயிற்று. நாலாவது ஸ்திராங்க மண்டலத்திலே தீபதீபிகைகள்
உண்டாகி இரவுக்கும் பகலுக்கும் வித்தியாசந் தோன்ற, வான
மண்டலத்தி லெரிந்து பூமண்டலத்தைப் பிரகாசிக்கவும், அவை
காலம், நாள், நாழிகை, மாதம், வருஷம் இவற்றின் கணக்
கைக் குறிக்கிற அடையாளமாக இருக்கவுங் கடவன என்றார்.
அப்படியே நிறைவேறியது. அதாவது: மகத்துவமான இரு
தீபங்களைச் சர்வேஸ்வரன் உண்டாக்கிப், பகலுக்கு இராயரு
இராஜேஸ்வரியாகப் பகவதி என்கிற சிறு தீபிகையையும், இராத்திரிக்கு
த்திரங்களையும் உண்டு பண்ணி, அகோராத்திரம் பூமியின் மேற்
பிரகாசித்து அந்தகாரம் அனந்தகாரமான வகையைக் காண்
உச்சிதமென்று சர்வேஸ்வரன் கண்டார். இவை
அந்தியேதுமாகிய நாலாம் நாள் ஆயிற்று. ஐந்தாவது வானத்
தின் கீழே பூமியின்மேலே, நீச்சு அங்கம், பறப்பு அங்கமான
பிராணிகள் உதகத்தால் உண்டாகக்கடவன வென்றருளி, மகத்
துவமான திமிங்கல பனையாளை மீன்களையும், அசைந்து நடை
யாய்ச் சீவிக்கிற தண்ணீர்ப் பிறப்பான சகல மச்ச வர்க்கங்களை
யும், சிறகடிக்கிற பலசாதி பறவைக் குலங்களையும் படைத்தார்.
பின்பு, இவை சிறப்புள்ளனவென்று கண்டு ஆசீர்வதித்துப்
பிரபலியமாய் அதிகரித்துச் சமுத்திர ஜலங்களை நிறையவும்,
பக்ஷிகள் பூமியில் வர்த்திக்கவும் வரங்கொடுத்தார். அன்று உத
யமும் சந்தியும் உண்டாகி ஐந்தாம் நாள் ஆயிற்று. ஆறுவது
சர்வேஸ்வரன், சுய ஜாதிக் குலமாய்ச் சீவிக்கிற சீவிகளாகிய
அபாத, துவிபாத, சதுர்ப்பாத மண்பிறப்பான மிருகங்கள் பூமி
யில் உண்டாகக்கடவன வென்று அருள் செய்தார். அவை அப்
படியே உண்டாகப், பின்பு தன்தன் வம்மிசக் குலபேதமாகப்

புலியங்கமாய் நகர்கின்ற, நடக்கின்ற மிருக செந்துக்களையும்
உண்டாக்கினார். இவை சவுந்தரிய முள்ளன வென்று கண்ட
தின் பின், சமுத்திர மச்சங்களுக்கும், ஆகாசப்பறவைகளுக்கும்,
தரையிலே நகர்கின்ற நடக்கின்ற மிருகங்கள் யாவுக்கும், சகல
பிரிதிவிக்கும் ஆதிஸ்வர நாயகனாகத் தமது ரூபபிரதிமையாய்

மனுஷனை உண்டாக்குவோ மென்று அருளிச் செய்து, அப்படி
யே தமது திரிசனப் பிரதிமையாக மனுஷனைப் படைத்துத்
தேவசாயலாகவே இந்த மனுஷனை யுண்டு பண்ணினார். ஆணும்
பெண்ணுமாக அவர்களைச் சிருஷ்டித்தார். அதன் பின் அவர்
களை யாசீர்வதித்து நீங்கள் பிரபலியமாய் அதிகரித்திருங்கள்;
பூலோகத்தை நிரப்பி அதை உங்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்தி, சமுத்
திர மச்சங்களையும், ஆகாயப் பறவைகளையும், பூமியிலசைகிற
சகல உயிர்ப்பிராணிகளையும் ஆளுங்களென்று விதித்தார். இது
வல்லாமல் இதோ பூமியின் மேல் தன்தன் வித்துடனே முளைத்த

சகல விதப் பூண்டுகளையும், தன்தன் சாதி விரையுள்ள கனி
விருக்ஷங்க ளெல்லா வற்றையும் உங்களுக்கும் ஆகாசத்துப் பற
வைகளுக்கும் பூமியிலுள்ள மிருகங்களுக்கும் அசைந்த நடை
யாய்ப் பூமியிற் சீவிக்கிற சகல சீவாத்துமாக்களுக்கும் மூலாக்
கினிக்கு இரையாகப் புசிக்கத் தந்தோமென்று அனுமதி கொ
டுத்தார். அத்தன்மையாய் நிறை வேறியது. இப்படியே யுண்டு
பண்ணப்பட்ட சகலமும் ஆதிய பூர்வ கிரமமான தென்று கருணை
ம்பர கடாட்சமாய்த் தரிசித்தார். அன்று விடியற்கால்முஞ் சக்
தியாகாலமு மாகி ஆறும் நாள் ஆயிற்று. இவ்வண்ணமே வா
னமும் பூமியும் அவற்றின் சகல சிறப்பும் சோபனமும் சாங்
கோர்பாங்கமாய் நிர்வாகத்துக்கு வந்து, ஏழாம் நாளிலே சர்வே
ஸ்வரன் தாம் நிருமித்த சகல நிமித்த கிருத்தியங்களில் ஒழி
ந்து ஓய்வடைந்திருந்தார். ஆகையால் ஓய்வுக்கு நிமித்தமான
அந்த நாளைச் சர்வேஸ்வரன் ஆசீர்வதித்து ஆசரிக்கக் கிரமமான
ஆக்ஞையாய் ஸ்தாபித்தார். இவ்விதமாகச் சகலலோக வுற்பத்தி
ஜெனனத்தன்மைகள் உண்டாக்கப்பட்ட வகை யென்று அறியக்
கடவோம். ஆனால் இந்தத் தேவ வாக்கியத்தின் தன்மை நன்
றாய் விளக்கமாக இதில் கேட்கத் தக்க இரண்டு விபகாரங்
கள் உண்டு.

முதலாவது : சர்வேஸ்வரன் சர்வத்துக்கும் வல்லவராயிரு
க்கச், சகல படைப்புக்களையும் ஒரே க்ஷணத்திற் படையாமல்,
முதல் வானத்தையும் பூமியையும் படைத்தா ரென்றும், மறுப
டியும், ஆறு நாளிலே வெவ்வேறே வகுப்பாய்ப் படைத்தா ரெ
ன்றும் சொல்லியிருக்கிற விதம் எப்படி யென்று கேட்கில் சொ
ல்லுகிறோம்: குடங்களைச் செய்யும் ஒரு குயவன், தான் வனை
யப் போகிற குட முதலியவற்றிற்கு வேண்டிய மண் மணலாதி
களை முதலிலே ஒரு மிக்கப் பிசைந்து திரட்டிவைத்துக் கொண்டு,
பின்பு அதனால் தான் வட்டத்திலே ஒவ்வொரு பாத்திரத்தை
வேண்டிய வாறு வனைந்துகொள்வான். ஆனால், பின் வனைந்த பா
த்திரங்களெல்லாம் முன் பிசைந்த மண்ணே யல்லாமல் வேறெ

ன்று மல்லவே ; அதுபோலவே, சர்வேஸ்வரன் படைக்கச் சி
தமாயிருந்த சகல படைப்புகளுக்கும் முதலிலே திரட்டின மண
லைப் போலப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு என்கிற நாலு பூதி
யங்களையும் சிருஷ்டித்ததின்பின், வாயுவால் சீவாக்கினிகளையும்,
தண்ணீரால் மச்சங்களையும் பக்ஷிகளையும், அக்கினி யொளியினால்
சந்திர சூரிய நட்சேத்திரங்களையும், மண்ணால் விருட்ச மிருகங்
களையும் உண்டு பண்ணி, மறுபடியும் இந்த நாலு பதார்த்தங்
களையுங் கூட்டி மனுஷர் சரீரங்களையும் மற்று முண்டான சகல
பொருள்களையு முண்டாக்கினார். ஆயினும் அவ்வாறு உண்டாக்
கப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் ஆதிமுதலிலே படைத்த சதுர்ப்
பூதியங்களுடைய கர்ப்பத்திலே யிருந்த பொருள்களல்லாமல் நவ
மாயுண்டானது ஒன்று மில்லை யென்பதினால், வானத்தையும்
பூமியையும் சகல பொருள்களையும் முதலிலேயே ஒரு க்ஷணத்தி
லுண்டாக்கினா ரென்கிற தேவ வாக்கியத்தின் அர்த்தமாகு மெ
ன்று அறிக. அதை ஆறுநாளாய் வகுத்து முடித்த காரணம் ஏதெ
ன்றால் : தாம் செய்த இந்த எண்ணில்லாத உபகாரங்களை நாம்
என்நாளும் நினைத்திருக்க ஒரு ஸ்மரண மாதிரிகையாய் காண்பிக்
கச் செய்தார். அதாவது: சருவேஸ்வரன் ஆறு நாளிலே கிருத்தி
யங்களைச் செய்து ஏழாம் நாளிலே சந்தர்ப்பணமானது போல நா
மும் ஆறு நாளாகச் சரீர இரட்சணியத்துக்கு வேண்டிய பிரயா
சங்களைச் செய்து: ஏழாம் நாளிலே சகல சரீரத் தொல்லைகளி
லுங் கைவொழிந்து சரீரத்தையும் ஆத்துமத்தையும் உண்டாக்
கின சர்வேஸ்வரனை ஒரு சித்தமாய்த் துதிக்கவும் வணங்கவும்
வேண்டு மென்கிற கிரமத்தை நமக்குக் காண்பிக்கச் செய்தா
ரென்று அறிவோமாக.

இரண்டாவது: இந்தக் கலியாண சகத்தைச் சர்வேஸ்வரன்
படைத்த வகை இது வென்றால், இந்த லோகத்துக்குப் பூருவ
மாய் வேறே லோகங்கள் உண்டாயிருந்தனவோ வென்று கேட்
கில் : எல்லாவற்றிற்கும் இந்த லோகந்தான் ஆதிமுத லுற்பத்தி
யல்லாமல் இதற்குப் பூருவமான வேறொரு லோகமுந் தான

மும் அர்த்தமும் இல்லை யென்பது குன்றாத சத்தியமாமென்று அறிவோமாக. ஆனால் இவற்றை யறியாமல் இந்த லோகம் படைத்த கணக்குக்கு அதிக வருஷங்களை யாரம்பித்து, அனேக லோகங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன என்பதும், அனேக கற்பகால எண்ணிக்கைகளையும், அனேக கோடி லக்ஷ வருஷமாக நடந்த இராசவசனங்களையும், இவை முதலான பூர்வ உதாகரண விருத்தாந்த வரலாறுகளையும் வர்ணித்துக் கட்டியிருக்கிற புராண பிரபந்தங்க ளெல்லாமும் எப்படிப்பட்டதோ வென்றால்: அடிவேர் அற்ற மரங்கள் தலையிலே தழையெடுக்கும் படி சில தாரைகளைப் பாய்ச்சுவது போலவும், பொய்யான குழியின் மீது உண்டாக்கின மாளிகையை அலங்கரிப்பது போலவும், உண்மையை மறுதலித்த வியர்த்தமான கட்டுக் கதைகளின் சிறப்பே யல்லாமல் உண்மைப் பொருளொன்று மில்லை யென அறியக் கடவோம். ஆனதினால் இப்படிப்பட்ட பொய் விருத்தாந்தங்களை மெய்யான விருத்தியாக எண்ணுகின்றவர்கள் சர்வேஸ்வரனுடைய நிர்வசனமான சத்திய வாக்கை அசத்திய மாக்குகின்ற அஞ்ஞானிகளாவா ரென்று சொல்லத்தகும். ஆகையால் அப்படி சொல்லாமற் சமஸ்தருக்குஞ் சர்வேஸ்வரன் கொடுத்த ஞான நேத்திரங்களைத் திறந்து: அவர் படைத்த இந்தத் திரிலோகவுற்பத்தியால், அவர்தாமே சமஸ்தரையும் இரக்ஷிக்கிற பிதாவென்று அங்கீகரித்து ஆராதித்து இவ்வுலோக துக்க நிவாரணத்தையும், பரலோக சுகதி சம்பூரணத்தையும் பெறுவது உசிதமாம்.

ஆதியுகத்தின்
இரண்டாம் அதிகாரம்.

புவன விசாலமும், அதில் நிமித்திகரிக்கப் பட்ட ஜெனனப் பிரகாரங்களும் சொல்லப்படும்.

சர்வ முதலோனும் முதலாதி காரணனுமான சர்வேஸ்வரன், கரைகாணாத அந்தரானங் கரை காண்பித்ததாய்த் திரி

புவனங்களையும் சிருஷ்டித்த தேவவாக்கியத்தின் வல்லமை காண்பிக்கப்பட்டபின், அப்படிப்பட்ட புவனங்களிருக்கிற கிரமத்தையும், அதிலடங்கிப் பலுகி விருத்தியாகிற பலவித ஜென்ம ஜெனன சுவாப கிரமத்தையுஞ், சகல லோக சக்கரவாளத்தின் பிரமாணம், பரியந்தம், உன்னதம், கெடியாந்தம், தீர்க்காந்தம், வீச்சாட்டம் இவை முதலான எண்ணிக்கைகளையும் இதில் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்படும்.

அது எப்படி யென்றால்: வானமும் பூமியும் படைத்தார் என்கிற வாக்கியத்தாற், சகலலோக சக்கரவாளப் புவனங்களும், அவை விஸ்தரிக்கிற பிரிக்கிற மண்டலப் பிரிவுகளும், அவற்றில் உற்பவிக்கப்பட்ட சகல ஜெனங்களும், அடங்குகிறதாக இருக்கும். ஆனால் படைக்கப்பட்ட சகல பொருள்களும் சீவியம், அசீவியம் என்கிற இருவர்க்கமாம். சீவிய முள்ளது நாலுவகையும், அசீவிய முள்ளது நாலுவகையுமாக விருக்கும். அசீவிய முள்ளது நாலுவகையாவன: பிரிதிவு, அப்பு, தேயு, வாயு என்கிற நாலுபூதியங்களும் அல்லது நாலு மூர்த்தி மூலிகளுமாம். பிரிதிவு என்பதில் மண், கல், கிரி, பர்வத முதலான மண்ணோடு கூடியவை யெல்லாம் அடங்கும். அப்பு என்பதில் ஊற்று, ஆறு, வாரி, மழை, முதலான சகல உதக சாதி யெல்லாம் அடங்கும். தேயு என்பதில் ஆகாயத்தில் பூமியில் காஷ்டம், விறகு, எண்ணெய் முதலான எரி கரும்புகளில் எரிகிற அக்கினிச் சுவாலை யெல்லாம் சேர்க்கையாம். வாயு என்பதில் அந்தராளத்து பாதாளம், பெருங்காற்றெல்லாம் அடக்கமாம். இவை யெல்லாம் சீவியமற்ற சடப் பொருளாம். சீவிய முள்ளது நாலுவகையாவன: விருக்ஷம், மிருகம், மனுஷன், அரூபி என்பனவாம். விருக்ஷம் என்கிற பெயராய்த் திரணம், பிரணம் முதலான தழைக்கிற, புஷ்பிக்கிற, காய்க்கிற, கனிகிற பொருள்களும்; மிருகம் என்கிற பெயராய்ப் பூச்சி, புழு முதலான அசைகிற, பறக்கிற, நிற்கிற பொருள்களும்; மனுஷன் என்கிற பெயராய்ப் பரவர், அசத்தியர் முதலான சரீரமும் ஞானாத்துமாவு முள்ளவர்

களாம்; அரூபி என்கிற பெயராய் மண்சரீர மில்லாமல் அரூப
சுவாயமா யிருக்கிற யமதூதருந் தேவ தூதர்களுமாம்; இவை
யெல்லாம் சீவியமுள்ள பொருள்களாம். ஆனால் அந்த நாலுவித
சீவியமும் பேதகமான சக்தியுள்ள சுவாபங்களல்லாமல் ஒரு
சமானமான தல்ல. ஏனெனில்: விருக்ஷ சீவியமானது வளர்
த்தி ஒன்றுமே யுள்ள சீவியமல்லாமல் ஐந்து இந்திரியத்தோற்
றமில்லை; அதனால் அது அசரமென்று சொல்லப்படும். மிருக பிரா
ணிக்கு வளருகிற சக்தியும், ஐந்து இந்திரியத் தோற்றமுமு
ண்டு. ஆனால் ஞானமில்லாததினால் மூடாத்துமமாய்ப் பாவபுண்
ணியமும், நரகதியும் பரகதியும் அறியாமலிருக்கும். மனுஷ
ருடைய ஆத்துமமோ வென்றால் வளர்த்தி, ஐந்து இந்திரியத்
தோற்றம், ஞான விபகாரம் என்கிற இந்த மூன்று சக்தியும்
உண்டாகிச் சுகிர்த்தியம், அகிர்த்தியம் என்கிற இருவினைக
ளாலும் மோட்ச நரகம் என்கிற விருத்தியைப் பெறக் கூடியதா
யிருக்கும். அப்படிப்பட்ட ஆத்துமா, பூலோகத்திலே அழிவு
ள்ள யாதொரு பதார்த்தத்தின் கூட்டுறவால் உண்டு பண்ணப்
படாமல், தேவ வல்லமையால் உண்டாக்கப்பட்டதினால் சரீர
அழிவோடு அழியாமல் அமலமாயிருக்கும். மற்றப் பிராணிகள்
திரியிற் பற்றின தீபக்குப் போலச் சீவிக்கிறதும், அசைகிறது
மாயிருந்து, திரியொழிந்தால் அக்கினி அணைந்து அதிலே ருயி
த்த சித்திரம் அதனோடு கெட்டுப் போவது போலத், தங்கள்
சரீரப் பிரிவோடே யிறந்து போகும். அரூபிகளுடைய சீவிய
மோ வென்றால், விருக்ஷத்தைப் போல வளர்த்தியுள்ளது மல்ல,
மிருகத்தைப் போல இந்திரிய முள்ளது மல்ல, மனுஷனைப்
போலச் சரீராங்க முள்ளது மல்ல; நமது ஆத்துமத்தைப்போல
அரூப அனந்தமாயிருக்கிற சுத்த ஞானப் பிரகாசங்களாயிருக்
கும். அப்படிப்பட்ட சீவியங்கள் காயுதாத்திற் பிறவாததினால்,
அவுழி, ஒழிவு இல்லாமல் நீடூழியுள்ள சீவியங்களா யிருக்கு மெ
ன்று அறியக்கடவோம்.

இவ்விதமாகச் சகல பொருள்களுடைய பேதங்களை யெ
ல்லாம் அறிந்தும் எல்லாம் ஒரே சமானமான ஆத்துமமென்று
அக்கியானியைப் போல நினையாமலும், மிருகத்தைப் போல நட
வாமலும் அவைகள் அழிந்து போகிற பூமண்டலத்தைக் கடந்து,
பரமண்டலத்தில் ஏறும்படி வீரிய முள்ளவனாய் மனுஷன் சீவிக்
கக்கடவான்.

இதன் பின் நாலு பூதியங்களும் இருக்கிற நிலை ஸ்தானங்க
ளைப் பற்றி அறிய வேண்டியதாவது:

முதலாவது பிரிதிவு என்கிற பூதிய மிருக்கிற நிலைஸ்தானம்
யாதென்றால், அது மற்றப் பூதியங்களுக்கு அதிக பாரதாரமான
படியால், எல்லாவற்றிற்குங் கீழே முதற்படியும் நடு அடியுமாய்
நிலை கொண்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட பூமண்டலத்தின்
பருமனும் விசாலமும் எவ்வளவோ வெனில், சுற்று விசாலம்
22,000 காதமும், பாதாளத் தாழ்வு 1430 காதமுமாம் என்று
பூச்சக்கர சாஸ்திரிகள் அளவிட்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பாதாள
த்தின் நடு ஸ்தானமான அந்தாங்கத்தில் நரகமென்கிற யமராச்
சியம் நடக்கிறது. அதற்கு இவ்விடத்திலிருந்து 237 காத தூ
லேதூர மிருக்கின்றது. ஆனால் இந்தப் பிரிதிவியைத் தாங்கியி
ருக்கிற நிலை யாதென்னில்: காலிக் கொம்பின் மீதேனும், சர்ப்ப
மச்சத்தின் முதுகின் மீதேயும் இருக்கிற தென்று சில அற்ப
புத்தியுகள் யூகிக்கிற தன்மை மெய்யல்ல. ஏனெனில், சர்ப்ப
மிருகங்களுக்கு மேலே பூமியிருக்குமானால், அந்தச் செந்துக்
கள் நடமாட இன்னும் பூமி வேண்டாமோ? அந்தப் பூமியையும்
பொறுக்க வேறே தூண் வேண்டாமோ? அந்தத் தூண் நிறுத்
தும்படி இன்னுந் தரை வேண்டாமோ? இப்படியே அடிநி
தலமொன்று மில்லாமல் அனவஸ்தை தோஷம் என்கிற புத்தி
ப் பிழையாய் பூமியின் நிலை காண்பதை விடத் தரையிருக்கிற
நிலையும் அந்த நிலையாகப் போய்விடும். அதனாற் பூமியானது
மது ஆதார முடைத்தாயிருக்கிற தென்று சொல்லாமல், அதன்
சுவாபத்தன்மையே அதற்கு ஆதாரமா யிருக்கிற தென்று அறி

யவேண்டும். எப்படியெனில், அந்தந்த வஸ்துக்கள் அதகற்
குத் தொந்தமாயிருக்கிற ஸ்தலத்தை நோக்கி அததினுடைய தற்
சுவாபத்தைக் காண்பிக்கிறது. அப்படியே பாய்கிற தண்ணீர்
எந்த மலையின் உயரத்திலிருந்தாலும் கடலென்கிற தன் தொ
ந்தமான ஸ்தலத்துக்கு ஓடிப்போக இழுக்கும். எரிகிற தீ எந்தப்
புறமாகத் திரும்பினாலும் தன் தொந்தமான ஸ்தல மென்கிற
ஆகாயத்திற் பாயும்படி இழுக்கும். உயர வீசின கல்லானது
தன் தொந்தமான ஸ்தல மென்கிற தரையிலே விழும்படி இழு
க்கும். ஆகையால் அந்தந்த வஸ்துவுக்குச் சுயஸ்தானம் உண்
டென்று அறிவதே தகுதி. அப்படியே பிருதிவிச் சக்கரத்தைச்
சர்வேஸ்வரன் உருண்டை வடிவமா யுண்டாக்கி, எல்லாவற்றிற்
கும் அடி ஸ்தலத்தில் நிறுத்தி, அதற்குத் தாழ்வான வேறே
ஸ்தலம் இல்லாததினால் தாழ விழவும் இழுப்பில்லை; சுற்றிவர
எழுபக்கமும் வளையம் போல ஆகாயம் மேலே வளைந்திருப்ப
தினால் ஆகாயத்துக் கேறவுந் தன் சுவாபமான பாரத்தால் ஏது
வதில்லை; ஆனதினால் தன் தற்சுவாப மேரையாய் ஓரிடத்துக்
கும் அசையமாட்டாமல், மோதிரத்திற் கட்டியிருக்கிற வயிரம்
போல அந்த நடுவாந்தரந்தான் தனக்குச் சுவாப ஸ்தலமுமாய்
ஆதார நிலையுமாயிருக்கிற தென்று அறியக்கடவோம்.

இரண்டாவது அப்பு என்கிற பூதியம் இருக்கிற நிலை எப்
படி யென்றால்: அது பூமியைப் பார்க்கிலும் லாகவமான பொ
ருளான படியால், பூமியின் மீதே மிதக்கிற பொருளாயிருக்
கும். ஆனால் சகல லோகத்தையும் மூடி அழிவை யுண்டாக்காத
படிக்கு ஓரிடத்திற் சமுத்திரமாகக் கூட்டி அதற்கு எல்லைகள் சர்
வேஸ்வரனால் நியமிக்கப்படிருப்பதினால், அப்படிப்பட்ட தேவ
நிரூப மென்கிற பந்தனத்துக்குள் சிறைப்பட்டு எல்லை கடக்க
மாட்டாமற் கரை காண்பித்திருக்கின்றது; மேலும் தன்னுடைய
சுவாபமான இளக்கத்தினால் பூமியந்தரங்கத்தின் உட்புகுந்து
தாழ்வான ஸ்தலங்களிலெல்லாம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.
அதனால் எந்தத் தரையிலே மண் பறித்தாலுந் தண்ணீர் காண

கின்றது. அன்றியும் தண்ணீருள்ள எந்த விடத்திலேயும் விடு
தி கட்டினால் கரை யுண்டாயிருக்கிறது. ஊற்றுகள் பாய்கிற
வகை எப்படி யெனில், சமுத்திரத்தின் தண்ணீர் பூமி யுதரங்
களில் உட்புகுந்து ஓடுகிறபோது, அந்தச் சலதாரைக்கு யா
தொரு தடை தடுக்கு மாயின், அது முன்னுக்கு ஓடமாட்டா
மலும்; பின்னாலே வருகிற நெட்டத்தினால் பின் வாங்கமாட்டா
மலும் மேலே பாய்ந்து இளக்கங் கண்டவிடத்திலே மண்ணைப்
பீறிக் கொண்டு சாய்ப்பெடுத்து ஓடி வருகிற காரணத்தினால் உண்
டாகிற தென்று அறியலாம். அந்த ஊற்றுத் தாரைகளோடு
இன்னும் அங்கங்கே பல சலதாரைகள் கூடும் போது அது
ஓடையாகும்; பல ஓடைகள் கூடும்போது ஆறும் கங்கையு
மாக ஓடிச் சமுத்திரத்தில் விழுந்து மறுபடியும் பூமிக்குள் முன்
போலவே ஊறிவரும். அதனால் சமுத்திரமானது சகல ஜலங்
களுக்கும் மூலாக்கிர மென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியா
னால் சமுத்திரத் தண்ணீர் உப்பு கரிப்பாயிருக்க ஊற்றுகளின்
தண்ணீர் மதுரமாயிருப்ப தெப்படி யென்றால்: அது ஓடிவருகிற
மண்வாசிக் குணத்தாலாகிறது. அது எவ்வாறென்னில். அந்தந்
தத் திக்கிலிருந்து வருகிற காற்று அந்தந்தத் திக்குக் கேற்ப
வெவ்வேறு குணங்களைக் கொண்டிருப்பது போலக், கந்தக
வுவர்த்தரையில் ஊறிய தண்ணீர் உவர்ப்பாகவும், நல்ல தரை
யிலே ஊறுகிற தண்ணீர் மதுரமாகவும் இருக்கு மென்று அறி
வோமாக.

மூன்றாவது வாயு என்கிற பூதியம் இருக்கிற நிலை யாதெ
னனில்: அது தண்ணீரைப் பார்க்கிலும் அதிக லாவகமான
தினால், தண்ணீருக்கு மேலே அந்தரான மெல்லாம் வியாபித்
திருக்கும். அப்படிப்பட்ட அந்தரானம், மூவித குணமாய் மூன்று
மண்டலப் பிரிவாயிருக்கும். அவற்றுள், படிந்த மண்டலமானது
சூரிய கதிர் பிரதிபலிக்கிறதினாலும் தண்ணீர் ஆவி கிளம்புகிற
தினாலும், உஷ்ணமும் ஈரமும் அதிகரித்திருக்கும். நடுவாந்தரமண்
டலமானது அத்தியந்த சீதளங்கொண்டிருக்கும்; மேல் மண்டல

மானது அக்கினி மண்டலத்துக்குச் சமீபமாயிருக்கிறதினால் அதிக உக்கிரமும் உலர்ந்ததுமாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட அந்தராளத்தில் பனி, மழை, மேக முழக்கம், இடிமின்னல் முதலானவைகள் உண்டானதென்று அறியலாம்.

அவற்றின் உற்பவமாவன: சூரியமண்டலம் தனது அதிக வுக்கிரக் கதிர்களாற் சமுத்திரத்திலும் பூமியிலுஞ் [illegible] களைக் கிளப்பிக் கொள்ளுகிறதினால் நிதமும் பூலோகத்திற் புகைகிற புகைகள் காணப்படும். அப்படிப்பட்ட புகைகள் கிளம்புகிற ஸ்தலத்தில் வெவ்வேறு குணங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. சில உக்கிரம் போதாமையால் உன்னதமாய்க் கிளம்பமாட்டாமல் பூமிக்குச் சமீபமாய் ஒரு நிரைப்பட்டுக் கூடி மந்தார மென்று பெயர் பெறும்; சில இராக்காலங்களில் அதிக குளிர்ச்சியினால் தண்ணீரா யிளகித் துளித்துளியாக்க [illegible] திப் பனியென்று பெயர் பெறும்; அந்தப் பனி புகைந்தாற் பனிக் கட்டியாகும். இப்படியே மந்தாரமும், பனியும், பனிக் கட்டியும் தாழ்வான அந்தர மண்டலத்தில் உற்பத்தியாகும். சில புகைகள் அதிக கடோரமுங் காந்தமுங் கொண்டு வெகு துப்போடு நடுவாந்தர மண்டலத்திற் பறக்கும் போது, அந்த மண்டலத்திலுள்ள அதிக சீதளத்தால் உறைந்து [illegible] ஒட்டி யிறுகி மேக படலமாகும். அந்த மேகங்கள் [illegible] கின்ற திசையாக வோடிக் காற்றல் [illegible] திரண்ட கட்டியாய்க் காண்கிற போது கருமேக மென்று [illegible] லப்படும். அந்தக் கருமுகிலிற் சூரிய கதிர் அடிபட்டுத் தண்ணீரா யொழுகி மழை வருஷிப்பு உண்டாகும். இது அல்லாமல் சில புகைகள் காந்தமும், உலர்ந்த குணமும் [illegible] துடிப்பாக மேல் அந்தர மண்டல மட்டாக எழும்பி [illegible] நடுவாந்தரத்திற் குளிர்ந்த மேகத்துக்குள்ளே யகப்பட்டுக் கட்டிக் கட்டியா யிறுகி ஒன்றுக் கொன்று உராவி மூங்கிலோடு மூங்கில் இழைந்து தீப்பற்றுகிறது போல அந்தக் [illegible] அக்கினிப் பொறி பறந்து மின்னல் உண்டாகுவதாகும். [illegible]

யும் அந்தப் புகைக்கட்டிகள் இருப்புக் கட்டிகள் போல வலித்து மேகங்களைப் பிரிக்கச் சுழற்றுகிற போது, காய்ச்சின இரும்பைத் தண்ணீரி லிட்டால் அது இரைகிறது போலவும், மூங்கிற் காடு பற்றுகையில் தீக்கொண்டு சத்த முண்டாகிறது போலவும், மேக கர்ச்சனை கேட்கப்படும். மீளவும் அதிக பலங்கொண்டு மேகத்தைப் பீறிவிழுகிறபோது வெடிச்சத்தம் போலத் தொனியுண்டாகித் துப்பாக்கிக் குண்டு போல இடிவிழும். அவ்வாறு விழுகிற இடியின் இலக்ஷணம் யாதோ வென்னில்: சில இடிகள் இரும்புருக்குப் பாளங்கள் போலவும், சில இடிகள் சுத்த அக்கினி நீராகவும் இருக்கும். அது நிலத்தில் விழும்போது அஞ்சடிக் கதிக தாழ்வில் இறங்காம லிருக்குமென்றும், மனுஷர் பேரில் விழுந்தால் அணிமை வேகாமல் என்புகள் நீறுகு மென்றும், உறையிட்ட வாளில் விழுந்தால் உறையிருக்க, வாள் உருகு மென்றும், பொக்கிஷப் பெட்டியில் விழுந்தால் பெட்டியிருக்க, உரொக்க மழியு மென்றும்; அப்படிப் பட்ட குணமுள்ள அக்கினி நீரை விண்ணேறு இலட்சணமென்றும் சொல்லப்படும்.

இது தவிர, இன்னமுஞ் சில புகைகள் பறக்கிற வேகத்தில் அதிக காந்தலேறித் தாமே தீப்பற்றிக் கொண்டு காற்றடிக்கிற திக்காகப் பறந்து விழுகிற போது, வெள்ளி விழுந்ததென்று சொல்லப்படும். மேலும் அப்படிப்பட்ட புகைகள் உச்சியிலிருந்து பூமியில் வருமளவுங் கரிமருந்து பாவித் தீக்கொண்டது போலப் பறக்கிற போது, அது, வான் மீன், அல்லது வால் நட்சத்திரம் என்று சொல்லப்படும்; அப்படிப்பட்ட வால் மீன் உண்டாகிற புகையானது, எரிந்த பூமியில் எழும்பப்பட்ட விஷப்புகை யானதினால், அது பூமிக்கு வருகிற பஞ்சம், வியாதி, தோஷம், யுத்தம், இராச கலகம் இவை முதலான இடுக்கண்களைக் காண்பிக்கிற அப்பிரசன்ன அடையாளமாம்.

ஆகாசத்திற் காணப்படுகிற இந்திரவில் அல்லது வானவில் யாதென்னில்: ஜலமும், அக்கினியும், பிரவேசமான இரண்டு

மேகங்கள், முன் பின்னுய்ச் சூரிய முகத்துக்கு எதிர்ப்படும்
போது, அதிற் சூரியனை தோற்றப் பலவிதமான வர்ண
மும், வில்லின் தோற்றமுங் காணப்படும். அப்படியே அது
காண்பிக்கிற நிழலின் சாயையல்லாமல், கண்டிப்புள்ள யாதொரு
பொருளும் அல்ல வென்று அறிய வேண்டும். பூமி நடுக்கம்
அல்லது பூமி யதிர்ச்சி யாதென்று கேட்கில்: பூமிக்குட் புறக்
கிற புகைகள் ஒன்றுகக் கூடிப் பூமியைப் பீறிக் கொண்டு புறப்
படத் துவாரங்கள் கிடையாத விடத்தில், அவை துடிக்கிற பலத்
தால் பூமியசையப்படும். மேலும் கற்பாறையிலே வெடி மருந்து
வைத்துப் பற்றுகிறபோது, அந்தக் கற்கள் உடைந்து பொடிப்
பொடியாய் அதற்குச் சமீபமாயிருக்கிற வீடுமனைகளும் இடி
ந்து போகுமல்லவா? அப்படியே பூமி நடுக்கத்தால் சில சமய
ம் பர்வதங், கோட்டை, கோபுர முதலானவை நகர்ந்து சின்ன
பின்னமாய்ப் போவதையும் நாம் காண்கிறோம். ஆதலால் இத்
தொகைப்பட்ட விருத்திக ளெல்லாம் பூமியின் ஆவியாலுண்டா
கிற காரியங்களென்று அறியவேண்டும்.

நாலாவது தேயு என்கிற பூதியம் நிற்கிற நிலை யாதென்றால்:
சந்திர மண்டலத்திற்குக் கீழான அந்தரமண்டலத்திற் சர்வேஸ்
வரன், முதலிற் படைத்த தேயுவைச் சுத்தப் பிரகாசமாகவும் நிலை
ஸ்தானமாகவும் ஆக்கிவைத்தார்; இப்படிப்பட்ட அக்கினி பூலோ
கத்தில் நடை பெற்று வரும் அக்கினியைப் போலல்ல, எனெனில்:
அது எண்ணெயிலுங் காஷ்டத்திலும் பற்றியிருக்கிறதுமில்லை, சுவா
லையெழும்புகிறதுந் தகனம் பண்ணுகிறதுமில்லை, சுடு சாம்பலில்
அமைந்திருக்கிற அக்கினிப்பொறிகள் காந்துவதைப் போலவும், வயிற்
றி லெரிகிற மூலாக்கினிபோலவும், உடலிற் காய்கிற உஷ்ணம்போ
லவுந், தனது சுவாபமான உஷ்ண மிகுதியால் உஷ்ணித்திருக்கும்.
அது எவ்விதமோ வெனில்: வாயுவானது தண்ணீரிலும் அதிக ஸா
மூள்ளதாய் அக்கினியிலும் அதிக கனமுள்ளதாயிருந்தாலும், அது
அக்கினியைப்போலக் கண்ணுக்குத் தெரிகிறதுமில்லை, தண்ணீரை
ப் போல யாதொன்றையும் நனைக்கிறதுமில்லை. அப்படியே அந்

த தேயுவானது வாயுவிலும் பத்தாகூறு அதிக லாவகமுஞ் சூக்ஷ
முமாயிருக்கிறதினாலே தகனம் பண்ணுகிற உக்கிரமுங், காணப்படு
கிற வெளிச்சமும் இல்லாமல், அரூப பிரகாசமாயிருக்குமெ
ன்று அறியத்தகும். பூலோகத்தில் நடைபெறும் நெருப்போ
வென்னில், எண்ணெய் முதலான எரி கரும்புகளால் எரிகிறதி
னால், சுடுகிற உக்கிரமுங் காணப்படுகிற தினாக்குப் பிரகாச
மும் உள்ளதாயிருக்கும்; அதனால் அது கலப்புள்ள அக்கினிய
ல்லாது சுத்த அக்கினியல்லவென்று தெளியவேண்டும். இந்தப்
பிரகாரமாகப் பூலோக மென்கிற நாமத்தால் நடை பெற்றுவ
ரும் நாலு பூதியங்களும், ஒன்றுக்கொன்று பத்துக்கூறு லாவக
மாயிருக்கிற படியால், எல்லாவற்றிலும் பாரமான பூமியை
அடிஸ்தலமாய் ஸ்தாபித்து, அதன்மேல் அப்புவும், அப்புவின்மே
ல் வாயுவும், வாயுவின்மேல் தேயுவும் அணிவகுத்த தன்மையாய்
ஸ்தாபிக்கப்பட்டதால், பூலோக மண்டலங்களினால் பூலோக அலங்
காரங் காணப்படுமென்று அறியக்கடவோம்.

இனி, வான மண்டலங்களுடைய விஸ்தாரத்தைக் காண்பி
ப்போம்; எப்படி யென்னில்: வானம் என்பது பதினொரு மண்
டலங்கள் ஒன்றின்மேல் லொன்று பத்துக்கூறு விசாலமாக, உப்ப
ரிகையின் மேல் உப்பரிகை கட்டின தன்மையாய் இருக்கும்.
இந்த மண்டலங்களில் கீழான முதல் மண்டலமானது சந்திர
மண்டலமாம்; இதன் விஸ்தாரம் சோதிட சாஸ்திரிகள் கணக்கி
ட்ட பிரகாரம் 756,768 யோசனை தூரமாம்; பருமனோ வெ
ன்றால் 108,778 யோசனையாம்: இந்தக் கணக்காகவே இதற்குமேற்
பட்ட பத்து மண்டலங்களுடைய விஸ்தாரத்தையும் ஒன்றுக்கு
மேல் ஒன்று பதின் மடங்கு அதிகமாக எண்ணி யளவிட்டு எம்
மாத்திரமென்று தெளிய பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். சந்திர
பிம்பத்தின் சுற்றளவு எம்மாத்திரமோ வென்றால்: அது
பூமியிலும் நாற்பது கூறு சிறியதாம்; உதிக்கிற பருவத்தினி
ன்று அஸ்தமனத்துக்கு வசப்பண்ணுகிற அயனம், சாமமொன்
றுக்கு 84,586 யோசனை தூரஞ் செல்லும்; இந்தப் பிரகாரம்

இருபத்தெட்டு நாள் நடந்து. தனது மண்டலத்தின் விஸ்தாரமெல்லாம் அனுபவம் பண்ணிக் கமனம் முடிவு பெறும். அப்படிப்பட்ட சந்திரன் பிறை, பௌர்ணமிகளிலே பேதாபேதமாய்க் காணப்படுகிறது எப்படியென்னில்: சந்திரனுக்கும் மற்ற நட்சத்திரங்களுக்கும் இருக்கும் ஒளி, சூரியனுடைய நோக்கத்தினால் பெறுகிற ஒளியாதலால், சூரியன் அயனம் பண்ணுகிற வழிச்சாரிக்குச் சந்திரன் மறைந்து போகிறமட்டாய் ஒளிவு மங்க, அப்போது அமாவாசை இளம் பிறையாகும்; மறுபடியும் மறைவுகள் நாளுக்கு நாள் விலகி வருகிற போது ஒளிவு அதிகப்பட்டுப் பௌர்ணமியாகுமென்று அறியலாம். நாள்தோறும் சந்திரனில் காணப்படும் மறு அல்லது களங்கம் யாதெனில்: அதில் ஓர் அவயவஞ் சோதிரயமாயிருக்கிறதினால், அதிற் படுகிற சூரியனுடைய கதிர் தரியாமல் கறுப்பு படர்ந்த விதமாய்க் காணப்படும். எப்படியென்னில், தர்ப்பணத் தகட்டில் இரசம் பாய்ச்சினால் அதில் சூரியகாந்தி பிரகாசித்து ஒளிவு காணக்கூடிய தன்மைபோலவும், இரசம் பாய்ச்சாத தகட்டில் சோதிரம் உருவி ஒளிவு காணக்கூடாத தன்மைபோலவும் இருக்கும்; ஆகையால், சந்திர பிம்பத்திலுள்ள மாசு அல்லது மறு, மின்னுமலிருக்கிற ஓர் அவயவமல்லாமல் முயல், எலி முதலானவை பதிந்திருக்கின்றன என்பது அஞ்ஞியானமல்லாமல் ஞியானமல்லவென்று தெளியலாம். சந்திரகிராணம், சூரியகிராணம் பற்றுகிறவை யாதென்றால்: சந்திரனுஞ் சூரியனும் அயனம் பண்ணுகிற கமனத்தில் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்த்தமுகமாகிச், சூரியனுடைய வயிற்றின்கீழ் சந்திரன் நுழையும்போது சூரியனுடைய பிரகாசம் அப்பிரகாசமாகிறதினால் சூரியகிராணம் உண்டாகிறதென்றும், மறுபடியுஞ் சூரியனுக்குஞ் சந்திரனுக்கும் பூமி நடுவிடமாயெதிர்ப்பட்டுத், தனது நிழலாலும் பருமனாலும் சூரியனுடைய பிரபை சந்திரன்மீது பிரவேசிக்கவொட்டாமல் மறைக்கிறதினால், சந்திரகிராணம் உண்டாகிறதென்றுஞ் சொல்லப்படும். இப்படியே சூரியகிராணத்தின் நிமித்தத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணவேண்டுமாயின் தண்ணீர்க் கலசத்துக்குள்ளே கண்ணாடி

யை வைத்துப்பார்த்தால் சூரிய கிராணம் பற்றுகிற நேரமும் சூரியனுடைய வயிற்றுக்குள்ளே சந்திரன் நுழைகிற தன்மையும் வெளிப்பொருளாய்க் காணப்படும்; கிராணங்கள் பற்றுகிறவகை இதுவல்லாமல் வேறல்லவென்று உறுதியா யறியக்கடவோம்.

சந்திரமண்டலத்துக்கு மேலான இரண்டா மண்டலமாவது: புதன் என்னுங் கிரகம் நடக்கிற மண்டலமாம். அதன்மேலிருக்கும் மூன்றா மண்டலமாவது: சுக்கிரன் என்னும் உதயசோதி உதிக்கிற மண்டலமாம். நாலா மண்டலமாவது: சூரியன் பிரதாபிக்கிற மண்டலமாம். சூரியபிம்பத்தின் சுற்றளவு எவ்வளவோ என்னில்: பூமி விஸ்தாரத்திலும் 166-பங்கு அதிக விஸ்தாரமாம். சூரியன் உதயகிரி பருவதத்திலிருந்து அஸ்தமிக்கிற பருவதத்தில் வரச் சாமம் ஒன்றுக்கு 1785 யோசனை தூரம் செல்லும்; அப்படியே பன்னிரண்டு மாதத்தில் தன்னுடைய மண்டலத்தின் விஸ்தாரமெல்லாஞ் சுற்றித் தனது கமனத்தை முடிக்கும். சந்திரன் ஒரு மாதத்தில் முடிக்கிற கமனம் சூரியனுக்குப் பன்னிரண்டு மாதஞ் செல்லுகிறது எப்படியென்னில்: சூரியமண்டலத்தின் விஸ்தாரம் பெரியதனபடியால் அல்லாமல், நடக்கிற நிர்வாகம் போதாமையால் அல்லவென்று அறியக்கடவோம். ஐந்தா மண்டலமாவது, செவ்வாய் என்னுங் கிரகம் உதிக்கிற மண்டலமாம். ஆறும் ஏழும் முறையே பிரகஸ்பதியும், சனியும் நடக்கிற மண்டலமாம். இப்படியே ஏழுமண்டலத்தில் ஏழுகிரகங்கள் நடக்குமென்று தெளியக்கடவோம். இந்தக் கிரகங்கள் எல்லாவற்றிற்குஞ் சூரியன் பிரகாசங்கொடுக்கிறதினால், அது பிரகாசராயனாய் எல்லாவற்றிற்கும் நடுவே நாயகனாயிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். அதன் மேல் எட்டாமண்டலத்தில் மற்றுமுண்டான நட்சத்திரங்களுந், தாரகாகணங்களும், மேஷம், ரிஷபம், மிதுனம், கற்கடகம், சிங்கம், கன்னி, துலாம், விருச்சிகம், தனுசு, மகரம், கும்பம், மீனம் என்னும் பன்னிரண்டு இராசிகளும், இருக்கிறதினால் நட்சத்திர மண்டலமென்று மகா கீர்த்திபெற்றிருக்கும். சொல்லப்பட்ட இந்த எட்டு மண்டலங்களிலும் இருக்கிற மின் பிரகாசங்களெல்லாம்

வற்ற பிரகாசமாய்ச் சர்வேஸ்வரன் உண்டாக்கினரோ? என்று
கேட்கில்: மனுஷசரீரத்தில் ஸ்தனனியம், நாசி முதலான சில
அங்கங்கள் உயர்ந்திருக்கிறது போலவும், பூமியிற் பர்வதங்கள்
கனமாய் நிறைந்திருக்கிறதுபோலவும் அந்தந்த மண்டலங்களில்
சில ஸ்தானங்கள் அதிக கண்டிப்போடு கூட்டி மூந்த மூந்தப்
படைத்த ஒளியின் கதிரால் கொளுத்திச் சுயஜவாலையாய்ப் பண்
ணினதென்று அறியத்தகும். இப்படிப்பட்ட கிரகங்கள் கால், கை
முதலான உருவங்களையாய் ரூபித்திருக்கிறபோதே அது சீவித்தி
ருக்கிற தேவாதிகள் அல்லவோ? என்றால்; எரிகிற விளக்குந்
தேவனுமல்ல; மனுஷனுமல்ல; சீவியமுள்ள யாதொருவர்க்குமு
கிறதீபமல்லாமல், தேவசாதி, மனுஷசாதி, வேறே யாதொரு உயிர்
ப்பிராணசாதியுமல்ல; ஆகையால் பூமியில் இரிகிற ஒரு சிற்றெறும்
பானாலும் உயிருள்ள பொருளானதினால் சடப்பொருளான சந்தி
ர சூரியனிலும் உசிதமாம் என்பது சந்தேகமற்ற விசேஷமாம்.
ஆனால் அப்படிப்பட்ட கிரகங்களால் மனுஷனுக்குப் பாக்கியம்,
நிர்ப்பாக்கியம் வருமதென்று சொல்லுது பொய்யோ? என்று கேட்
கில், சர்வேஸ்வரனுடைய சித்தமல்லாமல் அவற்றின் கிருபத்தால்
யாதொன்றும் பலமும் அபலமுமாய் இருக்கமாட்டா தென்பது
நிச்சயம். எப்படியென்னில், தனதானிய சம்பன்ன சமர்த்தியா
ன சம்மான், படகுகள் சமுத்திரயாத்திரையாய்ப் போய்த்
துறைமுகத்தில் வந்து சேர்ந்தாலும் அச்சமுத்திரத்தின் வலி
மையால் வந்து சேர்ந்ததென்று சொல்லாமல், அந்த உருக்களை
அனுப்பி வைத்த இராசாவினுடைய விசாரத்தினாலும், அவைகளை
இழுக்கிற வலிக்கிறவர்களுடைய பிரயாசத்தினாலும் கரைசேர்ந்த
தென்று சொல்வார்கள். அப்படியே சந்திரன் சூரியன் முதலான
கிரகங்களுடைய நோக்கத்தால் பூமியில் பலாபலன் அதிகரித்தா
லும் அந்த கிரகங்களுக்கு அந்த வல்லப நோக்கத்தைக் கொடுத்த
சர்வேசுரனுடைய அபிப்பிராயமும் மனுஷனுடைய பிரயாசையும்
காரணமாய்ப் பலனடைந்ததென்று சொல்லவேண்டியன்றி

கிரகங்களுடைய நிமித்தமென்று சொல்லி அவைகளுக்குச் செய்கி
ற பூசைபலி முதலான வழிபாடுகள் பெருத்த அக்கியானமென்று
அறியக்கடவோம். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட கிரகங்களுடைய
நோக்கத்தைப்பார்த்து எளிமை, பெருமை, துக்கம், பாக்கியம், நிர்ப்
பாக்கியங்களை அடைந்தாயிருப்பானென்று சொல்லி ஒருவனுக்குச்
சாதகம் எழுதி வைப்பவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களோ வென்
றால்: திரவியம் கையில் சேருவதற்கு முன்னே தான் தனுட்டிய
தை எண்ணிக்கொண்டு இயாகஞ் கொடுக்க ஏற்படுகின்றவனைப்
போலவும், விளையாத வயலிலே நெல்லு மிகுக்கக் களஞ்செதுக்
கிக் களஞ்சியங்கட்ட நினைப்பவனைப்போலவும், ஆக்காத அடிசி
லாற்பசியாறி உண்கலங்களைத் திருத்துபவனைப்போலவும், எதிர்த்
து வாராத சத்துராதிக்குத் தன் கோட்டையைக் கையளிக்கிற
வனைப்போலவும் பயனொன்று மில்லாதிருப்பார்கள். புத்திப்பிர
யோசனமுள்ள மானிடர், இப்படிப்பட்ட அபத்த அஞ்ஞான யோச
னைகளை யூகியாமல், தன் தன்னுடைய மனப்பிரியத்தாற் செய்
கிற பாவபுண்ணியமென்கிற இரண்டு கிரகங்களுக்கு மேலான
வல்லபங்கள் இல்லையென்று, அறிவார்கள். அகிர்தஞ் செய்தால்
துக்கமே ஜெயமாம்; சுகிர்தஞ் செய்தால் சுகமே ஜெயமாம். இவ்
விதமாக ஏழு கிரகங்களுக்கும் மற்றும் உண்டான தாரகை நட்சத்
திரங்களுக்கும் ஆதிஸ்வரனான நிகரற்ற நிறைந்த சர்வேசுரன், சம
ஸ்தருக்குஞ் சர்வ துக்கமுஞ் சுகமுங் கொடுக்கிறார் என்று ஏகாந்த
சித்தமாய் அங்கீகரித்து அவருக்கே பூசை வமஸ்காரஞ் செய்யவே
ண்டுமென்று அறியக்கடவோம்.

இந்த நட்சத்திர மண்டலத்துக்கு மேற்பட்ட ஒன்பதா மண்
டலமானது, ஸ்படிக மண்டலமென்று சொல்லப்படும். ஏனெனில்:
அதில் மூந்த மூந்தப் பிரித்துவைத்த சலங்களை ஸ்படிகத்துப்ப
னம் போல நிர்மலமாக்கி வைத்தபடியால் ஸ்படிக சலமென்று
பெயராம். பத்தா மண்டலமானது: மற்ற மண்டலங்களுடைய
சக்கரவாளஞ் சுற்றத்தக்க மூதம் சூத்திரமா யிருக்கிறபடியால்
சக்கர மூலமென்று சொல்லப்படும். பதினோராமண்டலமானது:

ஆதாமின் யுகம்.

சர்வேஸ்வரனுடைய சர்வானந்த பரம திவ்விய முகமண்டலத் தைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்கிற மோட்சவாசிகளுடைய வாசஸ் தானமாம். அது சகலத்துக்கும் மேற்பட்ட மகிமை உத்தமமு மாய்ச், செல்வசம்பூரணமுமாய், உன்னதமுமாய் இருக்கிறபடி யால் பரமண்டலம் என்கிற நாமத்தால் மகா கீர்த்திபெற்றதாம். இந்த மண்டலத்தின் விஸ்தாரமோ வெனில்: வேத வித்தியார்த் தத்திலும் சோதிஷத்திலும் அதிகமாய்த் தெளிந்த [illegible] உரைத்ததுபோல, அதிலிருக்கிற எண்ணிக்கை யில்லாத மோட்ச வாசிகள் ஒவ்வொருத்தருக்கும் இந்தப் பூலோக விஸ்தாரம்போல இடங்களைப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தாலும், இன்னும் பங்கிடத்தக்க தான விருந்த விஸ்தாரம் உண்டாயிருக்கும். இதுவுமல்லாமல், பூ லோகத்திலிருக்கின்ற மண், மணி ஒவ்வொன்றையும் பூலோகவள வாகப் பெருக்கவைத்து, அந்த மண்டலத்தில் கொண்டுபோய்ப் பரப்பினால் இன்னமும் அம்மாத்திரம் பரப்பத்தக்கதான விசால முண்டாயிருக்கும். மேலும் அதிக விசாலமான சமுத்திரத்திலே ஒரு மணி ஒன்றை வைத்தால் எவ்வளவு சிறிதாய்க் காணப்படுமோ, அப்படியே பூலோக முழுவதையும் பரமண்டலத்தில் வைத்தால் அம்மாத்திரஞ் சிறிதாய்க் காணப்படும். [illegible] அந்த மண் டலத்தின் விஸ்தாரம் எண்ணவிடாத [illegible]த்துக்குள் அடங்காதென்று அறியவேயாமாக. இப்பூமண்டலத்திலிருந்து பரம மண்டலத்துக்குள்ள தூரம் யாதொரு எண்ணிக்கைக்குள் அடங் கியிருக்கிறதோ? என்று கேட்டால்: சுத்த வேதிட சாஸ்திரங் களால் அளவிடப்பட்ட தன்மையாகப் பூமண்டலத்திலிருந்து சந் திர மண்டலத்துக்குப்போக 6,240 யோசனை தூரமென்றும், சூரிய மண்டலத்துக்குப்போக 2,370,000 யோசனை தூரமென் றும், நட்சத்திர மண்டலத்துக்குப் போக 40,061,400 யோசனை தூரமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அதற்கு அப்பால் எண்ணிக்கைக் குள் அடங்குகிற கணக்கல்ல. ஏனெனில்; அந்த நட்சத்திர மண் டலத்தின் அடியாரத்திலிருந்து [illegible] ஒன்று பூமிக்கு இறங்கினால் எவ்வளவு காலமாகுமோ? [illegible]

ஆதாமின் யுகம்.

துக்குச் சமானமாயிருக்கும். மறுபடியும் நட்சத்திர மண்டலத்தின் சிகரத்திலிருந்து பூமண்டலத்தின் அடிவாரன் காணத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்ட இந்தத்தூரத்திலும் அதிக தூரமாயிருக்கும். ஆனால் எண்ணைத்தொலையாத இந்த எண்ணிக்கையை ஒருவகையாக அளவிடுகிற யோசனையாவது: அந்த மண்டலத்திலிருந்து திருகைக்கல் ஒன்றைப் பூமியில் விழுத்தினால், அந்தக்கல், ஒவ்வொரு சாமத்துக்கு 600,000. அடி தூரம் இறங்கிவந்தாலும் பூமியில் விழத் தொண்ணூறு வருஷஞ் செல்லுமென்று எண்ணுகிறார்கள்; இதுவல்லாமல் பூமியினின்று அவ்விடத்துக்கு ஏறவேண்டுமானால் ஒரு மனுஷன் ஆயிரம் வயதுள்ளவனாய் ஒவ்வொரு நாளுக்கும் பத்துக் காதவழி தூரம் நடந்து, பிறந்தநாள் தொடங்கி ஆயிரம் வருஷ முடியுந்தனையும் நித்தமும் அந்தச் சீராய் நடந்தாலும் நட்சத்திர மண்டலத்தை எட்டமாட்டான்; இன்னும் ஈராயிரம் வருஷம் அந்த மேனியாய் நடந்தாலும் அந்த நட்சத்திர மண்டலத்தின் பருமனைக்கடந்து முகடு காணமாட்டாமல், மறுபடியும் நாலாயிரம் வருஷம் அந்த நிர்ப்பந்தத்தோடே ஓடினாலும் பரமண்டலத்தின் அடிவார பரியந்தமும் அண்டமாட்டானென்று அறியக் கடவோம். இப்படி இருக்கையில் நமது ஆத்துமமானது சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்தவுடனே, இப்படிப்பட்ட அப்பிரமாணத்தின் தொலைதூரத்தை ஒரு க்ஷணத்திற்கடந்து பதினொரு மண்டலங்களால் ஏறிப் பரமண்டல நகரத்தில், சர்வமும் சிருஷ்டித்த சர்வேஸ்வரனுடைய சமுக தரிசனையைத் தரிசிக்கப்போவது ஆச்சரியமான தேவப் பிரசாதத்தின் மகிமையென்று அறிந்து, அப்படிப்பட்ட மோக்ஷபாக்கியத்தை நாமும் அடையப் பிரயாசைப் படுவது உசிதமாம்.

ஆதி யுகத்தின்
மூன்றும் அதிகாரம்.
அரூபிகளின் சிருஷ்டிப்பு காண்பிக்கப்படும்.

சர்வ பராபரனுன தேவ சர்வேஸ்வரன், தமது ஞான முதலான அப்பிரமாண சாமர்த்தியங்களைப் பிரசங்கம் பண்ண பூலோகம் பரலோகம் என்கிற ஆச்சரியமான இருமண்டலங்களையும் உண்டாக்கினதின் பின், அதன் மேல்மண்டலத்தைத் தம்முடைய திவ்விய நகரமாக்கக் கருணையாய் அதில் வசிக்கிற நகரவாசிகள் தமது பரமதியானத்தின் தாழ்மைக்காண்கிற ஞானஞானிகள் போலவும்; அனந்த சுப சவுந்தரியங் காண்கிற சங்கீத தர்ப்பணங்கள் போலவும் கருணைப் பிரசாதத்திரவியம் நிறைகிற கிடாரங்கள் போலவும், போகஷாநிர்தஞ் சகிக்கிற காவுகள்போலவும், நித்தமும் பரிசாரகம் பண்ணியிருப்பதற்கேற்ற சுவாப சக்தியுள்ள அரூபி சனங்களையுண்டாக்கச் சித்தங்கொண்டார். ஆனதினுல் இப்படிப்பட்ட அசரீரி சனங்களுடைய சுவாப ரூபமும், ஞானசத்துவ சாமர்த்திய விக்கிரமமும், மனுஷருக்கு உபகாரமுஞ் சர்வேஸ்வரனிடத்துப் பக்தியுமாயிருக்கிற தன்மையும் ஆகிய இவையெல்லாம் இதில் காண்பிக்கப்படும். எப்படி யென்றால் பரமண்டலமென்கிற தம்முடைய திவ்வியநகரம், ஞானலங்காரமாயிருப்பதினுலே அதில் வசிக்கிற சனங்களும் ஞான சொரூபியாயிருக்கவேண்டுமென்கிற கிரமத்தையுத்தேசித்து, அப்படிப்பட்ட சுவாப வாசிகளையுண்டாக்கினுரென்று அறியக்கடவோம். எந்தப் பிரகாரமாயுண்டாக்கினுரோவெனின்: மனுஷ உற்பத்திப் பிரகாரம், ஸ்திரீ புமானுய் ஒருவரா லொருவர் பலுகி வருகிற தன்மையாயுண்டுபண்ணுமல், சமஸ்தரையும் அனந்த வல்லமையால் ஒருமிக்கப் படைத்தாரென்று அறியவேண்டும். எவ்வளவு சனங்களோவெனில்: விண்மண்டலங்களிலுள்ள தாரகைகளுடைய எண்ணிக்கை மட்டிட்டுப் போகாததுபோல ஞான தாரகைகளு

என்கிற இவர்களுடைய எண்ணிக்கையும் அளவிடமுடியாது. ஆனுலும் ஞானபாரகர் யோசித்துச் சொல்லுகிற வகையாவது: பூலோகமுண்டான நாள் துவக்கி முடியுந்தனையும் பிறந்த மனுஷரில் ஒவ்வொருத்தனுக்கு ஆயிரமாயிரமாய் அரூபிகளைப்பங்கிடினும் இன்னமும் வெள்ளக்கணக்காய் மிச்சமாகும் என்பதாம். அப்படிப்பட்ட சனங்களுக்குச் சரீராங்க அவயவம் இல்லாததினுல் அசரீரி என்ற நாமமும், பஞ்சேந்திரிய விஷயமாகிய சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் அற்றதினுல் அரூபி யென்கிற நாமமும், மனோமாத்திரம் அரூப சுவாப சவுந்தரியமாயிருப்பதினுல் மனோரூபி என்கிற நாமமும், தேவானுபாதங்களுக்கு விதானமாய் அனுப்பப்படுகிறதினுலே தேவதூதர், சுரதூதர் என்கிற பேருஞ் சொல்லப்படும். அவர்களுடைய ரூபாலங்காரத் தன்மை எத்தன்மையோவெனில்: பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு விஷயமான சுவாபமுள்ளதினுற் கண்ணுற் காணப்பட்ட யாதொரு பொருளுக்கும் சமான சொரூபமாயிருக்கமாட்டாது. எப்படியென்றால்: ஒப்பிட்ட சொர்ண காந்திக்கு முத்துமாணிக்கங்களுடைய ஒளிவு அதிகமாம்; மாணிக்கங்களுடைய ஒளிவுக்கு எரிகிற தீபிகையின் வெளிச்சம் அதிகமாம், ஆனுலும் இந்தப்பிரபைப் பிரகாசங்களெல்லாம் ரூபசரூபமுள்ளதாய்க் கண்ணுக்குத் தெரியமாகிறதினுல், ஞான ஒளிவுக்குச் சரியிடமாட்டாமல், உச்சியிலேறின பகவானுக்கும் அஸ்தமித்த பொழுதுக்குமுள்ள வேற்றுமைபோலாகும். ஆனதினுல் ஆத்துமத்துக்குஞ் சரீரத்துக்குமுள்ள பேதம்போலவும், தெய்வீகத்துக்கும் மனுஷீகத்துக்குமுள்ள தூரம்போலவும், உலகப்பிரகாசத்துக்கு ஞானப்பிரகாசம் சமானமில்லாமலிருக்கும். இப்படிப்பட்ட அரூபமான அந்தச் சேனைகள், மனுஷருக்குத் தோன்றவேண்டுமென்கிறபோது, அவர்களுடைய கண்ணுக்கு விஷயமான பலவித வேஷங்களைக்கொண்டு தோற்றப்படுவார்கள்; அப்படியே அவர்களுக்குள்ள நிர்மலங் காண்பிக்கச் சர்வ லக்ஷண சவுந்தரியமுள்ள வாலிப ரூபமாய், லாவக லக்ஷணத்தைக் காண்பிக்கச் சிறகுள்ளவர்களாய், தேவ மோட்சப் பிரதாப மணிந்த சுவாபத்தைக் காண்

பிக்க வஸ்திராலங்காரமு முள்ளவர்களாய் ரூபிக்கப்படுவார்கள்; ஆனாலும் இந்தச் சாயல்களெல்லாம் மனுஷருக்குத் தெரியமாகிற தன்மையல்லாமல், அவர்களுக்குள்ள சுவாபத்தன்மையல்லவென்று அறியக்கடவோம். இப்படிப்பட்ட அரூப சனங்களுக்கு மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி இல்லாதபோது அவர்கள் நடக்கிறதும் பேசுகிறதும் பார்க்கிறதும் முகருகிறதும் கேட்கிறதும் எப்படியோ வென்றால்: சரீர நேத்திரமில்லாதிருப்பினும் புத்திக்கண் என்பது உண்டு. அந்தக்கண்ணின் பிரகாசத்தால் சர்வேஸ்வரனையும் அரூப ரூபமான சகலத்தையும் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணக்கூடும்; இந்தப் புத்தியாற் கிரகிக்கிற விசாரணையெல்லாம் மனோவாக்குகளாயிருக்கும்; இப்படிப்பட்ட வசனங்களை வேறே ஒருவனுக்கு அறிவிக்கவேண்டியபோது, தங்கள் மனத்தையே எழுதப்பட்ட பாத்திரம் போல மற்றவனுக்குக் காண்பித்துத் தங்கள் மனச் சித்தமானதை யறிவிப்பார்கள்; இதுவல்லாமல் சங்கீதங்கள் செய்யவேண்டுமாகில், அதற்கு இதமான சரீர சம்பந்தமுள்ள உபகரணங்களை க்ஷணத்திலே யுண்டாக்கிக் கொண்டு நானாவித சங்கீத நாத மதுர இராகங்களைத் தொனிப்பார்களென்று அறிவோமாக.

பாத அடிகளில்லாமற் கமனமாய்ப் போகிறது எப்படியென்றால்: நமது ஆத்துமஞ் சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்தவுடனே, அக்ஷணத்திற்கு முன்னே மோக்ஷ நரகத்தைக் காணப்போக வல்லதா யிருப்பது போலவும், நாம் பூலோகத்திலிருக்க நமது நினைவுகள் பரலோகத்துக்கு எறுவதுபோலவும், அந்த அசரீரி சனங்கள், தங்கள் இலாவக சுவாப சக்தியினால் க்ஷணத்திலே பூமியில் இறங்கவும், பாதாள அந்தரானங்களைச் சுற்றிவரவும் வல்லவர்களா யிருப்பார்கள். ஆனதினால் இப்படிப்பட்ட பறவையங்கமான இலக்ஷணத்துக்கு அவர்களுடைய சுருபங்கள் [illegible]டாக ரூபித்துச் சோடிக்கப்படுவதாம்; அவர்களுடைய ஞானக்கியானம் எவ்வளவோ வென்று கேட்கில்: பூலோகத்தில் [illegible] பெற்ற அறுபத்து நாலு கலைக்கியானங்களையும், பதினெண் வித்தி

யாங்கங்களையும், மற்று முண்டான சகல பண்டித பிரகாரங்களை எல்லாவற்றையும் மூலாக்கிரமமாய் கண்டிருப்பார்கள்; பின்னும் பூதகாலம், வர்த்தமான காலம், அல்லது இறந்தகாலம், நிகழ்கால மென்கிற இருகாலத்திலும் நடந்தேறிய சகல விருத்திகளையுங் கண்டும், பௌஷிய காலத்தில் அல்லது எதிர்காலத்தில் நடக்கும் அநேக விசேஷங்களையும் புத்தி சூக்ஷத்தினால் அறியவுங் கூடியவர்களா யிருப்பார்கள்; அதனால் பூலோகத்திற் பேர்பெற்ற விவேகப் பிரயோக கணித்த கியான சூக்ஷ சாஸ்திரதாரரான சமஸ்தருடைய புத்திப் பிரகாசங்களை யெல்லாம் ஒரு பிரகாசமாகத் திரட்டினா அரூபியினுடைய கியானத்துக்கு ஒப்பனையாக்கினால், அது ஆயிரந் தீவட்டிகளுடைய வெளிச்சத்தைத் திரட்டி ஒரு தினகரனுடைய பிரகாசத்துக்குச் சரியிட்ட தன்மையாகும்; அன்றியும் தர்ப்பணத்தில் தோன்றுகிற முகச் சாயலையும், முகமுகமாய்க் காண்கிற பிரத்தியக்ஷ முக தரிசனத்தையும் ஒரே சமானமாக்கின தன்மையுமாம்; அவர்களுடைய சவிசவுந்தரியமும் பராக்கிரமமும் விக்கிரமமும் எப்படியோ வென்றால்: வாரணம், ஒட்டகம், பரி, கேசரி, சுவாய் முதலான அதிவல்லப மிருகங்களும், மனுஷரும், இராட்சதரும், அசுரர்களும் ஒரு ராணுவமாய்க் கூடி ஒரு அரூபியினுடைய வல்லமைக்கு எதிரிட்டால், அது ஆயிர லக்ஷக் கணக்கான எறும்புகள் ஒரு விரலால் நசுக்குண்டதுபோலவும், உயர்ந்த மரங்களின் உச்சியிலே கூடியிருக்கிற இராப் பனித் துளிகள் ஒரு வெய்யோன் கதிராற் சிதறுண்டதுபோலவும், மேலும் ஆயிரங் கணக்கான மின்னல்கள் மின்னிலும் ஓர் இடி விழுந்ததுபோலவுமாகும். அப்படிப்பட்ட ஞான சத்துவக் கிரம முள்ள சனங்களைச் சர்வேஸ்வரன் சகல சுவாப சௌந்தரிய குணங்களால் சலக்ஷிப்பித்து உண்டுபண்ணினதின்பின், அவர்களுக்குத் தேவப் பிரசாத மகிமையும் மோக்ஷதரிசன மகிமையுங் கொடுக்கத் திருவுளங்கொண்டு அப்படிப்பட்ட நன்மைகளை அவனவன் பேறு பெறுமற் கொடுப்பது நீதிக்கிரமமா யிராததினாலே அவர்கள் தங்கள் பிரயாசத்தினால் அவற்றைப் பெறத்தக்க எல்லாருக்

கும் ஒரு கற்பனை விதித்தார்; அதாவது: நீங்கள் உங்களை யுண்டாக்கின தேவ திரித்துவமான சர்வேசுரனுக்கு அடிபணிந்து நடக்கவேண்டுமாவல். திரித்துவத்தின் இரண்டாமாளாகிய சுதனாகிய சர்வேஸ்வரன். பூலோகவாசிகளான மனுஷருக்காக மனு சரீரத்தைக் கொண்டு பிறப்பது உண்டு; அப்போது அவருடைய தெய்வ மனுஷீகத்தையும் நீங்கள் அங்கீகாரமாய் ஆசரித்து அடிபணிந்து நடக்கக் கடவீர்களாக வென்று அருளிச் செய்தார். இப்படிப்பட்ட கற்பனையைச் சமஸ்தரும் கேட்டவிடத்திலே. அவர்களுக்கு முதன்மையாயிருந்த சக்கிரேந்திரன். சர்வேசுரன் தனக்குக் கொடுத்த வல்லமைகளை அவராற் பெற்றதாக எண்ணாமல் அந்த வல்லமைக்குத் தானே சுயகர்த்தன்போல் தனது ராஜ்யவங்களைக்கொண்டு வேறே ஒரு தேவனுகைச் சிங்காசனம் ஏறுவேனென்று ஒருவருக்குங் கீழ்ப்படியாமல் இருக்கக் கருதினான்; பின்னும் இப்படிப்பட்ட எண்ணத்துக்கு அந்த அரூபிகளில் அனேகம் பேர்களைத் தன் வசமாக்கிக் கொண்டான். இப்படிப்பட்ட அக்கிரம சங்கேதத்தைச் சர்வேஸ்வரன் கண்டு, உடனே அவர் திருமுக மண்டலமென்கிற சூரியபிம்பத்துக்கு நவமான சுவாலை பற்றினதுபோல உரோசம்பற்றித் திருநேத்திர விழிகளால் மின்னலடித்ததுபோல் முனிவு காட்டினார். அக்கோரமே தேவபத்தியில் அதிகரித்த அதிவல்லப வீரியபராக்கிரம சம்பன்ன மிக்கயேல் என்கிற

பத்திச் சுவாலகன், தேவபக்ஷமறவாத அரூபிகளுடைய இராணுவத்துக்குத் தளகர்த்தனும் தேவப்பிரசாதபலன் என்கிற சருகு சன்னாய மணிந்து, தேவ ஏகத்துவ திரித்துவ மனுஷத்துவத்தின் விசுவாச பட்சமென்கிற திரி கருவட்டியை அங்கத்திலணிந்து, கோபப் பிரிய மென்கிற சவுரியை யேறி. சக்கிரேந்திரனுக்கு எதிராகப் போய் போர்ப் பொருது, நிகரில்லாதவனுக்கு நிகராவது நீயோ? பராபரனுக்குப் பரமனாவது நீயோ? கடவுளைக்கடப்பது நீயோ? என்றுரைத்து தன் மனத்தில் எரிகிற தேவபக்தி யென்கிற திரி கருவட்டியை யெறிந்து, அவனுடைய துன்மார்க்கமான மார்பைப் பிளந்து முன்னேறி, விரைந்து அவன் கெம்பீர மென்கிற இதழியைப்பிடித்து விழத் தள்ளித் தனது சுகிர்த பேதம் என்கிற தர்மபாதங்களால் அவனை மிதித்துத் தோற்கடித்தான்; அந்த க்ஷணத்திற்றானே மற்றப் பக்ஷவாதி படையாட்கள், தங்களுடைய ஆகாச வீரசூரமென்கிற குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு தேவ பயபக்தியென்கிற இருதாரை வாள், கட்டாரிகளால் துன்மார்க்கருடைய துஷ்டாட்டமூர்க்க மமாச்சரிய மென்கிற அங்க அவயவங்களை வெட்டிவிட்டதைத்தும், தேவ அர்வாக்கிய சாப மென்கிற அம்பு தெறிசங்களால் எய்து தன்தன்னுடைய நயிஞ்கியம், சாத்துவம், சுத்த தத்துவம் என்கிற சுவர்த ஆயுதங்களால் வாதித்து நிர்மூலஞ்செய்தபோது, துஷ்டர்யாவரும் தேவ முனிவு அக்கினியாமிய பிரளயத்தின் குண்டுபட்டுப் பிரசண்ட வாயுவாற் பறக்கின்ற [illegible] பருக்கைக்கற்களும் போலவும், தீப்பற்றின பொக்குக்[illegible]ல் பட்டுப் பறப்பட்ட பேய்க் குளவிகள்போலவும், மோச[illegible]கதியை விட்டுத் தள்ளுண்டுபோய் அந்தரான பாதாள அக்கினிச் சுவாலைகளில் விழுந்தார்கள். அதனால் தேவதூதர் என்கிற [illegible] நாம மிழந்து, யமதூதர், பேய்கள், பிசாசுகள் என்கிற பெயர் பெற்றார்கள். இவ்விதமாகச் சக்கிரேந்திரனுடைய பக்ஷ முறிந்து தகர்ந்துபோனதின்பின், பக்ஷவாதி அரூபிகள் மகத்தாய் வெருவி[illegible] ஜயஜய வீரியமென்கிற கோலாகல [illegible] தங்களுடைய பராபரன்த பராக்கிரம மென்கிற இக்கு [illegible]

ஜெய கொடிகளைப் பறக்கச்செய்து, விருதுத்தாரை யக்காளமூதிச் சகல திவ்விய நகரம் உல்லாசங்களைக் குடிக்கிறதுபோல நாலு வித நாதகீத சங்கீத நடனப் பிரசங்கிகளாய் ஜெய மங்களங் கொண்டாடிச், சர்வலோக ஆதீஸ்வரனை பராபரனுக்குச் சர்வ ஸ்துதியமுந் தோத்திரமு முண்டாகக்கடவதென்று, தேவசமுகத்தைத் நோக்கிப், போற்றிப் போற்றி, வணங்கி வணங்கி, நமஸ்கரித்து நமஸ்கரித்து, அடிபணிந்து தங்களுடைய ஏகாந்த பக்ஷப் பிரமாணத்தையும் அமைச்சலையுங் காண்பித்தார்கள். ஆனதால் அவர்களுடைய சுயர்ந்த சித்தங்கள், உச்சித ஆபரணங்கள்போலத் தேவ தெரிசனத்துக்குப் பிரியப்பட்டதினால் மோக்ஷ பரமானந்தத்துக்குப் பாத்திரராய், வெகுமான சன்மான துரைத்தனங்களுக்குப் பிராப்திகளாய், திவ்விய பிரதாபமென்கிற கலியாண ஆடையாரண உச்சிதங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத், தேவ மகிமைப் பிரசாதமென்கிற பலவித மோட்ச கிரீடங்களைத் தரித்துத், தேவ நாதர் அதிநாதர் என்கிற நாமத்தைப் பெற்றுத், [illegible] நகரத்தில் அதிபதி மண்டலீகவாசிகளானார்கள். இப்படி [illegible] சீலராய் வெகுமானிக்கப்பட்ட பக்ஷவாதிகள் சம்மாதிர[illegible] பாவவாளராய்த் தள்ளுண்டு போன துரோகிகள் [illegible] என்றால்: சர்வேஸ்வரன் படைத்த சகல அரூபிகளில் மூன்[illegible]றில் ஒரு கூறு, தேவ துரோகிகளாய்ப் போக மற்ற இரு [illegible] பக்ஷவாதிகளாய் நின்றார்கள்; பக்ஷவாதிகள் அதிகரித்த மகிமை மானியம், துரைத்தனங்களுடைய கிரமமாவது: சமஸ்த தேவ தூதரும் நவஆலோக பந்தியாக அணி வகுக்கப்பட்டு, அதில் மூன்று மூன்று பந்திகள், ஒவ்வோர் ஆதீஸ்வர பதவியாய்ச் சேரப்பட்டதாம். இவ்வாறு நவ வர்க்க சபைகளும் மூவித ஆதீஸ்வர பதவிகளில் அடங்கும். முதலாம் ஆதீஸ்வர பதவியிற் சேர்ந்த மூன்று ஆலோக பந்திகள், என்னவெனில்: பக்திச் சுவாலகர் ஞானிக்கர், பத்திராசனர், என்கிற இந்த மூன்று வர்க்கமாம். பக்திச் சுவாலகர் என்பது சர்வேஸ்வரனுடைய அனந்த சுப சுவ[illegible]த்தை விசேஷமாய்த் தெரிசித்து மனதிற் பற்றுகிற பக்தி[illegible]

ரால், அக்கினிமேருபோற் சர்வாங்கமும் சுவாலித்துப், பக்தி நிறைந்திருக்கிறதினால், பக்திச் சுவாலகர் என்று சொல்லப்படும். ஞானிக்கர் என்பது, சர்வேஸ்வரன் ஆதிமூலமாய்ச் சகல லோகப் பொருள்களையுஞ் சிருஷ்டித்த அனந்த வல்லமைகளைத் தேவ சுபாபத்துக் குட் புகுந்து பார்ப்பதுபோலத், தியானித்து அப்படிப்பட்ட கரைகாணாத ஞான சாகரத்தில், சிந்தி மூழ்கியிருப்பதினால் ஞானிக்கரென்று சொல்லப்படும். பத்திராசனர் என்பது, சர்வேஸ்வரன் சகல லோகராசாங்கம் பண்ணுகிற நெதி நீதியையுஞ், சகலத்தையும் இரட்சித்து நடத்துகிற தயாபர பரிபாலனத்தையும்; விசேஷமாய்க் கண்டு சர்வாங்கமுஞ் சரோருகம் புஷ்பித்ததுபோல ஆனந்தக்களிப்பாய்த் தேவசிங்காசனத்தைத் தங்கியிருக்கிறதினால், பத்திராசனரென்று சொல்லப்படும். இவ்விதமாய் இந்த மூன்று பந்தியிலுள்ளவர்கள், சர்வேஸ்வரனுக்குச் சாட்சாங்கமாய் நெருங்கி, அவருடைய நன்மைத்துவம், சத்துவம், நீதித்துவம் என்கிற திரிவித லக்ஷணத்தையும் விசேஷமாய்ப்பார்த்து அதிக ஆலோகமாய்ப் பிரகாசித்திருக்கிறதினால் அது முதலின ஆதீஸ்வர பதவியாகும். இரண்டாவது ஆதீஸ்வர பதவியிலிருக்கிற திரிபந்தியாதெனில்: நாதகிருத்தியர், சத்துவர், பலவத்தர் என்கிற மூன்று வர்க்கமாம். நாதகிருத்தியருடைய கிருத்தியமாவது: முதற்பதவியி லிருக்கிறவர்களுடைய ஆலோக பிரகாசத்தாற் பிரகாசித்துத், தேவசித்த அநுகூல விசேஷங்களை யறிந்து, அதை மற்றவர்களுக்கு விதானம் பண்ணி அதிகாரி நாதர்களாய்ச் செய்வித்து வருகிறதேயாம். சத்துவகர் கிருத்தியாவது: சுபாவ கிரமத்துக்கு மேற்பட்ட கிரமமான அற்புத கிருத்தியங்களைத் தெய்வீக சத்தியைக்கொண்டு செய்விக்கிறதேயாம். பலவத்தர் கிரியையாவது: தேவபூசை ஆராதனைகளுக்குப் பகை பண்ணுகிற விக்கினங்களைத் தள்ளப் பலமுள்ளவர்களா யிருப்பதாம். இந்தத் திரிவித பந்திகள் இரண்டாம் ஆதீஸ்வர பதவியென்று சொல்லப்படும். மூன்றும் பதவியாவது: பிராதமிகர், அதிநாதர், நாதர் என்கிற இந்தத் திரிவித வகுப்பை யுடையதாம். பிராதமிகர்

விருத்தியாவது: இராசாக்கள் முதலான மண்டல அதிஸ்வரர்களையும் அவர்களுடைய இராச்சியராஜாங்கங்களையுந் தற்காத்து நீதிபொருந்தியவர்களை நிர்வித்து அடாத அநீதிக்காரரை மாற்றுவிக்கிறதேயாம். அதிதூதரோவெனில்: அதிக பிரதான விசேஷங்களை உலகத்தாருக்கு அறிவிக்க ஸ்தானபதிகளாய் வருகிறவர்களாம். தூதரோவென்றால்: ஒவ்வொரு மனுஷனுக்கும் பிறந்த க்ஷணந்துவக்கிக் காவலாளியாக அவனுடைய ஆத்தும சரீரத்தின் சகல வினை விபத்துக்களில் தற்காத்து நடப்பிக்கவும், மற்றுமுண்டான பிரதான விசேஷங்களுக்கும் அனுப்பப்படுகிறவர்களாம். இந்தக் கிரமமாய் அரூபிகளுடைய ஒன்பது சமூகங்களும் மான வைகுமானங்களில் அதிகரித்துச் சர்வேஸ்வரனுக்குப் பணிவிடை செய்கிற வண்ணமாகத் தேவதிருவாக்கால் அருளிச் செய்யப்பட்டதாம். இந்த விசேஷந் தவிர, இவர்கள் சமஸ்தருக்குள்ளும் அதிக மகிமையுள்ள ஏழு அதிதூதர் தேவ சிங்காசனத்தைச் சிரசில் தாங்கிக்கொண்டு அதைச் சூழவிருந்து ஓயாமல் தேவ துதி கூறிவருகின்றார்கள். அவர்களுடைய நாமங்களாவன: மிக்காயேல், காபிரியேல், இரபாயேல், உரியேல், எகுதியேல், சலத்தியேல், பாத்திரியேல் என்பனவாம். எபிரேயபாஷையால் சொல்லப்பட்ட இந்த நாமங்களின் அர்த்தம் யாதெனில்: மிக்கயேல் என்றது சர்வேஸ்வரனுக்குச் சமானமானவர் யாரென்ற அர்த்தமாம். இந்த வாக்கியத்தைக்கொண்டு அவன் லூசிபேரனுடைய பக்ஷத்தைக் கண்டனம் பண்ணினதினால், அது தானே அவனுக்குப்பேராக விளங்கியது. காபிரியேல் என்றது தேவ சக்தி என்ற அர்த்தமாம். எப்படியெனில்: நித்தியநாதர் தம்முடைய சக்தியால் உலகத்தையும், பாவங்களையும், பசாசுக்களையும், ஜெயிக்கப் பூலோகத்தில் உற்பவிக்கிற வீரிய விசேஷத்தை மாதாவுக்கு அறிவித்ததினாலே, அதுவே அவனுக்குப் பேராக விளங்கியது. இரபாயேல் என்றது தேவ அவுஷதமாம். இவன் தோபியாசு என்கிற தருமிஷ்டன் கண்ணுக்கு அவுஷதம் பண்ணினதினால், அதுவே அவனுக்குப் பேர் ஆயிற்று. உரியேல் என்றது தேவாக்கி

னி என்ற அர்த்தமாம். தேவநேசம் என்கிற அக்கினி அவனால் மனுஷர் இருதயங்களிற் பற்றிப் பாவங்களை எரியப் பண்ணுகிறதினால், அதுவே அவனுக்குப் பேர் ஆயிற்று. அப்படியே எகுதியேல் என்றது தேவ தோத்திரமும், சலத்தியேல் என்றது தேவப் பிரசாதமும், பாத்திரியேல் என்றது தேவாசீர்வாதமுமாகும். ஏனெனில் பூலோகத்திலே சர்வேஸ்வரனுடைய தோத்திரங்கள் உண்டாகவும், வரப்பிரசாதங்களை யடையவும், ஆசீர்வாத சம்பத்துக்களைப் பெறவும் இவர்கள் முகாமைக்காரர்களாயிருப்பதினால், அவ்வளவு கவுரவமான பெயரைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட உபகாரங்களெல்லாவற்றையும் அவர்கள் மனுஷருக்குச் செய்கிறதையும், நமது நற்கிரியைகளைச் சர்வேஸ்வரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்து நமக்குச் சகாயமா யிருக்கிறதையுந் தேவவாக்கால் அறிந்திருக்கிறோம். ஆகையால் இப்படிப்பட்ட உபகாரங்களை அவர்களால் அடையவும், விசேஷமாய்த் தன்னைக் காத்திருக்கிற காவலாளனான தேவதூதனுடைய அடைக்கலத்தைப் பெறவும் அவர்களைப் பத்தியோடே அநுசரித்து நடப்பது உசிதமாகும்.

ஆதியுகத்தின்
நான்காம் அதிகாரம்.

பசாசுக்களுடைய சுரூப அங்கமும், மாய அங்கமும் காண்பிக்கப்படும்.

சோதிமண்டலத்திலே வெள்ளியின் பிரகாசம் மறைந்த வுடனே இருள்வரவு காணப்படுவது போல, லோசுபர் பிரபுக்களுடைய பக்ஷபாதிகளெல்லாம் தேவதூதர்களுடைய வரனை இழந்தபின், பாவவிருளடைந்த பசாசுக்களுடைய அவரூப மாய்கை யானமாக வர்த்தமானங்களெல்லாம் இதிற் சொல்லப்படும். எப்படியெனில்: பசாசு, வேதாளம், [illegible] பலவிதமான பேய்களெல்லாம் முன்சொல்லப்பட்ட அரூபிகளுடைய [illegible]

பம் அல்லாமல், வேறே நவமான அங்கமல்ல. அவை ஒன்பது தேவ தூதர் கூட்டங்களி லிருந்தும் பிரிந்து விழுந்தினால், வெவ்வேறே வர்க்கமாய் எளியருங், கொடியருஞ், சமத்தரும், அசமத்தருமாய் ஒன்றுக் கொன்று பயமும் பிரதானிக்கமும் உடைத்தாயிருக்கும், அவை சர்வேஸ்வரனை மறுதலித்த அக்கியான விரு[illegible] காண்பிக்கத் தக்கதாகக் கறுத்த அங்கமுமாய்ப், பாவத்தின் [illegible]கத்தைக் காண்பிக்க மிருகத்தின் வால், கொம்பு முதலான அவயவங்களை யுடையதுமாய்க், குணத்தின் அக்கிரமத்தைக் காண்பிக்க ஏதுமாறுன வேஷங்களை உடையதுமாய்க் காணப்படுகிற அவை. அவை வானத்திலிருந்து விழுந்த அன்று தானே, சில பேய்கள் பூலோகத்திலேயுஞ், சிலபேய்கள் அந்தரங்கம் ஆகாயதா[illegible]ளிலேயும் விழுந்தினால், நரகத்தியில் விழுந்தவைகள், அதிக அஷ்ட திக்கிரகத்தோடு சிறைப்பட்டு நரகவாசிகளை வாதிக்கும் கொலைச் சேவகர்களாயும், இவ்வுலோக புவனங்களில் விழுந்[illegible]கள், மனுஷரைச் சோதிக்கவும், ஏய்க்கவும் பகையாளிகளாயி இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட பேய்ச் சென்மத்திகள் [illegible] மனுஷர் அறியும்படி சுவாப நாமங்கள் இல்லாதினாலே, [illegible] இறந்துபோன பாவ வித்தைக்காரருடைய பேரைக்கொண்டு [illegible]களை யறிவித்துக் கொள்கின்றன. அதாவது இறந்துபோன [illegible]காதன் என்கிற ஒரு யோகியினுடைய பேரைக் கொண்டு [illegible]நாத சம்பிரா னென்றும், பத்தினி யென்கிற ஒரு ஸ்திரீயின் பேரைக் கொண்டு பத்தினி தேவியென்றும், கந்தன் என்கிற [illegible] குலத்தோடு உறவாடின ஒரு வித்தைக்கார னுடைய பே[illegible] கொண்டு கதிர்காம சுவாமியென்றும், இவ்விதமாய் ஈசுர[illegible] சுரன், பிர்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் முதலான தேவா[illegible] செத்திறந்த இராசாக்கள் தெய்வீகமாய்ப் போனார்க[illegible] தெரிவித்து, அந்தப் பேரைக்கொண்டு அதற்கான தேவ[illegible]ரங்களைக் கதையாய் இணைத்துப் புராண பிரபந்தங்களை உண்டு[illegible]தித் தங்களுடைய பேய்ச் சுவாபத்தை மெய்யான தெய்வீகமா[illegible] காண்பித் திருக்கின்றன. இதைக்கண்டு மனுஷர் அத்தகைய[illegible]

குத் தகுதியாக ஆலயங், தேவாலயங்களைக் கட்டிப் பூசை நைவேத்தியங்களை நடத்திவரும்போது, சில பேய்கள் விக்கிரகத்துக்குள் இருந்து சீறுகிற சர்ப்ப சத்தமாய்ப் பிரசாதங்கள் அருளச், சில பேய்கள் மனுஷர்பேரில் ஆவேசமேறி வருங்கால நிமித்தங்கள் மொழியச், சிலபேய்கள் மந்திர தந்திரம், பில்லி, சூனியம், பஞ்சாங்கங்களிற் குடிகொண்டிருந்து பக்ஷப் பிரசன்னங்களைக் காண்பிக்கச், சிலபேய்கள் தெரிசனங்களில் தெரியப்பட்டும், நானாவித வேஷங்களாய்க் காயசித்தி, மாயாசித்தி, வீரிய விக்கிரமங்களைப் பண்ணியும், மனுஷர்களைத் தாங்கள் பேரில் உறுதி விசுவாசமாயிருக்கப் பண்ணியுந் திரிவது உண்டு. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான ஆச்சரியங்களையும், மனுஷ சுவாபப் பலனை வெல்லுகிற அரிய சத்திகளையும் பூவாசிகள் கண்டு, சிலர் பயங்கரத்தினால் வெருண்டு, சிலர் பக்ஷத்தாற் பரண்டு, சிலர் மூடத்துவத்தால் இருண்டு சொல்லுவதாவது: இப்படிப்பட்ட அற்புதங்களைப் பிரதாபிக்கிற இவர்களை வெல்லுதற்கு வேறே தேவேந்திரர்கள் ஏது? இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அஞ்சாமலும், பூசியாமலும், இருக்கலாமோ? இவர்கள் கிராம கிரகங்களைக் கெடுத்துப், போக போக்கியங்களை யெல்லாம் அழித்துச், சம்பத்தி உற்பத்தி யெல்லாம் விபத்தியாக்கி விடுவார்களே. ஆதலால் அவர்கள் சொற்படிக்குக் கீழ்ப்படிந்து மனம் பிரியப்படச்செய்து சேவிக்கலா மல்லது, மற்றப்படி காலம்போக்க முடியாதென்று பயங்கரத் திமிரத்தில் அழுந்தி, யாழ்ந்து எத்தனை சந்திர சூரியவுதயங்கள் பெற்றும் இரவும் பகலுங் கண்விழியாத தன்மையா யிருக்கிறார்கள். அதனால், இப்படிப்பட்ட அசுதித்திரையைப் பரிகரித்து, அவர்களில் அழுக்கர் தெளிந்து, பிசாசுக்கு அஞ்சாமல் எதிராகப் பேசத்தக்கதாக அவைகளுக்கு உள்ள அசட சாமார்த்தியத்தையும் நமக்கு உள்ள அரண் அடைக்கலத்தையுங் காண்பிக்கக் கடவோம்.

எப்படியெனில்: காளை விலங்கு பூட்டின சுவானத்துக்குள்ள சமர்த்தென்ன? குரைக்கலாம், குதிக்கலா மல்லாமல், கடிக்க இய

னுமோ? இயலாது. அதுபோல அரூபசுவரூபமாகிய பசாசு, சர்
வேசுரனுடைய நீதியென்கிற பாசத்தால், திவ்விய அநுகூலமென்
கிற கற்றூணில் கட்டப்பட்டிருக்கிறதினால் குவாந்தல். பாய்ச்சல்
என்கிற அகோரமான வேதைத்தையும், தூர்ச்சன சோதனையையுந்
தோற்றுவிக்கலாமேயல்லாமல், ஆத்துமத்துக்குப் பாவத்தையும்,
நாசத்தையும் பண்ணுவிக்கமாட்டாது. அது எந்தக்கிரம நீதியோ
வென்றால்: சமுத்திரமானது சர்வேஸ்வரனால் நிருமித்த கரைகள்
இல்லாதிருப்பின், தனது உதகப் பெருக்கால் உலோகமெங்கும்
பெருகிப் பிரளயமாய் அழிவையுண்டாக்கும். அதுபோலவே, மனு
ஷர்பேரிற் பசாசுக்குள்ள துஷ்ட விரோத குரோதக் கொடுமைக
ளுக்குத் தடையில்லாதிருந்தால், அற்ப நேரத்திலே லோக வாச
மெல்லாம் வலைசல் வாங்கின தன்மையாய்ப் பாழாக்கிப், பிராணிக
ளெல்லாம் நரகத்துக் குடிகளாகச் செய்திடும். ஆதலால் சர்வே
ஸ்வரன், தமது அபிப்பிராயத்தின் எல்லைகளைக் கடக்க மாட்டாத
விதமாய் அதைத் தடுத்திருக்கிறாரென்று அறியக்கடவோம். ஆனால்
இப்படி கட்டப்பட்டிருக்கிற பசாசு, மனுஷர்மேல் ஆவேசமேறு
கிறதும், மனங்களைக் கலக்குவதும், அவனவன் நடக்கிற வழிகளிற்
கண்ணிவைத்துச், சகலலோகங்களையுங் குழப்பித் துன்பப்படுத்தித்
திரிகிறதும் யாது காரணத்தாலென்னில்: இவையெல்லாவற்றை
யுஞ் செய்கிறதற்குத் தேவநீதி பந்தனத்தின் எல்லைக்குள் அநுகூல
நிமித்தங்களுண்டு. என்னவென்றால்: கட்டியிருக்கிற சுணங்கனு
டைய வாயிற் கையை யிட்டால், அது கடிக்கமாட்டாதோ? கிண
ற்றுக் குழியில் வலியப் போய் விழுந்தால், அது விழுங்கமாட்டா
தோ? மெய்த்துப் பீழிப் படுத்துவிடுமே. அதுபோல, யாதொருவ
ன், தன் மனப்படியே பசாசுக்குப் பூசைபலி கொடுத்தால், அவன்
அதன் வாயிற் கையிட்டதுபோல் அகப்பட்டு, அந்தப் பசாசின்
மனப்படி சகல வாதிப்புக்குங் காரணமாயிருப்பானென்று அறி
யக்கடவோம். மேலும் வேட்டை நாய்களுள்ள நாயகன், அவைக
ளைக் காட்டு மிருகங்கள்பேரில் ஏவுகிறதுண்டு; சேவகர் சருவா
முன்ன நீதிமானான இராயன், சாலாடி கொள்ளையாடிகளைப் பிடிக்

கவும். வதைக்கவும் தன் சேவகர்களை யனுப்புவதுமுண்டு. பொலி
டப்பங்களைப் போராட்டத்துக்கு விடுவதுமுண்டு. அப்படியே
பசாசானது, சர்வேஸ்வரனுடைய அநுகூலத்துக்கு வேட்டைச்
சுணங்கன்போலவும், கொலைச் சேவகன்போலவும், பொலி ஏரு
தைப்போலவும் இருக்கிறதினால். மிருகமென்கிற மூடாத்துமமான
அக்கியானிகள் பேரில் வேட்டையாடவும். துஷ்ட பாவிகளை வா
திக்கவும், வதைக்கவும், தர்மிஷ்டர்களோடு போர் பொருது அவர்
களுடைய பெறுபேறு அதிகரிக்கவுஞ் செய்வது முறைமையாகும்.
அதனால், அப்படிப்பட்ட நீதி நிமித்தங்கள் நிறைவேறப் பசாசின்
கட்டுக்களை யிளகச் செய்வது நீதியாகும். ஆனாலும் இந்தத் தேவ
அநுகூல எல்லைக் குள்ளாகப் பசாசானது கட்டப்பட்டிருக்குஞ்
வானரம்போலச் சுற்றவும், ஆடவும், ஓடவும் சாமார்த்தியமுடை
யதாயிருக்குமென்று அறியக்கடவோம். இந்த நிமித்தங்களல்லாமல்
இன்னமும் விசேஷமான ஒரு நீதியுண்டு. அதாவது: அவனவன்
தன் அடிமைகளுக்கு வேண்டிய ஆக்கினைகளைத் தந்து, அவர்க
ளைக்கொண்டு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்வித்துத், தன் மனோ
ரதப் பிரயோசனப் பலனை அடைவது போலப், பசாசைத் தே
வனென்றுஞ், சுவாமியென்றும் பூசித்து ஆசரிக்கிறவர்கள், அந்
தந்தப் பசாசுக்குச் சொந்த அடிமைகளாய் இருக்கிறதினாலே, அப்
படிப்பட்ட தன் தாசருக்குத் தான் கருதின பிரகாரம் வாதை
வதைப்புகளைச் செய்யவும், அவர்களுடைய விசார உத்தியான
போக போக்கியங்களை யழிக்கவும், செழிப்பிக்கவும். அநேகங்
களை நேர்த்தி நைவேத்தியங்களாய்க் கட்டவும், அதில் ஒரு விதி
த்தம் தப்பினால், வியாதி வருத்தம் அதிகரிப்பதும் இவையெல்
லாம் அவர்களுடைய பாவத்துக் கனுகூலமான தேவநீதியின் எல்
லையாயிருக்குமென்று அறியக்கடவோம். எனெனில்: சகலருக்கு
ம் பசாசின் அடிமைத்தனத்தினின்று மீட்கத்தக்கதாகத் தேவ
மனுஷனான கிறிஸ்துநாதர், பூலோகத்தில் வந்து அநேகமான
பெறு பேறுகளைச் செய்து கொடுத்த பிறகில், அப்படிப்பட்ட
தரும திரவியங்களை யபோகித்து மீட்பேபடையவில்லையானால், [illegible]

கள் மனப்பிரியத்தாற் பேய் அடிமைத்தனத்தைக் கையேற்று, அந்தப் பத்தியை யனுசரித்திருக்கிறதினால். அப்படிப்பட்ட கொள்ளையிற் கொலைவிக், கொலைக்களத்திற்குச் சாய்த்துக்கொண்டு போகிற செம்மறிகளைப் போல வாதித்து, நரக அடுக்களுக்குக் கொண்டு போவது குறைவற்ற நீதியே யாகும். புத்திமானு யிருக்கிறவன், இப்படிப்பட்ட நெருக்கிடைக்குத் தப்பி அச்சமில்லாம லிருக்கவேண்டுமாகில், சகல பேய் பசாசுகளுக்கும் ஆதிகர்த்தனான சர்வேஸ்வரனை யண்டி யிருந்தால், அவ்விடப் பசாசின் வல்லமை தன்பேரில் அணுகாமல், இக்கரை அக்கரையி லிருப்பதற்குச் சமா[illegible] நிலையிருப்பானென்று அறியக்கடவோம். இந்தப்படி பசாசின் சாமார்த்தியம் வெளியானதின்பின், இன்னுஞ் சிலர்மனத்தில் தோற்றப்படுகிற மாறுபட்ட மயக்கங்களையுந் தெளிவாகக் காட்டுவோம்.

முதல் மயக்கமாவது:

பசாசைச் சுவாமிகளுக்குச் சரியாக்கி யிருக்கிறதினால், [illegible] வருகிற நாய்க்கு ஒரு உச்சிட்ட எலும்பை யெறிந்தால், அது [illegible] வாய்விடும்; அப்படியே நமது நாசத்தைத் தேடி வருகிற பசா[illegible] யாதொரு படையல் படைத்து அதை அமர்த்துவது [illegible] என்று கேட்கில்: எரிகிற அக்கினிச் சூளையில் எண்ணெயை [illegible] விறகுகளைக் குவித்துக் கடாதே என்றால் அது குளிருமே? [illegible] கஞ் சிவிங்கிகளுக்கு இரத்தினத்தாம்படங்களைக் கொடுத்து [illegible] ஞ் சாலங்களுக்குச் ச[illegible] எங்கள் பேரி[illegible] பாயாதேயுங்கள் என்றால், அவை அமருமோ? அஃதில்[illegible] ஆனால், அக்கினிச் சுவாலையினும் அதிக உக்கிரமும், [illegible] னினும் அதிக கொரூரமுமுள்ள பசாசானது, நானா[illegible] லோக சுக சம்பத்துப் பதார்த்தங்களால் தணிந்து [illegible] மாறுவதுண்டோ? இல்லை. மேலும் இவை பூசிக்கும் புறை[illegible] கிற திரவிய பிடாரங்களைக் கொடுத்து மனுஷருடைய ஆத்[illegible] களைப் பிடிக்க அபேக்ஷையாய்த் திரிகிற உபாயங்களல்லாம[illegible] ஞ் சம்பாதிக்க அபேக்ஷையாய்த் திரிகிற செட்டுவாணி[illegible] வல்ல. இதுவு மல்லாமல் எவ்வளவு யூற்றின அக்கினி அ[illegible]

எலும்புமல்லாமல் தணியமாட்டாது: கல்லினால் மூடப்பட்ட குழிகள் எத்தனை உள்ளிடத்துக்குச் சேருகிறதோ அத்தனைக்கும் கன்றாய் இறுகுகிறதல்லாமல் இளகுகிறதில்லை; அப்படியே பசாசை அதிக பத்தியோடே யண்டி யிருக்கிறவர்கள் பேரில், அதனுடைய துஷ்டாட்டம் அதிகரிக்கிறதல்லாமல், குறைகிறது இல்லை; கருங்காலி மரத்திலுள்ள கறுப்பு எத்தனை தண்ணீரால் கழுவினாலும் வெளுக்காதது போலவும், பசாசின் மனத்திலுள்ள துஷ்டாட்டம், எந்தக் காரியத்திலும் இஷ்டாட்டமாய்ப் போகக்கூடாதது என்று அறிவோமாக.

இரண்டாம் மயக்கமாவது:

பசாசின் துஷ்டாட்டம், இப்படி யாகுமென்றால்: அதற்குப் பூசைப்பலி மந்திர தந்திரங்கள் முதலான பேய் விருத்திகளை செய்கின்றவர்கள். அதனால் அநேகஞ் சாயங்களை யடைந்து சுகம் பெறுவது, மச்சங்களைப் பிடிக்கத் தூண்டிலிலே ருசியான இரையைக் கோர்த்துக் கொடுப்பது போல, அஞ்ஞான மச்சத்துக்குச் சமானமான மூடமனுஷாத்துமங்களைப்பிடிக்கப் பசாசு செய்கிற வினை உபாய மல்லாமல், நன்மையான உபகார விசேஷமல்ல; பஞ்சக்கிரமிய கானகத்தில் அடைந்திருக்கிற பாவிகள், இரைக்காக தடிவருகிற ஜெந்துக்களைப்போலச் சுகத்துக்கு ஆசைப்பட்டு அண்டிவருகிறபோது, பேயின் பொறிகளிலே விழுந்து பாவமென்கிற சாவடைந்து நரகமென்கிற அடுக்களையில் அவிக்கப்பட்டுப் பசாசுக்குப் பிரியமான பக்ஷணமாக்கப்படுவார்கள் என்பதாம்.

மூன்றாம் மயக்கமாவது:

சிலபேர் பாவமும், நரகமும் மறுமையில் அநுபவிக்கப்போகிறதைக் கண்டது யார்? இப்போது அநுபவிக்கிற பாக்கியத்தை [illegible] போக்குவது நல்லதல்லவோ? என்கிறார்கள்; இப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள், எப்படிப்பட்டவர்களென்றால் பனியைப் பொறுக்கமாட்டாமல் நஞ்சைத் தின்கிறது நல்லதென்றும், வெயிலின் [illegible] ஆற்றமாட்டாமல் கடலில் விழுந்து முழுகிப்போகவும்; குளிர்க்குப் பொறுக்கமாட்டாமல் நெருப்புக் கொள்ளிக்கு

உடலில் அணைக்கவுந் தவறினவர்களாவார்கள். ஆனால், சர்வேஸ்வரனுடைய சித்தமில்லாத காலத்திலே எப்படிப்பட்ட பேய் விருத்திகளைச் செய்தாலும், ஆரோக்கியமாகாததினால் அவர்கள், ஓதுகிற மந்திரங்களாலும், கிலேசனைக் கட்டின யந்திரங்களாலும், தேவாலயங்களில் நிறைகின்ற திரவியங்களாலும், பட்டணங்களிலுங் காடுகளிலும் நிறைகின்ற பொங்கல் சாதங்களினாலும், சப்பாணி குருடு முதலான அனேக வியாதி வருத்தங்கள் ஒழியாமல், இம்மையில் வாதைகளோடு மறுமையில் உபத்திரியங்களையும் அனுபவிப்பார்களென்று அறிவோமாக.

நான்காம் மயக்கமாவது:

சுக துக்கமெல்லாஞ் சர்வேஸ்வரனால் வருகிறதென்றால், சர்வேஸ்வரனை உத்தேசியாமலிருக்கின்ற மறு சமயவாதிகளான பாவிகள், ஒரு சுகமுங் கிடையாதபடி பசி தாகத்தோடும், வியாதி வருத்தத்தோடும் உடனே சாகப் பெறாமல் இருக்கவும், சிலர் அனேக சுக செல்வங்களோடு ஜீவித்திருக்கவும் பொருத்தமாவது எப்படியென்றால்: அப்படிப்பட்ட பொருத்தம், சர்வேஸ்வரனுடைய அதிக பொறுமையின் ரூபமும், பாவிகளுக்கு அதிகரிக்கிற ஆக்கினையின் பறைமறிவித்தலுமல்லாமல், கருணைத்தியாகமல்லவென்று அறியக்கடவோம். கடலிலே தூண்டில் போட்டிருக்கின்றவன், மச்சம் அகப்பட்டவுடனே இழுக்காமல் இரையை நன்றாய் விழுங்குகிறதையுந் தூண்டில் விளையாட இளக்கங் கொடுப்பான்; அப்படியே சர்வேஸ்வரனுடைய கடுந்தீர்வையில் பாவிகளுக்குப் போக்குச் சொல்லித் தப்ப இடமில்லாமல் சுகங்களைக் கொடுக்கிற உபாயமின் தன்மையாம்; அதனால், பசாசுக்களையண்டிப் பெறுகிற சுகமானது, நரக சுவாலையில் வெகுவாய் வேகத்தக்கதாகக் கவனமாய் எரிகரும்புகளைத் தேடி வைக்கின்ற தன்மையாமென்று அறியக்கடவோம்.

ஐந்தாம் மயக்கமாவது:

பசாசின் விருத்தியொன்றுஞ் செய்யாமல், அதனுடைய சகல பந்தனங்களுக்கும் விலகி, சர்வேஸ்வரனை மாத்திரம் அண்டியிருக்கிறவனுக்கு யாதொரு பில்லி சூனிய வினைகள் இத்

திக்கலாதோவெனில்: வயிரக் கவசமணிந்த மார்பில் சயக் குண்டு உருவமாட்டாததுபோல, வயிரத்திலும் சர்வேஸ்வரன் பேரில் விசுவாச உறுதியாயிருக்கிறவனுக்கு எத்தனை வினை வித்தை செய்தாலும், அதனால் ஒரு அணுத்தனமுஞ் சித்தியாமல் விருத்தமாய்ப் போகுமென்று அறிவோமாக. ஆனால், யாதொருத்தன், விசுவாச உறுதியில் தத்தளிப்பானாகில், அப்படிப்பட்ட விசுவாசக் குறைக்கு ஆக்கினையாகத் தேவன் பொருட்டால் யாதொரு வினைதை செய்யப் பசாசு சமர்த்தனாகிறதும் உண்டு. இது எந்தக் கிரமமோவென்றால்: வல்லப வீரிய சேவகனைத் துன்பப்படுத்த எவனும் பயப்படுவதுபோலவும், கோழையான அசடனைத் துரத்த எவனுஞ் சமர்த்தனாவது போலவுமாம்; என்றறியக் கடவோம்:

ஆறாம் மயக்கமாவது:

சூனியம் பட்டவனுக்குச் சூனியம் மறுக்கவும், மாயம் பட்டவனுக்கு மாயம் எடுக்கவும், அந்தந்தப் பேய்த்தோஷங், கிரக தோஷம் பற்றினவனுக்கு அந்தந்த விருத்தி வழிபாடுகளைச் செய்யவும் ஆகுமோ? அது செய்வது ஆகாவிட்டால், வேறே அடையாளம் யாது? என்று கேட்கில், தீயால் தீ ஆறமாட்டாது. அப்படியே ஒரு பாவத்தால் வந்த ஆக்கினை மறுபாவத்தால் நீங்கமாட்டாது. ஆனதினால், அந்தந்த வியாதி வருத்தம் வந்த நிமித்தங்களை விசாரித்துப், பசாசினால் வந்ததாயென்றும் பசாசின் வல்லமைகளைத் தள்ளச் சர்வேஸ்வரனுடைய அதிக பலவந்த வாக்கியங்களுண்டு. இனி தோஷத்தால் வந்ததென்றால், அப்படிப்பட்ட சரீர தோஷம், பேய்த்தோஷம் என்கிற வாதை உபத்திரவங்களெல்லாம் பாவமென்கிற மூலிகா மூலியாற் பலுகுகிறதினால், இந்தப் பாவ மூலியை நிர்மூலமாக்குதற்கு முந்தவே பிரயாசைப்படவேண்டும். எப்படியென்னில்:

முதலாவது: பாவமானது அக்கினித் தன்மையானதினால் தண்ணீரால் அக்கினியை ஆற்றுகிறதுபோல மனஸ்தாப அழுகைக் கண்ணீரால் பாவ அனலை அணைக்கலாம்.

இரண்டாவது: பாவமானது விலங்குக்குச் சமானமானதினால், கொண்டாடி இருந்துஞ் சிறை விலங்குகளின்றும் விடுவித்துக் கொள்ளுகிறதுபோலப் பாவ உத்தரிப்புக்குத் தக்கதாகப் பிச்சை, தட்சணை, தான பரித்தியாகங்களைச் செய்வதாலும் செபதபங்களாலும் ஈடேற்றங் காணலாம்.

மூன்றாவது: கிடங்கில் விழுந்தவன் ஏணிப்படி தாபரங்களாற் கரையேறுவதுபோலப், பாவக்குழியில் இடறினவன், மோட்சவாசிகளுடைய சகாயமென்கிற படிகளாற் கரையேறக் கூடும்; ஆனதினால் அவர்களுடைய பேரால் பூசை முதலான நைவேத்திய ஆராதனைகள் பண்ணுவது உசிதமாம்.

நாலாவது: சகல சத்துரு பயங்கரங்களுக்கும், இராசகோட்டையரணும், சகல துக்கங்களுக்கும் மாதா பிதா ஆதாரமும் உத்தம அடைக்கலமாகும்; அப்படியே சமஸ்தருக்குந் தாய் தந்தையும், இராச சுவாமியுமாயிருக்கிற சர்வேஸ்வரனுடைய ஆலயத்தின் அடைக்கலமாய்ப் பிரவேசித்துப் பூசை பிரார்த்தனைகளாற் பிரார்த்தித்து ஈடேற்றம் பெறக்கூடியதாயிருக்கும். இதுவல்லாமல் இப்படிப்பட்ட சகலமான வியாதி வாதைகளுக்கும், பேய் பிசாசமான சன்னதங்களுக்கும், விளைவு உத்பாதனத்தை யழிக்கிற பூச்சி புழுவாலும், இவை முதலான வானம் பூமியாலும் வருகிற சகல இடுக்கண்களுக்கும் யாதொருத்தரும் அங்கலாய்ப்பாயிராதபடி அதற்கு உபயோகமான தேவ மந்திரங்களும், தேவமந்திர ஆணையுச்சரிப்பு. சுரூபம், வர்ச்சிப்பு முதலான வாக்கியங்களும், அதி பூச்சியமான தேவ வஸ்து. சுரூப முதலான இரட்சைப் பதார்த்தங்களும் உண்டு.

கடைசியாய் இப்படிப்பட்ட அடைக்கலங்களாற், கருதிய சௌக்கிய சரணமடையாதிருந்தால் அதன் மேல் முப்பத்து முக்கோடி தேவாதிகள் முதலான பசாசு ஜாதிகளெல்லாம் ஒன்றாய்க் கூடியுங் கைகூடி வரமாட்டாதென்று அறிவோமாக.

ஏனென்றால்: அப்படிப்பட்ட வருத்தம் அவனுடைய ஆத்தும நன்மைக்கும் தேவநீதி நிமித்தங்களுக்கும் படவேண்டியிருந்தலி

னால், சர்வேஸ்வரன், நமது வேண்டுதலைக் கேட்கப் பொருத்தமாகவில்லையென்று கண்டுகொள்ள வேண்டும். எப்படியென்றால் அதிக தயையுள்ள தகப்பன், தன்னுடைய புத்திரன் சாகப்போகிறதைக் கண்டு அதற்காகப் பண்ணுகிற கடின மருந்து மாயங்களை அவன் அனுபவிக்க மாட்டாமல், அழுது விலகிப் போகத் திரிந்தாலும், அவனைப் பிடித்துவந்து மருந்தை ஊட்டுவது உலக இயற்கை; அப்படியே இவ்வுலோகவாசிகள் அவ்வுலோக அக்கினியையும். மரணத்தையும் அறியாமல் சிறுபிள்ளைகள்போல இம்மை உபத்திரவங்களுக்குப் பயந்து விலக வேண்டுமென்று அழுது வேண்டி மன்றாடுகிறபோது அளவில்லாத தயாபரமுள்ள சர்வேஸ்வரன்; அதனை யனுபவிப்பதினாலுண்டான சுபலத்தையும், விலக்குவதினாலுண்டான அபலத்தையும் அறிந்து, அதை அன்பினாலும் கட்டாய சொட்டத்தினாலும் அனுபவிக்கப் பண்ணுகிறாரென்று அறியக்கடவோம்.

இருந்த மயக்கமாவது: பசாசு மனுஷர் பேரில் இப்படிப் பட்ட வினைய விபத்து ஆபத்து எல்லாஞ் செய்வது என்ன நிமித்தத்தாலென்றால்: பசாசுகள் மோட்ச விராச்சியத்தை யிழந்துபோன மகிமையான ஆசனங்களை மனுஷர்கள் அடையப் போகிறார்களென்கிறதை யறிந்து அவர்களுக்குச் சென்ம வன்மிகளாய் அந்தந்த நன்மைகளைக் கெடுத்து, அவர்களைத் தங்களோடு சமானமாக நரகக் குழிக்கு ஆளாக்கும்படி அபாய உபாயங்களெல்லாஞ் செய்வதென்று அறிவோமாக. அது எப்படியோ வென்றால், சிறு பறவைகளை வேட்டையாடுகிறவன், சிலவற்றைச் சுட்டு அம்பு எய்து பிடிப்பான்; சிலவற்றைக் கண்ணிப் பொறிகளால் பிடிப்பான்; மற்றவைகளை வலைகளால் வளைத்துப் பிடிப்பான்; அப்படியே பசாசுகள், சிலபேரை உலோகத் துக்கத் துன்பமென்கிற அம்புகளை யெய்து விழத்தள்ளியும், சிலபேரைத் திரவிய சுக செல்வ இன்பம், சிற்றின்பம் என்கிற பசைப் பொறிகளிலகப்படுத்தியும், சிலபேரை அஞ்ஞானம் என்கிற பொய் வேத மதங்களால் வளைத்துத் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டு நரக அடிக்களைக்

குக் கொண்டுபோவதாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட அர்ச்சனைப் பேய்
களைச் சர்வேஸ்வரனே அழிக்காமல் வைத்திருக்கிற அபிப்பிராயம்
யாதெனில்: பொன், வெள்ளி ஆபரணங்களைப் பண்டாக்குகிற
சுவர்ணாசாரியர்கள் தீச்சட்டி, சுத்தியல் முதலான வளைக்கிற,
வெட்டுகிற கருவிகளை யழிக்கமாட்டார்கள்; இராச்சிய இராசாங்
கம் பண்ணுகிற இராசாக்கள், கொலை செய்யுஞ் சேவகர்களை
யரோசிக்கமாட்டார்கள்; அப்படியே பசாசுகள் பாவிகளுடைய
கர்வத்தைக் கடிந்து அவர்களைத் தட்டி வளைக்குஞ் சுத்தியல் முத
லான கருவிகள் போலவும் தர்மிஷ்டர்களுடைய பொறுமை,
தாழ்ச்சிகளைத் துலக்கிக்காட்ட ஒப்பமான கல்லுகள் போலவும்
இருப்பதினாலே அவற்றை அழிக்காமல் வைத்திருக்கிறது நிமித்தமாம்.
இதுவுமல்லாமல், ஒருவன் தன் மனத்தின்படி தீயிலாவது, நீரிலா
வது விழுந்து இறந்தாலும், அப்படிப்பட்ட நெருப்பையுந், தண்
ணீரையும் ஆகாதென்று தள்ளாமல் அவற்றால் அநேக உபகாரங்
களை அநுபவிப்பார்கள். அப்படியே ஒருவன், தன் மனதாய்ப்
பசாசுகையி லகப்பட்டுப் பாவமாக சாவுக்கு நிமித்தமாயிருந்தா
லும், சகித்த வீரியர் அதன் சோதனைகளைச் செயித்து மோக்ஷ
வெகுமானப் பெறு பேறுகளை யடையக் காரணமாயிருக்கிறதினால்
அவைகளை அழிப்பது நியாயமல்லவென்று அறியக்கடவோம். ஆத
லால் புத்திமான்களா யிருப்பவர்கள், இப்படிப்பட்ட தேவ உச்சா
யங்களை அறிந்து பசாசின் அச்சங்களை அரோசித்து வீரியர்களா
ய்ப் போர்பொருது ஜெய சீலராய் மோக்ஷ மகுடத்தைப் பெறு
வது உசிதமாம்.

ஆதியுகத்தின்
ஐந்தாம் அதிகாரம்.
ஆதிமனுஷன் உற்பவங் காண்பிக்கப்படும்.

சமுத்திரத்தில் எவ்வளவு தண்ணீர் பெருகியிருப்பினும் அதில்
நீந்தி விளையாடுகிற மச்சங்கள் இல்லையேல், சோபன மில்லாதிரு

திரமான அரண்மனையை யுண்டாக்கினாலும் அதில் எரிகிற தீபப்
பிரகாசம் இல்லையேல். வேடிக்கையில்லை; மகா உத்தியானத்திற்ப
ரிமாறுகிற உத்தியானக் கோவியன் இல்லாமலும். இராச சிரசத்
திற் சம்ரக்ஷணை பண்ணுகிற மகாசபதி இல்லாமலும் பூரிக்கையில்
லே. இப்படிப்பட்ட நியமத்தைச் சர்வேஸ்வரன் உத்தேசித்து; உத
கசாகரம் மாருதசாகரம் என்று இரண்டு கடல்களை யுண்டாக்கின
விடத்திலே, அதில் முக்குளித்து விளையாட மச்சம், பட்சியென்கிற
இருவர்க்கப் பிராணிகளை நிறுத்தினது போலவும், இகலோகம், பர
லோகம் என்கிற இரு நகரங்களும் அல்லது இரு உத்தியான
ங்களும் உண்டாக்கினதின்பின் அருப அலங்காரமான பரமண்
டலத்திற் பணி செய்ய அருபாரூபங்களை யுண்டாக்கினது போ
லவும், ரூப சம்பாரமான பூமண்டலத்திற் பரிசாரகம் பண்ண
ரூபாரூபமுள்ள மனுஷசாதிகளை யுண்டாக்கச் சித்த மனுகூ
லமாயினார். எப்படியென்றால்: சர்வேசுரன் இவ்வுலகத்தை யுண்
டாக்கினபோது, ஆகாயத்தில் வானம், பூமி, சமுத்திரம், விரு
க்ஷம், மிருக முதலான சீவ வர்க்கங்களால் உலோகாலங்காரஞ்
செய்தவிட்டபின், இவை யெல்லாவற்றிற்கும் நாயக விருத்தியைச்
செலுத்திச் சர்வேஸ்வரனுக்குத் தாசவிருத்தியாய் நடக்கத்தக்க
தாகப் பஞ்சேந்திரிய இலக்ஷணசரீரமும், திரிமேனுப் பிரஞ்ஞைப் பி
ராணனுமுள்ள மனுஷசுவாபத்தை யுண்டாக்குவோமென்று தேவ
ஜெபிசன வாக்காய் அருளுண்டாயிற்று. அக்கணத்திற் சர்வேஸ்வ
ரன் திரியேக மெய்யாய் மத்திய லோக மண்டலத்தில், தமசேகு
என்கிற விளாகத்தி லெழுந்தருளினார். அப்போது அந்தப் பூமி
யிற் சுத்திக் கனிமண்ணைக் கனமாய் அள்ளி எடுத்து அதில் தண்
ணீர், காற்று, அக்கினியைப் கூட்டி, இந்த நான்கு பூதிய பதார்த்
தங்களால் இரு குறங்குகளையும், முகம், மார்பு, கரம், உதரம்,
முதலான அவயவங்களையும், பொருத்திய மண் குகை அல்லது
மண்குழல் என்கிற மானிட வுடலம் வகுத்தார்; ஏற்கெனத பதார்த்
தங்களால் எற்றெத்த உறுப்புகள் உற்பவித்ததவோ வென்றால்: மு
தலாவது பிருதிவி என்கிற பூதியத்தால் தேகம், உரோமம், நகம்,

தந்தம், தோல், மாமிசம், எலும்பு, நரம்பு, இருதயகமலம், ஈரல், கல்லீரல், வெள்ளீரல், மண்ணீரல், குடல், இரைக்குடல், அதன் சொளுகு, சுற்றுக்குடல், அஸ்திமூளை, மண்டைமூளை, முதலான நரம்புள்ள இருபதுவித உறுப்புகள் உண்டாக்கப்பட்டன; இவற்றை யிணைக்கின பிரகாரம் எப்படியென்றால்: எலும்பு 240, உண்டாக்கி அதில் மூன்று எலும்பை ஒன்று பிணைத்துக் கபால மண்டையைச் செய்தார்; இப்படிப்பட்ட தலை பிணைப்பைப் பிரமகிரி யென்றும், லலாடலிபி யென்றும், கல்லெழுத்தென்றும் அறியாமை உடையோர் சொல்லுவார்கள்; இதுவல்லாமல், இருபத்தெட்டு அஸ்திகளால் விலா என்புகளையும் உள்ளென்புகளையும் செய்து சந்துவாய்க்கட்டுமாய நரம்புகள்-306, பல்லுகள்-32, அங்குலி உகிர் -20, குடல்-32 முழம்; அதின் சொளுகு-32 முழம், மண்டை, குரக் வளை, வயிறு, விடை என்கிற தொண்டையில் நாளங்களும், குரக்கு, அன்னருக்கு, உண்ணுதற்கு என்கிற மூன்று நாளங்களும், ஏக் இரு அதரம், இரு நாசி, இரு நேத்திரம், இரு உதரம், இரு மடல், இரு அங்கலகம், இரு கடாக்ஷம், இரு கரம், இரு புயம், இந்த அவயவங்களை இவ்வித கிரமப் பிரமாணமாய் இணைத்து இருக்கிற தாரென்று அறியக்கடவோம். அப்பு என்கிற பூமியத்தால் உண்டாக் கின அவயவமாவன: பித்தசிலேட்டும மென்கிற விஷமம், சலம், கண்ணீர், உமிழ்நீர், உப்புநீர், சிறுநீர், பீளை, கோழை, குக்கிலை, சுக்கிலம், சுரோணிதம், என்கிற இந்த அறுமைமாம். வாயு என்கிற பூதியத்தா லுண்டாக்கப்பட்டன: உச்சுவாசம், புறக்கவிழ்ப், மற வாய்வு, இலமலம் பாய்க்கிற வாய்வு, கைகா லசைக்கிற வாய் வு, குனியிற் குடலிற் சூழ்கிற வாய்வு, என்கிற இந்த வாய்வுகளை வாம். தேயு என்னும் பூதியத்தால் உண்டாக்கப்பட்டன: ஜீவாக் னி, மூலாக்கினி, முதிப்பிக்கிற அக்கினி, சுரப்பிக்கிற அக்கினி, என்கிற இந்தச் சதுர்விதமாம். இந்தப்பிரகாரமாய் அக்கினிகளும், ஆகாயங்களும், நரம்புகளும், குழலுகளும், இரத்தநாளங்களும், சூக்ஷ்ம தாரை, என்புக்கூடு, குழிக்கூடு முதலான கூடுகளும், நாடிக ளும், அறைகளும், சிரசென்கிற உப்பரிகையும் உண்டாக

பூராந்திம காண்டம். 73

ஆதாமின் யுகம்.

மனுஷ சரீரமென்கிற அரண்மனையை உண்டுபண்ணினார். அதில் ஜலமலம் கோழை பீளை முதலான உள்வாசிகள் புறப்படவும், இரசம், கந்தம், முதலான புறவாசிகள் உட்படவும், பஞ்சேந்திரி யம், லிங்கம், அபானத்துவாரம் என்கிற ஒன்பது வாசலை யமைத் து, உப்புநீர் கழியும் வெற்றுக்களாக, உரோமத்துவாரங்களை யும் உண்டாக்கினார். இவையல்லாமல் இப்படிப்பட்ட அரண்மனை யில் வசிக்கிற ஆத்துமம் என்கிற ராசபதியின் ஆடம்பரப்பரி வாரத்துக்குக் கைகள் சேவகராகவும், கால்கள் குதிரைகளாகவும், காதுகள் மேள வாத்தியங்களாகவும், குரல்களை எக்காளங்களாக வும், கண் சமுக்காவாகவும், நாசி வேவுகாரனாகவும் இப்படியே அரண்மனையை அலங்கரித்தார்; ஆனால் இவையெல்லாஞ் ஜீவிக்க, ஒய்வனம், அன்னம் வேண்டுமே, அதனால் அதைச் சமைக்கிற தற்கு வேண்டிய உபகரணங்களான வாயும் பல்லும் என்கிற திரிகையில் மாவரைத்து, நாவென்ற சல்லடையாற் சலித்து, உமிழ்நீர் என்கிற உப்புச் சலத்தால் பிசைந்து, உதரமென்கிற சரு வத்தில் நிறைத்து, அப்புவாகிய ரசசாரங்களை யூற்றிப், பிருதிவு வாகிய அடுப்பிலேற்றித், தேயுவாகிய நெருப்பைக் கூட்டி, வாயு வாகிய காற்றை யூதி, இப்படியே மூலாக்கினியால் அடுசியும் போசன பக்குவங்களுஞ் சயம்பாகித்து, மனுஷன் ஜீவிக்கச் செய் தேயுபாயம் பண்ணினாரென்றும் அறியக்கடவோம். ஆனால் இந்தச் சதுர்ப் பூதியங்களுக்குள்ள சுவாபகுணமான சீதளம், உஷ் ணம், ஈரம், உலர்தல் என்கிற சதுர்விதகுண வகையினால் வாத, பித்த, இரத்த, சிலேட்டுமம் என்கிற நாலு தோஷங்கள் உற்பவிக் கிறதினால், அப்படிப்பட்ட தோஷங்கள் அக்கிரமமாய்ப் பிரவே சித்தவுடனே, வியாதி வருத்தம் என்கிற மனுஷவாசத்திற் சண் டை பிணக்கு அதிகரிக்கவே, ஆத்துமம் என்கிற ராசபதி உள் ளே நிற்கமாட்டாமல் புறப்பட்டு, மரணமென்கிற வெப் பிரிவினை யால் சரீரமென்கிற அரண்மனை யழிந்துபோம். இந்த அடைவாக மனுஷ ஜீவியவாசமென்கிற சரீரத்தைச் சர்வேஸ்வரன் உண்டாக் கினதின்பின், அதில் வசிக்கிற ஆத்துமத்தை உண்டாக்கின வகை

யாதோவெனில்: இப்படிப்பட்ட படைப்புக்கு உலகத்திலுள்ள
மூலிகையான காது பதார்த்தங்களாகிலும், அவற்றுப் பகுதிப்
பட்ட காணப்பட்ட அறியப்பட்ட பொருள்களில் ஒன்றுகிலும்
கூட்டாமல், பனிக்கு பாத்திரத்தின் மின்னுகிற ஜீவ பிராணப்
போத, புத்தி, மனோசித்தம் என்கிற தெய்வீக இலக்ஷணமும், ஜீவ
ரூபகோலகையுமுள்ள ஆத்துமத்தைக் கருது அனந்த வல்லமையால்
சிருஷ்டித்து. உடலென்கிற அரண்மனையில் வசிக்கப் பேசுவென்று
குழுமாத்திற வகையா யல்லாமல். ஊர்சம் விடுகிறதன்மையாக
உயிர்ப்புவிட்டுப் பிராணனைச் சரீரத்துக்குப் பிரவேசமாக்கினு
ரென்று அறியக்கடவோம்.

அச்சணத்தில் அந்தச் சடபதார்த்தஞ் ஜீவித்தெழுந்து கண்
ணைத் திறக்கவுடனே, தன்னைப் படைத்தவனைக் கண்டு, ஸ்துதித்
த்தும் கர்த்தனுனவரும் சர்வேஸ்வர னென்றுஞ். சிருஷ்டிப்பவ
யானவருந் தேவனென்றும், பெயர் சொல்லி சமஸ்கரித்து வணங்
கினான். இத்தன்மையாக ஆத்தும சரீரத்தோடு உண்டாக்கப்
பட்ட மனுஷோத்தமமானது, வளருகிற அறிவுக்குரியதாக தாவ
ர முதலான விருக்ஷங்களுக்குச் சமானமாயும், இந்திரியவா
ய ஞானத்தால், மச்சம், பட்சி முதலான மிருக பிராணிகளுக்குச்
சமானமாயும், புத்தி மனோசித்தம் என்கிற ஞானப் பிரகாசத்தால்
சராசரிகளுக்குச் சமானமாயும், மண், நீர், அக்கினி, வாயு, கன்
கிறகாது பூதியங்களையும், அவற்றுள் இலிக்க பலவித்த சகல
லோக அர்த்த பதார்த்தங்களுடைய லட்சண ஸ்வரூப தன்மை
யையும், அனுவர்த்தித்துச், சகல லோகமுந் தன்னிட்டத்தி லடக்கு
கிறதாயு மிருக்கிறதினால் மனுஷனானவன், பிரபஞ்சமென்ற
நாமம் பிரசித்தி பெறப் பெற்றான். ஆனால், விசேஷமாய் மனுஷ
னுண்டாக்கப்பட்டதினால் ஆதாம் என்று சர்வேஸ்வரன் பேரிட்
டார். அப்போது முப்பது வயது வாலிபமான சரீரமுள்ளவனாயிருந்
தானென்று அறியக்கடவோம். ஆனால், புத்தி மனோ பிரகாசத்தில்
எம்மாத்திரம் பூரியானவனோ வென்றால்: சோதிட விஷயத்தில்
தெளிந்த சோதிட சாஸ்திரியுமாய்ப், பூமண்டல [illegible]களில்

கதித்த பூச்சக்கர சாஸ்திரியுமாய், வயித்திய பண்டிதத்திலேயும்
மிருக பட்சி மூலாமூல சுவாப குணுகுண முறைகளை விரகிக்கிற
திலும் குட்சதாரியுமாய்ப், பூலோகத்திற் கற்கப்பட்ட சகல சாஸ்
திர வித்தியாங்கங்களில் வித்தியாதாரரைத் துறந்த சாஸ்திர
சாகரமுமாய், அல்லது உலகத்திற் கல்விக் கதிர்களை யெறிக்கிய
ன சூரியனுமா யிருந்தான்; இதுவுமன்றிச் சர்வேஸ்வரனை அறியத்
தக்கதாக ஞான வொளியையுடம், தேவசித்தத்துக்குப் பிரியமாகப்
பிரிய பிரசாதத்தையுஞ், சகச சுகிர்தத்தையும் அடைந்திருந்தா
ன்; சகச சுகிர்த மென்ன வெனில்: அதனால், அவன் புத்தி சர்வே
சுரனுக்குக் கீழ்ப்படிய, புத்திக்கு மனம் கீழ்ப்படிய, மனத்துக்
கு இந்திரிய ஆசைகள் பணிய, இந்திரிய ஆசிப்புக்கு மிருகங்கள்
பணிய, இப்படியே ஒன்றின்மே லொன்று அடுக்கின அனுக்கிரம
மான சுகிர்தமெல்லாம், அவன் படைப்புண்ட அன்றுதானே
அவனோடு சனித்தது போலக் கொடுக்கப் பட்டதினால், அதற்குச்
சென்ம நீதி யென்றுஞ், சகச சுகிர்த மென்றும் பேர் சொல்லப்
பட்டது. இப்படிப்பட்ட வரங்கள் உண்டாயிருக்குந் தனையும்,
அவன் புத்தியில் மோசமுஞ் சஞ்சலமுமில்லாமலும், மனத்தில்
விகார விகடமில்லாமலும், இந்திரியத்திற் காம, குரோத, லோப,
மோக, மத, மார்ச்சரியம் என்கிற ஆசைகளனம் எழுப்புதலில்
லாமலும், சரீரத்தில் வாத, பித்த, சிலேட்டுமமென்கிற விஷ சலங்
களின் விஷமாயமும், அக்கிரம தோஷிப்பும் பிரகோபிப்பும் இல்
லாமலும், அஞ்ஞான மென்கிற புத்தி மரணம் விலகப், பாவ
மென்கிற ஆத்தும மரணமுஞ் சீவியப் பிரிவினை யென்கிற சரீர
மரணமும் விலகி, அழியாத சீவியமாய்ச் சகுண சுகிர்த வலங்கா
ரமுமா யிருந்தான். அப்போது மிருக பட்சிப் பிராணிகளை, அவன்
வா, போ என்றால், அவை வரவும், போகவும், செய் என்றதைச்
செய்யவும், தங்கள் மூர்க்கங்களை அறியாதவைவாய் அவன் பேசு
கிறதையுஞ், சன்னை குறிகளை காட்டுகிறதையும் அறிந்து அமைச்ச
லுள்ள ஆசக்த தாசராய் நடந்து வந்த தன்றி. அதனால் பூலோ
கத்தில் அவனுக்கு யாதோர் ஐயமும், அச்சமும், துக்கசோகமும்,

சோகவியாதியும், விசனமுமில்லாமல் நித்தியானந்தமாய்ச் சீவித்
துச் சர்வேசுவரனுக்கிஷ்டமான ஆயுசு அளவு முடிந்தவுடனே, ஆத்
மா சரீரம் பிரியாமல் கூட்டிக்கொண்டு இவ்வுலக [illegible]
பரலோகத்தில் நித்திய காலம் வாழ்ந்திருக்கப் பாக்கியம் பெற்றிரு
ந்தது. இந்த வண்ணமாய் ஞானசம்பத்திலும், சரீரசம்பத்திலும்,
பிரசாத சம்பத்திலும் குறைவறச் சகல [illegible] ஆதாம் என்
பவன் சம்பூரணனாய்ச் சீவித்திருக்க, தேவ கருணை உத்தியான
மென்கிற சதிருப்பியில் தேவ அர்ச்சனை [illegible] கொண்டுபோய்ச் சேர்த்
தப்பட்டான். அப்பால் இந்தச் செல்வ இராச்சியத்தில் ஆதாம்
இருந்துகொண்டு பிரியமிக்க ஏக சகல இராசனுக் குலகத்தை
யாளும்படி [illegible] பெற்றவுடனே, சமஸ்த [illegible]
காட்டிலேயும் பெரும்படி வருகிற [illegible] பேர்கள், சமஸ்த
மிருக ஜாதிகளெல்லாம் தேவ வரத்தால் தன் தன்னுடைய சாதி
குலக்கிரமமாய், ஆணும் பெண்ணுமாய்ச் சோடி சோடாக வ
ரப்பட வந்தன. அப்போது ஆதாம் தன் ஞானத்தினால் [illegible]
யைப்பால், அந்தந்தச் சாதியின் சுபாவ குணங்களைத் தெரிந்து
யோசித்து அததற்கு யோக்கியமான பேர்ச்சொல்லி யழைத்
தான். இப்படியே அவனிட்ட பேர் இப்போதும் [illegible]
நாமங்களாமென் றறிவோமாக. மேலும் அந்தச் [illegible]
வாராமலிருந்த மிருகங்களும் முன்போல் வெகுதூ [illegible]
கரையிலே கடக்க முடியாமையானும், அருகே [illegible]
ளாற் சனிக்கிற பூச்சிப்புழுக்கள், அக்கோத்திரத்தில் [illegible]
அப்படிப் பட்டவைகள் அந்தச் சமுகத்திற் சேர [illegible]
அபாத, துவிபாத, சதுர்ப்பாத, வெகுபாத முத [illegible]
நகர்கிற, பறக்கிற சமஸ்தமும் வந்து காணப்பட்டு [illegible]
டிக்கொண்டு போகிற தன்மையாகத் தங்களுக்குரிய [illegible]
பெற்றுக் கொண்டு போயின வென்றும் அறியக்கட [illegible]
எல்லாவற்றிற்கும் ஒவ்வொன்றாகக் கட்டளையிட்டு [illegible]
பெரிய மிருக மச்சங்கள் இரியவத்தை அபேட்சிக் [illegible]
தங்களுக்குச் சிறியவத்தையும், சேறு சகதியை [illegible]

இவையல்லாமல், சில தண்ணீர், வெய்யில், காற்றுமுஞ், சில நிற
ம், பிராண, குலை, இலை, விதை முதலானவைகளாலுஞ் சீவிக்கச் சர்
வேசுவரன் கட்டளையிட்டார். இப்படியே மிருக சீவியங்களுக்கு
மிருக பிராணிகளே ஒவ்வாமையாயிருக்கச், சர்வேசுவரன் கொடுத்த
வரத்தைக் கண்ணாரக் கண்டிருக்கையில், அப்படிப்பட்ட மிருக
கொலை பாதகமென்று சொல்லுகிறவர்கள், எத்தனைப் பெருத்த அஞ்
ஞானிகளென்று உணரவேண்டும். அதன்மேல் மறுபடியுஞ் சர்
வேசுவரன் ஆதாம்பேரில் கிருபாகடாட்சமாய் நோக்கிச், சமஸ்த
மிருக சாதிகளுக்கும் ஆண் பெண் சஞ்சாரமாகி வர்த்திக்கக் கடவ
தென்று வரங்கொடுத்த சமயத்தில், மனிதன் மாத்திரந் தனித்து
ஏகாந்தமாயிருப்பது நியாயமல்லவே, அவனுக்கும் ஒருசமான ச
ணத்தையும் உண்டாக்குவோமென்று அருள்செய்து, அவன் அங்
கத்தில் அங்கமாய் ஸ்திரீயை யுண்டாக்கத் திருவுளமானார். எப்படி
யெனில்: ஆதமே நித்திரை சௌக்கியமாய்ச் சயனிக்க வரங்கொடு
த்து, அப்படிப்பட்ட நித்திரை யென்கிற தியானப் பிரவேசத்தால்
அவன் சோர்ந்து, சர்வேசுவரனிடத்திற் பரவசமாய்ப் போய்த்
தேவ திரித்துவம், மனுஷத்துவம் முதலான பரம இரகசியங்களையு
ம், வருங்காலத்தின் அனேக விசேஷங்களையுங் கண்டுபக்திலாகிரி
யாய்த் தன்வசம் உணர்ச்சியில்லாம லிருக்கிறபோது, அவனுடை
ய விலாவின் மாமிச எலும்பை யெடுத்து, அந்தப் பழுதானவிடத்
தை வேறே மாமிசத்தால் நிரப்பி, எடுத்த மாமிச அஸ்தியால் பஞ்ச
கல்யாண அங்க அவயவமுண்டாக்கிச் சவுந்தரியமான ஒரு ஸ்திரீ
ச்சொருபத்தை வனைந்து, அதில் முன் சொன்ன பிரகாரமாய் ஞான
முள்ள ஆத்துமத்தை உண்டாக்கிப் பிரவேசிக்கச் செய்தார். இப்
படியே பூலோகத்தில் கீர்த்திபெற்ற சகல பெண் பிறப்புகளிலும்
அதிக சுந்தரவதியாய், ஆனால் தேவமாதாவுக்கு மாத்திரம் சமான
மில்லாத ரூபசோபன அலங்காரியாய் ஒரு ஸ்திரீயானாள். ஆதாம்
நித்திரை தெளிந்தவுடனே ஸ்திரீயைக்கண்டு இதோ என்னெ
லும்பில் எலும்பும், என் மாமிசத்தில் மாமிசமு மென்று உரை
செய்து, நரனிடத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கில் அவளுக்கு நாரி என்று

பெயரிட்டான். இது காரணமாக மனுஷன், தன் தாய் தந்தையை விட்டுத் தன் ஸ்திரீயோடு கலிப்பான்; அப்படியே ஒரு மாமிசத்தில் இரு பேருண்டாமென்று மொழிந்தார். இப்படிப்பட்ட வாக்கியத்தினால் ஸ்திரீ புருஷன் என்கிற இரு பதி விரதைகளுடைய விவாக பந்தனத்தைச் சர்வேஸ்வரன் சத்தியே பண்ணி முடிப்பாய் முடிந்தாரென்பதைப் பாராமல், கொண்ட தாரங்களை அநேகத்தி மனுதாரங்களைக் கைக் கொள்ளுகிறவர்களுடைய பாவம் எம்மாத்திரம் பெரியதென்று அறியக்கடவோம். இந்தக் கிரமமாய் ஆதிமனுஷனையும் மனுஷியையுஞ் சர்வேஸ்வரன் உண்டாக்கின விஷயத்தில் உச்சிதமான சில உற்பனங்கள் கேட்கப்படும்.

முதலாவது: மனுஷ சரீரமுண்டாக்கின தன்மையில், அநேக மிருகங்களுக்குள்ள சரீராங்கம்போலக் கவிழ்ந்ததாகப் பண்ணாமல், நிமிர்ந்த பார்வையாக உண்டாக்கின காரணம் யாதெனில்: மிருகங்களுக்குச் சீவியமும் கதியும் பூமியிலன்றி பரலோகத்தில் ஒன்றுமில்லாததினால், அது பூமியைப் பார்த்தவண்ணமாய் நடப்பது முறைமையாம்; மனுஷனுடைய அழியாத பாக்கியமும் கதியும் பரலோகத்திலானதினால், அதை எப்பொழுதும் நினைத்தவனாய் வானத்தைப் பார்க்கவண்ணமாய் நடக்கிறவிதமாயுண்டானவனாயினன், என்பதுவே காரணமாம். இதுவுமல்லாமல் மனுஷன் இரு கையையும் விரிக்கிறபோது [illegible] குறையுண்டாகிறதினால் நாதருடைய [illegible] அநுசரிப்பதற்கும், அவரை நித்தியம் நினைப்பதற்கும் உபாயம் பண்ணினாரென்றும் அறியக்கடவோம்.

இரண்டாவது: அந்தந்த மிருகங்களுக்குச் சொந்தமாகவும், இரக்ஷை உபாயமாகவும் அவரவர் [illegible] தானே இயல் ஆயுதங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. [illegible] யாவன: சவரிமான்களுக்குத் தலையிலே கொம்புகளும், [illegible] குகளுக்கு முதுகில் கேடயத் தடிப்புகளும், [illegible], புலி, [illegible] களுக்கு அங்குலிகளில் கத்தி சுருணைகளும், [illegible] க்கையில் தண்டாயுதங்களும், [illegible]

சம்மட்டிகளும், முள்ளம்பன்றிகளுக்குச் சர்வாங்கமுங் கணையெறி கோல்களும் உண்டாயிருக்கக் கட்டளைபண்ணினார். இதுவல்லாமல் சிலவற்றிற்கு ரோமம் அணிமையாகவும், சிறகு ஆடையாபரணங்களாகவும், தொண்டை இரைக்குழிகள், [illegible] களாகவும் கொடுத்தார். மனுஷனுக்குமாத்திரம் அப்படிப்பட்ட இரட்சிப்பான உபகாரங்கள் ஒன்றுங் கொடாததற்குக் காரணமென்னவெனில்: சித்தமானிக்க முன்னவனுக்குக் கையிலொன்றுமில்லாதிருந்தாலும் அவன் நினைத்ததெல்லாம் வரும், என்ற பெருமையுண்டாயிருக்குமாகில், அப்படியே மனுஷனுக்குப் புத்திக் கூர்மையுண்டாயிருக்குமாகில், அவன் நினைத்த பிரகாரம் ஆயுதகரணம், என்கிற சூத்திரத்தால் [illegible] ஆடையாபரணங்களுஞ் செய்யவும், நெய்யவும், சில உபகரணங்களும் [illegible] அழிக்கவும் [illegible] வேண்டிய தெல்லாம் உண்டாக்கவும், [illegible] புத்தி என்கிற பெரிய வலுமையை இரட்சையாய்க் கொடுத்திருக்கிறதினால், சகலமும் மனிதனுக்குக் கொடுத்ததற்குச் சமானமாமென்று அறிவோமாக.

மூன்றாவது: சர்வேஸ்வரன், அநேகம் சமஸ்தரையும் ஒருமிக்க உண்டாக்கின [illegible], மனுஷரை [illegible] உண்டாக்காமல் ஒரு மனுஷனை [illegible] உண்டாக்கி, அவர்களால் மற்றவர் [illegible] [illegible] சமஸ்தருக்கும் ஒரே ஆதி [illegible] இருக்கிறதை யறிந்து, [illegible] [illegible] ஒருவரோடொருவர் [illegible] நடக்கவேண்டிய [illegible] காண்பிக்கச் செய்தாரென்று தெரியவேண்டும்; இது [illegible] ஆதாமுக்கு ஓர் ஸ்திரீயையல்லாமல் அநேக ஸ்திரீகளை [illegible] கொடாததின் நிமித்தமாவது: ஒரு ஆண்மகன், பல பெண்சாதிகளை வைத்துக்கொண்டு சஞ்சரிப்பதும், ஒரு பெண்மகள், பல ஆண்சாதிகளை வைத்துக்கொண்டு சஞ்சரிப்பதும், அக்கிரமமும், மிருக ஜாதியாசாரமும் அல்லாது ஞாயமாயிருப்பதும், [illegible] ஜாதியாசாரமுமல்லவென்று காண்பிப்பதற்கேயாம். [illegible] மனுஷருடைய கிரமமல்லவென்று காண்பிப்பதற்கேயாம். [illegible] அப்படிப்பட்ட சஞ்சாரங்கள் பண்ணுகிறபோது அதினால் மேலும் அப்படிப்பட்ட சஞ்சாரங்கள் பண்ணுகிறபோது அதினால் [illegible] உண்டாகிற புத்திர சந்தானங்களுக்குப் பிதிர்வர்க்கத்தின் கிரமங் கள் தப்பி, உரிமை புதுப்பத்திகள் பிரிவுபேத விரோதங்களால்...

கம் வர்த்திக்கிற கிரமம் அக்கிரமமாய்ப் போகுமென்பதினால், ஒரு புருஷனுக்கு ஒரு பதிவிரதையைக் கொடுத்தாரென்றும் அறியலாம். இன்னும் ஆதனுடைய விலாவில் எடுத்த ஸ்திரீயை வலப்புறத்தில் எடாமல் இடப்புறத்தில் எடுத்தது ஏன்? என்றும், விலாவில் அல்லாமல் வேறே அங்கத்தில் எடாதது ஏன்? என்றும் கேட்கில்: வலது புறம் உபாசகவும், இடது புறம் சேய்தாரவு மிருக்குமென்பதினால். ஸ்திரீயானவள் தன் பர்த்தாவுக்கு மிருதுவான குண சித்தமாய் இணங்கி நடப்பதேயல்லாமல், கல்போலவும் மரம்போலவும் அலைந்து அடிபட்டுக் கடினமாய் நடவாதபடிக்கு அப்படிச் செய்தார்; அதனால், மகளிரெல்லாம் சகல நின்மையான ஆபத்துக்களில் அதி சீக்கிரமாய் மனமிளகி, உருகிக் கண்களினால் நீரிறைக்கிறதை நாம் காண்கிறோம். ஆதலால் விலாவிலல்லாமல் வேறே அங்கத்தில் எடாததற்கு நியாயமாவது: ஸ்திரீயானவள், தன் புருஷனுக்குத் தலைமையாய் அவனை ஆளாதபடிக்குத் தலைமண்டையிலே எடாமலும், சிறு தாசி அடிமையாய் இராதபடிக்குக் காற்புறத்தில் எடாமலும், முன்னடக்கிறவளாய் இராதபடிக்கு மார்பில் எடாமலும், பின்னால் எறியப்பட்டவளாய் இராதபடிக்கு முதுகில் எடாமலும், ஒரு சமான துணையாய் இருக்கத் தக்கதாயிருக்கவேண்டுமென்பதினால் பக்கவிலாவில் எடுத்தாரென்று அறியவேண்டும். பின்னும், அதில் ஒரு தேவ அப் ரகசியமான உற்பனமு முண்டு; அதாவது: ஆதனுடைய விலாவைக் குழியாக்கி யெடுத்த மாம்சத்தால் ஸ்திரீ உண்டாகி அதனால் உலகமெல்லாம் பலுகினதுபோலக் கிறிஸ்துநாதருடைய திருவிலாவைக் குத்திக் குழியாக்கி அதினின்று புறப்பட்ட உதக நீரத்தால் எழு தேவ ரகசியப் பிரசாதங்கள் உண்டாகிச் சகல மநுஷாத்துமாக்கள் ஈடேறப்படுகிற நிமித்தத்தையுங் காண்பிக்கச் செய்தாரென்றுந் தெளியக்கடவோம். இப்படிப்பட்ட திவ்விய உத்தாயங்களை யறிந்து மனுஷரும் மனைவியும் சேர்ப்பது உசிதமாம்.

ஆதியுகத்தின்
ஆறாம் அதிகாரம்.
சகல உத்தியானத்தின் மகிமையும், ஆதி வேதனைக்கேற்பாடும் காண்பிக்கப்படுகிறது.

ஒரு இராச்சியத்தைக் காணாதவன், அவ்விராச்சிய வரலாற்றைக் கேட்டுச் சந்தோஷிப்பதுபோலவும், தன் முக லாவண்ணியத்தைக் காணப் பிரியமுள்ளவன், அதைத் தர்ப்பணத்திற் பார்த்துக் களிப்பதுபோலவும், மனுஷருடைய சுயவிராச்சியமாகிய மோக்ஷ மண்டலத்தையும், அதிலுள்ள சகல செல்வங்களையும் சரீரக் கண்களால் காணக்கூடாமையால், அப்படிப்பட்ட இராச்சியத்தின் சாயல் காணப்படுகிற ஓவியம்போலவும், அதன் வரலாறுகளை எழுதிவைத்த பத்திரம் போலவும், சகல உத்தியான மென்கிற [illegible] சகல செல்வ பாக்கியமும் பொருந்திய வளமான [illegible] தேவன் ஆதிமுதலாய்ப் படைத்து [illegible] எப்படியெனில் [illegible] அப்படிப்பட்ட மண்டலத்தில் [illegible] அதற்குப் பூலோக மோக்ஷமென்று [illegible] உருசியான பழங்களும், தேன் [illegible] மதுரத்தாலும் [illegible]

ளுடைய சௌகரியத்தாலும், இவை முதலான காதின்பம், கண்ணின்பம், மேலின்பமான சகல உருசிப்பு இனிப்பான பதார்த்தங்களாலும் செழிப்பாயிருந்தது. ஆனால் மனுஷன் சக மனுஷவிக்கிர இந்திரியங்களிற், புத்தி மனமென்ற இரண்டுந் தலைமையா யிருக்கின்றமைபோல, அந்த உத்தியான வனங்களுக்குள்ளே முக்கியமான இரண்டு விருக்ஷங்க ளுண்டாயிருந்தன. அவை யாவன: ஜீவியத்தின் மரமும், சுபாசுபத்தியான மரமுமாம். ஜீவ மரமானது: தன்னுடைய பழத்தினால் ஆரோக்கியமும், ஆயுள் விர்த்தியும் வரப்பண்ணி, அநித்தியத்தைத் தூரத்தி, அமல ஜீவனைப் பண்ணும்; சுபாசுபத்தியான மரமானது: தன்னுடைய பழத்தினால் நல்வினை தீவினைகளைக் காணக் கண்களைத் திறந்து, மனத்தையும், ஞானத்தையும், சிற்றின்பத்தையும், பேரின்பத்தையும் விரும்பும்படி ஆசை யெழும்பப்பண்ணும். இவ்வண்ணமான ஆச்சரிய குணங்களை யுடைய மரங்களென்று தெரிந்துகொள்வோம். இதுவல்லாமல், இந்த உத்தியானத்தின் மத்தியில் நீர் ஊற்றுக்கண் உண்டாய், அது சதுர்த்திசைகளாய்ப் பிரிந்தோடி உத்தியான மரங்களெல்லாவற்றிலும் தண்ணீர் நிறைந்து செழிப்பாகப் பண்ணும். இந்த நாலு நதிகள், பாய்கிற பல நாடுகளுடைய பேர்களாற் பிரசித்தமாக்கப்படுவனவாம். அவை பீசோன், கீகோன், இதெக்கேல், யூப்பிராத்தேஸ் என்ற இந்தப் பேருள்ள நாலு கங்கைகளாம். பீசோன் என்னும் பேருள்ள கங்கை. ஆவிலா என்கிற நாடு முழுவதும் வளைந்து பாய்ந்தோடா யிருக்கும்; அதில் பசும் பொன்னும், பச்சை பதுமராகம், கெம்பு, வச்சிரம், வைடூரியம் முதலான ரத்தின விளைவும் அதிகமாம்; கீகோனென்னும் நாமமுள்ள கங்கை எத்தியோப்பிய இராச்சிய முழுதும் பிரவேசித்து, [illegible] வெள்ளமாக ஓடும்; இதெக்கேல் என்னும் கங்கை அசீரியா நாட்டுக்கு நேர்முகமாய்ப் பிரவேசித்து, அந்த இராச்சியத்தாருக்குச் சகல [illegible] தானங் கொடுப்பதாம். யூப்பிராத்தேஸ் என்னும் கங்கை, பபிலோனிய சீமையின் நடுவிடமாய்ப் பாய்ந்து, கல்தேயா நாட்டுக்கு [illegible] பிரவாகமாய்ப் புகுந்து, செங்கடலிற் போய்ச் சேருவதாம்.

இதுவுமன்றி, அந்தக் கங்கையிற் கரை கடலுக்குச் சமானமான விசாலங்களும், அதிலுள்ள தீவு திட்டுகளுக்கிடையே குடாக்களுடைய அலங்காரமும் ஆச்சரியவிதமா யிருக்கும். இந்தப் பிரகாரமாகக் கங்கையாறு ஜீவிகளுடைய சௌகரியத்திலேயும், விருக்ஷங்களுடைய செழிப்பிலும், சரோருக பத்ம புஷ்பங்களுடைய சோபனத்திலும், சுவர்ணம் மரகதம் முதலான சகல ஐஸ்வரியங்களிலும், பஞ்சேந்திரியங்களுடைய ஆசை பூரித்துச் சர்வாங்கமுஞ் சம்பூரண ஆரோக்கிய முடைய, சித்தமும் சரீரம், [illegible] பூமியுமாய்ச் சகல சுகந்த பரிமளம் நிறைந்த வெளியுமாய்க் காணப்படும் திவ்விய சௌந்தரிய சமான செல்வ உத்தியானமாமென்றும் அறியக்கடவோம்.

இத்தொகைப்பட்ட உத்தியானத்தில், ஆதி காரணம் சரீரம் வகித்து அதைச் சம்ரக்ஷிக்கப் பண்ணிப் பயன்செய்து, நாலும் விளைந்த கனிகிற பழங்களை யநுபவித்து விசேஷமாய்ச் ஜீவ மரத்தின் பழத்தால் என்றுஞ் ஜீவிக்கச் சர்வேஸ்வரன் அநுமதம் கொடுத்தார். ஆனால் இப்படிப்பட்ட எண்ணவில்லாத உபகாரங்களைச் சர்வேஸ்வரன் ஆதாமுக்குச் செய்தவிடத்தில், அதற்கு அவன் நன்றியறிந்து நடக்கவும், [illegible] மனம் [illegible] மாயிருக்கவும் வேண்டுமென்பதினால், சுபாசுபத் தோற்றுவிக்கிற மரத்தின் பழத்தை யநுபவிக்க வேண்டாமென்கிற கற்பனையை விதித்தார்; இதுவுமன்றி அப்படிப்பட்ட கற்பனையை மீறுதற்கு பயம் படத்தக்கதாக அதற்குள்ள ஆக்கினையையும் அறிவித்தார். அதாவது: அந்தப்பழத்தை யநுபவித்தால் அன்றைக்கே சாவுக்குள்ளாவாய், என்று அருளிச்செய்தார். இது, சர்வேஸ்வரன் ஆதாமுக்கு விதித்த முதல் வேதவிதியென்று அறிவோமாக. ஆனால் இந்தக் கற்பனை யல்லாமல் வேறே வேதப்பிரமாணத்தைச் சர்வேஸ்வரன் மனுஷனுக்குக் கொடுக்கவில்லையோ வென்றால்: சுபாசுப ஞானத்தினாலும் போதித்தருளினார். அதாவது: [illegible] யும் பிறப்பித்திருக்கிறதையுஞ் சகிப்பதும், பொய்யையும் பாதகத்தையும் கொலைகளையும் வெறுப்பதும், புத்தியாய் [illegible]

ஆதாமின் யுகம்.

இக்கத்தைத் தனது சுக துக்கம்போல் பேணித்துப் புறத்தியானைத் தன்னைப்போல் ஆதரிப்பது மாம். இப்படிப் பட்ட நெறிகள் எவனுக்குஞ் சுவாபக்கிரமமாய்த் தன் மனதிலே தோற்றி யிருக்கிறதினால், சுவாபகியான வேதமென்றும், பிரகிருத வேதமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த வேதத்தை யெப்போது கொடுத்தாரோ வென்றால், அவனைப் ஆத்துமத்தை யுண்டாக்குகிறபோது செப்புப் பாத்திரத்தில் எழுதிய அதைப் போல அவன் ஆத்துமத்தில் இந்த வேத நெறி குயிக்கப்பட்டது: இதுவுமன்றி அதற்கடுத்த மற்ற நெறிகளும் தேமம் அக்கிரமமுமிப சகலமும், இன்னும் அநேகக் கல்விப் பாண்டித்தியங்களும், ஆதனுக்கு ஞான த்திரை கொடுத்த போதத்தில் மண் ஒன்கி ஊற்றுகிற பஞ்சலோகம்போல அவன் மனதிற் பதிப்பித்தாரென்றும் அறியக்கடவோம். ஆனால், சா வேறான சமயருந் தே பாலகனுனும் புத்தி தெளிந்தவுடனே ஒருவராற் கேட்டுப் படிதும் அறியாமல் தேவனையும், குருவையும். தாய்தந்தையருஞ் சந்ததையும் அறிந்து அவற்றிற்குப் பயப்படுகிறதையும் ... இப்படிப்பட்ட வேதத்தை ஆதிபராபரன் ஆதிமனுஷனிடத்தில் ஆதியனுக்கு அவன் ஆத்துமத்தோடே சனித்ததாய்க் கொடுத்ததனாலே இதுவே சகலவேத புராணங்களுக்கும் ஆதி பூர்வ பிரதம வேதமென்று அறியவேண்டும். இதில் கேட்டதக்க சில சந்தேகங்களாவன:— இந்த வேதமானது எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினதென்றால், தமிழ் தாமென்று சொல்லுகிற வார்த்தை எப்படி? என்று கேட்டால்: அது, தமிழ்நாட்டிலே பிறந்தவர்கள் தங்கள் தாய்பாஷைக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தை யல்லாமல். வேதத்துக்குச் சொல்லப்போகாது. ஏனெனில், உலகம்படைக்கப்பட்ட ஆதியுகத்தில் தமிழ்ச்சாதியும் தமிழ்ப்பாஷையு மில்லாதிருந்ததினாலே தமிழ் வேதமுமில்லை. இரண்டாம் மூன்றும் யுகங்களிலே சாதிபேதமும் பாஷைபேதமும், பல அந்நியமான மத பேதங்களும் உண்டானதினாலே முந்தின சுவாப வேத நெறி மறியப்பட்டிருக்க, தாங்கள்

ஆதாமின் யுகம்.

அறிந்த பாஷையும் வேதமும் எல்லாவற்றிற்கும் தாயென்று பேர் கட்டிக்கொண்டார்களென்று தெளியக்கடவோம்.

இரண்டாஞ் சந்தேகமாவது: இந்தச் சுவாபகியான வேதஞ் சர்வேசுரனாலே முந்தியே கொடுக்கப்பட்டது உண்டானால், மோயீசன் வேதம், கிறீஸ்துவேதம் என்று வழங்குவது யாதெனில்: அந்த முந்தின சுவாப வேதத்தையே பின்பு மோயீசனுக்கு எழுதிக் கொடுக்கப் பட்டதினாலே லிகித வேத மென்றும், அதை நிறைவேற்றக் கிறீஸ்துநாதர் பிரசாதங்கள் கொடுத்ததினாலே கிறீஸ்துவேத மென்றுஞ் சொல்லப்படும். அது எவ்வாறென்னில், ஒரு வீட்டுக்கு முதல் அஸ்திவாரம் போட்டு, பின்பு மதில்கள் எடுத்து மூடு வேய்கிறதுபோலச், சர்வேசுரன் முதலிலே நமது வேதத்தைச் சுவாப புத்தியால் அறியக்கொடுத்து, இரண்டாவது எழுதிப் பிரசித்தியாக்கி, ஈற்றிலே, பிரசாதங்களால் நிரப்பி நூற் கட்டிடத்தின் ஆலயம் நிறைவேறச் செய்தாரென்று அறிவோமாக.

மூன்றாஞ் சந்தேகமாவது: சர்வேசுரன் ஆதனுக்கு இந்த வேதத்தைக் கொடுத்திருக்கையில், மறுபடியும் "கனியைத் தின்னாதே" என்கிற கற்பனையும் விதித்த காரணம் என்னவெனில்: இந்த வேதம் தன் புத்திக் கிரணத்துக்குத் தோற்றுகிறபடியால், அதன்படி நடக்கிறவன், தன் சுவாபக் கிரமமாய் தான் நடக்கிறதாக நினைப்பானே யல்லாமல், யாதொரு நாயகனுடைய கட்டளைக்குப் பணிகிறதாக நினைக்கமாட்டான். ஆதலால், அவன் தனக்கு ஒரு நாயகன் உண்டென்பதைப் பிரசித்தியாயறிய வேண்டி அந்த வேதத்தைத் தவிர, மரத்தின் கனியையும் விலக்கினாரென்று அறிவோமாக. மேலும் அவன், சகல லோகத்துக்கும் இராஜனுமாய் அந்த உத்தியானத்துக்குச் சுயாதீனனுமா யிருந்தபோதிலும் தன் வசமாயிருக்கிற இத்தனை மரங்களில் ஒரு மரத்தின் கனி கை நீட்டாமல், தன் சுயேச்சை மறியப்படுத்தியிருக்கத் தக்க, அப்படியே தன்னை மறிக்க ஒரு எஜமான் இருக்கிறாரென்பதும் பிரசித்தமாக்கப்பட்டது. இதுவுமன்றிமல்

அந்தமரம் உத்தியானத்தின் நடுவே நிலைத்தேதும் அவன் கட
மாயக் கொண்டிருக்கிற இடத்திலே உண்டாயிருந்ததினாலே அ
தை எந்நேரமும் கண்டு, தன் காயங்களை நினைத்துத் தானே வளர்ந்
தன் போலக் கர்வியாமல் தாசன் போலப் பயந்து நடக்கவும், இத
மும் அந்த ஆஞ்ஞையை மறந்து போகாதபடி பெறவும் சர்வேசு
ரன் பண்ணின இவ்விதமான உபாயமென்றும் அறிய வேண்டும். இப்
படிப்பட்ட திவ்விய உபாயத்தைக் காண்கிறவர்கள், தங்கள் புத்
திக் கிரகணத்துக்குத் தோன்றியிருக்கிற சகல வேத சத்திய
பந்தங்களைச் செலுத்துகிறதைக் கவிழ்க்க இஷ்டமானாற் போல பெ
பேறை அதிசயிக்கத் தொடுத்த கேளாத கற்பனைகளையுந் தாழ்மை
பத்தியோடே அனுசரித்து நடந்து மோக்ஷமடைய வேண்டியது
உசிதமாம்

ஆதியுகத்தின்

ஏழாம் அதிகாரம்.

ஆதி மனுஷனுடைய பாவமும், அதனால் வந்த அனர்த்தமுங் காண்பிக்கப்படும்.

சகல லோகத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கிற சூரியனை ஒரு மேகம்
மறைப்பது போலவும், பலமாய்க் கனி கொடுக்கிற மரத்தை
ஒரு புல்லுருவி வேர் கொல்லுவது போலவும், ஞான சூரியனும்
சகிர்தம் பழுக்கிற மரமாய் இருக்க ஆதாமைப் பாவ மென்கிற
வினையுஞ் சிந்தித்து அவன் புத்தியின் அலங்காரத்தை மயக்கிக் கெ
ர்த அலங்காரத்தை அக்கிரம மாக்கின செய்தியை இங்கே காட்டப்
படும்; அது எப்படியென்னில், ஆதி தாயும், தந்தையும் செல்வ உத்
தியானத்தில் வசித்துத், தங்கள் புத்தி யென்கிற வேதியாற் பூ
லோகத்தாருக்கும் பரலோக வழியைக் காட்டி, சர்வேசுரப் பிர
சாதத்தினால் நிறைக்கப் போகிறதை பசா
சு அறிந்து, துவேஷித்த மனத்தைப் பொறுக்க மாட்டாமல்,

சர்ப்பமென இருமபுதன்னியில் இருக்கிற ஏவாளைக் குறித்துத் தந்திரத்
துழைந்து நினைத்ததாவது: அப்படியானாலோ? பூமியின் சேற்றால்
உண்டாய்ப்பட்ட இந்த நீச மனுஷர்களும், எங்கள் ரூப வலிமையினி
லும் உத்தமமானவரோ? எங்கள் இழந்துபோன வரிசையை இவர்கள்
பெறும்படி நாங்கள் விடுவோமோ? இப்படிப்பட்ட அவமானத்தை
எங்கள் வருமையால் சகிக்க. அந்த உச்சரமைத்தை வியர்த்தமாக்
கப் போடாவிடில், நாங்கள் பசாசென்னும் பேர் எடுத்து என்ன
பயன்? எங்கள் சாபத்தினால் இவர்களைத் தாழ்த்து செய்ய விடுத்
து. நாங்கள் குடிக்கிற அக்கினித் தண்ணீரை இவர்களும் குடிக்
கப் பண்ணுவதே யல்லாமல். வானத்திலேற நாடியும் உயர்த்
தக் கொடேனென்று மனதிலாக்கொண்டு. அபாய உபாயங்களை
யுக்திப்போபாம் ஆகிலும், ஆதாமுக்குச் சர்வேசுரன் கொடுத்த பல
த்த பிரசாதங்களால் வயிரக் கோட்டைபோல ஜனமையிலிருந்த
அவன் மனத்தை வளைக்க முடியாதென்றும், இளைமையான ஸ்திரீ
யை வேண்டிய பிரகாரம் வளைக்கவும் அடக்கவும் முடியுமென்
றும், அறிந்த பசாசு, முதலில் இந்த மண் கோட்டையை பிடித்துப்
பின்பு வயிரமதிலை பிடிக்கலாமென்று கருதி முந்தி ஏவாளைச்
சோதிக்க உத்தேசித்தது எப்படியோ? என்றால்: தன்னுடைய
துன்மனத்துக் கேற்ற விஷ சர்ப்பத்தின் உடலையும், பேச்சுக்கு
அப்பசாசமான கோலத்தையுங் கொண்டு, விலக்கின மரத்தின்
மீதேறி, அதன் அடிவாரத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கிற ஏவா
ளைக் கண்டு, சிநேகம் வளர்க்கிறதாய்க் கூப்பிட்டு அவள் பேசிற
பாஷையிற் சொன்னதாவது: "பெண்ணே! வானுடையோன்
உங்களுக்கு இந்த சன்னிதானம் செய்து, இந்த உத்தியானத்தை
யுஞ் சுய காணியாட்சியாகக் கொடுத்த விடத்தில் அதின் பழ
ங்களைப் புசிக்கக் கொடாமல் மறித்த காரணம் என்ன?" என்று
கேட்டது. அதற்கு ஸ்திரீயானவள், எங்களுக்கு இந்த உத்தியான
மரமெல்லாம் விலக்கப் பட்டதல்ல ஆகிலும், பாசவக்கியான புத்தி
யின் பழமாத்திரம் வேறுக்குவினையமாமென்று அதை விலக்கினார்
என்று சொன்னாள். அப்போது பசாசு மறுபடியும் உரைத்ததா

வது: "உங்களுக்கு இந்த கனியினை கொடுத்திருக்கையில் இன்னமும் மகிழ்ச்சியென்ன? [illegible]மென்றால் அதினால் [illegible]தெளிந்து தேவனைப்போல நன்மை தீமை யெல்லாம் அறிந்தறிந்த யல்லாமல். [illegible] யாதேனும்? இப்படிப்பட்ட மகிமையை நீங்கள் அடைந்த, நம்மைப் போல ஞானமுடையோராய் இராதபடிக்கு இதை விலக்கின உபாயமென்று கண்டுபிடிக்க மாட்டாமல் இருக்கிறீர்களே. அப்படித் தேடாயிருக்க வேண்டியதில்லை; இந்தப் பழத்தைத் தின்றிருந்தால், உங்களுக்கு வருகிற நன்மைகளுக்கு [illegible] விசயம் பண்ணிக் கொண்டிருக்க வல்லாமல். இன்பதினால் யாதொரு விளைவும் வருமென்று ஒருபோதும் கருதாதேயுங்கள்; இந்த குணமான பழத்தின் மதுரம் எவ்வித இனிப்பாயிருக்கிறது பார்" என்று பழத்தைக் கொடுத்து ஏமாற்றியது. அப்போது பேதைமைப் புத்தியுள்ள ஸ்திரீயானவள். தன்னோடு பேசுகிற பாம்பானது தேவதூதனென்று நினைத்துச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு சந்தோஷமாய்ப் பழத்தைப் பறித்துக் கொண்டுபோய் அருந்தினாள். இந்த ஒருபாவத்தால் அநேகம் பாவங்களை கட்டிக் கொண்டளாயிற்று; அதாவது: பாம்பின் வார்த்தையைக் கேட்டதினால், தேவவிசுவாசமென்பதை விட்ட அவிசுவாசமென்னும் பாவமும்; சர்வேஸ்வரனைப்போல ஞானிகளாயிருப்போமென்று உன்னினதினால் கர்வமென்னும் பாவமும், சர்வேஸ்வரன் தங்களுக்கு நன்மையை வஞ்சித்தாரென்று கருதினதினால் தேவ நயபாத்தைப் பழித்த பாவமும், இந்த வகையாய் அநேக பாவங்களுக்கு உருவான கர்ம வசனிகளாய்ப் போனார்கள். இப்படிப்பட்ட வெற்றியைப் பசாசு கண்டு. தன் மனதுக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டு, ஏழைச்சாதி ஸ்திரீ ஒருவாக்கால் மடிந்துபோயிற்று அவள் இப்படித் தோற்றாளென்று நிச்சயித்து, இனி, பெண்ணின் நெஞ்சை மடக்கின போது, ஆணின் வன்னெஞ்சையும் மடக்குகிறது ஆபத்தோ? என்று கருதி, உபாயமாய் மறுபடியும் ஸ்திரீக்குச் சொன்னது வது: "நீ இந்தக் கனியைத் தின்றதினால் எத்தனை அறிவாளியாய்ப்

போனாயென்று இனிமேல் காணலாம்; ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஐசுவரியத்தை நீ மாத்திரம் பெற்றது போதுமோ? உன்னைச் சேர்ந்த போகிற புத்திர சந்தானங்களுக்கும் வேண்டாமோ? அப்படி வேண்டுமென்றால், சகல தலைமுறைகளுக்கும் ஆதிக்கிழவனாயிருக்கிற உனது பர்த்தாவும் இதைப் புசிக்காமல் அவர்களுக்கு அந்தப் பாக்கியம் வராமற்போகாது; அதனால். சிறந்த விஷசனையைக் கொண்டு உன் புருஷனுக்கும் புத்தி போதித்து, இந்தக் கனியின் ருசியை யறியச்செய்வா" யென்று சொல்லிற்று. அதையும் அவள் கேட்டு இன்னும் ஒரு பழத்தைப் பழத்தை எடுத்துக்கொண்டு புத்தி ஈவினைகளுக்கு வெகு வாஞ்சைப்பட்டவளாய் ஆதி [illegible]தில் தன் மணவாளனண்டையில் ஓடிப்போய் அவர்க்கு முகத்தைக் காண்பித்துச் சொல்லவாரம்பித்தும், [illegible] இன்று கண்ட காட்சியை நீர் அறியமாட்டீர்; தேவதூதன் வந்து. விலக்கின மரத்தின் கனியைத் [illegible]ச்சொல்லி. அதனால் வருகிற பாக்கியங்களையும் காண்பித்து, அப்படிப்பட்ட ஐஸ்வரியங்கள். நமக்கும் நம்முடைய புத்திரருக்குஞ் சதாகாலமாய் வரத்தக்கதாக உம்மையும் அருந்தச் சொன்னதினால், இந்தப் பழத்தைக் கொண்டு வந்தேன்; இது சொல்லத்தக்க ருசிகரமல்ல; தின்று பாருங்கள் என்று மனோவினயத்தோடு கூறினாள். அப்பொழுது ஆதன் தனக்குள்ள புத்திப் பிரகாசத்தினால் இவை யெல்லாம் பொய்யான வஞ்சனைகளுமென்றும், அதனால் தங்களுக்குத் தக்க [illegible]ரும் மிகுந்த கேடுகள் வருவதாயிருக்குமென்றும் அறிந்து அதைத் தின்னாமல் விலக்க, அநேக நியாயங்களை [illegible] காட்டிய விடத்தில், பலவீன ஆசை [illegible] ஸ்திரீயின் மனம் தெளியமாட்டாமல், [illegible] போடே தன் முகத்தைக் காண்பித்தபின், [illegible] மயக்கங்களிற் பெண்மேல் வைத்த [illegible] தாதலினால், அந்த மயக்கத்தால் [illegible] ன்னைப் போல அவன் புத்தி மயங்கி [illegible] வன் போல மனங்கலங்கி, [illegible]

மனத்தை அப்பிரியம் பண்ணுகபடிக்குப் பழத்தை வாங்கி யனு பவித்தான். இப்படிப்பட்ட பழமென்கிற அஞ்ஞான ஆலகாலத் தை விழுங்கின வுடனே ஆத்தும மரணத்துக்கும், லோக மர ணத்துக்கும், நரக மரணத்துக்கும் பிராப்தியாயினான்; ஆத்தும மரணமென்பது: ஆத்துமத்துக்குச் சீவனுயிருக்க தேவப் பிர சாதத்தையும், சகல சுகிர்த செரிகளையும் கெட்டிழத்தல்; லோக மரணமென்பது: லோக சீர்ச்சிணை சவுக்கியத்தை யிழந்து, சஞ் சல உபத்திரவத்தை யடைதல்; நரக மரண மென்பது: நரகக் கினைக்குத் தக்க கட்டையா யிருத்தலாம். அந்த க்ஷணத்திற்றானே தான் அனுபவித்த யானைக் கனியின் மாய்கையாற மெளனத்திற் பாவ அசுபந் தோற்றி. மனத்தில் மானமும் நாணமுந் தோற்றி. சரீரத்தில் நிர்வாணந் தோற்றி, முகத்தில் வெகு வெட்கமுண்டா கி, நாணியொல்கினன். அக்கோரத்திற்றானே நித்தியட்சண அக்கினி பொறிபோற் சிற்றின்ப வாஞ்சைகள் கிளம்பிப், பேரின்ப ஆசை கள் மரித்துப், பரலோக வாழ்வோடே பூலோகவாழ்வு [illegible] சுகிர்த கருத்து, அகிர்த கருத்து என்கிற இரண்டெண்ணங்கள் நாக்க த்தி யுண்டாயின. இப்படிப்பட்ட மனத்தின் எதிரிடையைக் கண்டு மனத்துக்குத் தாசர்போற் பணிந்திருந்த செந்து மிருகங்கள் மூர்க் கமாய்மீறிப், படைச்சேவகர்போலத் தங்கள் அகத்திலுள்ள ஆயுத ங்களைத் தீட்டிப் போருக்கு வருகிறதாய்க் காணப்பட்டன. இப் படியே [illegible], சத்தத்தினால் அதட்டவும். வியாக்கிரமம், கத் தாற் சீறவும், ரிஷபம், கொம்பாற் குத்தவும், கஜம், காலால் மிதிக் கவும், குமாரம், வாலால் அடிக்கவும். [illegible], பல்லாற் கடிக் கவும்; அரவம், வாயாற் கொல்லவும், சூகரம், முன்னாற் கீறவும் வருகிறதுமல்லாமல், கொசுகு, குளவி, அட்டை, மூட்டை, தெள் ளு, செல்லு, உண்ணி, தலைப்பேன், சீலைப்பேன், கட்டெறும்பு, சிற்றெறும்பு முதலானவை உதிரத்தைப் பருகவும் வருகிறதா யின. இதுவும்போதாமல், கருப்பை இதன் முதலானவைகள் மனுஷ மனைவாசம், முகடு, கூரை, பேழை, பொக்கிஷங்களை யழிப்பதற்கும், பற்பல பூச்சி, புழுக்கள், உத்தியான விருக்ஷ விளை

வுகளைப் பாழாக்குவதற்கும் உத்தரவாயிற்று. இப்படியே சீவி யப் பொருள்கள் செய்கிற செருக்கினுடனே சடமாகிய அசீவியப் பொரு ளாகிய வெயிலோன் மேலே உஷ்ணித்து உருக்கவும், மேகங்கள் கண்ணுக்கு இருட்டவும், காற்று [illegible] யுண்டாக்கவும். தண்ணீர் உள்ளே அமுக்கவும், அக்கினி தகனமாக்கவும், மண் ணகத்தையரக்கவும், இன்னுதல் உண்ணுதல் முதலிய பதார்த்தங் கள் முதலாய் வியாதி வருத்தங்களை யுண்டாக்கவும். இவ்விதமாய்ச் சகல பொருள்களும். அரணம் பண்ணியிருக்கிற மனுஷ சரீ மென்கிற மண் கோட்டையை இந்தத் தேவப்புரளிக்காரனைப் பூலோகத்திலே இரைமன் தாக்கி முற்றுகைப் போடுகிறதா வாயின; ஏனெனில்: இராசதுரோகம் பண்ணினவனைக் கண்டவி டத்தில் எவனும் கொல்லும்படி பறை யடிப்பதுபோலச், சகத் தையும் படைத்த சர்வேசுரனுக்கு விரோதமாகப் பாவஞ் செய்த மனுஷனைச் சகல படைப்புகளும் விரோதித்து, [illegible] பது நீதிக்கிரம மாகுமென்று அறியக்கடவோம்.

இந்தப் பிரகாரமாய் மனுஷனுடைய புத்தி தேவ கட்டளைக் குக் கீழ்ப்படியாமல் மீறினதினால், புத்திக்கு மனம் மீறுதலாய், மனத்துக்கு இந்திரிய ஆசை மீறுதலாய், ஆசைப்பிரியத்துக்கு மிருகங்கள் மீறுதலாய். ஒரு வரிசைக் கிரமமாகிய சுகிர்த கதி அக்கிரமமாய், சகல தருமமிழந்த [illegible] பாவமுண்டாய், அப்ப டிப்பட்ட பாவமும் அதற்குச் சம்பந்தமான [illegible] மரணமும், தந்தைக்குத் தனைப் புத்திரராயிருக்கிற சகல மனுஷருக்கும் சுதந்தர இரட்சையாய் நடந்தேறி வருகின்றன; அது எப்படியென்றால்: [illegible] முதியோர்கள், [illegible] பல வினைகளைப் பெற்றது உண்டானால், அவை அவர்கள் புத்திர ராயிருக்கிற யாவருக்கும் பரம்பரையாய் நடந்துவருவதுபோல வும், ஒருவன் செய்த பல சிக்ஷைகளை யடைந்து உண்டானால், அவர்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக [illegible] நடந்து வருவது போலவுமாம். ஆதலால், [illegible] ஒரு சம்பிரதாயமுண்டு, அந்தத் தேவனுடைய நீதிக்கிரமத்தின்படியே அவனவன் செய்த

பாவத்துக்கு அவனவன் பதில்சொல்லாமல், மற்றவனுக்குப் பழிக்க யாட்டாதென்று சொல்லியிருக்கையில், ஆதன் செய்தபாவம் சமக்குச் சித்திக்கக் காரணம் யாதென்று கேட்கின்: ஒருமரத்தில் தழைத்த அனேக இலைகளிலும் ஒரு இலையுங் கனியும் விழுந்ததினால், மற்ற இலைகளுங் கனிகளுங்கூட விழக்கிடந்ததாலும் அடியோடே மரம் விழுந்தபோது சகலமுந் தரையிற் சாயுமல்லவோ? அப்படியே ஆதனைச் சர்வேஸ்வரன் மனித ஜென்மத்துக்கு அடிவேர்போல [illegible] மற்றவர்களெல்லாரும் அதிற் பலித்த தழையும் பூவுங் கனியுமாயிருக்கச்செய்ததினால், அவனுக்கு வந்த கேடு சகல மனுஷ ஜென்மத்துக்கும் பலித்ததென்று அறியக்கடவோம்.

இப்படியே ஆதன் பாவஞ்செய்தபின், பூமியிற் பற்றின தீ ஆகாயத்திற் புகைந்த மேகத்தைக் காண்பிக்குமாப் போலும், சர்வேஸ்வரனுடைய திருமுக மென்கிற ஆகாயத்திற் பாவ[illegible] தோன்றி, அந்தப் பாவத்தை விவகாரம் பண்ணப் பூலோகத்திற் [illegible] கர்த்தனாயிருந்த ஆதனுக்கு வேறே ஒருகர்த்தனில்லாததினால் பரலோக நாயகனான சர்வேஸ்வரன் தாமே அதற்கு [illegible] சாசனத்தைக் கொண்டு இறங்கிவரச் சித்தமானார்; அது எப்படியென்றால்: அவன் பாவஞ்செய்த நேரமான மத்தியானந் திரும்பி அபராணகாலமாய்ப்போது, மகாகீர்த்திபெற்ற சபதி ஆகாயவழியாயெழுந்தருளிவருகிற பரிவார ஆரவார அதிர்ச்சியைப்போற் சத்தம் பிரசித்தமாயிற்று; அதைக்கேட்டு ஆதன் [illegible] செல்வர் இருவருந் தாங்களணிந்திருக்க [illegible] இராஜ ஆடையாபரணங்களைப் பாவமென்கிற கள்ளன் [illegible] அடித்ததினால் நாணங்கொண்டு நிர்வஸ்திரராய்ச் சர்வேஸ்வரனுடைய சமூகத்தை யெப்படிக் காண்போமென்று பயந்து ஒளிக்க ஓடிப்போய் வேறே ஒரு இடம் காணப்பெறாமல், பாவக்கனியைக் கொடுத்த மரத்தின் அடியிற்றானே யொதுங்கி அதின் இலையான தழைகளைப் பறித்துப் போர்த்துக்கொண்டு, [illegible] அரையிற் சுற்றி, நடுக்கமாயிற் காணப்பட்டு [illegible]. அப்போது சர்வேஸ்வரன் இனியமான வடிவத்தோடு உத்தியானத்

தில் தோன்றி ஏவுதேவ பாஷையால் ஆதன் எவ்விடமோவென்று கூப்பிட்டார். அந்த வார்த்தை ஆதன் கேட்டு, ஆண்டவரே! தேவரீருடைய வாக்கு என் செவியிலேறி நிர்வாண சரீரமாயிருக்கிறதினாலே பயந்து மறைந்தேனென்றான். அதற்குச் சர்வேஸ்வரன் முன்படியும் ஆதனைநோக்கி, இந்நாள்வரைக்கும் நீ நிர்வஸ்திரத்தோடே நடக்க நாணங்காணாமல் வெகுமானித்திருக்க, இப்போது உனக்கு இந்த நாணிப்பைக் காண்பித்தது யார்? தின்னாதேயென்ற கனியைத் தின்றதினால் அந்தக் கனியின் மாய்மை உன் கண்களைத் திறந்து பாவமும் நாணமுங் காண்பித்ததல்லவோ? எதினால் இந்தப் பாதகத்தைச் செய்தாயென்று கேட்டருளினார். அதற்கு அவன் சுவாமீ! தேவரீர் அடியேனுக்குத் துணையாய்த் தந்த பெண்சாதி அந்தப் பழத்தைக் கொடுத்ததினால் அருந்தினேனென்றான். அப்போது சர்வேஸ்வரன் ஸ்திரீயைப் பார்த்து, நீ இவ்வண்ணஞ் செய்ததேது? என்று கேட்டவிடத்தில், அதற்கு அவள், அரவம் அறவோராய் வந்து என்னை மோசம் பண்ணினதென்றாள். இவ்விதமாக அவரவர் தன் தன் பாவத்தை மற்றவர்மேல் சுமத்துகிறார்கள். இதைக் கண்டு அனாதி நீதிவானான சர்வேஸ்வரன், பாவத்துக்கு ஏதுவான மூன்று குற்றவாளிகளையும் ஆக்கினையிடத் தேவதிக்கிரமமாதலால், முதலில் சர்ப்பத்தைச் சபித்த தன்மையாவது: நீ இப்படிப்பட்ட மாயத்தை பண்ணினதினாற் பூமியிலுள்ள சகல மிருக ஜீவப்பிராணிகளிலும் அதிக நிந்தைமான சாபமடைந்து [illegible] மண்ணே உணவாய் உன் ஆயிசுள்ள நாளெல்லாந் தின்பாயாக; உனக்கும் ஸ்திரீக்கும், உன் வித்துக்கும் ஸ்திரீயின் வித்துக்கும் பகையுண்டாகப் பண்ணுவேன்; நீ ஸ்திரீயின் [illegible] கடிப்பாய்; அவள் உன் சிரசை நசுக்குவாளென்று அருளிச்செய்தார். இதன்பின் ஸ்திரீயைச் சபித்த [illegible] பத்திரியங்களையும், கர்ப்ப உபத்திர[illegible] க. அம்மாயத்தோடே பிள்ளை பெறு[illegible] து, அவன் உன்னையாளு[illegible] ஆதனைப்பார்த்துச் சபித்து [illegible]

மொழியைக் கேட்டு நான் விலக்கின கனியை யநுபவித்ததினால் நீ இருந்த இப் பூமி சபிக்கப்பட்ட தரையாய், நீ ஜீவிக்கு நாளெல்லாம் உன் பிரயாசத்தினால் உணவைச் சம்பாதிப்பாயாக; நெருஞ்சிற் புல்லும் முள்ளும் உனக்கு விளையப் பூமியிற் பயிர்களை யருந்துவாய், நீ மண்ணால் எடுக்கப்பட்ட நீ மீண்டும் அதில் திரும்புந்தனையும் உன் முகத்தின் வேர்வையால் முலாக்கினிந்து இரை தேடுவாயாக; அது எவ்வெனில்: மண்ணுள நீ மறுபடியும் மண்ணாகவே போகவேண்டியிருக்குமென்று திருவுளம் பற்றினார். இந்தச் சாபமாய் பாவத்துக்கு ஏதுவான சர்ப்பத்திற்கும், ஸ்திரீயான இருவருக்கும் சர்வேஸ்வரன் சாபமிட்டுத் தம்முடைய நீதியின் மகிமையைக் காண்பித்தார். இப்படிப்பட்ட சாப நிந்தைகள் அவர்களுக்குப் பலித்ததேயாவென்றால் எள்ளளவும் தப்பாமற் நிறைவேறி வருவது காணக்கூடியதாம். எப்படியென்றால்: சர்ப்பத்தைச் சபித்தபிரகாரமாய் அது பூமியில் ஊருகிறதும், சேற்றைச் சுகிக்கிறதும், மனுஷருடைய வழக்கமாய் நடக்கிறதுமின்றி, இன்னும் இரு அண்டமாக தொண்டைகளை, சேவலோடு நெளிகிறதாயிருந்தாலும் தலையோடே ஸ்திரீயின் கால் பட்டவுடனே உயிரை விட்டு தேவ வாக்கின் முடிவையைக் காண்பிக்கிறதாயிருக்கும். இதுவுமல்லாமல், பெண் வித்து சர்ப்பத்தின் தலையை யுடைக்கும் என்ற வாக்கியத்தின் கருத்தமாவது: பெண்வித்தாகிய கன்னியாஸ்திரீயின் குமாரன், சர்ப்பத்தின் சிரமென்கிற பசாசின் வலுமைகளை யடக்கிவிடுவார் என்ற அபிப்பிராயமாம். ஸ்திரீ ஜனங்களுக்கிட்ட சாபம் பலித்த விதமாவது: கருப்ப உற்பத்திகளுக்குத் துன்பங்களும் அதிகரிக்கும் என்றதினால், மூவித துன்பங்கள் கண்டுக்கொள்ளலாம்? அவையாவன: கர்ப்பந் தரிக்கிற காலையிலே வியாதித் துன்பமும், பிரசவிக்கிற வேளையிற் பிறவித் துன்பமும், பிள்ளையைப் பெற்றபின் அதற்குப் பால் கொடுத்து வளர்க்கிற துன்பமுமாகிய இந்த மூன்று உபத்திரவ அம்பாயங்களும் கர்ப்ப உற்பத்தியால் அதிகரித்தவருமென்று

ர்த்தமாம். இது வல்லாமல், ஸ்திரீயானவள், முன் தன்னிச்சையாய்ப் புருஷனுக்குப் பணிந்து ப[illegible] செய்தவளாம், இப்போது அவன் முன்னே தன் வலிமையோடு தன் பாரியாளை யாண்டு அன்பினாலும் வன்பினாலும் தன் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிவித்து, அடிமையைப்போற் பரிசாரகஞ் செய்விக்க நியமமாயிற்று. இவைகளும் போதாமல், இப்படிப்பட்ட [illegible] அவன் தேன சம்பத்தாற் கொண்டு, விலைக்கிரயமாய்க் கொள்ளப்பட்ட அடிமைகளைப் பார்க்கிலும் அதிக சுதந்தரமுள்ள அடிமையாய்ப் பர்த்தா விருக்கு மளவும் தன் இஷ்டம் பெறமாட்டாத ஞாயத்திலாயினள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட விலங்கம் ஸ்திரீ ஜாதிகளுக்கு இல்லாதிருக்கில், வழி யிழந்த காலியாடு எவனுடைய பட்டியிலும் கட்டுண்டுபோகிறதுபோல, இள நெஞ்சுள்ள ஸ்திரீ, தனிமையா யிருக்குமிடத்தில் எவனுந் தன் வசமாய்ப் பிணைக்க அவன் பரஸ்திரீயாய்ப் போவாள் என்கிறதினால் அதற்குக் கிருபை ரக்ஷையாகச் சர்வேஸ்வரன், விவாகபந்தனமென்கிற சேர்விலங்கு பூட்டத் திருச்சித்தமானாரென்றும் அறிவோமாக. ஆதாமுக்குச் சாபம்பலித்த விதமாவது: தான் செய்வித்த பூமி சபித்த பூமியாய் நற்பலன் கொடாது என்றதினால், உழுது விதைத்த விளாகங்களில், நல்ல விளைவுகளைப் பார்க்கிலும் அதிகமாய்ப் புல்லும், முள்ளும், கோரையுங், களையும் மதாளித்துச் செய்த பிரயாசமெல்லாம் நாசமாய்ப் போகிறதைக் கண்டு வருகிறோம். இதுவுமன்றி வேர்வையோடு பிராயசித்துப் பிழைக்கவேண்டும் என்றதினால், பிரயாசையின்றி ஒருவனைய அன்னமுங் கிடையாமல் முக வியர்வைமாத்திரமல்லாமல், சரீர சர்வாங்கமும் வியர்த்து கண்ணோடுங் களைப்பையும் அரிவாளையுங் கைவிடாமற் பூமியோடு போர் பொருது, ஜெயங் காணுமல் அநேகம்பேர் வாசல்வழியாய் இரந்து திரிப்போராய் திரிகிறதையுங் கண்டு வருகிறோம். இத்தன்மையாகச் சர்வேஸ்வரனிட்ட சாபமென்கிற எறிகோல், மனுஷ ஜாதியில் மார்ச்சிதமா யூன்றப்பட்டதென்று அறிவோமாக.

ஆனாலும் இப்படிப்பட்ட பிரயாசம் மனுஷனுக்கு உபகாரமேல்லாமல், அபகாரமாக மாட்டாது. எனெனில்: உழுதுபயிர் செய்யாத தரை முட்செடியாய் வளருகிறது போலவும், பாய்ச்சல் இல்லாத தண்ணீர் அழுக்கடைவது போலவும், வினைகெட்ட சரீரம் வியாதிகளுக்கு இலக்காய்ச் சோம்பல் சோகம் நிறைந்த மனம் நன்மை விளையாத களர்பூமியாகும் என்பதினால், அதற்கு உபகாரமாக உடல்வேர்க்குந்தனையும் சோர்வுபடாமல் உழைக்கக்கட்டளையிட்டாரென்று அறியவேண்டும். இந்த வகையாய்ச் சர்வேஸ்வரன், அவந்தீர்வைக் காண்பித்து ஆதாமானவரைப் பாரபத்தியம் பண்ணினதின் பின், மறுபடியுங் காருண்ணிய பிதாவைப்போல அவர்களையரவணைத்துத் தமது அனந்த கிருபை காண்பிக்கச் சித்தமானார். எப்படியெனில்: அவர்கள் பூலோகத்திலே சஞ்சாரரா யிருக்கிறபோதே வஸ்திரமின்றி நாணிய வீனராய்க் கஷ்டப்படுவதில்லையாலவென்று கிருபா கடாட்சமாய்ப் பார்த்து, மிருக சருமத்தால் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குஞ் சோபனமான அங்கியையாடைகளைச் செய்து உடுக்கச்செய்தார். ஆனால் அவர்கள் செய்த பாவத்தால் சாவாளி யழிவாளிகளாய்ப் போய்ச் சீவியமரத்தின் பழத்தால் அழியாத சீவியத்தையடைய ஞாயமில்லாததினால், அத்தமரத்துக்குப் போகிற வழியை மறித்து, அதில் அக்கினிச்சுவாலையான வாளைக் கையிற் கொண்ட தேவதூதனைக் காவலாக நிறுத்தி, அவர்களை அந்த உத்தியான எல்லைக்குள் வராதபடி அப்புறப் படுத்தித் தாங்கள் விளையுண்ட பூமியை உழுதுசேறு வெள்ளிறுக்கமாக லினால், அவ்விடத்தில் மண்ணையுழுது சீவிக்கவும் மனுஷசென்மம் பலுகிக்கவும் கட்டளையிட்டருளினார். இப்படிப்பட்டவர்களை ஆதாம் கண்டு தன் துணையாளி சமஸ்தருக்கும் ஆதித்தாயாயிருப்பவளென்பதை யறிந்து, சீவியர்களுடையதாய் என்று அர்த்தமுள்ள ஏவை யென்னும் பேரை அவளுக்கு இயமித்தான். ஆதாம் ஏவை உத்தியான வனத்தில் எத்தனைநாள் வசித்தார்களோ? எந்த நாள் எந்த வேளை தேவகட்டளையை மீறிப் பழத்தை யருசித்துத் தள்ளுண்டுபோயினரோ வென்றால்: அவன் படைப்புண்ட [illegible]

ரவாரந்துவங்கி எட்டுநாள் வரையில் செல்வவுத்தியானத்தின் சுகங்களைச் சுகித்து, மறுசங்கிரான் ஆட்சியாய் அபராணகாலத்தில் கர்மவாளனுடைத் தள்ளுண்டு போனுரென்றும், அதனால் கிறிஸ்துநாதர் அப்படிப்பட்ட வெள்ளியாட்சியில் அபராண வேளையில் அந்தப் பாவத்துக்காகப் பாடுபட்டு மரித்தாரென்றுஞ் சொல்லுகிற காரணங் கிரமமுள்ள உதாரணமா யிருக்கிறதென்று அறியக்கடவோம். விலக்கின கனியின் நாமம் எந்த லக்ஷணசாதியோவென்றால்: கதலி லக்ஷணமாகத் தழையும், இலக்ஷணரூபமாகப் பழமுமுள்ள மரமாம். அப்படிப்பட்ட சாதிமரம், விற்கிலியென்ற இராச்சியத்திலுண்டாகிறதென்றும், அதன் பழத்தின் அறுத்த சதையிலே சேசுநாதருடைய சிலுவையும், ஆணியும், இரத்தமும், அஞ்சுகாயமும் உருபித்த லக்ஷணங்கள் காணப்படுகின்றனவென்றுஞ் சொல்லப்படும். இப்படியே, நமது ஆத்தும வீடேற்றத்துக்காகத் தாம் பாடுபட்ட அடையாளங்களைக் கண்டு, நித்தமும் அவைகளை நினைத்து நாம் கரையேறுகிற வகையை உருபித்துவைக்க அவர் கிருபை பண்ணினாரென்று அறிவது உசிதமாம்.

ஆதி யுகத்தின்

எட்டாம் அதிகாரம்.

ஆதாமால் மனுஷசாதி பலுகின பிரகாரந் தலைமுறைக் கிரமமாய்க் காண்பிக்கப்படும்.

பத்தலிலே தோன்றுகின்ற முந்திரிகைக்குலை, எத்தனை ருசிகரம் நிறைந்ததா யிருந்தாலும் கையினாற் பறிக்கப்பட்டபின்புதான், அதன் பலன் காணப்படும். மேகத்திற்கூடியிருக்கிற சலங்கள், எத்தனைக் கருநிறமாகக் காணப்படினும் பூமியில் வருஷித்த பின்புதான், அதன் விளைவு உண்டாகும். அப்படியே ஞான இரசாயனம் நிறைந்த பழமுமாய்ப் பூவுலகத்தைச் செழிப்பிக்கிற சகல பொருளுமா யிருந்த ஆதாம் ஏவை இருவரும், உத்தியானத்தின்

செல்வ மயமாயிருக்குங்களையும் பயிர்களைத்திரும்பப் பயைத மல். அதைவிட்டுப் புறப்பட்டவுடனே. அவர்களாற் சகல லோகமும் பலகரித்த தன்மை காணப்பட்டது. அது எப்படி யென்றால், எல்லாவற்றிற்கும் முந்தின நரபாலரான அவர்கள், தாங்கள்வசித்த செல்வ உத்தியானமாகிய இராச சுகரதைப் பாவமென்கிற மாற்றான் பறித்து. அதிலுள்ள சகல செல்வ சம்பத்துக்களின் உரிமை முழுவதுந் தெடுத்து. அவர்களைப் புறம்பாக்கினான். அப்போது அவர்கள், தங்களுக்கு வரக் கேட்டை நினைந்து. இரு கைகளையுந் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு வருந்திய படிக்கு. அவர்கள் பிறந்த நாடான தமஸேது என்ற ஸ்தலத்திற் போனார்கள். அவ்விடத்தில் ஆகாச புத்திரியங்களுக்கு ஆகாரமாய்ப் பிரணசாலை சமைத்திருக்கிறபோது. எளிமை யென்றதொ[illegible] முன்னுக்கு வந்து இராவுக்கும் பகலுக்கும் ஒன்றுமில்லையே யென்றான். அப்போது மூலாக்கினியு[illegible] என்செய்வேனென்று ஆதாம் சீறு முகத் கவலையுண்டாகி, அதற்கு இரைதேடத் தன் கைகாலல்லாது வேறே பரிசாரகரில்லையென்று பூமியைக்கொத்தும்படி நினைக்கிறபோது. [illegible]ணம் என்கிற இராசசேவகன் வந்து மறிக்க, இரண்டாவது கவலையுண்டாயிற்று. ஆனால் அவன், தன் வசைத்திற்பேயப்பாரொரு பழங்களைப் பறிப்பேனென்று போகிறபோது, [illegible]ங்கள் தூரத்திலிருப்பதைக் கண்டு, மூன்றாவது கவலையுண்டாக, வெளியிலே திரிகிறபோது, வெயில், அனல், மழை, பனி, காற்று, குளிர் என்னும் இவை துன்பஞ் செய்வதையும், கல்லும் முள்ளுங் காலில் தைக்கிறதையுஞ், சகலமுந் தன்னை வாதிக்கிற சத்துருவா யிருப்பதையும் பார்த்து, ஐயோ வென்று பெருமூச்செறிந்து, தன்னிலே நினைத்து கையிலே வருகிற அமிர்தமான பழங்களையுஞ் சகல உத்தியான செல்வங்களையும் ஏனிழந்தேன்? என்னுடைய துன்பம் இப்படியானால், என்னால் பலுகுகிற சகல மனுஷ ஜாதியின் உபத்திரியம் எப்படியாமோ? ஐயோ இந்தப் பாதகத்தை என் செய்தேனோ? இத்தனை நன்றிகளைச் செய்த சர்வேஸ்வரனுக்கு என் அபகீர்த்தி யானேனோ? வென்று மனஸ்தாபத்தால்

மன முருகிக், கண்ணைக் கண்ணீர் சொரிய. வாக்குஞ் சிலாபித்து தரையிற் சாய்ந்து அழுதிருந்தான். (இந்த வகையாக அநேக வருஷகாலம் கண்ணீர் ஓயாமல், தான் செய்த பாவத்துக்குத் தவம் பண்ணினான்.)

அதன்பின் மனுஷ ஜென்மம் பலுகிக வேணு மென்ற வேத கற்பனையை அவதானித்துத், தன் ஸ்திரீயோடே சஞ்சரித்துக் காயீன் என்ற மூத்த புத்திரனையும் அவனுக்கு இளையவனான ஆபேல் என்றவனையும் பெற்றான். அவர்கள் வர்த்தமான காலத்தில், தன் புத்திரருக்குச் சரீரஞ் சீவிக்கவேண்டிய கிருத்தியங்களையும், ஆத்தும இரட்சணியத்துக் கடுத்த சுகிர்த கிருத்தியங்களையும் படிப்பிக்கப் பிதாவுக்குக் கடனா யிருப்பதினால், முதலாவது, தன்னைப் படைத்த சர்வேஸ்வரனை யறியவும். நேசிக்கவும், பூசிக்கவும் வேண்டிய வகைகளைப் போதித்தான்; அதன்மேல் சரீர இரட்சணைக்கு அப்பியாசம் வேண்டு மென்கிறதினால், அவனவனுடைய சுட்டாணியைப் பார்த்துக் காயீனை உத்தியான விளாகங்களை விளைத்துக் கோலியனாய்ச் சீவிக்கவும், ஆபேலை ஆடுமாடு மந்தைகளை யுண்டாக்கி இடையனாய்ச் சீவிக்கவுங் கட்டளையிட்டான். இப்படியே அவ்விருவருஞ் சீவிக்கிறபோது, ஆபேல் என்கிறவன், தன் தந்தை போதித்த சுகிர்தத்தை மறவாமல் தன்னுடைய அஜபக்திகளிற் சர்வேஸ்வரனுக்குப் பலிகொடுக்கத் தலையீற்றுக்களில் ஸ்தூலமானவைகளைக் கொண்டு, சேகரநதர் பாடெபட்ட சபால மலையிற் போய்ப் பத்தியோடு பூசை பண்ணுவான். காயீன் என்பவன், தான் விதைத்த உத்தியான வயல்களில் பதராய்ப் போன கதிர்களையும், அழுகிப்போன கனிகளையும் கொண்டுபோய்ப் பத்தியின்றியே பூசிப்பான். அதனாற் காயீன் பண்ணுகிற பூசைகளுக்குச் சர்வேஸ்வரன் வெகுவாய் முனிந்து. ஆபேலினுடைய பலிகளுக்கு வெகு கருணைப்பிரசாதம்பொழிந்து. அப்பலிகளின்மேல் ஆகாசத்திலிருந்து அக்கினிப்பிரதாபத்தை யேவி, அவற்றைத் தகித்துக் கையேற்றுக்கொள்வார். இப்படியே காயீன் தன் தம்பி அதிக தேவகருணை சம்பத்துக்களால் தன்னிலும் உத்த

மறுகைப் போராறுதைக்கண்டு அவன்மேல் மனக்குரோதித்துக் கோபசந்தாபங்கொண்டு அவனுடைய வேலைக்கு விரோத முள்ளவ னுன். இப்படிப்பட்ட அவனைந்தத்தைச் சர்வேஸ்வரன் அறிந்து, காயீனை நோக்கி யருளிச் செய்ததாவது: உனதுமனம் குரோதமா யெரிவதென்ன? உன்முகத்தில் விகாரம் காணப்படுவதென்ன? நன்றி செய்தால் நன்மையடையமாட்டாயோ. அன்றிச்செய்தால் பாவ விதி உன் வாசலில் படுத்து மறிக்குமே, உன்னைப் பற்றும்படி ந்து நீ அதை யடக்குவாயாக வென்று இறைவன் பகர்ந்தருளினார். எனெனில்: அவன் பேரிலே பாவத்துக்கு அதிபதியானவ னென்று காத்து போக்குச் சொல்லாதபடி இந்தப் புத்திமோதக த்தை எலவே காண்பித்தாரென்று அறியக்கடவோம்.

ஆனால், கலங்கின கண்ணினில் ஒளிவு காணமாட்டாமை போ லத், துர்விசாரமென்கிற சேற்றுக் கலங்கின அவன் மனது சர்வேஸ் வரனுடைய திருவருளாற் றெளியவில்லை; அதனால், அவன் உலகி லே அக்கிரமத்தை நடத்தவே துணிவுகொண்டு, தாய் தந்தை யர் அறியாதபடிக்குத் தம்பியை வெளியே போவோம் வாவென்று அ ழைத்து அந்தரத்திற் கொண்டுபோய். அவன் [illegible] சர்வேஸ்வரனையும் தாய் தந்தையையும் [illegible] ற்கு ஆபேல் மன மெரிந்து என்? இப்படிப் பேசுகி[illegible] என்று கேட்டதற்கு, நீயோ உத்தரஞ் சொல்லவேண்டு[illegible] பாய்ந்து கையிலகப்பட்ட ஒரு மிருகத்தின் அ[illegible] தலையையும். உடலையும்கொலைகொண்டு போய்யாக்கி [illegible] னும் அந்தச் சவத்தை யிழுத்து, மாதாபிதா காணாதபடி[illegible] ஒரு இடத்தில் தள்ளினான். இப்படிப்பட்ட கொடு[illegible] சனுக்குச் சாவு அழிவு உள்ளது இன்னபடி யென்று [illegible] இல் முதற்காணப்பட்ட தெல்லாம், [illegible] இது வகை இந்தப் பேய்ச்செயலாற் பூலோகத்தில் முத[illegible] கப்பட்ட தென்பதும் அறியவேண்டும். ஆனால் இப்படிப்[illegible] த்தின் நிலையை விளக்கத்தக்கதாகச் சர்வேஸ்வரன் [illegible] லைக் கொண்டு இரிமியமான உருவத்தோடு வந்து காயீனைப்பார்த்

THE REG[illegible] JUL 1911 MADRAS

து, உன் தம்பி எங்கேயென்று கேட்டருளினார்; அதற்கு அவன் நா னறிவதென்ன? தம்பிக்குக் காவல் நானையனோ வென்று பிரதி வாதித்தான். அப்போது சர்வேஸ்வரன், மறுபடியும் எவ்வளவா ன அக்கிரமத்தைச் செய்தாய்? உன் தம்பியின் இரத்தத்தின் அபயசத்தம் பூமியினின்று ஆகாயத்திலேறி என் சந்நிதியிற் கேட் குதே; ஆனதினால், உன் கைப்புடைப்பால் பரிந்த அவன் சோரி யை யுறிஞ்சி யெடுத்த பூமியின்மீதே நீ சபிக்கப்பட்ட நிர்ப்பாக்கி யனாய், அதிற் செய்த பிரயாசைக்குத் தக்கபலனடையாமற் சயதே சங் கெட்டுப் பரதேசியாய்த் திரிகிறவனாவா யென்று சபித்தார். இப்படிப்பட்ட தேவமுனிவின் கடினத்தைக் காயீன் அறிந்து, ஐ யையோ என்பாவத்துக்கு அதிகமான பொறுத்தலடையும் வகை இது வல்லவே; இதோ நான் பூலோக முகத்தில் விழியாமல் எறி யப்பட்டவனாய், உமது சமுகத்துக்கு மறைந்து போனவனுவேனே, இனி என்னைக்கண்டவ னெவனும் கொல்லுவானே யென்று அங் கலாய்த்தான். அப்போது சர்வேஸ்வரன், அவனைப்பார்த்து, அப் படி வராது; காயீனைக் கொன்றவன் ஏழு கூறு அதிகபழியை உத் தரிப்பானென்று கூறி, அவனை யெவனும் கொல்லாமல் குறிப்பு காணவுஞ் செய்தார். எப்படியென்றால்: அவனுடைய வாய் கோ ணலாகவும், தலையும் உடம்பும் நடுக்கமாகவுஞ் செய்து, தமது க ண்டனைகளின் இலாஞ்சனையைப் பூலோகத்திற் பிரசித்தமாகப் பண்ணினார். இப்படியே காயீன், சர்வேஸ்வரனாற் சபிக்கப்பட்ட பிரகாரமாய், சயராச்சியத்தில் வாச மில்லாமற் கன்மனு என்ற தன் தங்கையை விவாக சங்காத்தியாய்க் கொண்டு, பரதேசத்திற் போய், ஏழுவாள் என்ற இடத்திலே வசித்திருந்தான். அதில் வசித்தி ற போது தன் ஸ்திரீயோடே வாசம் பண்ணி ஏனோக்கு என்ற முதற்புத்திரனைப் பெற்றான்; அப்போது அவன்போரத் [illegible] ணத்தை யுண்டாக்கி அதற்கு ஏனோக்குப்பட்டணமென்று பெயரி ட்டான். அதன் மேல் அவனுடைய பிள்ளைகள் வர்த்தித்த வகை யெப்படி யென்றால்:—ஏனோக்கால் இராது என்பவன் பிறந்தான்; இராதால் மவியேல் என்பவனும், மவியேலால் மத்துசலேல் என்பவ

னும், அவனுடைய லமேக்கு என்பவனும் பிறந்தார்கள். லமேக்குக்கு இருதா ரத்தைக்கொண்டு மூன்று புத்திரரையும் ஒரு புத்திரியையும் பெற்றான். அவர்களாற் பூலோகத்தில் பல தொழில்களும் உண்டாயின. அவையாவன: யாபேலென்ற ஒருவன், காலிகாலி செம்மறி வெள்ளை முதலான மந்தைகளைத் திரளையுண்டாக்கி. அவைகளை மேய்க்கிற வளர்க்கிற விருத்தியைக் காண்பித்தான். தோபலவனுடைய தொழிலுக்குப் பேர் கொடுத்தான். யூபாலென்றவன், கின்னரக்குழல், கவி, நாகசுரம் முதலான நாத சங்கீத முண்டாக்கி. சங்கீதப் பேர் பிரசித்தான். துபாற்காயீன் என்ற மற்றவன், எஃகு, இரும்பு, செம்பு வெண்கலம் முதலானவற்றால் ஆயுதம், ஆபரணம், இயனம் இயற்றுக்களைச்செய்யப் படிப்பித்துக் கொல்லர், ஆசாரியர் தொழில் வழங்கப் பண்ணினான். நேயமாள் என்ற பெண்மகள், பட்டு, பருத்தி, மயிர், ரோமம் முதலானவற்றால் பல புடைவைகள் செய்து நெவுக் கிருத்தியைப் பிரசித்த மாக்கினாள். அதற்குமுன் சருமங்களல்லாது வேறு அணிமைகளில்லை. இந்த வகையாய் ஒரு தாய் தந்தையின் மக்கள், செய்த பலதொழில் விருத்திகளாற் பல சாதிகளுங்கள் உற்பவித்துப், பதினெட்டுக் குலமும் பல தொழில் வகையாற் பேர் கொண்டு பேதப்பட்டு வந்த தல்லாமல், தாய் தந்தைமாருடைய இரத்த பேதங்களில்லை யென்று அறியக்கடவோம். இந்தச் சாதி பேதந்தவிர காடு, இராச்சிய வெல்லை, தேசம், பேதங்களும் அளவு, நிறை, எண்ணிக்கைகளும் அதனால் யாபார வாணியமும் உரோக்க பணங்கள் முதலானவைகள் எல்லாமும் காயீன் என்பவன் மூலகாரணமாக உண்டாயின வென்று அறியக்கடவோம். இப்படிப்பட்ட நிர்ப்பாக்கியனான காயீன் என்பவன். எவ்விதமான மரண மடைந்தானென்றால்: வேட்கைமேற் பிரிஅடவியிலே வேட்டையாடுகிற விடத்தில், அவனுடைய ஏழாந்தலைமுறைப் பேரனாகிய லமேக்கு என்றவன் வேட்டைக்குப் போனபோது பத்தை மறைவிற் பதுங்கி யிருந்த தன்னுடைய கோபாட்டனான காயீனை யறியாமல் மிருகமென்று நினைத்து வில்லையெய்யக் கணைபட்டுச் செத்தான். அப்படியே [illegible]

[illegible] வேதியர் [illegible] மையும் தங்களுடைய [illegible] பரம மண்டலத்தைக் கேட்டு [illegible] ஆதியின் [illegible] மாட்டாமல் [illegible] வேலைகள். அவர்களுடைய [illegible] பார்த்து [illegible] கொடுத்து [illegible]. [illegible] சாங்க உருபித்து. ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழம், வெள்ளி, சனி என்கிற ஏழு கிரகங்களுக்கும் பன்னிரண்டிராசி முதலான அநேக தாரகை கணங்களுக்கும் பேர் கொடுத்தான். இது அல்லாமல், மிருகங்களுடைய [illegible] போதிப்பித்து [illegible]. பின்னும் தன் தகப்பனாரைக் கேட்டறிந்த [illegible] சங்கீதம் [illegible] அறிந்து, இரண்டு [illegible] உண்டாக்கி, அந்த [illegible] தொகுத்தான். [illegible] பத்திரருக்கும் போதிப்பித்த [illegible] மறை சாஸ்திரத்தின் [illegible] நாமம் [illegible] தன்னையும், தொகுத்துப் பி [illegible] வைத்தியம் [illegible] பத்திர வர்க்கம், புஷ்பவர்க்கம், மூலி வர்க்கம், [illegible] திரிகடுகு, திரிபலை, திரிஜாதகம், திரிசாரம், பஞ்சவல்கலி, பஞ்சபெருமூலம், பஞ்சலவணம், இவை முதலான [illegible] சரீர பிரகிருதி [illegible] களும் அறிந்து, முதல் வைத்திய பண்டிதனாகி, அவைகளைத் தன் புத்திரருக்கும் போதிப்பித்தான். [illegible] வைத்தியர்கள்

வசிக்கிறவனை மூண்டோ? வென்று நோவே பண்ணின சமித்த பி-
சங்கத்தை ஆகடியமாய் கிராகித்தார்கள். அவர்களெல்லாரும் சர்வே-
ஸ்வரனுடைய மூக்கின் முனிவு அக்கினியை வரவழைக்க வை-
த்த இப்படிப்பட்ட பாதகத்தோடு வேரோடே பிடுங்கிப்
போடாவிடில். இந்த விதவிருத்தியானது பூலோகத்திற்பரவுமென-
கள் வர்த்திக்கலாமென்று. அப்படிப்பட்ட துஷ்டர்களின் ஒரு வித்-
துவும் அகப்படாதபடிக்கு நிர்மூலமாக்குதற்கு ஜலப்பிரளயமென்-
று இருந்தார் ஆனால் எரிகிற தீயில் வேகாமலிருக்கிற பச்சை
போல, நோவேயும் அவன் குடும்பமும். பின்னவர்கள் ஒரு பாவ
தோஷமுமின்றி நிர்மலமாய்ச் சீவித்திருந்ததுவே அவன் வித்தகனா
மாத்திரம் மறு உற்பத்திக்குக் காரணமாக ஏற்படுத்தியிருந்த நிரு-
ளுமாயினர். ஆனால், தண்ணீர் மீதே மிதக்கிற இயல்பின-
தாக ஒரு நாவாய்ப் பிரகாரம் ஒரு பெட்டகத்தை பத்திரமுண்-
டாக்கக் கற்பித்தார்; அதற்குக் காண்பித்த மாதிரியை எதுவெனில்
யாதென்றால்: தச்ச முழக்கோலால் 300 முழ நீளமும், 50
முழ அகலமும், 30 முழ உயரமும் உண்டாய்க் கூரை
ஒரு முழமாய்ச் சாய்த்து, இதப்புக்களைச் சாய்க்கக் கற்பித்தார்;
இதுவல்லாமல், அதிற் பலவித உள்ளறைகளையும், மேல் கீழ்
தட்டுகளையும். தர்ப்பண கவாட, வாசற்கள் முதலானவைகளை
டம் செய்து அதில் தண்ணீர் பிரவேசியாமற் கீல்பூசவும் விதி-
த்தார். இவ்வளவையாக உருவை உண்டாக்க நோவே நூறு வருஷகால-
மாகச் செய்துவருகிற வேலையைக் கண்டிற ஒருவனாகிலும் சல-
பிரளயம் வருமென்று எண்ணவுமில்லை பயப்படவுமில்லை. நூறு
வருஷத்தின்பின் உரு பூரணமாய் முடிந்தபோது சர்வேசுவரன்,
நோவேயும் அவன் பத்தினியையும், மூன்று புத்திரரும் அவர்களு-
டைய பாரியர்களுமாகிய எட்டுப்பேர் கூடிய குடும்பத்தை உருவி-
ல் ஏறும்படி கட்டளையிட்டார். அன்றியும் சீவ ஜெந்துக்க-
ளுடைய வித்துக்களும் உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்பதினால்,
ஊர்வன, பறப்பன, நடப்பன என்கிற சகல இனங்களிலும் ஆ-
ணும் பெண்ணுஞ் சோடாயிருக்கப் பத்திர ஜெந்துக்களில் ஒ-

வொரு சோட்டையும். பூசை காணிக்கைக்கு உபயோகமுள்ள
பவித்திரமான மிருக பட்சிகளில் ஏழேழு சோட்டையும், அ-
வைகளெல்லாவற்றிற்கும் வேண்டிய போசனப் பதார்த்தங்களை-
யும். அந்த உருவிற்குள்ளே சேர்க்க ஆக்கியாபித்தார்: அந்த
ஆக்கியாபத்தின்படியே நோவே ஒன்றுந் தவறாமல் நிறைவேற்றி
வைத்தது மல்லாமல், சமஸ்தருக்கும் ஆதார விசித்திரமான ஆதி
பிதாவாகிய ஆதாமுடைய அஸ்திகள் தண்ணீரிற் கலக்காதபோனாற்
படிக்கு அவற்றை அடக்கின இடத்திலிருந்து எடுத்துப் பூச்சிய
சகிதமாகக் கப்பலில் வைத்தார். இன்னும் உலக உற்பத்திமுத-
லாய் ஆதாம், சேத்துக்கு, மத்தூசல் முதலான ஞான சித்-
தர்களுடைய விசேஷ வர்த்தமானங்களை யெழுதினைத் திருத்த
பத்திரப் பிரபந்தங்கள் அழிந்துபோகாதபடிக்குச் சம்பாதித்-
து வைத்தாரென்றும் வெளிக்கப்படுகிறது. கப்பலில் ஏற்ற
அபிப்பிராயமான பற்பல வைப்பவற்றைச் சர்வேசுவரன் சித்-
தமாய் தேவதூதர்களால் கப்பலடியில் ஏவிவரப் பண்ணி உருவிற்
பிரவேசமாக்கினர். இப்படி நோவே சமுத்திர யாத்திரைக்கு
வேண்டிய உபகரணங்களைச் சேர்க்கிற உருவில் ஏறினபோது 600
வருஷ வயதானவராயிருந்தார். அப்போது பிரளயம் வரவிரு-
ந்திருக்கச் சர்வேசுவரன் அவரையும் அவர்குமாரத்தையும் கப்-
பலிலேற அருளிப்பிரகாரம் அம்முறையே சிரேஷ்டதைக்கொண்டு
உருவிலேறிக் கொண்டவர்ப் புறப்படுத்தின துவாரத்தை அடைத்தார். எழுநா-
ள் சாகிறபோது ஆகாசமானது கறுத்த மேகமாய்க் கறுகிச்
சன்னல் படலங்களால் மூடியிருந்தது, மேகத்துவார துவாரங்-
கள் திறக்கப்பட்டுச் சகல அத்திரவாரமான மண்டலமாய்ப் பெரு-
கும் அமரட்டங்களிலே, மின்னல், சுவாலிக்கும் அக்கினி சர்ப்ப-
ங்கள் போலவும், புகை பாணம், கல்பாணம், அக்கினி பாணங்-
களில் அக்கினிப்பொறி பறக்கிறது போலவும், கோரக் குமுறலா-
ரோர் பொருதமேக முழக்கங் கர்ச்சிப்பு உண்டாய் இடியிடிக்க
அடிபட்டு மழை பெய்கிறதோ? ஆகாசம் பாய்கிறதோ? என்றுசொல்-
லத்தகும் காணக்கூடாத தன்மையாய் மேகத்திலிருந்து மின்னல்

பூமியிற் பொழியலாயின. இதுவுமல்லாமற் சமுத்திர உவர்வாய்கள்
திறந்து நதிகளை நதிமுகங்களாற் சலதாரைகளைப் பாய்ச்சி மாமுகி
கள்போல எங்கும் நீர்க்குவித்து முனைந்து. சர்ப்பதுரர் இராப்
பகல் இருகண்டரோரா வருடகாலங்களை வருவித்து. கேவிக்குழி
கிடங்குகள் நிரம்பி ஆடி. மாக்கள் பெருமக் காலகமுகளிகள், தேர
ப்புத் தாவுகள் பாவி வருகிறபோது. அப்போ வெள்ளம் வருகுது
இப்போ வருகுது, என்று அவனவன் தன் தன் இடங்களிலே புகுந்
தான். அப்போது தண்ணீர் பின்தொடர்ந்து வந்து முன்றில்களிற்
ளிவல்திராபராணப் பெறைபத்தாயங்கள் நிகழ்த்து. நாவியப்பன்
டகசாலை களஞ்சியங்கள் இடிந்து தெறிப்போக, மலைகளைக் குடிக்
கொண்டு வருகிறதைக் கண்டு அவனவன் மனைகளை விட்டுப் புறப்
பட்டுத் துணையில்லாமல் வெளியில் தங்க இலக்கைப்பட்டு நிற்க
வும், காணமுன்னா காலையக்காரர்கள் தனித்தனியாக ஓடவும், குதி
ரை, கடகம், இரதம் முதலிய வாகனங்க ளில்லாமல். ஓடவும் எ
கனை மிதித்தோடவும். சேனாபதிகள் சேனைகளை விட்டும், இரா
யர்கள் செய்தீசைச் சிங்காசனங்களை விட்டும், இவ்விதமாக எல்லாருஞ்
சீவன் தப்பும்படி மேலான தலங்களைத் தேடிப் போகிறபோது,
பின்னாலே தண்ணீர் தாக்கி வந்து உயர்ந்த மேடுகளுக்கு மேலாகப்
பெருகுகிறதைக் கண்டு, ஒருவரும் மறு யோசனை தெரியாதவர்கள்
மரமேறிகளை வெல்லத்தக்க அவ்வளவு உயரமாய் உயர்ந்த
விருக்ஷங்களி லேறியும், வழிதெரியமாட்டாதவர்கள், மயிர் அப்பு
யோடி மலைச் சிகரங்களி லேறியும், நின்றார்கள். அவனவன் வெள்
ளத்துக்குத் தப்பும்படி பிரயாசங்கொண்டு நடிக்கிற கண்டி வெப்
பமிருந்த தென்றால்: மரப் பொந்து பொதிந்த அதிசயிக்கும் வி
முந்த எறும்புக் கூட்டங்கள், இங்கு மங்கும் வகுந்து வழியாய்
ஓடித்திரிகிறதுபோலவும், வேட்டைக் காட்டைக் கிளர்த்த வி
டத்தில் அந்தந்தப் பதுங்கி பதுங்கி யிருந்த செந்துக்கள் நிற்க

றியாமல் ஓடுகிறதுபோலவும் இருந்தன. அப்படியே எல்லாருந்
தங்கள் தங்கள் சீவன் தப்பும்படி இடமெங்கே யென்று நடுங்குகிற
கவலையே யல்லாமல், காலிற் பட்டு அலைந்து வருகிற பொன்மா
லை, முத்து வடங்களையும், மிதந்துவருகிற பொற் சரிகைப் பட்டுச்
சருள் முதலான அபூர்வ வஸ்துக்களையும் ஒரு பக்கத்தில் வெடுத்து
கட்டி வைப்பதற்கு இரக்கு குடிக்கிறவனைக்காணும் ஆசையில்
லை; தயா விருத்தியுள்ள தாய்மார்கள் நித்தமுந் தங்கள் மார்பிலணை
த்திருந்த சுவர்ணமுகக் குழந்தைகளைத் தண்ணீரி லெறியத் துக்கப்
படமாட்டார்கள்; புத்திரர்கள் தங்களைக் கை தூக்கிக் காப்பாற்ற
வென்று தந்தைகளைக் கூப்பிட்டும், காதலி காதலர்களைக் கூப்பிட்

டும் சகோதரிகள் சகோதரர்களை யழைத்தும். மித்திரர் ஒருவர் ஒரு
வரை அழைத்தும் ஒருவருக்கொருவரும் முகந் திரும்பிப் பார்ப்பவரில்லை;
செத்து மிதக்கிற சவங்களைக் கண்டு ஐயையோ வென்று பிரலாபி
க்கிறவனுமில்லை: நீச்சுக்குச் சமர்த்தரா யிருப்பவர்கள், நீந்தி நீந்தி
முடியாமல் கணங்கள் பமிழ்ந்திப்போயும், மரங்களிலேறித் தெரிக்க

வர்கள், புதிய அந்தமரங்களோடே தாங்குதுபோகவும், பருவதங்களிலேறித் தப்பினவர்கள்; அந்தப் பருவதங்களோடே படிந்துபோயும், இப்படியே மனுஷ மிருக பட்சிகளிலே ஓர் உயிர்ப் பிராணியுந் தப்பாமல் தண்ணீரிலே மூழ்கிச் செத்து, எங்கும் மிதக்கிற பிணங்களல்லாமல், வேறொன்றும் காணப்படவில்லை. இவ்வாறே உன்னதகிரி பர்வதங்களுக்குமேல் பதினைந்து முழ உயரந் தண்ணீர் உயர்ந்ததினால் குன்று குவடுகளெல்லாம் எட்டாத தாழ்வாயின. நாவாய் தண்ணீர்மீதே மிதந்து அதிலிருந்த நோவேயும் மற்ற சமஸ்தரும் ஒரு குறைவுமின்றியே சுகித்தார்கள். இறவாமல் அதிலுட்பட்ட மிருக பிராணிகள், இந்தப் பிரளயத்தின் பயங்கரத்தால் மலைந்து, தங்கள் சுபாவ மூர்க்கங்களை மறந்து, வெம்வியாக்கிரமங்கள் செம்மறியின்மேற் பாயாமலும், சம்பூகம் குக்குடத்தை நாடாமலும், சுணங்கன் முயலைத் தாக்காமலும், இப்படியே மற்றப் பிராணிகளும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமின்றி மனதும், இஷ்டமான குணங்கொண்டு ஒத்தவாயிருந்தன. இவர்கள் அஞ்சனக் கவாடத்தால் வெளிச்சம் கண்டு வெளிப்புறத்தால் காற்றுவர இடமில்லாமல் சர்வேஸ்வரனுடைய வரப்பிரசாதத்தால் தற்காக்கப்பட்டிருந்தார்கள். நடுச்சமுத்திரத்தி லோடுகிற இந்த ஓடத்தில் பாய்மரம், சுக்கான், சவளம், நங்கூரம், மாலுமி முதலானவைகளில்லாமல் சர்வேஸ்வரன் தாமே மாலுமியாய்த், தேவதூதர்கள் காவற்காரராய்த் தேவப் பிரசாதங்கள் மற்ற இயந்திரங்களாய், நோவே, முதல் நாவாய்க்குள் மூன்றின பாத்திரராயிருக்கச், சஞ்சலமற்ற கப்பலோட்டத்தை நிறைவேற்றினர். இப்படிப்பட்ட உருவின் அடி அடிவார மாதிரிகையைக் கண்டு, பிற்காலத்தில் இக்கரு என்பவன் பாயை யுண்டாக்கியும், தேதலு என்பவன் பாய் மரத்தை யுண்டாக்கியும், டிபிஸ என்பவன் சுக்கானைச் சமைத்தும், பிரோதுசாதி என்பவர்கள் நங்கூரத்தைக் கட்டியும், கொப்புநாட்டார் சவள ஆலோசனை செய்தும் இப்படியே மற்ற இயன உபகரணங்களையும், அவனவன் உண்டாக்கியும் [illegible] வாய் சோடிப் பெல்லாம் நிறைவேறி உருவாத்தினர் [illegible]

பெற்று நடக்கின்றதென்று அறியக்கடவோம். நாற்பது நாள் வரையில், ஜலப்பிரளயம் அசையாமல் நிறைந்தபிரமாணமாயிருந்தது. பாவிகள் தாங்கள் செய்த பாவங்களினால் இறந்தும், அவர்களுடைய புத்திரர் மித்திரர் சகோதரர்கள் இனிமேற் பாவ வித்துக்களை விராதபடிக்கு அழிந்தும், மற்றச் சீவியரும் வெ உபகரணங்களும் பாவத்துக்குச் சகாய உபகரணங்களா யிருந்ததினாலே அழிந்தொழிந்தும், இப்படியே பாவ உரோக்கறையால் அழுக்கடைந்திருந்த பூமி தண்ணீரால் கழுவுண்டு போயிற்று. இந்தப் பிரகாரமாகப் பாவிகளுக்கு ஆக்கினையிடுகிற நிக்கிரமம் முடிந்தபின், சர்வேஸ்வரனுடைய திருமுகத்திற் காணப்பட்ட முனிவின் சுவாலை, தண்ணீரால் தாக்கி குளிர்ந்த தண்ணீர்ச் சமானஞ் சித்த சந்தர்ப்பமாய் நோவே பேரிலும், உருவிலிருந்த சகல ஜெந்துக்கள் பேரிலும் கிருபாகடாக்ஷமாய் இரக்கங்கொண்டு பிரளயங் குறையும்படி அநுபாதம் கொடுத்தார். அக்கணத்திற் சமுத்திரத் துவாரங்களும், ஆகாசத் துவாரங்களும் அடைபட்டுச் சலதாரைகள் ஓய்ந்து பெருகின பிரளயங் குறைந்து அருகிப்போகலாயிற்று. நோவேயினுடைய உரு ஆர்மேனியா என்ற தேசத்தின் மலையின்மீதே தரைகண்டது. அவ்விடத்தில் நோவே நாற்பதாம் நாள் குறைந்து வருகிற சலங்களைப்பார்த்து, குன்று குவடுகள் தெரிகிறபோது, பிரளயம் இறங்கின மட்டும் அறியத்தக்கதாகச் சாலக வாசலைத் திறந்து ஒரு காகத்தை வெளியே விட்டார். காகம் போய் மிதக்கிற பிணங்களைக்கண்டு அந்த இரையை விட்டுப் பிரியாமலிருந்து, திரும்பி வாராததை யறிந்தபின், ஒரு புறாவை விட்டார். அப்புறா எங்கும் சிறகடித்துத் தாவி நிற்கும்படி தண்ணீரில்லாத இடங் காணப்பெறாமல் மறுபடியும் நாவாயை நாடிவந்தது. அதனால் ஏழுநாள் பொறுத்து மீளவும் ஒரு புறாவை விட்டார். அதுபோய் ஒரு தயிலமரத்தின் கொத்தை மூக்கு அலகாற் கொத்திப் பெயர்த்துவந்ததைக் கண்டு தண்ணீர் வடிந்து வருகிற தன்மையைக் கண்டறிந்தார். ஆனால் ஈரம் வற்றாததினாலும் இன்னும் ஏழுநாள் பொறுத்து மறுபடியும் ஒரு புறாவை விட்டவிடத்தில்

அதுபோனதைக் காணவில்லை. இப்படியே பூமி ஈரமற்றிக் கட்டாந்தரையான பின்பு, சர்வேசுரன் நோவேயையும் அவன் குடும்பத்தையும் மற்றச் சீவர்த்துமாக்களையும் கப்பலை விட்டிறங்க அநுமதி கொடுத்தார். நோவே இறங்கினவுடனே பீடத்தை யுண்டாக்கிப் பூசைப்பலி கொடுத்தார். அப்படிப்பட்ட பூசை சர்வேசுரனுக்கு உபயமாய்ப் பூமியின் பேரிற் பிரசன்ன சித்தங் காண்பித்துத் திருவுளம் பற்றினதாவது: இதற்குப்பின் சலப்பிரளயத்தால் பூலோகத்துக்கு அழிவு வர அனுமதிகொடுக்கமாட்டோம்; மனுஷனுக்காகப் பூமியைச் சபிக்கக்கடவோமல்லவும்; அவனுடைய சிந்தை வால வயது முதற்கொண்டு தீவினையை நாடியிருப்பதை யறிவோம்; ஆகையால், சீவப்பிராணிகளை விநாசம் பண்ணும்படிக்கு இருமை பண்ணுவோம்; பூமியிருக்குமளவும் விதையும் விளைவும், குளிரும் உஷ்ணமும், மாரியுங் கோடையும், இராவும் பகலும், சூரிய சந்திர அயனமுங் குறையாமல் நடக்கும். இப்படிப்பட்ட வாக்குப் பிரசாதங் கொடுத்ததற்கு அடையாளமாக மேகத்தில் நமது வில்லை வைப்போம். ஆகாச விருள் காண்பிக்கும் வேளையில் நமது வில்லுங் காணப்படும். அப்போதிற் சலப்பிரளயத்தால் உலக சங்கார மாகாதபடிக்கு உங்களுக்குக் கொடுத்த வாக்கும் பிரசாதத்தை அவதானிப்போமென்று அருளிச்செய்தாராம். இன்னமும் அவர்களை ஆசீர்வதித்து அருளினதாவது: நீங்கள் வர்த்தித்துப் பலுகிப் பூமியிற் குடிகள் நிறையப் பண்ணுவீர்களாக; மிருகம், பக்ஷி, மச்சம் முதலான சீவப்பிராணிகள் உங்களுக்குப் பயந்து நடக்கவும், உங்களுடைய மூலாக்கினிக்குப் பச்சிலைபோல அவைகளும் இரையாகவும் உங்கள் வசமாகவுங் கொடுத்தோமென்றும் அருளிச் செய்தாராம். இந்த வகையாய்ச் சர்வேசுரன், மனுஷனைப் படைத்த வேளையில் அவன் சீவிக்கும்படி ஓஷதி பிராணான போசனமாகக் கொடுத்துச் சலப்பிரளய சங்கடத்தின்பின் மனுஷ ஜென்மத்துக்குப் பலவீனம் அதிகரித்ததினால் மச்ச மாமிச ஆகாரமும் மூலாக்கினிக்கு இரையாகக் கொடுத்தார். அதனால் அந்நாள்தொடங்கி, பச்சிலை அசனமும், மச்ச மாமிச அசனமு மா

இருவித போசனமும் மனுஷனுக்கு நியாயமாய் வழங்கலாயின. இப்படிப்பட்ட உலக வழக்கத்தையும் தேவப்பிரசாதத்தையும் இவர் பாராமல், உயிர்ப்பிராணிகளைக் கொன்று தின்பது பாவமென்று, இல்லாத வேதத்தைத் தங்கள் மனதின்படி யுண்டாக்கிக்கொண்டு, தங்கள் உள்பிணியால் தங்கள் ஆத்துமங்களுக்குப் பாவமுபத்தேவது எத்தனை பெரிய மதிகேடென்று விசாரித்துப் பார்க்கலாம். புத்திமான்களாயிருப்பவர்கள், பூலோகத்திலே சீவ அசீவிய சகல பதார்த்தங்களையும் சர்வேசுரன் மனுஷனுக்கு உபகாரமாகப் படைத்தாரென்று அறிவார்களாக. அப்படிப்பட்ட உபகாரத்தை நிதமும் நினைவுகூர்ந்து அவருக்கு அதிக பணி செய்யக்கடவதென்று அறிவது உசிதமாம்.

இரண்டாம் யுகமாவது
நோவேயின் யுகமாம்

இதில், சலப்பிரளயத்தால் வந்த உலோக அழிவு துவக்கி அபிரகாம் தெரிப்புபட்டதும் உலகம் எங்ஙனமாய் வர்த்தித்த விசேஷ வர்த்தமானங்கள் தோற்றுவவைவாம்.

முதலாம் அதிகாரம்.

உலக மறுபடியும் பிரபலித்த மேனை காண்பிக்கப்படுவது.

முட்செடி மூடின்த பூமியை சுத்தவத்தியானமாக்கத் தாப்புக் கொள்ளுகிறவன், காட்டை வெட்டித் திருத்தி ஞானியைப் பிடுங்கி நல்ல விருதை வித்துக்கின விளைப்பான். வதுரண்டு விதைத்த பூமியில் ஒருபோகத்தை வெட்டி யெடுத்தவன், மறுபடியும் அதிற் பயிருண்டாக்குவான். அப்படியே சர்வேஸ்வரன் முள்ளின் காடாய் வளர்ந்த லோகத்தை யழித்து விஷ மனுஷ ஜெனம வேர் அற்று அருகிப் போகப் பண்ணினதின் பின்பு, தேவ பத்தியின் மதுரமான பழங்களைத் தருகிற விருதை வித்தவரே நோவேயுடைய பிதிர்களை வளரப்பண்ணக் கருதினாரோ. இப்படியே பெரும் போகத்தை யறுத்த களையிற் சிறுபோகப் பயிருண்டாகுகிற தன்மையாய்த், தீர்க்க வயதானமனுஷ சிறத்தின் பூலோகத்தில் சிற்றாயுசுள்ள மனுஷ ஜெனங்களை வர்த்திக்கச் செய்து உலகம் நிறையப்பண்ணத் திருவுளமானார். அது எப்படியென்றால் மனுஷ ஜெனம மில்லாதவிடத்திலே நோவே சகல லோகத்துக்கும் ஏக ராசேந்திரனுமாய் ஏக பிரேஷ்டசாரியனுமாய் ஆர்மேனிய தேசத்தி லிறங்கிச் சர்வேசுரனுக்குப் பூசை பண்ணினதின் பின், தாம் முன் வசித்த தமாஸ்கு வென்கிற வை விசர்க்கித்திரு

பேராய் வாசம் பண்ணித், தமது புத்திரராகிய சேம், காம், யாப்பேத் என்கிற மூன்று பேர்களால் பூலோகத்தில் மனுஷ ஜெனமம் வர்த்திக்க அவர்களுக்கு உலக திக்குகளைப் பகிர்ந்து கொடுத்தார்.

அதாவது: தென்புறந் தொட்டு வடபுறங்களை ஆசியாவென்ற திசையை மூத்த புத்திரனாகிய சேமுக்குக் கொடுத்தார். அதில் அநேக இராச்சியம் இப்போது துலுக்கர் கைவசமாய்ப் போனதினால் அந்தப் பேர் சொல்லப்படுவதாம். வடபுறந் துவக்கி, மேற்புறமட்டாய் ஆப்பிரிக்கா வென்ற திக்கை மத்திய புத்திரனாகிய காமுக்குக் குறித்து, மேற்கே தொடுத்து தென்புறமட்டாய் ஐரோப்பா வென்ற அதிக பெருங்கீர்த்தி பெற்ற நிலையை யாப்பேத் என்றவனுக்குக் கொடுத்தார். நோவே வசித்த தமாஸ்கு வென்ற தேசத்தில் அவர் சீவித்திருந்த வரை பூமியில் புஞ்சை நஞ்சைகளையும், சுவதானியங்களையும் உண்டாக்கித் தமது குடும்பத்தை பரிபாலித்து வந்தார். அப்போது புறக்காட்டுக் குறம்பாடுகள் மேய்கிற இடத்தில் முந்திரிகைப் பழங்களைக் கண்டு அக் கொடிகளை நோவே கொண்டுவந்து, தமது விளைநிலத்தில் நட்டுக் காய்த்தவுடனே, அந்தப் பழத்தின் இரசத்தை யருந்தினார். அன்று துவக்கமாக முந்திரிகை மதுபானம் உலகத்தில் வழக்கமாயிற்று. ஆனால் இப்படிப்பட்ட பானத்தினாலே நோவே இலாகிரியாய்த் தம்மை யறியாமல் சயனித்தவிடத்திற் காம் என்ற அவர் புத்திரன் அசங்கதமாய்ப் பார்க்க, மற்ற இரு புத்திரரும் பயபத்தியோடு பிதாவை மூடி ஆசாரமாய் உத்தரீயத்தை யணைத்தார்கள். இப்படிப்பட்ட விருத்தியத்தை நோவே அறிந்து, அவமானம் காண்பித்த காம் என்றவனை வைகரித்து, அவன், தன் அண்ணன் தம்பிமார்களுக்குத் தாசனாய்ப் போவானென்று சொல்லிச், சங்கை பண்ணின இரு புத்திரரையும் பெருமையாக நீடித்திருக்க வென்று ஆசீர்வாதம் கொடுத்தார். அப்படியே காம் அடைந்த சாபத்தினால் அவன் பிதிர்வழிச் சனமெல்லாம் பூலோகத்திலே நிர்ப்பாக்கியராய் அடிமைத்தனங்களுக்குச் சேர்ந்

வர்களாய்த் தொண்டுசெய்கிறது காணப்படுமென்றறியக்கடவோம். அதன்பின் நோவே, தமது பத்தினியுடன் இத்தாலிய தேசத்தில் வசிக்கப்போன விடத்தில், அவ்விடத்திய ஜனங்கள் அவரைச் சேனுயீஸ்வர தம்பிரானென்றும், அவர் பத்தினியை வெஸ்தேவி யென்றும் ஆசரித்தார்கள். வெஸ்தேவியார் கன்னியாஸ்திரீ பந்தியை யுண்டாக்கி, அதில் வால வயது தொடுத்து முப்பது வயதுமட்டும் பெண்சாதிகள் கன்னிகா தர்மமாய் ஆசரிக்கவும், அப்படிப்பட்ட தர்மத்தை மீறினவர்களைப் பிராணனுடன் மண்ணிற் புதைத்து வதைக்கவுங் கட்டளை பண்ணினாள். சேம் என்பவர், சலேமென்ற விராச்சியத்தில் வசித்தார். அவருக்கு மெல்கிசதேக் கென்று சிலர் பேரிட்டார்கள். மெல்கிசதேக் கென்பவர் பிரதம பூசாரியாய் அக்காலத்திலே சோதனை யப்பத்தினாலும் முந்திரிகை ரசத்தினாலுஞ் சர்வேசுரனுக்குப் பூசை பண்ண முதலிற் றுவக்கினார். இவர் பண்ணின பூசைக் கிரமமாய்த் தேவ குருவாகிய கிறிஸ்துநாதர் பூசை வழிப்பாடுகளை யுண்டாக்கினாரென்று அறியக்கடவோம். நோவே, சலப்பிரளயத்துக்குப் பின் இன்னும் அனேகம் புத்திரர்களையும் பெற்று நூறு வருஷத்திலே யவர்களாற் பலுகின மனுஷர் ஒரு இராச்சியத்தி லடங்கமாட்டாமல், பல திக்குகளிலேயுங் குடியேறி நிறையத்தக்கவராயினர். சேம், காம், யாப்பேத் என்கிற மூவரும் பிரிந்துபோகிறவேளையில், நோவே அவர்களுக்கு அதி பிதாவான ஆதாமுடைய அஸ்திகளை மகாஐசுவரிய சம்பத்தியாய்ப் பகுந்து, சேம் என்ற மூத்தவனுக்குச் சிரசோட்டைப் பெருத்த பிரசாத தானமாய்க் கொடுத்தார். அது பிற்காலத்தில் தேவ பொருட்டாற் கபாலமலையில் அடக்கப்பட்டு அவ்விடத்தில்; அதன்மேற் கிறீஸ்துவின் சிலுவை நாட்டப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படியே நோவே சலப்பிரளயத்துக்குப் பின், இன்னமும் முன்னூற்றைம்பது வருஷஞ் சீவித்துப் புத்திரர் பேரர் முதலான பின் பிறந்த பரம்பரைச் சனங்களில், பொன்களையுங் குழந்தைகளையும் இலக்ஷத்து நாலாயிரஞ் சனங்களையுங் கண்டு தமது சகல வயதுந் தொளாயிரத் தைம்பது பிராயம்

நிறைந்து, பூலோகவாசத்தை விட்டு அவ்வுலோக வாசியானார். நோவேயினுடைய மூன்று புத்திரர்களால் வர்த்தித்த மனுஷரெல்லாம் எழுபத்திரண்டு கோத்திரங்களாம். அவையாவன:—சேமுடைய (26) மரபுகளுண்டாகக், காமுவால் (32) கோத்திரங்களும்; யாப்பேத்தால் (14) வர்க்கங்களும் உண்டாக, (72) பிதிர்வழிகளுண்டாக்கப்பட்டனவாம். இப்படியே இருநூறு வருஷத்துக்குள்ளாக இந்தப் பிதிர்கள் வழியாய் எண்ணிக்கையி லடங்காத சமுதாயங்கள் பிரபலித்தும், சமஸ்தரும் பேசுகிற ஒரே பாஷை யல்லாமல் மறு பாஷை யில்லாதிருந்தது. அவனவனுடைய வர்க்கங்களை அந்தந்த வர்க்கத்தில் ஒருவன் அதிகாரி நாயகனா யாளுகிற தல்லாமல் யாதோர் இராயன், இராசேந்திரனில்லை. அப்போது காம் வர்க்கத்திலே நெம்ரோத் என்ற ஓர் அதிமனோவல்லப அசுரன் பிறந்தான். இவன் தனது எட்டுப் புத்திரர்களுடைய சந்ததியைக்கொண்டு அனேக இராச்சியங்களைத் தன்வசமாக்கித், தனது வீரசூர விக்கிரமத்தால் இராச வல்லமை யடைந்து, எல்லாரையும் ஆளத்துவங்கினான். அப்போது, தனது சகல சேனா பட்டங்களையுங் கொண்டு கிழக்கெல்லையி லிருந்து சென்னாரென்ற இராச்சியத்தில் வந்து, சேம், யாப்பேத் தென்கிறவர்களுடைய கோத்திரத்தாரோடு மந்திராலோசனை பண்ணி, அன்றுங் குஞ்சரத் [illegible] நீங்களெல்லாரும் அவர்களை நோக்கி வீர பராக்கிரம முடையவர்களே! என் மனதிற் றோன்றுகிற ஒரு கருமத்தை யுங்களுக்கு உரைக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்; அதாவது: நமது முன்னோர்களுக்குப் புத்தியுஞ் ஞானமும் போதாமல், [illegible] எல்லாருஞ் சலப் பிரளயத்தால் செத்துப்போனார்கள்; அப்படிப்பட்ட நாசமும் அழிவும் நமக்கு [illegible] தனையும் பார்த்திருக்கக் கூடாதல்ல; ஆனபடியால் [illegible] திலும் நமது பேர் புகழ்ச்சியாய்ப் பிரசித்தி [illegible] ஒரு காலத்திலும் வாராத ஒரு கோபுரத்தை [illegible] அதாவது: சகல பிரிவிக்கும் [illegible] விசாலகோபுரத்தை யுண்டாக்கி, [illegible]

ரத்தைச் சகல வான முகடு தட்ட வுயர்த்துவோம்; அப்படிப்பட்ட
உப்பரிகையில் நாம் ஏறி யிருந்தால், எந்தப்பிரகார சலப்பிரளயங்
கள் வந்தாலும் நம்மை யண்டமாட்டாது; எந்தத் தேவன் கருதி
னாலும் நம்மை யழிக்கமாட்டான். இது வல்லாமல், இப்படிப்
பட்ட தேவர்கள், நமது பிதாப்பிதாக்களைச் சலத்தாற் கொன்ற
பாதக பழிக்கு, நாம் அவர்களோடு போர் பொருதவும், நாம்
கருதின வேளைகளில் யாதொரு அம்பிரானைப் பின் செல்லா
மற் பரலோகத்துக்கு ஏறவும் இறங்கவும், ஏற்ற அடைமானமாயு
மிருக்கும். ஆனதினால், அம்மாத்திரமுபகாரமுள்ள இந்தக் கருமத்
தைச் செய்யாமல் விட்டால், அது நமது அசட்டுத்தன மல்லாமல்
நன்மைத்தன மல்ல. வீரசூர வாலிபர்களே! இது பின் வாங்குகிற
தல்லவென் றோதினான். இப்படிப்பட்ட வாக்குப் பாராட்டுக்களைக்
கூடின சமுதாயங்களுடைய மனத்திற் காற்று ஊதினதுபோலக்
கெம்பீர நிரம்பித், தயிரியத்தோடு எழும்பி, அகாரா யிருக்கிற
நமக்கு இந்த சூரத்தனம் அபரூபமோ? சொன்னதிலும் ஒன்
றினிலும் அதிகமாகச் செய்வோமென்றார்கள். அப்படியே [illegible]
ருஞ் சம்மதித்தவிடத்திலே, சேம் கோத்திரத்திலுள்ள [illegible]
ரென்பவனும் அவன் வமிசத்தோருஞ் சர்வேஸ்வரனுக்குப் பயந்த
வர்களாய் அப்படிப்பட்ட கெம்பீர ஆலோசனைக்கு ஒப்பவில்லை.
மற்றச் சனமெல்லாஞ் சங்கேதமாய்க்கூடி, கருங்கற்பிராகாரம் நக
ரத்தையும் உப்பரிகையையுஞ் செய்ய உத்தியோகித்துத் துவக்கி
னார்கள். அது எப்படியென்றால்: சென்னார் என்ற விராச்சியத்தில்
யுப்புராத்தேஸ் என்ற கெங்கையும், அதனிரு கரையோரமும் உட்
படப் பத்து யோசனை சுற்று நகர விஸ்தாரத்துக்கு எல்லைகுறித்து,
அஸ்திவாரம் பறித்தார்கள். கோட்டை மதில் சுற்றளவிலும் அதி
கமாய் வலுமை செய்யச் செங்கற்களைச் சிலவாத்துப் பயிக்கினார்
கள். மதிலின் விசாலம் ஐம்பதடியும், உயரம் இருநூறடியுமெனத்
துக், குவட்டில் தாக்குகளையும் அதன்மேல் உத்தியான சத்தவள
சனையும், கருணிகளையு முண்டாக்கிக், இடை பட்டணத்தோர் வசி
க்கக் களக பண்டகசாலைகளும் உண்டாக்கினார்கள். நகரியில்

பட துவாரவாசல்களும் கவாடங்களுஞ் செய்தார்கள். இதுவல்
லாமற் சுற்றிவர (250) கோபுரங்களும் அதியுன்னதமா யுயர்த்திக்
கோட்டை மதில் சூழ எட்டாத தாழ்வாய் அகழி வெட்டினார்கள்.
நகரிக்குட் பாய்கிற ஆற்றோரத்திலுங் கல்மதில் கொத்தளங்களுங்
கட்டினதல்லாமல், இக்கரை யக்கரைப்படுகிற துறைகளில் (800)
அடி நீர்க்கமான பாலங்களும் வேடிக்கையாய் வளைந்துக் கற்றூ
ண்கள் மீதே ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. கங்கைக்குப் போகிற வீதிகளி
லேயும், வெண்கல வாசற் கவாடங்களைச் செய்து, சகல பட்டணத்
துக்குஞ் சோபன அலங்காரங் கொடுக்கிறதாய் இராச மந்திரத்
தையுந் தேவமந்திரத்தையும் உண்டாக்கினார்கள். இத்தொகைப்
பட்ட பாபிலோனிய நகரம் கெம்ரோத் என்ற அரக்கன் ஆரம்பிக்
கச், செமிராமிஸ் என்ற இராசஸ்திரீயாற் சம்பிரமமாய் நிறைவே
றி, அது பூலோகத்திலே புகழுடைத்த சகலவித அற்புதங்களில் ஒ
ரற்புதமாகக் கொண்டாடப்பட்டதென்று அறிக. இந்தவிதமாய்
நகரியையுண்டாக்கினதின் பின், அதில் ஆகாசந் தட்ட உப்பரிகை
யையுண்டாக்கத்துவக்கி, அந்தக் கெம்பீரத்தோடு இருபத்திரண்டு
வருஷமளவும் பிரயாசைப் படுகிறபோது அதை ஒரு காதமளவு
முயர்த்தினார்கள். அப்போது சர்வேஸ்வரன் அவர்கள் செய்த பட்
டணத்தின் மீதும் உப்பரிகையின் மீதும், திருக்கண்ணோக்கி அவர்க
ளுன்னின அக்கிரம வெண்ணத்தை நிறைவேற்றாமல் விடார்கள்
என்பதினால், வெகுவாய் முனிந்து, இந்தச்சனங்கள் ஒருவாக்குச்
சம்பாஷணையா யொன்றாய்க்கூடி நம்மோடு இகலிப் பராக்கிரமம்
பண்ண வெண்ணுகிறார்கள்; அப்படிப்பட்ட விக்கிரமம் அக்கிரம
மாய்த், தர்மம் அதர்மமாய்க் காண அவர்களுடைய ஒரு பாஷை
யை விபரீத பாஷையாய்க்குழப்பி, ஒருத்தன் வாக்கு ஒருத்தனறி
யாதபடிக்குச் சங்கேதக் கூட்டத்தைப் பிரித்துச் சிதறப் பண்ணு
வோமென்று திருவுளம் பற்றினார். அக்கணத்திலே தானே ஒருத்
தனுடைய பேச்சு வாக்கு மற்றொருத்தனுக்குத் தெரியாமற், கல்
வேணுமென்றதற்கு மண் குமிக்கவும், மண் வேணுமென்ற விடத்
தில் தண்ணீ ரிறைக்கவும், அண்ணன் சகோதர னென்றழைத்த

வாக்கைப் பேபன் பயித்திய னென்று சொன்னதா யொன்றைக் கொன்று கோபித்துக் குழம்பி, இதர சத்துராதியில்லாமற் றங்கள் பாஷைதானே தங்களுக்கு விரோதமாய் விரோதிக்கத் தீப்பட்ட தேனீக்கூட்டந் தேனடையை விட்டுக்குழறிச் சிதறிப்போகிறது போலச் சர்வேஸ்வரனுடைய முனிவை யடைந்த மனுஷரெல்லாந் தாங்களுண்டாக்கின தேன்கூடென்கிற அக்கிரம கருமத்தைக் கைவிட்டு, ஓரிடத்திற் சஞ்சரிக்க மாட்டாமற் பற்பல தேசத் திக்குகளுக்குப் போகப் பயணமானார்கள். கட்டப்பட்ட கோபுரமும், பிரசண்டத்தாலும், பூமி கெம்பீரத்தாலும் இடிந்து அழிந்து போயிற்று. அப்போது சர்வேஸ்வரன் பொருட்டாகத் தேவதூதர் வந்து நோவேயின் புத்திரர்களாற்பலுகின எழுபத்திரண்டு கோத்திரங்களுக்கும், எழுபத்திரண்டு பாஷைகளைப் போதிப்பித்தார்கள். ஏபேரென்பவருடைய பிதிர்வழிகள் சர்வேஸ்வரனுக்குப் பயந்து அந்த அகிர்த்தியத்துக்கு ஏதுவாகாமலிருந்ததினால், அவர்களுடைய பாஷைமாத்திரம் மாறாமல் ஆதாம் காலந்தொடங்கி [illegible] வருகிற ரீதியாய் அவர்களுடைய சுவாப பாஷையின் [illegible] யிருந்தது. ஆனதினாற் சகல பாஷைகளுக்கும் எபுரு பாஷை [illegible] யென்றறியக்கடவோம். இந்த வகையாய் அன்று பிரிந்த எழுபத்திரண்டு பாஷைகளும் மூழுப்பாஷையாய் அவற்றுவின்னும் பேதலித்தபாஷை விதங்களும் அனேக முண்டென்று அறிக. அந்த அடைவாக மனுஷர் பாவநிமித்தங்களாற் பாஷைபேதமும் வேதபேதமும் உண்டானதுந் தவிர, மனுஷசென்ம கிரமத்திலும் அனேக அக்கிரம விபரீதங்களுண்டாயின. அது எப்படியென்[illegible]: சில மனுஷர் ஸ்திரீலிங்கம் புருஷலிங்கமென்கிற இருலிங்க[illegible] ரியிற் பெண் ஸ்தனியமும் வலசாரில் ஆண் மார்பு முண்[illegible] பிரகாரவாசத்துக்குச் சிரிய சரீரமுள்ளவர்களாக அர்த்[illegible] பெ ன்று சொல்லப்படுவார். சிலருக்கு நெற்றியில் ஒருநேத்திர[illegible] டாகச், சிலருக்கு அகலிய வொருகால் மாத்திர முண்டா[illegible] நடக்கச், சிலருக்குத் தொண்டை கண்டமில்லாமல் இ[illegible] ண்டாகச், சிலருக்கு வாய் காக்கில்லாமற் சுவாசத்தினு[illegible]

சன்னை குசினியாய்ப் பேசுகிறவர்களானார், சிலர் தீர்க்க விசால காதுகளுண்டாய் ஒருகாதை விரித்து ஒருகாதைப் போர்த்துப் பள்ளிகொள்ளுகிறவர்களாகச், சிலர் மிருகங்கள்போல காலு காலுண்டாய் நடக்கச், சிலருக்கு மூன்று புறத்திலு மனுஷமுகமுஞ் சிங்க அங்கமு முண்டாகச், சிலர் ஞானத்துமமல்லாதே வேறொரு மனுஷகுண விலக்ஷணமில்லாமல் வனத்திற் சிக்கிறவர்களானார். சிலர் பப்பரவரென்று தென்னிலும் உயர்ந்தவர்களுஞ், சிலர் அகத்தியரென்று குறங்குக்குட்டியிலுங் குறளருமானார். இவ்வித விபரீத விபுத மனுஷசாதி பாவத்தினாலுண்டானதென்றும் அறியவேண்டும். பாஷை பேதத்தாற் பேதலித்த சனங்கள் பிரிந்துபோன திக்குகளேதெனில்: நோவே தமது புத்திரர்களுக்குக் குறித்த எல்லைப்பிரகாரமாய் சேமென்போன் தனது பரம்பரையிலுள்ள இருபத்தாறு கோத்திரங்களையுங் கொண்டு ஆசியாவென்கிற கோடியிற் குடியாய்ப் போனான். காமென்றவன் தனது முப்பத்திரண்டு பிரிவுகளையுங் கொண்டு எத்தியோப்பிய, ஆபிரிக்காவென்ற திசைகளில் வசிக்கப்போனான். இவன், பிதாவாற் சபிக்கப்பட்ட நிமித்தத்தால் இவன் பிள்ளைகள் காப்பிரியென்கிற கிருஷ்ண ஜாதிகளாகப் பிறந்து சக்கிலவம்சிகளுக்கு அடிமையானார்கள். யாப்பேத்தென்போன் தனது பதினாலு மரபுகளையுங் கொண்டு ஐரோப்பாவென்ற தீவின் வாசியாய்ப் போனான். அதினாலே ஐரோப்பா கண்டங்களிலுள்ள சக்கில சாதிகளெல்லாம் யாப்பேத்து வம்மிச ஜாதிகளென்று அறிவோமாக. இப்படியே ஐரோப்பா, ஆபிரிக்கா அமெரிக்கா ஆசியா என்கிற லோகத்தின் சதுர்க்கோடிகளிலும், பதினெட்டுக் கோணங்களிலும் நிறைந்த மனுஷரெல்லாம் நோவேயினாற் பலுகினவரென்று அறியவேண்டும். ஆனால் சகலமான பேர்களும் ஒரு பிதாவின் புத்திரர்களிருக்கச், சிலர் சக்கிலாங்கமுமாய்ச், சிலர் கிருஷ்ணாங்கமுமாய்ச், [illegible] முமாய்ப் பிறக்கிற காரணமேதெனில் [illegible] பூமிக் குணத்தினாலுஞ், சந்திர சூரிய கிரக[illegible] தலாலும் உண்டாவதென்று அறிக. [illegible]

சமீபமாய்ப்பாய்கிற நாடுகளில் அதன் காந்துகை யதிகமாய்ப் பட்டுச், சரீரங் கருகி யிருண்டவர்களாகிறார்கள். சூரியாயனத் தூரமா யிருக்கிற தேசங்களில், அதன் காந்துகை சரீரத்தில் மிகுதி படாததினால், வெள்ளை நிற முண்டா யிருக்கிறார்கள். இது வல்லாமல் தாய் தந்தையோர் நிறமும் அந்தந்த பூமியின் குணமுஞ் சென்மப் பிரகிருதி குணமுங் கூடுகிறதுண்டு. இந்த நிமித்தமாக ஐரோப்பா கண்டத்தில் சூரியன் தூரமுமாய், சாரிருக்கிற சத்திக்களைக்கு மூடினதுமா யிருக்கிறதினால், அந்தக் கரையிற் சனங்கள் வெள்ளை யங்கமுமாய் சந்திய சனங்கள் கறுப்பும் பொது நிறமுமாய்ப் பிறக்கிறார்களென் றறியலாம். இந்தப் பிரகாரமாக மனுஷர்கள் லக்ஷண விபரீதம், பாஷை விபரீதம், வாச விபரீத முதலான வித்தியாச மெல்லாம் பாவத்தினால் நிமித்திகரிக்கப்பட்டதென் றறிவது உசிதமாம்:

நோவேயின் யுகத்தின்

இரண்டாம் அதிகாரம்:

பாஷைபேதத்தால் வேதபேதங்களுண்டான வகை காண்பிக்கப்படும்.

மந்தையைவிட்டுப் பிரிந்த செம்மைகள் கண்டகண்ட திக்குகளாடிப் பல வனவாசங்களிலடைந்து மேய்ந்திருக்கலாம். வழித்துணையில்லாத கண்ணுனை முன்னுள்ளகாடு, கிடங்குகள் அறியாமல் இடறிவிழலாம். அப்படியே ஒருமந்தைபோல் ஓரிராச்சியத்திற் கூடியிருந்த சனங்கள் பாஷைபேதத்தாற் பிரிந்தபின்பு, உளறிப்போன ஆடுகள்போலப் பலதேசவாசங்களிற் குடியாய்ப்போய்த் தங்கள் பாஷையறிந்த குருவென்கிறவன்னில்லாததினால் ஞானவந்தகராய்த், தேவமகிமையும் பேய் மாய்கையும், பாவவிஷமும் புண்ணிய இரசமும், அறியாமற் பல பேய் வேதமதங்களில் விழலா

யினார். அது எதேனிற் காரணக்குருவில்லாததினால் தங்கள் புத்தியே தங்களுக்குக் குருவாய் மனதுக்கு ஒத்தவண்ணம் பலவேதங்களை யுண்டாக்கினதினால், சாதுவேதம், ஆகமசாஸ்திரம், பதினெண் புராணம் என்ற மொழிகள் பூலோகத்தில் நடமாடப்பட்டன. எப்படியென்றால்: கடியாரத்தின் சக்கரமாடுகிற சூத்திரந் தவறுகிறபோது மற்றச் சக்கரவாளங்களெல்லாம் தடாகூடமாய்ச் சிமிழ்ப்போகிறதுபோலச், சகல லோகமும் நடக்க ஆதிகாரணருமாய் சகிராம மாதிரிகையுமாயிருக்கிற சர்வேஸ்வரனுடைய சத்திய சுவரூப கிரமத்தை யறியாமற் பிசகிச், சித்திரத்தையுஞ் சித்திரக்காரனையும், குசக்கலத்தையுங், குலாலனையும் ஒருவனாய் மதிக்கிறதுபோல, உண்டாக்கப்பட்ட பொருள்களையும் உண்டாக்கினவனையும், ஒரு சுவாப சாயலா யுன்னி, ஒரு தேவனைப் பல தேவர்களாக்கக் கருதினார்கள். இப்படியே மரத்தின் வேரடி வேரைப் பாராமற் கொப்புக்கிளைக்காய் மரங்களை யென்னுகிறது போலச், சகல லோகத்துக்கும் நன்மையுண்டாக்கிக் கொடுக்கிற ஒரு மூலியான தேவனுண்டென்று பாராமற் பல உபகாரங்களுக்குப் பலதேவர்களை யுண்டாக்கிக் கொண்டார்கள். அது எந்தவிதமோவெனின்: முதலாவது, சோதிஷத்திலே தாஷ்டீகரானவர்கள், தங்கள் தியானமென்கிற நேத்திரத்தால் வானத்தை நோக்கித் தேவனிருக்கிற விடம் எங்கேயோவென்று விசாரித்து, வானமண்டலங்களிலே பிரகாச விராயுதாய்ப் பிரகாசிக்கிற சூரியனைக்கண்டு சூரிய பகவானே தேவனென்றார்கள். இன்னமும் இராத்திரி அந்தகாரத்திற் கண்ணொளிருக்கு ஒளியாகிப் பகல்போற் பிரகாசிக்கிற சந்திரனைக்கண்டு பகவதி தேவியென்றார்கள். இதுவல்லாமற் சங்கிராமங்களுக்குத் தாஷ்டீகம் கொடுக்கிற வல்லபனை செவ்வாய்க் கிரகத்தைப் படைக்குத்தம்பிரானென்றுஞ், சரீரத்துக்குச் சவுந்தரிய இலட்சணங்கொடுக்கிற சுக்கிரனை ரூபத் தம்பிரானென்றுஞ், சத்தி வல்லமையுடையனை வியாழத்தைச் சகலவல்லமை தேவனென்றும், இந்த வகையாக ஏழுகிரகங்களையும் உலகத்திற் சகல நல்வினை, தீவினை, பாக்கியம், நிர்ப்பாக்கியங்களைக் கொடுக்

கிற தேவாதிகளென்றும் அவைகளுக்குப் பூசைப்பலி நிருமித்து
ஆசரித்தார்கள். ஆனாலிப்படிப்பட்ட ஆசாரத்தினால் அந்தக்
கிரகங்களால் தாங்கள் நினைத்த பாக்கிய நிர்ப்பாக்கியங்களை ய
டைவார்களோ வென்று கேட்கில்: இந்தத் திருஷ்டாந்தரத்தினாற்
காணலாம். எப்படியென்றால்: ஒரு நாற்றில் எழு குளங்கள் நிறை
கிற இடத்தில், யாதொருத்தன் குளத்திலே தண்ணீர் வருகிற மதகுத்
துக்கண்ணைக் கல்லாலடைத்து வைத்துக் குளத்திற் குடத்தை நீட்
டினால் தண்ணீர் நிறையுமோ? எழுகுளமும் வற்றிச் சேறுஞ் சக
தியு மல்லாதே யொரு சிரங்கை தண்ணீருங்கிடைக்கமாட்டாதே.
அத்தன்மைபோல் எழு கிரகங்களுக்கும் பிரதாப வல்லமை கொ
டுக்கிற சர்வேஸ்வரனை யென்றாமல் அந்தக்கிரகங்களைத் தானே
தேவர்களாய் வணங்குகிறபோது, அப்படிப்பட்ட அக்கிரமப்பாவ
ஆசாரமென்கிற கல்லால் நன்மை யூற்றான சர்வேஸ்வரனுடைய
சித்தம் அடைபட்டுக் குளத்திற்சேறு சகதியென்கிற நன்மையழிவு
களைத் தவிர, ஆத்துமத் தெளிவொன்றுங் கிடைக்கமாட்டாதென்
று அறிவோமாக. இன்னமுஞ்சிலர் தேவர்களை யுண்டாக்கின நிமி
த்தமாவது: இராசாங்கத்திற்கீர்த்திபெற்றராசர்களும் மாயாசாலத்
திற் பெருத்த வித்தைமந்திர வாதிகளும், தபோதனத்திலதிகரித்த
யோகி ஆண்டிகளுமாகிய இவர்கள் பூலோகத்தில் மனுஷர் மனத்
தை மருட்டியிருந்ததினால், அப்படிப்பட்டவர்கள் இறந்தவுட
னே அவர்களிறந்துபோனார்களென்கிற வார்த்தை நடவாதபடிக்
குத் தெய்வீகமானார்களென்றும், சமாதியானார்களென்றும், பிரஸ்
தாபித்து அந்தப்பேருக்குப் பொன் வெள்ளியாற் பிரதிமைகளைச்
செய்து, ஆலயங்களைக்கட்டிப் பூசாரிகளை வைத்துப் பூசை நைவே
த்தியங்களைச் செய்யத் துவக்கினார்கள்.

பூசகருந் தங்களுக்கு அதனால் வருகிற ஆதாயங்கள் வர்த்திக்க
வும் செழிக்கவும் வேணுமென்று அப்படிப்பட்ட தேவாதிகளைக்கா
விய புராண பிரபந்தங்களால் வர்ணித்துக் கீர்த்திபெறப் பண்ணிச்
சமுத்திரத்திற் பாயெடுத்த ஓடம் காற்றுக்கோடுகிறதுபோல், அந்
தந்தத் தேவனுடைய நாமத்தையும் யோகத்தையும் கொண்

யாய் நடத்தப்பண்ணினார்கள். இப்படிப்பட்ட வினையை முந்தமுந்த
உண்டாக்கினது யாரோவெனில்: பாபிலோனகரத்திற் கோபுரத்
தை யுண்டாக்கின நெம்ரோத் என்ற சூரன் இறந்த காலத்தில்,
அவன் குமாரன். அவனை வேல்தேவனென்று பேர் சொல்லித்
தேவாலயத்தையும் பிரதிமையையும் உண்டாக்கி வணங்கப்பண்
ணினான். நோவே மரித்ததின் பின்பு, அவனைத் தேவாதிதேவனெ
ன்றும், அவன் பதிவிரதையை வெஸ்த்தேவி யென்றும் வணங்க
வும், அவன் குமாரரிற், சேம் ஆசியாவென்ற மேற்புறம் ஆண்டதி
னால் ஆகாச தேவனென்றும், காம் ஆபிரிக்கா வென்ற கீழ்ப்புறம்
ஆண்டதினால் நரகதேவனென்றும், யாப்பேத் கடலோரமான
ஐரோப்பாவென்ற தீவை யாண்டதினாற் சமுத்திர தேவனென்று
ம், இப்படியே ஞானமற்ற மனுஷர் அவர்களைத் தேவர்களென்று
ஆசரித்தார்கள். இதுபோல எஜிப்த்திராச்சியத்திலுஞ் சிரோபானி
யென்ற தளுட்டியன் ஒருவன், தன் குமாரனிறக்க அந்தத் துக்கத்
தை யாற்றமாட்டாமல் அவன்பேருக்குக் கோவில்களையும், விக்கிர
கங்களையும் பூசகரையும் உண்டாக்கிக், காவியங்களாற் குமாரனு
டைய குணங்களை வர்ணித்து ஆறுதல் தேடினான். அதைக் கண்டு
பூலோகத்திலே பேர்போன இராச பிரபு எவனாகிலும் இறந்தவுட
னே, அவன் பாரபக்ஷவாதிகள், அவனவனைத் தேவனென்று ஸ்தா
பித்துக் கோவில்களையுஞ், சிலைகளையும், பூசை நைவேத்தியங்களை
யும், நடத்தினதினால் அதே பழக்கமாய் முப்பத்து முக்கோடி தே
வர்களுடைய பேர் பிரபலித்து அதிகப்பட்டுக் கணக்குக்கு மேற்
பட்டன.

இந்தப் பிரகாரமாக, பூவாசிகள் தங்கள் பிரியத்திற்குப் பல
தேவர்களை யுண்டாக்கிச், சுயதேவனை யறியாமல் அக்கியான திமி
ரபடலத்தாற் பூலோக திக்கெல்லாம் வெகுவாய் இருள் மூடப்பட்
டிருக்கிறபோது, இருள்வாசிகளான பசாசுக்கள், தங்கள் [illegible]
சியத்திற்கு மனுஷ ராச்சியமுங் கிட்டி வருகிறதென்று [illegible]
து, வீறு கொண்டாடி இப்படிப்பட்ட குடிகளைக் [illegible]
டாமற் பத்திரமாய்க் காக்கவேணுமென்று அவர்கள் [illegible]

தேவர்களைத், தங்கள் உறவென்று கூறி, அவர்களுடைய ஆராதனைக்குத் தாங்கள் உரித்தாளியாய்க் கையேற்று, அவர்களால் கேட்கிப்பட்ட காரியங்களுக்கும், ஆபத்து விபத்துக்களுக்குந் தங்கள் மாய வல்லமையைக் காண்பித்துக் காயசித்தி, மாயாசித்தி அவுஷதங்களைப் பண்ணித் தங்கள்பேரில், மனுஷரை விசுவாச உறுதியாக்கிறார்கள். ஆனதினால் அற்பசுக வாழ்வுக் கிரையாயிருக்கிற மனுஷர் அப்படிப்பட்ட பக்தியின் உருசியை விடமாட்டாமல், தேன் சொற்கலத்தில் விழுகிற எறும்புகள் செத்துப்போகினும், விட்டுப் பிரிந்துபோகாததுபோல, மூடாத்துமாக்கள் அந்த விக்கிரக ஆராதனையை விடாமல் நடத்துகிறார்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட பத்திப் பிடிமானத்தோடு அனேகர் திரவியங்களைச் செலவழித்து அனேகமாய்ப் பிரயாசைப்படுகிறபோது, அதனு லவர்கள் ஆத்துமத்துக்கடுத்த யாதொரு பலனையும் மோக்ஷத்தி லடையமாட்டார்களோ? வென்று கேட்டில்: செண்பக மரத்தில் நாவையும், பலாமரத்திற் பலகையையுஞ் செழுக்கு நிலத்திலே நாட்டி, நாலுவருஷந் தண்ணீர் இறைக்கினும் அவைகளினின்று எக்காலத்திலாவது செண்பகப் புஷ்பம் புஷ்பித்து மணக்குமோ? அல்லது எந்தக் காலத்திலாவது பலாப்பழங்களை யநுபவிக்கலாமோ? ஒரு காலு மில்லையே. அப்படியே செத்திருக்க மனுஷருக்கும் மோக்ஷமில்லாத பசாசுகளுக்குந் தம்பிரானென்றும், தேவனென்றும் எத்தனை யாசார நமஸ்காரம், பத்தி பக்ஷப் பிரயாசம் பண்ணினும், அவர்கள் தங்களுக் கில்லாத நன்மையை மற்றவர்களுக்குங் கொடுக்கமாட்டாரென்று அறியக்கடவோம்.

இப்போது சொல்லப்பட்ட நிமித்தங்கள் தவிர, இன்னுந் தேவர்களை யுண்டாக்கின வேறு நிமித்தங்களுமுண்டோ வென்று கேட்கில்: இன்னமு முண்டு. என்னவெனில்: கல்தேய இராச்சியத்தோர் தங்களுக்கு அக்கினியால் ஆபத்து வராமல் தேயுதேவனென்றும், உரோமாபுரியார் சுர தோஷத்துக்கும் பயந்து சுர தேவனென்றுஞ், சிலர் பாம்பு விஷத்தாற் சாகாமல் நாக தேவனென்றும் வணங்கினார்கள். இதுவுமல்லாமல் அந்தந்த வியாபாரங்களுக்கு

ம்வொரு தேவனுங் குறித்துக், கோதுமையைச் சலப மாக்குகிறதற்கு அன்னதான தேவனென்றும், மூந்திரிகை மதாளிக்கிறதற்கு மதுபான தேவனென்றும், இத்தொகைப்பட்ட கோரணியான நாமங்களால், ஒருவன் பண்ணுகிற அப்பிரமாண வியாபாரங்களுக்கும் பிரமாணமற்ற தேவர்களையுண்டாக்கினார்கள். ஆனால் எல்லாத் தேவர்களுக்கும், பூசைப் பலிகள் கொடுக்கமாட்டாமல் ஒரு தேவனைப் பத்தியோ டநுசரித்தால் மறுதேவனைச் சேர்ந்தவர்கள் முனிகிறதைக் கண்டு, வெகு அலைச்சலாய்ப் பேதித்து, என் செய்வோம்? எல்லாத் தேவர்களுடைய கருணையையுங் காக்க எந்தருத்தியான விசாரங்களின் பல னெல்லாங் காணுதே. உன்ன சம்பத்தி யுற்பத்தி சகலமுஞ் செலவழித்து இரந்து குடிக்கலாகுமே. அதற்கு எதிரிலும் அடைமானம் தேடவேண்டாமோ? வென்று உரோமாபுரியா ரெல்லோரும் பிலிப்புனி யென்கிற இராயன் காலத்திலே முறைப்பட்டாகி, யாதொரு புத்தி விசாரிக்கத்தக்கதாக, அந்தந்த இராச்சியப்புரோகிதர் சமஸ்தருக்கும் மறுமாற்றிச் சபை கூடினதின்பின் கர்த்தர் பேசி, ஒரு தாசன் இரு நாயகருக்குத்தொண்டு செய்ய முடியாதபோது, பூலோக வஸ்துக் கணக்கில்ப் பேர் கொண்டிருக்கிற கணக்கற்ற தம்பிரான்களுக்கும் பணிவிடை செய்து எப்படி யாகும்? அவனவனுக் கடுக்கிற முனிவுகளைத் [illegible] பிரகிருதல்லாதே சிக்கிற வழி [illegible] சகல சன்மை புப்பாரங்களுங் கொடுக்கத்தக்க ஒரு [illegible]னையை மாத்திரம் அநுசரிக்கப் புத்தியுள்ளவர்களாக [illegible] சொல்லுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். அப்போது [illegible] வீர சத்தியில் வல்லவர், ஆயுத வல்லவர், மனோவல்லவர் முதலான பராக்கிரமவீரரா ரெல்லோரும் ஒருமுகமாய்ச் [illegible] சொன்ன பட்சமாவது:—வல்லமையிலும் உயர்ந்த பொருள் [illegible] வல்லமையாற் சத்துருக்களை உலோசுருவிக்கலாம், [illegible] களை ஆளலாம், கிரீட மகுடங்கள் பெறலாம், [illegible] தய மடைந்த ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமற் சேவிக்கிறோமாய் [illegible] தினால் வல்லமையைத் தம்பிரானும் ஸ்தாபித்து [illegible]

மென்று வல்லமை யுடையோர் தங்கள் பக்ஷஞ் சொன்னார்கள். ஆனால், இந்தப் பக்ஷத்துக்குப் பலவீனர் பிரசன்னமாய்ச்சொல்வது: பலமுள்ளவர்கள் அசட்டரை நிந்திக்கிறார்கள்; வசக்கேட்டரை மிதித்து உதைக்கிறார்கள்; அப்படிப்பட்ட தத்துவத்தை பாராட்டுதலுக்கு வல்லமைத் தேவன் கருணையல்லாமே எங்களுக்கு உதவியில்லை. ஆனதினால். வல்லமையைத் தேவனாக நாங்கள் கையேற்றுக்கொள்ளோமென்றார்கள். அதன்பின் ஐசுவரிய மிகுந்த வைபோக ஆஸ்திக்கார ரெல்லோருந் தங்கள் பக்ஷம் சொல்லுவது:—சம்பத்தினை விடப் பிரயோசனமுள்ளது ஒன்றுமில்லை; உடைமையால் துப்பற்றவர் மிடிமை தீரும்; சமஸ்தர் முலாக்கினியுந் தீரும்; பிரியமான செல்வ போக்கியமுங் கை சேரும்; ஆனதினாற் பணத்தையே தம்பிரானாய் ஸ்தாபிக்கிறது வெகு சுகமென்று சொன்னார்கள். அதற்குப் பணமில்லாதவர் பிரதிவாதித்துச் சொல்லுவது:—தனமுள்ளவர்கள். இன்னுந்தனத்துக்கு வாஞ்சைப்படுவதும், வியர்த்தகாரியங்களில் அநேகஞ் செலவழித்து மிஞ்சினதைப் புதைத்து வைப்பதும், ஏழை யெளியவனை யெட்டிப்பாராமல் அகங்கார பெருமை மிகுந்திருப்பது மாகிய இவையெல்லாம் பணம் பண்ணுவிக்கிறதினால் அப்படிப்பட்ட பணத் தம்பிரானை நாங்கள் வணங்கோமென்றார்கள். இப்படியே இரண்டு பட்சமுந் தள்ளப்பட்டதைக் கண்டு, கல்விசாஸ்திர, வித்தியாபாரக, பண்டித ரானோர் சொல்வது:—அவனவன் சொன்ன பட்சத்திலே நீங்கள் குறைகள் கண்டீர்கள். இப்போது நாங்கள் சொல்லுகிற ஆலோசனை ஒருவருக்குஞ் சம்மதியாதிருக்கமாட்டாது. அதேதெனில்; புத்திக்குப் பெரியது ஏதாகிலு முண்டோ? இல்லையே, புத்தியால் உலகமெல்லாம் ஆளலாம், எந்தெந்த விக்கினத்தையும் நீக்கலாம், எந்தெந்தப் பிரகாரமுஞ் சீவிக்கிற உபாயங்க ளறியலாம், வல்லமையாலுஞ் சம்பத்தியாலும் ஏலாத எவ்வித கருமத்தையும் புத்தியால் நிறைவேற்றலாம். ஆனதினால், கல்வியை எல்லாவற்றிற்கும் காரண தம்பிரானென்கிறதை ஒருத்தராலுந் தள்ள ஞாயமில்லை; இந்த தம்பிரானை வணங்குவோ மென்றார்கள். இந்தப் பக்ஷத்துக்கு

உண்மை யுடையோர், வல்லமை யுடையோர் சமஸ்தரும் பேதலியாமற் சம்மதித்த விடத்தில், மூட மனிதர்கள் மூடத்தனம் என்கிற தடியால் அந்தத் தேவ சிங்காசனத்தை யிடித்ததுபோல அப்படிப்பட்ட கல்வித் தம்பிரானுக்கு வினைய சூக்ஷமே மிகுதியுண்டு, அறியாதவர்களை யேய்க்கிறதுண்டு, அது எங்களைப்போலறியாத பாமரர்க்கு விரோதமானபடியால், எங்களை விட்டு அப்புறம் விலகவென்று வழிவிட்டார்கள். இந்தப் பிரகாரமாய் பெரியோர்கள் சொன்ன பக்ஷங்க ளெல்லாம் அரோசித்துக் குழம்பிக்கொண் டிருக்கிறபோது, ஏழைச் சனங்கள் எழும்பிச்சொன்ன முறைப்பாடாவது:—பலத்திலும், பணத்திலும், மதியிலுஞ், சமர்த்தரா யிருக்கிறவர்கள், தங்கள் பிரியத்துக்குத் தேவனைத் தேடினார்கள்; ஏழைச் சனங்களா யிருக்கிற எங்களுக்கு ஒரு தேவனுமில்லை; எங்கள் பக்ஷப் புத்தியைக் கேட்பவருமில்லை; ஆனால், எங்களுக்குத் தோற்றினதை யுரைக்க உத்தாரமாகில் எல்லாருக்குஞ் சந்தோஷமாகத்தக்க சகல நன்மையுங் கொடுக்கிற சாதாரண தேவனுடைய சுரூபத்தைக் காண்பிப்போ மென்று சொல்லி, ஒரு செங்கல்லிலே வெட்டி யிருந்த சுரூபத்தைக் காண்பித்தார்கள். அது எப்படி யென்றால்:—இரு கரங்கள் சிறகுபோல விரித்ததாய், மார்பிற் குத்துண்டதாய், வலப்பக்கத்திற் கொடுக்கிறோமென்றும், இடப்பக்கத்திற் காக்கிறோமென்றும், மார்பிற் பொறுக்கிறோமென்றுஞ், சுற்றிவர இரங்குகிறோ மென்றும், இந்த அக்ஷரங்க ளெழுதியிருந்தன. அது எது அர்த்தமோ? வெனில்: கொடுக்கிறோமென்கிறதினால், தம்முடைய திருவாக்குத் தப்பாதபடிக்கு இவ்வுலோக அவ்வுலோக நன்மைக் கொடைகளைப் பரித்தியாகம் பண்ணுகிறவரென்று சொல்லப்படும். காக்கிறோ மென்றதினால், உடனே அக்கினி யிடாமல் அவதிகாலமட்டும் பார்த்திருப்பவரென்று சொல்லப்படும். பொறுக்கிறோமென்றதினால், எம்மாத்திரம் பெருத்த குற்றங் குறைகள் ஆனாலும் பொறுத்தல் கொடுக்கிறவ ரென்றும், இரங்குகிறோமென்றதினால், எப்படிப்பட்ட துஷ்ட அரோகியரானும் கிருபை செய்கிறவ ரென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இப்படிப்பட்ட குணலக்ஷண முள்ள தேவனை பலத்தர், துர்ப்பலத்தர், ஞானியானர், அஞ்ஞானர், உள்ளவர், இல்லாதவர் அதிஷ்டர், கனிஷ்டராயிருக்கிற சமஸ்தருக்குஞ் சாதாரணமாய் ஒரு சித்தர் தயாபர முள்ளதைக் கண்டு, சிறியோர் பெரியோர் எல்லோரும் வெகு அக்கரிப்பாய்ச் சம்மதித்து, ஒரே மனவுறுதியோடு அப்படிப்பட்ட தேவனை வேணுமெனறு நமஸ்கரித்தார்கள். இவ்விதமாய் உரோமாபுரியார், அக்காலத்திற் சத்திய சுருபியான சர்வேஸ்வரனை யறியாமற் செங்கல்லிற் கண்ட சுருப இலக்ஷணத்தினால் அப்படிப்பட்ட குணமுள்ள தேவனை மெய்யான தேவனாய் வணங்கச் சம்மதித்தார்களே, அந்த மெய்யானதேவன் யாரென்று விசாரிக்கக்கடவோம். அது எப்படியென்றால்: கொடுப்போமென்ற வார்த்தைப்பாடு தப்பாமல், இவ்வுலோக அவ்வுலோக நன்மைகளைக் கொடுக்க வல்லவரா யிருக்கிறதும், இத்தனைப் பாவிகளையும் உடனே நரகத்திற் றள்ளாமல் பூலோகத்திலே காத்து வருகிறதும், அவனவன் அனுதினமுஞ் செய்கிற எண்ணமில்லாத பாவங்களைப் பொறுக்கிறதும், எப்படிப்பட்ட துஷ்ட துரோகங்களைச் செய்தவர்களானாலும் பொறுத்தல் கேட்கில் இரங்கிப் பொறுக்கிறதும், சமஸ்தரையுங் கரையேற்ற இரு கரங்களுஞ் சிலுவையி லறைந்து ஈட்டியால் விலாத் திறந்து பாடு பட்டதுமான இப்படிப்பட்ட நன்மைகளை யெல்லாங் காண்பித்தவர், தேவ மனுஷனாய் வந்த சேசுநாதரல்லாதே வேறொருவர் உண்டோ? இல்லையே; ஆனதினால் அந்தச் சுருபம், அவருடைய சாயலென் றறியலாம். இப்படியே சேசுநாதர் பூலோகத்தில் வருமுன்னே அவருடைய சாயலைக் கண்டு வணங்கினபோதே, அவர் பூலோகத்தில் வந்தபின் அவருடைய அற்புத வசனங்களையும், எண்ணமில்லாத ஆச்சரியங்களையும், சுகிர்தங்களையும் பார்த்தவர்கள், எத்தனை விசுவாசிகளா யிருப்பார்கள்? ஏகாந்த உறுதியானவர்களே; ஆனதினால், அவர் வருமுன் பிலினியூனி இராயன் காலத்தில் அஞ்ஞானத் தமிழ் வேதத்துக்கு மூலிகையா யிருந்த உரோமையர், கிறிஸ்துநாதர் மனுஷாவதாரமாக உலகத்தில் வந்ததின்பின், கொன்ஸ்

தந்தினுவென்ற இராயன் கண்ட காட்சியால், தமது அஞ்ஞானமார்க்க துஷ்ட மதானுஷ்டிப்பை விட்டுக், கிறிஸ்துநாதரின் மெய்த் தேவமார்க்கத்தை அநுசரித்து, அவனால் அவர்கள் சத்திய வேதத்துக்கு மூகாரியாக்கப் பட்டார்களென்று அறிவது உசிதமாம்.

நோவே யுகத்தின்
மூன்றும் அதிகாரம்.

வேத ஒருமையும் உண்மையுங் காண்பிக்கப்படும்.

ஓர் இராச்சியத்துக்கு நரபதியை யுண்டாக்கினவர்கள், அந்த நரபதியின் மகிமையைப் பிரதாபிக்க அரண்மனையும் உண்டாக்குகிறது உண்டே; அப்படியே பல தேவர்களைப் பேர் குறித்தழைத்தவர்கள், அவர்களுடைய ஆசார நமஸ்கார வழிப்பாடுகளை நடத்த பல வேத மதங்களையும் உண்டாக்கினார்கள். அதனாற் சதுர்வேதமும், சஷ்ட சாஸ்திரம், பதினெண்புராணம், உட்சமயம், புறச்சமயம் என்கிற இப்படிப்பட்ட மொழிகள் பூலோகத்தில் நடமாடப்பட்டன. ஆகையால், அப்படிப்பட்ட மொழிகள் பொய்யோ மெய்யோவென்று விசாரித்து அறியக்கடவோம். அது எப்படியெனில்: வேத மென்பது வேந்தன் விதித்த வாக்குநெறி யென்று சொல்லப்படும். சர்வத்துக்கும் ஒரு வேந்தனும் உடையவனுமா யிருக்கிறவர் ஒரே சர்வேஸ்வர னென்றால் அவருக்கு இருவாக்குண்டோ? இரு சித்தமுண்டோ? இருவாக் குண்டானால் அது பொய்ப்பல்லவோ? இரு சித்த முண்டானால் அது இரண்டகமும் வஞ்சகமும் அல்லவோ? பொன்னென்று ஒருத்தனுக்குச் சொன்னதை மண்ணென்று மற்றவனுக்குப் போதிப்பதும், தேவர்களாக [illegible] களென்று சிலருக்குச் சொன்னதை மற்றவர்களுக்குப் [illegible] ளாகத் தள்ளிச்சொல்வதும் இப்படிப்பட்ட வாக்குப் பிரமாணம் சர்வேஸ்வரனுடைய சத்திய சுவாபத்துக்குப் பொருந்[illegible] தினால், சர்வேஸ்வரன், சமஸ்தருக்கும் அதிவிர [illegible]

வேதாகம மல்லாதே பல சமயமுஞ் சாஸ்திரங்களும் இல்லையென் றறி
யவேண்டும். இந்த ஞாயத்தைத் தெளியாதவர்கள், உலகத்திற் கா
ணப்பட்ட சில திருஷ்டாந்தங்களால் தெளிவது அரோசகமாம்.
அது எப்படியென்றால்: ஒரிராச்சியத்திலே நடமாடுகிற பல சாதி
குல மனுஷர் ஒரிராச ஆஞ்ஞையை யநுசரிப்பதும், ஒரு கழுமரத்துக்
குப் பயப்படுவதும், ஒரிராச சமூகம் பெறுவது மல்லாதே, சாதி
குடி, பேதக் கணக்காய் வெவ்வேறே நீதிப் பிரபந்தங்க ளில்லை;
விவித சிறைச்சாலைக ளில்லை; விவித மூக தெரிசனைக ளில்லை, அப்
படியே சகல லோக ஆத்துமாக்களையும் ஒரே சர்வேஸ்வரன் ஆளு
கிற போதே, சமஸ்தரும் நடக்க ஒரு வேதநெறியும், ஆக்கினைப்பட
ஒரு நரக கதியும், வரிசைப்பட ஒரு பரகதியு மல்லாதே, அனேகபி
ல்லை யென்று அறிக. இதுவல்லாமல், ஒரு தாய் தந்தையின் பிள்ளை
களுக்குப் பலவீனங்களுண்டோ? ஒரு மனையில் வசிக்கிறவர்களுக்
குப் பல வளமை யுண்டோ? ஒரு சருவத்திற் பொங்குகிற அடிசி
லிற்பல ருசி யுண்டோ? ஒரு தாத்திற் கொண்ட பக்ஷணங்கள் ஜீரணி
க்க ஒரு ஜடராக்கினி யல்லாதே பல வக்கினி யுண்டோ? அது
இல்லையே. அப்படியே சமஸ்தருடைய சரீர ஜென்மத்துக்கும்
ஒரே பூமி தாயாம். ஆத்தும வொளிவுக்கு ஒரு பரஞ்சோதி தாதா
வாம். சமஸ்தரும் வசிக்கிற மனை ஒரு லோகமுஞ், சமஸ்தரும்
புசிக்கிற புசிப்பு ஒரு பூமி தானியமும், யாவரும் நடக்கிற வளர்
கிற பலம் ஒரு சாயற் சீவனும், அனைவரும் இருக்கிற செரிக்கிற
நிமித்தம் ஒரு மண்ணுமாமே. ஆனதினால், பற்பல பதார்த்தங்க
ளும் ஒருகரத்திலே கூடிய நல்ல பதார்த்தங்கள் சீவனுக்குப் பல
னாய், ஆகாதவைகள் மலமாய்த் தள்ளுண்டுபோகிறதுபோல, பல
வேத வாக்கியங்கள் உலகத்திலே நடந்தாலும், பின்னர் பேதமா
னதை வெறுத்துத் தள்ளிச், சர்வேஸ்வரனுடைய ஒரு வேத
ருசியா யிருக்கிறதை யாத்துமத்துக்கு ஒரு விசுவாச பலனுக்க
வேண்டுமென்பது ஞாயமாம். இந்த ஞாயம் அவனவன் மனத்திற்
சூரிய னுதித்ததுபோலப் பிரகாசித்து ஒரு வேதமும் ஒரு தேவ
னும் ஒரு குருவுமா யிருக்கிற வழிப்பாட்டை யநுசரிக்கவேண்டும்.

என்று அறிக. இந்தப் பிரகாரம் ஞாய [illegible] இல்லாமல் எவன் புத்தி
யுஞ் சோகரமாய்த் தெளிவாக இருக்கினுஞ், சோதியை மறைக்கச்
சில மேகங்கள் எழும்புகிறதுபோல, இந்த ஞாயத்துக்கு எதிராக
உண்டாகிற சில சந்தேகங்களை அறுக்கவேண்டி யிருக்கிறது. அது
என்னவென்றால்: முதலாஞ் சஞ்சல மறைவாவது: ஒரு பட்டணத்
துக்குப் போக அனேக அடிப்பாடுகள் உண்டு; ஒரில்லத்திற் பிர
வேசிக்க அனேக வாசல்க ளுண்டு; ஒரு சீவன் பிழைக்க அனேக
பதார்த்தங்க ளுண்டு; அப்படியே பரலோக கரை சேரவும், ஓ
ராத்துமம் சீவிக்கவும் வேதங்கள் அநேக முண்டாயிராதது ஏனெ
ன்று கேட்பதாம். இந்தச் சந்தேக மென்கிற மேகவிருளைத் தள்ளு
கிற வகையாவது:—ஒரு கிராமத்துக்குப் பல வழி யிருக்கினும்,
அந்த வழிச்சாரி யெல்லாம் ஒரு திக்கு நோக்கி நடக்கிறதல்லா
தே, பல திக்கு நோக்கி நடவாது. ஒரு கிராசத்துக்குப் பல வாச
லுங் கவாடங்களும் அந்த இல்லத்தின் மதிலோடேதானே யிசைத்
துக் கூடி யிருக்கிறதல்லாதே, பிரிந்திருக்கமாட்டா. ஒரு சீவன்
பிழைக்கிற பதார்த்தங்களெல்லாம் அந்தச் சரீரப் பிரகிருதிக்குப்
பொருந்தியதல்லாதே, விரோதமா யிருந்தாற் சீவன் பிழைக்க
மாட்டாது. ஆதலாற் பூலோகத்தில் நடக்கிற வேத மதங்களெல்
லாம், ஒரே சர்வேஸ்வரனை நோக்காமல், பல தேவாதிகள், ஈசுர
சுவாமியார், முனிவோர்களை யாசரித்து, ஒரு திருவாக்கை விசு
வசியாமல், பல விரோத வாக்கியங்களையும், ஆசார வழிப்பாடுகளை
யும் நடத்தி, யொன்றுக்கொன்று பேதலித்து விரோதித்திருக்கிற
போது, அவையெல்லாம் ஒரு மோக்ஷத்துக்குப் போகிற வழிக
ளென்றும், ஓராத்துமம் பிழைக்கிற பதார்த்தங்களென்றுஞ், சொ
ல்லப்போகா. அக்கினியுந் தண்ணீரும் ஒரு குணமென்றும், இரச
மும் விஷமும் ஒரு சுவாத்திய மென்றும், இடதும் வலதும் ஒரு
பாரிசமென்றும் உன்னி நடக்கிறதுபோல, அவையும் பெரிய அக்கி
யான தன்மையா யிருக்குமென்றறிய; இப்படிப்பட்ட ஞாயத்தைப்
பாராமல், எந்த வேதத்திலேயுங் கரை யேறலாமென்றும், ஒன்றை
யெடுத்தொன்றைப் பழிக்க ஞாய மில்லை யென்றுஞ், சொல்லுகிற

வர்கள்,எப்படிப்பட்டவர்களோ வெனில்: நல்ல உரொக்கத்தையுங்
கள்ளப் பணத்தையும் பாராமல், முடிந்துகொள்ளச் சொல்லுகிற
வர்கள் போலவும், நஞ்சைக் கலந்த பானியைத் தள்ளாமல் அநுப
விக்கச் சொல்லுகிறவர்கள் போலவுமாவாரென்று அறிவதேயாம்.

இரண்டாமறைவாவது: ஓர் இராயனாற் பலதேசங்களுக்கும்
அனுப்பப்பட்ட மந்திரி, மணியக்காரர்கள், அந்தந்தத் தேசத்துக்
கேற்க வேறுமுன்றமைகளைக் கட்டளைகளை நடப்பிக்கிறதுண்டே,
அப்படியே ஒரு சர்வேஸ்வரனுடைய மந்திரி, பிரதானிகளாயிருக்
கிற தேவாதிமுனிகள், வெவ்வேறே வேதங்களை நடப்பிக்கக் கூடா
ததுவேனென்று கேட்பதாம், ஓர் இராசாவின் பிரபு பிரதானிகள்,
எங்கெந்தத் தேசத்திற்போனாலும், எங்கெந்த முறைமைகளை நடப்
பிக்கினும், இராசாவின் கட்டளைக்கும் ஆணைக்கும் விரோத முறை
மையானதை ஒன்றும் உண்டாக்கமாட்டார்கள். இராசாவுக்கு
விரோதம் பண்ணுகிறவன் இராசமந்திரியுமல்ல. அவன் பண்ணு
கிறது புரளியல்லாதே ஊழியமுமல்ல. அப்படியே பூலோகத்திலே
வழங்கப்பட்ட பல மதங்கள், சர்வேஸ்வரனுடைய திருவாக்கை
விரோதிக்கிறனால், அவைகள் யாதொரு தேவ வேதமொழியுமல்ல.
அவைகளை நடப்பிக்கிறவர்கள் விரோதிகளல்லாதே முனிகளும்
குருக்களும் அல்லவென்று சொல்வது அதற்கு உத்தரவாம்.

மூன்றுமறைவாவது: எந்த வேதமானாலும் வேத அநுசாரிக
ளில் ஆகாதவர்கள் உண்டல்லாதே,வேதமாகாதுண்டோ வென்
று கேட்பதாம்: பணங் களவாணுகிறவனுக்கு மாத்திரங் கள்ளனெ
ன்று சொல்லுகிற தல்லவே,. சிலபணங்களிலேயும் உரொக்கங்
களிலேயுங் கள்ளப்பணமும் உரொக்கமுமுண்டு. அப்படியே கள்ள
வேதங்களுமுண்டு. மினுக்குகிறதெல்லாம் பொன்னல்ல, வெள்
ளையாயிருக்கிறதெல்லாம் வெள்ளியல்ல; அப்படியே பிரபந்தங்க
ளிற் கட்டப்பட்டதெல்லாம் வேத சத்தியங்களல்ல வென்றறிவ
தே அதற்கு ஞாயமாம்.

நாலாமறைவாவது:—வேதவகை யெப்படியென்றால்: வேத
த்தினாற் காரியமென்ன? நன்றி செய்கிறவன் நன்மைபெறுவான்;

அவநன்றிசெய்கிறவன் தீமையடைவானென்கிற இந்த ஒருநெறி
யறிந்து நடந்தாற் போதாதோ? வென்று கேட்பதாம். அதுவும் ஒரு
மேகவிருளென்றறிக. அது எப்படியெனில்: யாதொருத்தன் சந்
திர சூரிய பிரகாசமுந், தீபிகை வெளிச்சமுமில்லாமற் பொன்னும்
வெள்ளியுந் தெரிந்துகொள்ளுவானோ? மேடும் பள்ளமுங், கல்லும்
முள்ளும் அறிந்து நடப்பானோ? பொன்னென்று மண்ணைக்கட்டி
களை யள்ளியெடுக்க நேரிடும். வெளியென்று முட்செடியிலே
மோதியும், மேடென்று பள்ளக்கால்களிலே விழுந்துஞ்சாகிறதா
யிருக்கும். அப்படியே வேதவாக்கியமும், குரு உபதேசமுமில்லா
மல் நடந்தாற், சகிர்த அகிர்தவகை யறியாமற், பாவமென்று புண்
ணியத்தை விட்டெறிந்தும், புண்ணியமென்று பாவத்தைக் கையே
ற்றும் பரகதியேறுகிறதென்று நினைத்து நரகத்தில் விழவுமாயிரு
க்கும். ஆனதினால், அப்படிப்பட்ட அக்கியான விருளில் அழுந்தா
மல் மெய்யான வேதவெளிச்சத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டு
மென்று அறியக்கடவோம்.

இதிலே தெளியவேண்டிய விபரமாவது:—ஒருவேதத்தைக்
கைக்கொள்ளவேண்டியது ஞாயமென்றால், பூலோகத்தில் நடக்
கிற விபரீதவேத சமய ஆகமங்களில், இன்னவேதம் மெய்யென்று
தெரிந்துகொள்ளுகிறது எந்தவிதமோ? வென்று கேட்கின்: பூலோ
கத்திற் பொன்னைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறவன், அதனையுருக்கி
புடமிட்டு, நிறுத்துப் பொன் இன்னது என்பான். அப்படியே பூலோ
கத்தில் வழங்கப்பட்ட பல மதங்களையும் பத்தியாக ஆராய்ந்து புத்
தியினால் நிதானித்து. ஞாயத்தில் நிறுத்து அதன் உண்மையும் பொய்மையு
மறியலாம். அது எந்தவிதமோ? வெனில்: முதலாவது வேதத்தை
யுண்டாக்கினவனுடைய இலக்ஷணத்தையும், இரண்டாவது வாக்
கியங்களுடைய நேர்மையையும், மூன்றாவது அதிற் காணப்பட்ட
அடையாளங்களையும் பார்த்து மெய் பொய் யறியலாம். உண்டாக்
கினவனுடைய இலக்ஷணம் பார்க்கிறது எப்படியென்றால்: பூலோ
கத்தில் வழங்கப்பட்ட வேதங்களிலெல்லாஞ் சில பல தேவர்க
ளுடைய பேர்பட்டதாயுஞ், சில மனுஷருடையபேரும் அவர்க

சர்வேஸ்வரனுடைய பேருங்கொண்டதாயுமிருக்கும். பலதேவாதி
களுண்டாக்கின வேதமோ வென்றால்: அவர்கள் உண்மையான தே
வாதிகளல்லாததினால் அவர்களுடைய வேதமும் உண்மையல்ல.
மனுஷருளுண்டாக்கப்பட்ட மதமோ? வென்றால்: மனுஷனுடைய
புத்தி தப்புத் தவறுதலுக்கும் பொய்யான எய்ப்புக்கும் பாத்திர
மாயிருக்கிறதினால், அவனுரைத்த வேதமுந் தவறாத சத்தியமென்
று சொல்லப்போகாது. சர்வேஸ்வரன் மாத்திரம், தப்புத்தவறுத
லுக்கும், பொய்யான எய்ப்புக்கும் பொருந்தாத சத்திய சுவாபமா
யிருக்கிறதினால், அவரருளிச்செய்த வேதம் ஒருகாலுந் தவறமாட்
டாத ஆதிசத்தியவேதமென் றறியலாம். இந்த ஞாயத்தாற் புத்தர்
வேதம், மகமது வேதம், சிவன் விஷ்ணு, பிர்மா வேதம் இவை
முதலான வேதங்கள் மனுஷர்களா லுண்டாக்கப்பட்டதினால் அ
வைதவறாத வழியல்லவென்று கண்டுபிடிக்கக்கூடும். இரண்டாவ
து, வேத வாக்கியங்களுடைய நேர்மை பார்க்கிறது எப்படியென்
றால்: பூலோகத்தில் வழங்கப்பட்ட வேதங்களிற் சர்வேஸ்வரன்
அருளிப்பாடு பண்ணாத சிலவாக்கியங்களுண்டு: அவையாவன: ஒரு
மனுஷனுக்குப் பல பிறப்புண்டென்றும், ஒராத்துமத்துக்குப் பல
மோக்ஷ நரகமுண்டென்றும்; அந்தந்த லோகங்களிற்போய்ப்பிற
ந்து, ஆத்துமத்துக்குக் கதியாகச் சரீரசுக செல்வங்களெல்லாம்
அனுபவிக்கலாமென்றுஞ் சொல்லுகின்றனவாம். இந்த வாக்கிய
த்தைத் தங்கள் வேதத்தின் அஸ்திவாரம்போல நம்பி அதற்காக
வெகு பிரயாசப்பட்டுப் புண்ணியஞ்செய்கிறார்கள். ஆனால், அஸ்
திவாரம் அசைந்தால் மனையெல்லாம் விழுமாறுபோல, இந்தவாக்
கியந்தப்பினால் அந்த வேதத்தின சகல நம்பிக்கையுந் தவறுதலா
யிருக்குமென்பதினால், முதலாவது, இதில்மெய்யும் பொய்யும்
தெளியக்கடவோம். அது எப்படியென்றால்:—ஒரு மனுஷனுக்குப் ப
ல பிறப்புகளுண்டாயிருக்குமாகில், ஒருத்தன் முன்பு மிருகமாய்ப்
பிறந்து, மறுபடியும் மனுஷனாய்ப் பிறந்து, மீளவுந்தேவனாய்ப்பிற
க்கிறதாகவிருக்கும். இப்படியே பல சரீரங்களில் ஒராத்துமா திரி
கிறபோது சரீரபேதமல்லாதே யாத்துமபேதமொன்று மில்லா

நோவேயின் யுகம்.

மல், மனுஷனுந் தேவனும் மிருகம்போல் அஞ்ஞானியாய்த் திரிய
வும், மிருகந் தேவனைப்போல ஞானங்களை யூகிக்கவுங் காணலாயிரு
க்கும். இதுவுமல்லாமல், இப்போது பெரிய இராயனாயிருக்கிறவன்
முன் [illegible]யாயிருந்தானென்றும், மகா சாஸ்திரகுருவாயிருக்கிறவன்
முன் மாடு கழுதையாய் இருந்தானென்றுஞ் சொல்லலாயிருக்கும்.
இப்படியே, லோகத்திற் சுவாபக்கிரமங்கள் தப்பிப்போகிறதல்லா
மல் ஞாயக்கிரமமும் வெகு விரோதமாயிருக்கும். அது எப்படியெ
னில்: சரீரமும் ஆத்துமமுங் கூடிச்செய்த நன்மை தின்மைகளுக்கு
ஆத்துமமாத்திரம், பலன் பெற்றுச் சரீரம் வெறும்பலனாய்ப் போ
கின்றது ஞாயமோ? பாவஞ்செய்த சென்மத்தினுடலை, விட்டுப் பா
வஞ்செய்யாத மறுசென்ம சரீரத்துக்கு ஆக்கினைப் படுத்தவுஞ், சு
கிர்தத்தில் தெண்டித்து, அவயவங்களை யரோகித்துப் பிரயாசைப்
படாதசரீரஞ், செல்வஞ் சுகிக்கவும் நீதியோ? இப்படிப்பட்ட அவ
நீதி சர்வேஸ்வரனுக்குப் பொருந்தாததினால் இவ்வுலகத்திற் பாவ
புண்ணியஞ் செய்த சரீரந்தானே, அவ்வுலகத்திற் போய் ஆத்துமத்
தோடே கூடப் பலன் பெறுகிறதல்லாமல், அதைவிட்டு வேறே
சரீரசென்ம உற்பத்திகளுண்டென்று சொல்லுகிறது சுத்தப்பொய்
யான பிரகடனமென்றறியவேண்டும்.

இரண்டாவது:— அந்தந்தச் சுவர்க்கங்களிலே போகையில், ப
ஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகலியாணம், பஞ்சநாதமுதலான பஞ்சகாரியங்
களுக்கு இதமான சகல ஐஸ்வரிய போக்கியங்களும் ஆத்துமத்துக்
[illegible] கிடைக்குமென்கிறது மெய்யோ? வென்று கேட்டால்:
[illegible] ஆத்துமத்துக்கு மோக்ஷபலனாயிருக்கமாட்டாது. அது
எத்தன்மையாவெனில்: [illegible] தெரியுமோ? அதிற்
பொன் [illegible]மோ, இல்லையோ? அப்படியே ஆத்
துமம் [illegible] அனுபவிக்கவுஞ், செல்வங்களாற்கொழுத்
[illegible] மாட்டாததி
னவும், பொன் [illegible] அலங்காரமாகவு
[illegible] சரீரசுகம் ஆத்தும கதியல்லவென் றறியு
[illegible] அப்படிப்பட்ட
வேண்டும்.

இதுவல்லாமல், இத்தொகைப்பட்ட சுகம் மோக்ஷமென்றால், அமிர்தங்களை யனுபவித்து வயிற்றிற் செரித்து மலமாய்ப்போகிற காலத்திலும், அதையும் மோக்ஷமென்று கையேற்கலா யிருக்கும். பஞ்சகலியாண ரூபசரீரம், பஞ்சதுர்க்கந்தமாயழிந்து புழுத்துப் போகிற காலத்திலும், அதையும் மோக்ஷமென்று உச்சரிக்கலாயிருக்கும். தேவ ஸ்திரீகளோடு சஞ்சரிக்கிறது பெரிய மோக்ஷமென்கிறதினாலே, அந்த மோக அழுக்கையுங் கையெடுத்து வணங்கலாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட அருவருப்புக்களை யடையப், புண்ணியங்களைச் செய்யப் படிப்பிக்கிற வேதம், வேதவாக்கியமோ மூடாத்தும சுவரகியமோ? புத்திமானாயிருக்கிறவன் புத்தியாற் கண்டு பிடிக்கக்கடவான்.

மூன்றாவது:— காணப்பட்ட அடையாளங்களினால் தேவ வுண்மை கொண்டதெப்படி யென்றால்: சர்வேஸ்வரன் கொடுத்த மெய்யான வேதத்தையும், அவனவன் உண்டாக்கின வேதத்தையுங் கண்டு பிடிக்கத்தக்கதாக ஐந்து அடையாளங்களுண்டு. அவையாவன:— முதலாவது ஒரு நாட்டில், அநேகம் நடைகளுண்டாயிருக்கிறபோது, ஓர் இராசபட்டணத்தை நாடிப்போகிற பெரும்பாதையில், பலசாதி பல தேசத்தோருஞ் சிறியோரும் பெரியோரும் நடந்த காலடிகள் காணப்பட்டிருக்கும்; அந்தந்தக் கிராமத்துக்கும், விளாகத்துக்கும், உத்தியானத்துக்கும் போகிற தாரைகளில் அந்தந்த வூர்வாசிகளுக்கு நடந்த அடிலாஞ்சனமல்லாதே மற்றப்பேர்கள் நடந்தது மிகுதியாகக் காணப்படாது. இந்தமேரையாக உலகத்தில் வழங்கப்பட்ட வேதவழிகளை யூகிக்கலாம். அது எந்தக் கிரமமோ வெனில்.

முதலாம் அடையாளமாவது:— சோனகர் துலுக்கர் வேதத்தில், தமிழர் முதலான மற்றச் சாதிகள் மிகுதியாக நடக்கிறது காணமாட்டாததினால், அதனை யவர்கள் தங்களுக்குச்செய்த நடைவையென்று அறியலாம். தமிழ் வேதத்திலுஞ், சிங்களவேதத்திலும், அந்தந்தக் குலத்தோரல்லாமல், மற்றக் குலவினங்கள் மிகுதியாய் நடக்கவில்லை. ஆனதினால் அதையும் அவர்கள் தங் தங்

கிராமத்துக்குப் போகச்செய்த நடவையென்று அறியலாம். இந்த வேதம் என்றாலோ: க்ஷத்திரியர், பிராமணர், கோவியர், செட்டி, கோமுட்டி முதலான மேன்மக்களும், கீழ்மக்களுஞ் சிங்களர், தமிழ் சக்கிலி கிருஷ்ண அங்கமுள்ள சகல சாதி குலவினங்களுமுள்ள தேசராச்சியத்தின் மானிடரெல்லாரும், இந்த வேதத்திற் பேதமில்லாமல் நடக்கிறதினால், இது சமஸ்தருக்கும் பொதுவாக, எல்லாருடைய ஆத்துமங்களும் பரலோகத்திற் சேரச் சர்வேஸ்வரன் உண்டாக்கின இராசமார்க்கமென்று அறியவேண்டும்.

இரண்டாம் அடையாளமாவது:— இந்த வேதத்திற் காணப்பட்ட சேசுநாதருடைய கிருத்தியங்களும், வேறே யநேக விசேஷங்களும், அவர் பூலோகத்தில் வந்து செய்யு முன்னமே யெழுதப்பட்டிருக்க, அந்தப்பிரகாரமாக என்னவாகிலுந் தப்பாமற் சம்பவித்து நிறைவேறி வந்ததினால், இது சர்வேஸ்வரன் திருவுளம்பற்றின தேவவாக்கென்று சந்தேகமில்லாமற் காணப்படும்.

மூன்றாம் அடையாளமாவது:— இந்த வேதத்தைப் பூலோகத்திற் போதிப்பித்த கிறீஸ்துநாதரின் பன்னிரண்டு சீஷர்களும் ஓர் ஆயுதப்பெலனுஞ், சம்பத்திப்பெலனும், மனுஷாதாரமுமில்லாமல், யாதொரு கல்விசாஸ்திரமும் அறியாதவிருந்த ஏழைகளாயிருக்க, அவர்களுடைய வாக்குகளுக்கு மகா பேர்போன இராச பிரபுக்கள், திரவிய வஸ்தாதிபதிகள், பண்டித வித்தியாம்சிகள் முதலான சகல லோகசனங்களும் அடங்கி விசுவசித்ததினால், இது தேவவாக்கியத்தின் பலனென்று கண்டு பிடிக்கக் காரணமாயிருக்கும்.

நாலாம் அடையாளமாவது:— இந்த வேத உண்மைக்காக வேண்டி, அநேகங் கோடிசனங்கள் செல்வ சம்பத்துக்களையுந், தேசராச்சியங்களையும் விட்டுக், கொடிய ஆக்கினைகளை யநுபவித்துத் தங்கள் பிராணனையுங் கொடுத்து விசுவாசத்தை மாத்திரம் விடாமலிருந்ததினாலும், இந்த வேதமே யுண்மையென்பதற்குத் தக

கள் இரத்தத்தையே சாட்சியாகக் கொடுத்தார்கள் என்கிறதற்குச் சந்தேகமேயில்லை.

ஐந்தாம் அடையாளமாவது:—கிறீஸ்துநாதரின் வேதத்தை அனுசரிக்கிற மகாத்துமாக்கள், பிறவிக்குருடர், செவிடர், முடவர் முதலானவர்களின் வியாதிகளை அவுஷதமின்றிப் போக்கிச், செத்தவர்களையும் உயிர்ப்பித்து, மனுஷர் பலத்துக்கும் பசாசுபலத்துக்கும் அடங்காத அற்புதங்களைச்செய்ததினாலேயும், அவர்களுடைய பவித்திர தேகங்களும் இற்றைவரைக்கும் அழியாமற் பரிமளி[த்துக்கொண்டு] இருக்கிறதை அந்தந்தத் தேசங்களில் இன்னமுங் காணக்கூடியதா யிருக்கிறதினாலேயும், அவர்களுடைய ஆத்துமங்களுஞ் சரீரங்களுஞ் சர்வேஸ்வரனுக்கு வெகு பிரியமாயிருக்க இந்தவேதவழியே மோட்சகரை சேர்ந்தார்களென்கிறது சந்தேகமற்ற சித்தாந்த அடையாளமென்று அறியவேண்டும். இந்த அடையாளங்களை லாஞ்சினைகளாந் தமிழ், சோனகமுதலான பதினெட்டுச் சமய ஆகமங்களிலேயுங் காணமாட்டா. அது ஏனெனில்: அப்படிப்பட்ட வேதங்களைச் சகல சாதியாருங் கைக்கொள்ளாததுந் தவிர, அவற்றில் மேல்வருங் காரியங்கள் ஏற்கனவே யெழுதி நிறைவேறினது காணவில்லை. உலக பலமின்றியே அந்த வேதங்கள் வர்த்தித்ததுமில்லை. அந்த விசுவாசத்துக்காகத் தங்கள் பிராணனைச் செலவழித்தவர்களுமில்லை. இதுவல்லாமல், அவற்றில் பொய் மாய்கைச் சாகசங்களில்லாதே மெய்யான அற்புதங்கள் காணவுமில்லை. இப்படியே சொல்லப்பட்ட ஐந்து அடையாளங்களுங் கிறீஸ்து வேதத்திலல்லாது வேறு வேதங்களிலே காணாததினால், இதுவே மோக்ஷ இராச்சியத்தின் ஏக நடவை யென்று அவனவன் மனதில் ஐந்து தீபிகை கொளுத்தினதுபோல சகல மன இருளகற்றி விசுவசிக்கக் கடவான். இப்படியே பரம கடவுளான சர்வேஸ்வரன் எல்லாருக்கும் பொதுவாக இந்த வேதங் கொடுத்திருக்கிற விடத்தில் அந்த வழியாய் நடவாதவன் எத்தன்மையனோ வென்றால்: இராச பட்டணத்துக்குப் போக வெட்டித் திருத்தி யிருக்கிற பெரும் வெட்டியை விலகி, கானகக்காட்டில் நுழைந்து நாலுதிக்கிலும்

[illegible] பெற்று வளர்த்த தாயை பாசரியாமல், அலைந்து திரிகிறவனுவான். [illegible] கொடுத்தவளைத் தாயென்று [illegible] யாதொருதினம் [illegible] [illegible] காக்க [illegible]. [illegible] மார்த்தாண்ட [illegible] [illegible] வழிப்போக்கருக்கு [illegible] [illegible]. தனது இராச்சியத்தின் ஜய [illegible] [illegible] மதியாமல், சத்துராதி இராயனுடைய [illegible] கொள்ளுகிறவனுவான். இது தவிர, [illegible] இவையெல்லாம் பாராமற் தனது முன்னோர் முதியோர் நடந்த வழியை விட்டுப்போகாதென்கிறவன்; எப்படிப்பட்டவனோ வென்றால்: தாய் தந்தையோர்கள் துஷ்டரால் வல்லடிபட்டும், மிருகங்களாற் கடிபட்டும், பற்பலவிதமாயும் இறந்துபோன வழியாகவே, தானுஞ் சாகவேணுமென்று துணிகிறவனுமாய்த் தனது சகோதரர்கள் இரந்து உண்கிறதினாலே, தனக்கு வந்த வரிசைகளைக் கைவிட்டுப் பிக்ஷாடனம் பண்ணித் திரியவேணுமென்று சம்மதிக்கிறவனுமா யிருக்கிறான். ஆனபடியால், அப்படிப்பட்ட மூடத்தனமுள்ளவன், பூலோகத்திற் சகல சாஸ்திரக்கல்விகளைக் கற்றுத் திரவிய இராசிகளைத் தானமாய்க் கொடுக்கினும், கடினமாய் மவுன ஏகாந்த தபோதனம் பண்ணிப், பூலோக புகழ்ச்சிக்கு இலக்கா யிருக்கினும், இராச சங்கேதப் புரளியில் அகப்பட்டாற் கொலைக்குப் போகிறதுபோலச் சர்வாதியக்ஷ இராயனுக்குப் பிரார்த்தனைப் [illegible] சர்வேஸ்வரனுடைய வேதத்தைக் கைக்கொள்ளாமல் அரோசிக்கிறதினால், தான் செய்த சகல புண்ணிய தானங்கள் யமதூதருக்குக் கொள்ளையாய்ப், பரகதி சுதந்தரம் அனர்த்தமாய், அவியாத நரக அக்கினிச் சுவாலை காணியாட்சியா யடைந்து; சர்வ சதத அனந்த பரியந்த காலம் அதில் அமிழ்ந்தி யிருப்பானென்கிறது தப்பாத சத்தியமான தேவநீதியென்று அறிவோமாக. இப்படிப்பட்ட அனந்த இடர்களிற் றப்பத் தாற்பரிய முள்ளவன்; புத்தியையும் மனத்தையும் மறைத்து மயக்குகிற பிரபஞ்ச வாழ்வின் ஆசைப் படலங்களை யகற்றித், தன்னை யுண்டாக்கின வருமாய்ச்; ஜீவிப்பிக்கிற இரக்ஷிப்பிக்கிறவருமாயிருக்கிற ஓரே சர்வேஸ்வரனையும், அவருடைய ஓரே

வேத நெறியையும், ஒரு குருவையும், அறிந்து பரலோகத்திலே மோக்ஷ பரமானந்த நிறைந்த அவர் திருமுக தரிசனையைக் கண்டு, அநவரதகாலமும் நவநித்திய பாக்கியத்தை யடைவது உசிதமா மென்றறியக்கடவோம்.

மூன்றாம் யுகமாவது
அபிரகாமின் யுகம்.

இதில், அபிரகாம் பிறப்புத் துவக்கமாய் இஸ்ராயேல் சந்ததி எஜிப்த்திராச்சியத்தினின்று எடுபடுந்தனையும் நடந்த அதிபிதாக்களின் கிருத்திய விசேஷங்கள் தோற்றுவனவாம்.

முதலாம் அதிகாரம்.

அபிரகாம் உற்பத்தியும், அவர் தேவ வேதத்துக்கு அதிபிதாவாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட சுகிர்த பிரசாத வரலாறுங் காண்பிக்கப்படும்.

அம்பர அந்தரங்களிற் சுற்றிப் பறக்கிற பறவைகள், சுபலமாய்க் கனிந்த விளாகத்திற் கூடியிருக்கும்; சிவேறுபாயமாய் அங்கங்கே திரிகிற எறும்புகள், பாணிப்பாகு துளித்தகலத்திலே நிறைந்திருக்கும்; அப்படியே பாஷை பேதத்தாற் பல திக்குகளை நாடிப், பற்பல மதங்களின் வழியாய்த் திரிந்த மனுஷருக்கு ஒரு சுகிர்த வேத நெறியென்கிற இரசாயனத்தைக் காண்பித்து, மோக்ஷகரை சேரப் பண்ணவேணுமென்று சர்வேஸ்வரன் திருவுளமானார். ஆனதினால், ஆதியுகத்தில், மனுஷ உற்பத்திப் பலுகுதலுக்கு ஆதாமென்கிற ஆதித்தகப்பனை யுண்டாக்கினதுபோலவும், இரண்டாம் யுகத்தில், உலகம், மறுபடி வர்த்திப்பதற்கு நோவேயை அதிபிதாவாகத் தெரிந்துகொண்டது போலவும், மூன்றாம் யுகத்தில், தேவபத்தி யுலகத்திற் பிரபலிக்கத்தக்கதாக அபிரகாம் என்கிற சுகிர்தவாளியைச் சேஷ்ட பிதாவாகத் தெரிந்துகொண்டார். இப்படியே ஆதாமைத் தொடுத்துப் பத்தாவது தலைமுறையில் நோவேயன் பிறந்ததுபோல, நோவேயைத் தொடுத்துப் பத்தாந்தலை

முறையில் அபிரகாம் (அதாவது நோவேயால் சேமும், சேமால்
அற்பக்சாதும், அற்பக்சாதால் சலேலும், சலேலால் ஏபேரும்,
ஏபேரால்பாலேகும், பாலேகால் ரேயூவும், ரேயூவால் சாருகும்,
சாருகால் நாக்கோரும், நாக்கோரால் தாரேயும், தாரேயால் அபி
ரகாமும் பிறந்தார்கள்.) அபிரகாம், எந்தத் தேசக் கிராமத்திற் பிற
ந்தாரோ வெனில்: கல்தேய இராச்சியபதியான ஊரியென்கிற
கிராமத்திற் பிரசவமானார். அவருக்கு நாக்கோர் ஆரான் என்ற
இரு சகோதரரிருந்தார்கள். ஆரான் என்றவனுக்கு லோத்தென்
கிற ஒரு புத்திரனும், மெல்காயி, சாருயி யென்ற இரு புத்திரிக
ளுமுண்டாய் மெல்காயி யென்றவளை நக்கோர் கலியாணம் பண்
ணச், சாருயியென்ற ரூப சவுந்தரியமான குமாரத்தி, அபிரகாமென்
பவருக்கு விவாக சரணமாயினள். இப்படியே அபிரகாம், புத்திப்
பிரயோகத்திலுஞ், சுகிர்தகுணத்திலும் இவ்வுலோக அவ்வுலோக
வர்த்தமான வித்தியாங்கத்திலுஞ் சமர்த்துள்ள விவேகியாய்,
அக்கியான இருள்கொண்டிருந்த அந்தக் கல்தேய விராச்சிய சனங்
கள், ஒரே சர்வேஸ்வரனை யறிந்து யாராதிக்கும்படி ஞான உப
தேசத்தைப் போதித்துக்கொண்டிருந்தார். ஆனால், அந்த இராச்
சியத்தோர் மூடத்தனத்தால் அக்கினியைத் தம்பிரானென்று வண
ங்கி, அந்தத் துராசாரங்களைக் கைவிடாம லிருந்ததினாலும், இப்ப
டிப்பட்ட அக்கியானிகளோடு சஞ்சரிப்பதினாலும் அபிரகாமுடைய
சுகிர்தம் அக்கிரமமாய்ப் போகாதபடிக்குச் சர்வேஸ்வரன் அபிர
காமுக்குத் தோன்றி, நீ பிறந்த ஊர், உறவு, உற்றார், இவாசத்தை
விட்டுப் புறப்பட்டுக் கானானென்ற தேசவாசியாய்ப் போவாயென்
று கற்பித்தார். கானானென்ற தேசம், யூதருக்கு வாசமாய்ப் போ
னதன்பின் யூதேயவென்ற பேர் அடைந்தது. இந்த இராச்சியத்
தில், நமது நாயகனான சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் அபிரகாம் பரம்ப
ரை வழியாய் மனுஷனாகப் பிறந்து, அதிற் சகல வேதக்கிரம அற்பு
தங்களையுங் காண்பிக்கத் திருவுளமாயிருந்ததினால், அப்படிப்பட்ட
இராச்சியத்தை அபிரகாமுக்குக் காணியாட்சியாகக் கொடுக்கத்
திருவுளமாயினார். இதுவுமல்லாமல், அவருக்குத் தாம் பூசைகத்

திற், கொடுக்கப்போகிற பாக்கியங்களையும், அவர் மனுஷராற் புக
ழப்படுவதையும், சத்துராதிகளின் பேரில் அவர் அடையும் வெற்
றிகளையும், அவர் நிமித்தமாக மனுஷர் பெறப்போகிற ஆசீர்வாதங்
களையும், இன்னும் மற்ற அனேக காரியங்களையும் அருளிச்செய்தார்.
ஆனதினால், அபிரகாம் தமது பதிவிரதையான சாருயியையும், த
மயன் மகனான லோத்தென்றவனையுந், தாசி தாசர் முதலான
லான சம்பத்துக்களையும் உடன்கொண்டு, எழுபத்தைந்தாம் வய
திற் புறப்பட்டுக், கானான் தேசத்திற் போய்ச், சிக்கேம் என்கிற
பிரகாசமான ஸ்தலத்தில் வசித்தார். அப்போது சர்வேஸ்வரன்
அவருக்குக் காட்சி கொடுத்து, அந்த நாடு எல்லாவற்றையும் அவ
ருக்குத் தானே காணியாட்சியாகக் கொடுக்கிறதை யறிவித்தார்.
ஆனதினால், அபிரகாம் அவ்விடத்திற் பீடத்தை ஸ்தாபித்துச் சர்
வேஸ்வரனுக்குப் பூசை பண்ணினார். இந்தத்தேசத்தில் அபிரகாம்
வசிக்கிறபோது அந்த நாடு, மகா துர்பிக்ஷப்பட்டு ஓய்வனம் ஒறுத்
ததினால், எஜிப்து தேசத்திற் பரதேசியாய்ப் போகக் கருதினார்.
அப்போது அவருடைய பதிவிரதையிருந்த ரூப சவுந்தரிய முள்ள
வளானதினால், அவள் நிமித்தமாய் அந்த இராச்சியத்தோர் தமது
சிவனுக்கு வினயம் பண்ணக்கூடுமென் றறிந்து, அவளைத் தமது
பாரியென்று சொல்லாமல், தங்கை யென்று சொல்லச்சொன்னார்.
இப்படியே, அபிரகாம் தமது பாரியோடே எஜிப்து தேசத்திற்
பிரவேசித்த வுடனே தாம், உன்னின ஆசனே மெய்யாகவே சம்பவித்
திறதாயிற்று. அது எப்படி யெனில்: அந்த இராச்சியத்தோர் சாரு
யின் ரூபலாவண்ணியத்தைக் கண்டு எஜிப்திராயனுக்கு விண்ணப்
பஞ்செய்த விடத்தில், அவன் அந்தப்பெண்ணைத் தன் சமுகத்துக்
கழைப்பித்து அவளுடைய ரூப சோபனத்தின் பேரிற் பக்ஷத்தினால்
மனமூழ்கி, அவளைத் தன் வசத்தில் இராசேஸ்வரியாய்ச் சரணமா
க்கிக்கொள்ளக் கருதினான். ஆனால், சர்வேஸ்வரன் அபிரகாம் பே
ரிலுள்ள கருணை யதிகத்தால், அவருடைய பதிவிரதையின் விரத்
தந்துவத்துக்கு யாதொரு பழுதும் வாராதபடிக்கு, அந்த இராய
னை வெகு துன்பங்களாற் பீடித்தார். அதைக்கண்டு இப்படிப்

பட்ட துன்பம் தனக்கு வந்த நிமித்தம் எதென்று தனது சாஸ்திரிகளைக் கேட்ட விடத்தில், அவர்கள் அன்னிய ஸ்திரீயோடு விபசாரம் பண்ண உன்னின பாவத்தினால், பீடிக்கப்படுகிறாய் என்றதைக் கேட்டு அவன் உடனே அபிராகாமை யழைத்து, உன் ஸ்திரீயைத் தங்கையென்று சொல்லி, நம்மைத் தேவ முனிவுக்கு ஏதுவாக்குவானேன்? என்று முனிந்து அவர் பாரியை யவருக்குக் கையளித்தான். ஆனதினால் அபிராகாம் அந்தத்தேசத்தி லடைந்த தொண்டி, தொண்டர் புருவை முதலான சம்பத்துக்களை யெல்லாம் உடன்கொண்டு தமது நாட்டுக்குத் திரும்பினார்.

இந்த வகையாகச் சர்வேஸ்வரன், தமது அசிர்வாதிகளைத் துக்கமுஞ் சுகமுங் கொடுத்து நடப்பிக்கிறது அவருடைய அபிப்பிராய மென்றறியவேண்டும். இப்படியே அபிராகாம், அந்தச் சம்பத்தியைக் கொண்டு தமது தேசத்துக்குத் திரும்பித் தம்மோடு வந்த தமது தமயன் மகனையும், அனேக குடும்பாடுகளையும் கொண்டு வந்து, இருவரும் ஒருகிராமத்தில் வாசமாயிருக்கிறபோது, இருவருடைய புருவைகளும் ஒரு புற்காட்டில் மேய்கிற விடத்தில் அவைகளை மேய்ப்பிக்கிற கோனார்களுக்குள்ளே சண்டை வாதுகளுண்டாய் அப்படியே அந்தக் கோனார்கள் நித்தமும் பகைத்திருக்கிறதை அபிராகாம் அறிந்து, லோத்தை யழைத்துப் பந்துசனமாயிருக்கிற நமக்குள்ளே வாதுகளுண்டாயிருக்கிறது நியமமல்ல; இதோ உன் கண் முன்பாக நாடெல்லாமிருக்கின்றதே, எந்தத் திக்கில் வசிக்க மனதோ அந்தப் புறத்தில் வசிக்கலாம்; நீ வலது புறத்தி லிருக்கிறதானால், நான் இடதுபுறத்தி லிருப்பேனென்று சொன்னார்.

இப்படியே சமாதானத்தைப்பேசி அவர் வன்மிகளுக்குச் சாந்தசாதாரணமாகிற நியமத்தைப் படிப்பித்தார். இந்த வாக்கைக் கேட்டு லோத்தென்கிறவன், சந்தோஷித்துச் சொதோங் கொமோரா வென்கிற ஊர் பதிகள் தனதானிய செழிப்பானதினால், அந்த நாடுகளில் வசிக்கச் சம்மதியாய்த் தெரிந்து கொண்டான். ஆனதினால், அபிராகாம் தமக்குச் சர்வேஸ்வரன் கொடுத்த கானான் தேசத்திலே தானே வசிக்கத்தக்கதாக எபிரோனு வென்கிற கிராமத்

தில் மாம்பிரே என்ற தலத்தில் மனைவாசம் கட்டியிருந்தார். இந்தப்பிரகாரமாய் லோத்து பிரிந்து போனதின்பின் சர்வேஸ்வரன், அபிராகாமுக்கு அருளினதாவது: நீயிருக்கிற இடந் துவக்கமாய்த் தெற்கு வடக்கு கிழக்கு மேற்கு என்ற நாலு கோடியிலுங் கண் திறந்து பார்; கண்ணாலே காண்கிற இந்த நாடெல்லாம் உனக்கும், உன் வித்துக்களுக்கும் அளவாறு காணியாட்சியாக நன்கொடையாக்குவேன். பிருதிவியின் மணற்சமானமாக உன் வித்துக்களைப் பிரபலிக்கப் பண்ணுவேனாக. பூமியின் மணலெல்லாம் எண்ணக்கூடியதாயிருப்பினும், உன்னுற் பலுகுகிற வித்துக்களை எண்ணமுடியாது. நீ எழுந்திருந்து உனக்குக் கிடைத்த இராச்சியத்தின் தீர்க்கவிசாலஞ் சுற்றிப்பார்த்து நடமாடென்று அருளிச்செய்தார். இதன்பின், அபிராகாமானவர், தமக்குக் கிடைத்த இத்தனை நாடுதேசங்களின் சோபனத்தையும் அனுபவிக்க உரிமையுள்ள புத்திரரில்லாத குறையினால் வெகுவாய்ச் சேசித்திருக்கிறபோது. சர்வேஸ்வரன் அவரை யழைத்து, நீ அஞ்சாதே உனக்கு இரக்ஷை நாமே, அம்பரத்தை நோக்கிப்பார், அதிற் பிரகாசிக்கிற தாரகை கணங்களை யெண்ணலாமெனில் எண்ணிப்பார். அப்படியே உன் வித்துக்க ளதிகரிக்கப்படு மென்று திருவுளம்பற்றினார். இதுவுமன்றி, இப்படிப்பட்ட ஐஸ்வரியங்களை அவர் பெறத்தக்க பிரார்த்தனை வேண்டுமென்கிறதினாலும், தாம் விதிக்கப்போகிற தேவகற்பனைகளைச் செலுத்துவிக்க அவர் முகாமையா யிருக்கவேண்டு மென்கிறதினாலும் மறுபடியும் அவருக்கு அருளியதாவது:—நீ என் சன்னிதானத்தில் தவறாமல் நடந்து, சுகிர்த சமர்த்தனாகக் கடவாய்; சர்வவல்லபமுள்ள சர்வேஸ்வரன் நாமே; உன்னை மனுஷரிடத்தில் உயர்த்தி மகாசன சமூகங்களுக்கு நீ அதிபிதாவாய் இராச பிரபுக்கள் உனது புத்திரராயிருக்கப் பண்ணுவோம்; ஆகையால் நீ யென்னுடைய தாசனென்றதையும், உன் சந்ததி என் சேனைப் பிரசையென்றதையும், அதனால் உனக்குக் கானான் தேசம் நம்மாற் கொடுக்கப்பட்டதென்பதையும், பூவாசிகள் காணத்தக்கதாக நாம் உனக்கு விதிக்கிற வேதவாக்கியத்தைச் செலுத்துவாயாக. அதாவது:

உனக்கும் உன் குடும்பத்தின் புத்திரர்களுக்கும் இனிமேற் பிற
கப்போகிற சகல பரம்பரைகளுக்குஞ் சேதன ஆசாரத்தைப் பண்
ணுவதேயாம். இந்த வேதகற்பனையைக் கைக்கொள்ளாதவன் உன்
காணியாட்சிகளுக்கு உரித்தாளி யாகமாட்டானென்று திருவுளம்
பற்றினார். இவ்வித சேதனச்சடங்கு ஏதெனில், இக்காலத்தி
பெறுகிற பிரசாத ஸ்நானத்துக்கு அடையாளமாம்.

ஆனதினால், இக்காலத்திற் பிரசாத ஸ்நானம் பெறாதவன்
மோக்ஷ விராச்சியத்திற் சேரமாட்டாததுபோல அக்காலத்திற்
அந்தச் சேதனசாரம் பண்ணாதவன். [illegible] இராச்சியத்துக்குப்
புறத்திப்பட்டவனுக்க கற்பிக்கப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்
இப்படிப்பட்ட தேவவாக்குச் சம்மதத்தை அபிரகாம் கையேற்ற
தின் பின், சர்வேஸ்வரன், அவர்பேரில் வெகு கருணைப் பிரசன்ன
சித்தத்தைக் காண்பித்துச், சாருயென்ற அவருடைய பதிவிரதை
இசாக்கு என்ற பிள்ளையைப் பெறப்போகிறதை யறிவித்தார். இப்
படிப்பட்ட திருவுளப் பிரசன்னத்தைக் கேட்டவுடனே, அபிரகாம்
சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து சர்வேஸ்வரனை நமஸ்காரம் பண்ணினார்.
ஆனால் தாம் நூறுபிராயமுள்ள விருத்தாப்பியருமாய்த் தமது மனை
வி தொண்ணூறு வயதாளியுமா யிருக்கப் புத்திரசந்தானம் உண்டா
வது எப்படியோ வென்று மனந்தெளியாமல் இருக்கிறபோது, சர்
வேஸ்வரன், அவரைத்தெளிவிக்கத்தக்கதாக ஒரு காட்சியைக் கா
ண்பிக்கத் திருவுளமானார். அது எப்படியென்றால்: அபிரகாம் தேவ
வாக்குத்தவறாமல், தமது குடும்பத்தின் புத்திரர் சகலருக்குஞ் சேத
னச் சடங்கை நிறைவேற்றி மாம்பிரி என்ற விளாகத்தி லிருக்கிற
போது, தேவதூதர் மூன்றுபேர் இராச புத்திரரைப்போல, இந்தி
ராடையாபரணந்தொட்டு அதில் ஒருவன் தேவமகிமை பிரதாபி
த்தவனாய் அந்தலத்தில் வந்தார்கள். அபிரகாம், அவர்களைக் கண்
டவுடனே சாஷ்டாங்க நமஸ்காரமாய் அடிவணங்கி விண்ணப்பஞ்
செய்ததாவது: சுவாமி! தேவரீர் நடந்துவந்த இளைப்பால் இந்த மர
த்தி னிழலிற் சந்தாற்பனமாவீர்களாக; அடியேன் தண்ணீரைக்
கொண்டுவந்து திருப்பாதங்களைக் கழுவவும், அமுது சமைக்கவும்

அமைபாதக்கரவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். அதற்கு அவ
ர்கள்,கருணை காண்பித்ததைக்கண்டவுடனே, அபிரகாம், தமது நி
வாசத்துக்குப்போய்,இவ்விசேஷத்தைத் தமது மனையாளுக்கு அ
றிவித்துச்,சீக்கிரமாக அமுது சமைத்துக்கொண்டுவந்து, தண்ணீ
ரால் திருப்பாதங்களைச் சுத்திபண்ணிப் போசன வுபசாரம் பண்
ணினார். தேவதூதர், தாங்கள் கொண்ட மனுவேஷத்தை வேற்று
மையாய்க் காண்பியாதபடிக்கு, அவர் கொண்டுவந்த போசனத்
தைப் புசித்து வெகு கருணை காண்பித்து, உன் மனையாட்டி எங்
கே? யென்றுகேட்டார்கள்; அதற்கு அபிரகாம், அவள் மனையைக்
காத்திருக்கிறாளென்ற விடத்திலே. அந்தத் தேவதூதர்கள் மறுவ
ருஷம் நாங்கள் இந்நேரத்தில் இவ்விடத்தில் வருகையில், அவள்
பிள்ளை பெற்றிருப்பாளென்று அருளிச்செய்தார்கள்.

இப்படியே தேவதூதர் மூன்றுபேரும், அபிரகாமுடைய இல்
லத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச், சொதோங்கொமோரா வென்ற பட்
டணத்தின் திசையை நோக்கி நடக்கிறபோது. அபிரகாம் அவர்
களைப் பின் தொடர்ந்து செல்லவே, அவருக்கு இன்னமொரு தே
வ இரகசியத்தை யறிவித்தார்கள். அது ஏதெனில்: சொதோங்
கொமோராவென்ற பட்டணத்தோர்களுடைய பாவ மிகுந்து அ
வயசத்தம் பிரபலித்ததினால், அதற்கான தீர்வை யிடப்போகிறோ
மென்று சொல்லியதாம். இந்த மொழியை அபிரகாம் கேட்டுப்
பயந்து ஒல்கிப் பின்தொடர்ந்து, ஆண்டவர் அந்த நீதிஸ்வரரா
யிருக்கத் துஷ்டரோடு தர்மிஷ்டருஞ் சாகவிடலாமோ? அந்த நக
ரிகளிடையில் ஐம்பதுபேரளவு சுகிர்தவாளிகள் இருக்கில், அவர்க
ளைப்பற்றிப் பட்டணம் பொறுதி யடையாதோ? வென்று கேட்டவி
டத்தில், அந்தத் தேவதூதர்கள், அம்மாத்திரஞ் சனஞ் சுகிர்தத்
தோடு நிற்கிறதைக் கண்டால், அவர்களுக்காக அப்பட்டணத்
தின் அழிவை விலக்குவோ மென்று திருவுளம் பற்றினார்கள்.
அப்போது, அபிரகாம் மறுபடியும் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு
அடியேன் தூசுக்கும், நீறுக்குஞ் சமானமானவனானாலுந் துவக்
கின வசனத்தை யின்னமுங் கேட்பேனென்று சொல்லி அந்த

நகரிகளில் நாற்பத்தைந்துபேர்மட்டும் நெறியோரானால், அவர்களுக்காகப் பொறுக்கப்படாதோ? வென்று கேட்க, அவ்வளவு உண்டாயிருப்பினும் பொறுதி யுண்டாமென்று தேவதூதர்கள் அருளிச்செய்தார்கள். அதன்பின், அபிரகாம் மீண்டும் அந்தக் கணக்கைக் குறைத்துக் குறைத்துக் கேட்டு, ஈற்றிற் பத்துப்பேர் மாத்திரம் அந்த இராச்சியங்களிற் புண்ணியாத்துமாக்களானால், தேவரீருடைய கருணை யெப்படியோ? வென்று கேட்டவிடத்தில், அம்மாத்திரஞ் சனமாகிலுஞ் சுகிர்த சனமானால், அவர்களுக்காக அந்த நகரிகளை யழிக்கமாட்டோமென்று தூதர்கள் மறுமொழி கூறினார்கள். இந்த மொழியை அபிரகாம் கேட்ட மாத்திரத்தில் தமது மன்றாட்டை முடித்தார். அதுவெதெனில்: அந்தப் பட்டணத்தில் இருக்கும் தமது தமையன் மகனாகிய லோத்தினுடைய குடும்பத்துக்குள்ளே அவ்வளவு தேவபத்தியர் உண்டாமென்று உன்னி, அவர்களைப் பற்றி யந்தப்பட்டணங்கள் ஈடேறுமென்று நினைந்ததாம். ஆனால், இவ்வளவு சனமுந் தேவபத்தியாய் நடக்கிறவர்களைக் காணாமல், நாடெல்லாம் மோக துர்க்கந்தத்தி லழுந்தி யிருக்கிறதினால், அதற்கான ஆக்கினையாக நெருப்பாலெரித்துப்போடத் தேவதீர்வையாயிற்று. அது எப்படி யென்றால்: தேவதூதர் இருவர் அந்த நகரியிற் பிரவேசித்துலோத்தையும், அவன் பாரியையும், இரண்டு புத்திரிகளையும், நகரியினின்று புறப்படுத்தி, வழியிற் பின்னோக்காமற் போகக் கற்பிக்க, அவர்கள் அப்பாற் போனதன்பின் ஆகாசம் வெகுவாய்க் கர்ச்சித்துப் பாவிகள் பேரிலே நெருப்புக் கட்டிகளை யெறிகிற தன்மையாகச் சொதோம்கொமோரா வென்ற பட்டணங்களிலேயும், அவற்றின் சுற்றுக் கிராமச் சீமைகளிலேயுங், கந்தக புகையோடுங்கூடிய அக்கினித் தாரைகள் வருஷிக்கத் துவக்கின. அப்போது அடுத்த காடு செடிகள் பற்றி, விளாக வுத்தியானங்களு மெரிந்து வருகிறதைக்கண்டு, இதோ நெருப்பு, அதோ நெருப்பென்று அபயமிட்டு, அவனவனுடைய மந்தையான அசமிருகஞ் சகலமும் வெந்து தன்னி லவிந்துபோசனப்பிரியத்துக் குதவாமற் போகிறதினால் பரதவித்து; ஐயையோ வென்று

சொல்லத், தன் தன்மாடமாளிகை பண்டகசாலைகளும், அவற்றில் வைக்கப்பட்ட அரிதான வஸ்துக்களும் நீறாய்ப்போகிறதைக் கண்டு, சகலத்திலும் ஆசைவிட்டுவிடச், சீவன்மாத்திரமானாலுந் தப்ப விடங்கிடையாமல், நெருப்புபற்றிய மரப்பொந்து போரைகளில், எறும்புகள் அங்கங்கே வீணாட்டமாயோடி யாடிவேகிறதுபோலச், சமஸ்தரையும் நெருப்புப் பின்தொடர்ந்து பிடித்து நீறாக்கியதால், எழும்பின அக்கினிச் சுவாலையும், புகையும், நாற்றமுந், தலையோடு வெடிக்கிற சத்தங்களுந், தூரதேசத்தோருக்குத் தோற்றிப். பயங்கரத்தால் அவரவர்கள் கிராமங்களை விட்டு அப்பாற் போனார்கள். இவையல்லாமல், லோத்தினுடைய குடும்பம் புறப்பட்டுப்போகிற வழியிலே, திரும்பிப் பாராதேயுங்க ளென்று தேவதூதர்கள் இட்ட கற்பனையை, அவன் பாரி தவிர்த்து உள்வாஞ்சையால் திரும்பிப் பார்த்தபோது அவ்விடத்திலே நின்றநிலையாய்ச் செத்து, உப்புப் பிரேதமாக்கப்பட்டாள். இப்படிப்பட்ட கோரமான ஆக்கினைகள் சொதோம் கொமோராவென்ற நகரிக்கு வந்தது. எந்தப்பாவ நிமித்தமோ வெனில்: பசாசு விக்கிரக ஆராதனையுந், துர்ச்சனமோக போக மென்கிற பாவமும் விசேஷமாய்ப் பிரபலித்ததினால் அந்த விறகுக்கு இந்தத் தேவமுனிவாகிய அக்கினி பற்றின தென்று, அறியலாம். ஆனால் இவையெல்லாங் கண்டு காமாதுரர்கள், தங்களுடைய மோகலீலை துர்ச்சனங்களை யகற்றிப் பயந்து நடக்கக்கடவார்கள். அபிரகாமானவர், இந்தப் பட்டணங்கள் அழிந்ததின் பின், இப்படிப்பட்ட துஷ்டசீமைகளுக்குச் சமீபவாசந் தமது கிருத்தியத்திற்கு ஏற்றதல்லவென்று, தமது குடும்பத்தோடு தேசாந்தரியாய்ப் புறப்பட்டு ஜெறாராவென்ற சீமையிற் சேர்ந்தார். அவ்விடத்தில், அபிமெலேக்கென்ற இறைவன் சாறாயின் ரூபலாவணியத்தைக் கேட்டு அபிரகாமின் தங்கையென்றறிந்து தன்வசமாக்கிக்கொண்டதினாற், சர்வேசுரன் அவனுக்கு அந்த இரவிலே சொப்பனத்தில் தோன்றி, அன்னிய ஸ்திரீயை விடாதிருக்கிற், சாவை அடைவாயென்று மொழிந்ததைக் கேட்டுப் பயந்து, அபிரகாமை யழைப்பித்து அவருடைய ஸ்திரீயைக் கையளித்ததல்லாமல்

கோ, புருவை, தொண்டி, தொண்டர் முதலான சம்பத்துக்[illegible]க
யுந் தியாகமாகக் கொடுத்துத் தன்னுடைய தேசத்திற் சந்தோ[illegible]வு
மான கிராமத்தில் வசிக்கவும் உத்தாரங் கொடுத்தான். அதன்பி[illegible]
சர்வேஸ்வரன், அபிரகாமுக்குக் கொடுத்த வாக்குப் பிரகாரமா[illegible]
அவருடைய பாரி சாருயி கர்ப்பந்தரித்துக் குறித்த அவதியிலே[illegible]
குமாரனைப் பெற்ருள். பிறந்த எட்டாநாள் தேவ கட்டளையின்பபடி
யே அவனுக்குச் சேதனசாரம் பண்ணி, இசாக்கென்ற நாமத்தைத்
தரித்தார்கள். இசாக்குப் பருவமானபோது சர்வேஸ்வரன், அபிர
காமுடைய விசுவாச வுறுதியைச் சோதிக்கத்தக்கதாக நீ உன் கு
மாரனை நமக்குப் பலி கொடுப்பாயாக வென்று கற்பித்தார். அது
ஏனெனில், அந்தக் குமாரன் முகாந்தரமாக அபிரகாம் சந்ததி மண
லுக்குச் சமானமாகப் பலுகி அதில் இராசப்பிரபுக்கள் பிறப்பார்க
ளென் றருளினதினுல், அந்தக் குமாரனைப் பலியிட்டாற் சொன்ன
ஐஸ்வரியமெல்லாம் இழந்து போவேனென்று சஞ்சலப்படுகிரு
ஞே? வென்று அவன் மனத்திராணியை யுலகத்துக்குத் தெளி
விக்கத்தக்கதாக அப்படியே கற்பித்தாரென் றறியவேண்டும். ஆ
ஞல், அபிரகாம் சுய தேவ பக்தி விசுவாசத்தால் வச்சிரத் தூண்
போல உறுதியா யிருந்ததினுல், அந்தத் தேவ கற்பனைக்குச் சற்றும்
மனம் பேதலியாமல் அன்று இராத்திரியிற்ருனே தன் பாரிக்கு
அறிவியாமற் கர்த்தப வாகனஞ் சோடித்துப் பிள்ளையையும், இர
ண்டு தாசரையும் அழைத்துக்கொண்டு, தேவ தரிசனமென்ற பெ
யர் பெற்ற தேசத்துக்கு மூன்றுநாட் பயணம் போய்ச், சர்வேஸ்
வரனுற் காண்பிக்கப்பட்ட மலையண்டையிலே சென்ருர். அவ்வி
டத்தில் தாசர்களையும், வேசரியையும் நிற்கச்செய்து, புத்திரனு
டைய தோளில் விறகுகட்டையுந் தம்முடைய கையில் வாளையும்
நெருப்பையுங் கொண்டு மலைமேல் ஏறினுர்கள். இந்த மலை யாதெ
னில்: இறிஸ்துநாதர் சிலுவையில் மரித்த கபாலமலையென்று சொ
ல்லப்படும். அப்படியே சேசுநாதர் நமது பாவத்துக்குப் பூசைப்பலி
யாகச் சிலுவையைப் புஜத்திற் சுமந்துகொண்டு போனதுபோல
இசாக்குந் தன் தோளின்மேல் விறகுகட்டைச் சுமந்துகொண்டு

மலைமேல் ஏறியதால், அந்த ரூப அடையாளங் காண்பிக்கப்பட்டதெ
ன்று அறிவோமாக. இப்படியே இரண்டு பேரும் போகச்சே இசா
க்கு, தன் பிதாவைப் பார்த்து, நெருப்பும் விறகும் இருக்கிறதே அ
தற்குப் பலியிடும் பதார்த்தமெங்கே? யென்று தாழ்மையாய் விண்
ணப்பம் பண்ணின விடத்தில் அது சர்வேஸ்வரனுல் எய்தலாகு
மென்று பிதாசொன்னுர். அப்படியே பர்வத சிகரத்தில் சென்றவுட
னே அபிரகாம் பீடத்தை ஸ்தாபித்துப் புத்திரனுடையமுகத்தைப்
பார்த்து, மகனே! நீதான் பலியாகச் சர்வேஸ்வரனுடைய கட்டளை
யென்று சொல்லி, நன்மனத்தோ டிருக்கத் தேற்றரவு பண்ணி,
அதற்குப் பயப்படாதபடிக்கு அவன் கரங்களையுங் கண்களையுங்
கட்டி, யாசனத்தின்மேற் சயனிப்பித்துப், பட்டயத்தை வீசக் கை
யோங்கின க்ஷணத்திலே தேவதூதன் இறங்கி, அபிரகாமே! அபிர

காமே! குழந்தையின்மே
ற் கைநீட்டாதே; நீ [illegible]ன்
பிள்ளையைப்பாராமல் சர்
வேஸ்வரன் பேரில் [illegible]
பத்தியா யிருக்கிறதை[illegible]
கண்டே னென்று [illegible]
தார். அக்ஷேரமே தமக்குப்
பின்ருல் மூட் செடியிற்
சொருகியிருக்கிற செம்ம
றியைக்கண்டு, அதை யெ
டுப்பலிகொடுத்தார். அ
ப்போது, தேவனிடமாய்
வந்தசர துதன், மறுபடி [illegible]
யும் அபிரகாமை அழைத்துப் பட்சத்தோடு: நீ இப்படிப்பட்ட [illegible]
த்தியத்தைச் செலுத்தினதினுலும், நமக்காக உனது ஒரே பிள்[illegible]
ளையைக் காக்க நினையாததினுலும், உன்னை பாசீர்வதித்து, உன் [illegible]
தானது, தாரகைகளுக்கு ஒப்பாகவுங், கடல் மணலுக்கு [illegible]
யாகவும் பிருவிப்பேறுக. இதுவுமல்லாமல் அதன் சத்துராதிகள்

அதன் கைவசமாகிச் சகல பூவாசிகளும் அந்த வித்தால் ஆசீர்வாதம் பெறலா யிருக்கு மென்றுந் திருவுளம் பற்றினார். இந்தப் பிரகாரமாக அபிரகாம் தேவ கற்பனையை நிறைவேற்றினதின் பின்; தமது குமாரன் இசாக்கோடும், தாசரோடும் பெற்சபே மென்ற கிராமத்தில் வந்திருந்தார். அவ்விடத்தில் தமது பதிவிரதையாகிய சாறாயி நூற்றிருபத்தேழு வயதாய்ப் பிராண வியோகமாயினாள். அவள் சரீரங் கானானென்ற தேசத்திலே எபிரோனென்ற ஸ்தலத்திற் பூமிதான மாக்கப்பட்டது. அதன்பின், அபிரகாமானவர் வெகு வயோ விருத்தனாய், இசாக்கென்ற புத்திரனுக்குக் கானான் தேச ஸ்திரீகளில் மண முடியாமல், தமது பிறவி நாடாகிய மெசொப்பொத்தாமியா என்ற ஊரில் தம்முறவினர்க்குள்ளாக விவாகம் பண்ண ஒரு பெண்ணைத் தேடிவரும்படி நம்பிக்கையுள்ள எலியசே ரென்னுந் தமது தாசனிடத்திற் சத்தியப் பிரமாணம் வாங்கி யனுப்ப, அவனும் அந்தப்படி கொண்டுவந்த பெண்ணைத் தமது மகனுக்கு விவாக முடித்துத், தாம் நூற்றெழுபத்தைந்து வயதாளியாய்த் தேவ வேத விசுவாசிகளுக்குச் சிரேஷ்ட பிதாவாய் பேர் புகழ்ப்பட்டுச், சுகிர்தம் நிறைந்த தமது வாழ்நாட்களை முடித்துப் பரலோகஞ் சேர்ந்தார். அவருடைய சரீரம் தமது பதிவிரதையை யடக்கின எபிரோ னென்ற விளாகத்திற்றானே பூச்சியமாய்ப் பூமிதான மாக்கப்பட்டதென் றறிவது உசிதமாம்.

அபிரகாமின் யுகம்

இரண்டாம் அதிகாரம்.

இசாக்கு, யாக்கோப்பென்ற அதி பிதாக்க ளொழுகிய சுகிர்த பிரசாத வரலாறு காண்பிக்கப்படும்.

சர்வலோக பதார்த்தங்களுக்குஞ் சரணாதாரமா யிருக்கிற அசையாத பூமியும் அசையப்பெறும். வான ஸ்தலங்களில் மாறுத ஒளிவாய்ப் பிரதாபிக்கிற சந்திர சூரியப் பிரகாசமும் அப்பிரகாசமாம். அதிக நெறி பொருந்திய நரபதிகளுடைய தவறுத நிருபமுந் தவறுதலடையும். ஆயினுஞ் சத்தியசுவாபமும், அமலசீவியமும், நிர்மல சித்தமுமாயிருக்கிற சர்வேஸ்வரனுடைய திருவாக்கு ஒருகாலும் இருவாக்காய்ப் பேதலிக்கமாட்டாது. ஆனதினால், வேத விசுவாசிகளுக்கு அதிபிதாவான அபிரகாமுக்குச் சர்வேஸ்வரன் கொடுத்த வாக்குப் பிரசாதந் தவறாமல், அவருடைய வர்க்கம் வர்த்திக்கச் சித்த மனுகூலமானதினால், ஒரு வித்தால் அப்பிரமாண விதைகள் பலகரிக்குமாப்போல இசாக்கென்ற அவருடைய ஒரு புத்திரனால் மணலுக்குச் சமானமாய்ச் சனங்கள் வர்த்திக்கப் பண்ணினார். அது எந்தன்மையோ வென்றால்: அபிரகாம் இசாக்குக்குத் தமது சுற்றத்தார்க்குள்ளாக விவாக முடிக்கத் தமது நம்பிக்கையுள்ள தாசனுக் கறிவித்தாரே. அந்தக் கட்டளைப் பிரகாரம் அபிரகாமின் பரிசாரகன், அவர் மந்தையிற் பத்து ஒட்டகங்களையும், பொன் பணதி பூஷண முதலான அபரூப வஸ்துக்களையுங் கொண்டு, மெசொப்பொத்தாமியா என்றதேசத்தில். அபிரகாமின் சகோதரனான நக்கோர் வசிக்கும் கிராமத்திற் சேர்ந்தான். அப்போது, அவ்விடத்திற் குமரிகள் தண்ணீ ரள்ளவருகிற கிணற்றண்டையிற் போயிருந்து, அந்தக் கன்னிகைகளில், தன் ரூபகனுக்கு வாழத்தக்க ஒரு கன்னிகையைக் காண்பிக்கவேணுமென்று சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்து, அதன் அடையாளம் அறியும்படி, நான்

தண்ணீரைக் கேட்க, எனக்கும் என் ஒட்டகங்களுக்கும் தண்
ணீ ரள்ளிக்கொடுப்பே னென்று சொல்லுகிறவள்தான் என்னுய
கனுக்கு வாழத்தக்க மனையாட்டி யென்ற குறிப்பையுங் காண்பிக்
கவேணுமென்று மன்றாடினான். இப்படியே மன்றாடி முடிய, இதோ
இரெபெக்கா ளென்ற ரூப சவுந்தரியமான கன்னியாஸ்திரீ, குடத்
தில் தண்ணீர் அள்ளிக்கொண்டு போகிறதைக் கண்டு, எனக்குக்
குடிக்கத் தண்ணீர் தா வென்று கேட்டவிடத்தில், அவள் உனக்
கும் உன் ஒட்டகங்களுக்குந் தருவேனென்று விரைவாய்க்
குடத்திலிருந்த தண்ணீரையுங் கொடுத்து, இன்னமுங் கிணற்றில்
அள்ளி ஒட்டகங்கள் சம்பூரணமாய்க் குடிக்குமளவும் வெகு மனப்
பிரியத்தோடு தண்ணீர் வார்த்ததைக் கண்டு, தன்னுயகனுக்கு வா
ழப்போகிற குமரி யிவள்தா னென்று மனத்தி லுன்னித், தான்
கொண்டுவந்த பூஷணங்களிற் சிலவற்றைக் கொடுத்து, உன்னுடைய
தாய் தந்தை யாரென்றும், இவ்விடத்தில் எங்களுக்கு அவதரிக்க
இடமுண்டோ? வென்றுங் கேட்டான். அதற்கு அவள், நான் பெ
துவேல் மகளென்றும், அபிரகாம்தம்பி நக்கோர். என் பாட்டனெ
ன்றும், எங்கள் நிவாசத்தில் எவ்வளவு சனங்களுக் [illegible]
அவதரிக்க விசால விடமுண்டு; ஒட்டகம், வேசரிகள் மேய்ச்சலுக்
குப் புல்லுந் தழையும் மிகுதியா யுண்டென்றுஞ் சொன்னாள்.
இவை கேட்ட பரிசாரகன், மன அக்களிப்போடு சர்வேஸ்வரனை
வணங்கித், தன்னை வழி தவறாமல் தன் னுயகனுடைய சுற்றத்தார்
கிராமத்தில் வரப்பண்ணின கிருபாகடாக்ஷத்துக்காக அப்பிரமா
ண தோத்திரஞ் சொல்லித் துதித்தான். அந்நேரத்தில், அந்தக்
குமரி, தன் மாதா பிதாவண்டையில் தீவிரமா யோடிப்போய் இவ்
விசேஷத்தைச் சொல்லித், தனக்குக் கொடுத்த ஆபரணங்களையுங்
காட்டினவுடனே, அதைக் கண்டு, லாபானென்ற அந்தக் குமரியின்
சகோதரன் துரவி னருகே வந்து, அபிரகாமின் பரிசாரகனையும்
அவன் ஒட்டக முதலான சம்பத்துக்களையுங் கண்டு, இந்த அக்கிர
வானத்தி லிருப்ப தேதென்று உபசாரஞ்சொல்லி, வந்த பரிவாரம்
எல்லாவற்றையுந் தன் வீட்டிலழைத்துக், கால் சுத்தி பண்ணுவ

னுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்து, ஒட்டக மேய்ச்சலுக்குப் புல்லுந்
தழையுங் கொடுத்துப் போசன அநுகூலம் பண்ணினான்.

அப்போது அபிரகாமின் பரிசாரகன், அவனைப்பார்த்து: நான்
வந்த மொழி யுரைக்குமுன் உணவு கொள்வேனல்ல; அது எப்படி
யெனில்: என்னுயகனாகிய உங்கள் பந்துவான அபிரகாமுக்குச் சர்
வேஸ்வரன், தமது கருணைக்கடாட்சங்களையும், பூலோக போக்கிய ஐஸ்
வரியங்களையும் அனேகமாகக் கொடுத்து மகிமை யுடைத்தானவ
ராக்கி, விருத்தவயதில் இசாக் என்ற குமாரனையுங் கொடுத்தார்.
அந்தக் குமாரனுக்குத் தமது சுற்றத்தாருக்குள் மணமுடிக்க அடி
யேனிடத்திற் சத்தியங் கொண்டு கற்பித்ததினால், அந்தக்கற்பனை
யைச் செலுத்தப் புறப்பட்ட விடத்திலே, உங்கள் கிராமத்திற் சர்
வேஸ்வரனுடைய கிருபா கடாட்சத்தினால் வந்து சேர்ந்தேன்.
இது வல்லாமல் துரவண்டையிற் போய், இவ்விடத்தில் வருகிற
பெண்களில் என் னுயகனுக்கு வாழப்போகிற குமரியைக் காண்
பிக்கவேணுமென்று சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்துக் கேட்டபிர
காரம், இரெபெக்கா ளென்ற உம்முடைய குமாரத்தியின்பேரிற்
குறிப்பைக் காண்பித்தார். அதனால் உங்கள் சம்மதமெப்படியோ?
வென்று கேட்க வந்தே னென்றான். அதற்கு அவர்கள், சர்வேஸ்
வரனுக்கு இப்படியே சித்தமானால் அதற்கு நாங்கள் எதிர்மொழி
சொல்ல வல்லவர்களோ? இதோ குமாரத்தியை உன் னுயகனுக்
கு வாழக் கொண்டுபோகலா மென்றார்கள். இந்த நல்ல மொழி
யை வந்த பரிசாரகன் கேட்டவுடனத்திற், சர்வேஸ்வரனைச் சாஷ்
டாங்கமாய் நமஸ்காரம் பண்ணி யாராதித்துத், தான் கொண்டு
வந்த பொன், வெள்ளி பணிகளையும், பட்டு பட்டாவளி வஸ்திர
முதலான சம்பத்துக்களையும் அந்தக் குமாரத்திக்கும், அவள் சகோ
தரர்களுக்குந், தாய் தந்தையோர்களுக்குங் கொடை யாக்கி விவாக
விருந்து அருந்தினான். அப்படியே அன்று அவ்விடத்தில் அவதரித்
து, மறுநாள் தாமதியாமற் குமாரத்தியை யழைத்துக்கொண்டு
போகவேண்டு மென்பதினால், அதற்கு அவளுடைய சம்மதியைக்
கேட்டறிந்து பந்துசனங்கள் சமஸ்தருங் கூடி, வெகு பிரியத்தோடு

குமாரத்தியை வாழ்த்தி ஒட்டக வாகனத்தின்மீதே யிருத்தித் தாதியையும், வந்த பரிசாரக பரிவாரங்களையுங் கூட அனுப்பினார்கள். அப்படியே அபிராகாமின் கிராம சமீபமாய் வருகிறபோது இசாக்கு எதிராக வருகிறதைக் கண்டு, இரெபெக்காள், மரியாதையோடு ஒல்கி ஆசாரமாய் ஒட்டகத்தை விட்டிறங்கி முக்காடிட்டுப் பரிவாரங்களோடு இல்லத்திற்பிரவேசிக்க மகா கொண்டாட்டமாய் விருந்து சிறப்பிட்டு இசாக்கு விவாகம் பண்ணினான். ஆனால், இப்படிப்பட்ட கருணையோடு சர்வேஸ்வரன் தெரிந்துகொண்ட ஸ்திரீ அநேக வருஷம் பிள்ளையில்லாமல் மலடியாயிருந்தாள். அதைக்கண்டு சலிப்பும் சந்தாபமும் அதிகரித்து, அவனுமுஞ் சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித் திருக்கிறபோது, இசாக்கு அறுபது வயதாகிறகாலத்திற் சர்வேஸ்வரன் அவர்களுடையமன்றாட்டைக் கேட்க இரெபெக்காள் கர்ப்பந்தரித்தாள். அப்படியே தேவ சன்னிதியிற் பெரியோராயிருக்கப் போகிறவர்கள், பெருந்தமாச்சலோடும், மிகுந்த பெறுபேறோடும் பிறக்கக்கூடுமென்று அறியவேண்டும். ஆனால் இரெபெக்காள், கர்ப்பணியான பின்பின [illegible]வள் உதரத்தில் இரண்டுபேர் மல்லுயுத்தம் பண்ணு[illegible] வேதனைகளுண்டாய்ச் சகிக்கமாட்டாமல் இதேது நிமித்த[illegible] அறிய வேணுமென்று சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்த விடத்தில் அவர் உன்னுதரத்தில் இருசனமுண்டு. அதில் இருவர்க்கும் பேதவித்து ஒன்றுக்கொன்று வல்லபமாய் மூத்தவன் இளையவனுக்குத் தாசகஞ் செய்யக்கூடுமென்று திருவுளம் பற்றினார். இப்படியே மாதம் நிறைந்து பிரசவிக்கிறவேளையில், இரட்டைப் பிள்ளைகளைப் பிரசவித்து, முன் பிறந்தவனுக்கு செவந்தமேனியுங் கம்பளிச்சட்டைபோற் சர்வாங்கம் உரோமமும் உண்டானதினால் அவனுக்கு ஏசாவென்று பெயரிட்டார்கள். அதன்பின், அவனது புறவடியைப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றவன் பிறந்ததினால் அவனுக்கு யாக்கோபு என்று பேரிடப்பட்டது. இவ்விருவரும் ஒரு கிரக முகூர்த்தவேளையிற் பிறக்க இருவரும் ஒரு குணமும் முகத்தாட்சிணையுமாயிராமல் ஏசா நிர்ப்பாக்கியனாக, யாக்கோபு பெறுபேறு அதிகரித்

தவனானான். அதனாற் கிரகங்களுடைய நோக்குதலால், அவனவன் பாக்கிய நிர்ப்பாக்கியனாவானென்று எழுதுகிற நாளறுதிச் சுவடிகள் எத்தனை அசாத்தியமென்று காணத்தகும். இந்தக் குமாரர் இருவரும் வளர வளர ஏசா என்பவன், வேடர் விருத்தியுங், கோவியர் விருத்தியும், பாவனையுமானான். யாக்கோபு வையக வஞ்சக உபாயங்களையறியாதவனாய்க் கூடாரங்களிற் காத்திருப்பான். இப்படியே ஏசா தன் பிதாவின் பட்சணத்துக்கு வேட்டை மாமிசங்களைச் சம்பாதிக்கிறதினாற் பிதாவின் கருணையையதிக மடைந்தவனாயிருக்க யாக்கோபு நற்குண அமிர்தத்தால் மாதாவுக்குப் பக்ஷப் பிரியமானான். இத்தன்மையா யொழுகிவரும்போது ஒரு நாள் ஏசா, தான் உழுகிற விளாகத்திலின்று பசிதாகமாய் வந்து தம்பி கையிலுள்ள வியஞ்சனத்தைக் கண்டு கேட்டான். அதற்கு இவன் உன் முதிய வுரிமையை யெனக்குத் தருவையாகில் இந்தப் பக்ஷணத்தைக் கொள்ளலாமென்ற விடத்தில், இப்போது மூலாக்கினியால் என்சீவன் உலகிறதாயிருக்கச் சுதந்தரப் பலன் எனக்கு ஏதுக்கென்று சொன்னான். ஆனால், அதற்குச் சத்தியமிடுவென்று யாக்கோப் சொன்னவிடத்தில் அவன் தன் முதிய காணியாட்சி யுரிமையைக் கொடுப்பேனென்று ஆணையிட்டு வியஞ்சனத்தை வாங்கி யருந்தினான். இப்படிப்பட்ட காரணம் உலகத்தாருடைய மதி கேட்டைக் காண்பிக்கத்தக்கதாகச் சம்பவித்த உதாரணமாம். அது எதெனில்: அவனொரு நேரத்துப் புசிப்புக்காக அநேகங் காலஞ் சீவிக்கத்தக்க சம்பத்துக்களை யிழந்து மூடனானது போல, உலோக மூடாத்துமாக்கள், அம்பத்தி லழிந்து போகிற இவ்வுலகசுகத்துக்காக ஒருநாளும் அழியாத மோக்ஷ சம்பாவனையைப் போக்கடித்து அதிலும் மதிகேடராய்ப் போகிறார்களென்று அறியலாம். ஆனதினால், அவன் மேல்வரும் வயத்தை யெண்ணாமற் செய்த கிருத்தியம், மெய்யாகவே சம்பவித்து வியாங்காணச், சர்வேஸ்வரன் திருவுளமானார்.

அது எத்தன்மையோ வெனில்: அதி பிதாவான இசாக்கு வயோதிருத்தனானு மனவுஞ் சர்வேஸ்வரனுடைய பத்திவரு

மற், சுகிர்தத்தோடு ஒழுகி அநேகந் தேவகாட்சிகளையும் வாக்குப் பிரசாதங்களையும் அடைந்ததின்பின். மிகுந்த வயதோடு நரைத்து இரு கண்ணும் திரிஷயமற்று இறுதிக்கடுத்த அடையாளங்களையும் கண்டு, ஏசா வென்ற தமது முதிய புதல்வனை யழைத்துச் சொல்லத் தொடங்கி: என்மகனே! நான் விருத்தனானதைக் காண்கிறாயே; சாங்காலம் எத்தினமென்று மில்லை. ஆனால் உன்னை யாசீர்வதிக்கும் படிக்கு. உன் அம்பு வில்லைக் கொண்டு கானகத்தில் மாமிசத்தைச் சம்பாதித்து, என்மனப் பிரியமான பக்ஷணத்தைச் சமைத்துக்கொண்டு வருவாய்; அதைப் புசித்து உனக்கு ஆசீர்வாதங்கொடுப்பேனென்றார். இந்தமொழியை இரெபெக்காள் என்ற அவன் தாயார்கேட்டு. அவன் போனதின்பின். தனக்கு அதிகப்பிரியமுள்ள யாக்கோபை யழைத்து அன்புகாட்டி: என் மகனே! உன்பிதா ஏசாவுக்கு ஆசீர்வாதங் கொடுக்க அநுகூலமாய் அவனை வேட்டைக்கு அனுப்பினார்; அந்த ஆசீர்வாதத்தை நீ அவனுக்குமுன் பெற்றுக்கொள்ள, நான் சொல்லுகிற புத்தியைக் கேள்; நமது மந்தையில் புருவையிளங்குட்டி இரண்டு கொண்டுவா; அதை உன் தகப்பனுக்குப் பிரியமான போசனமாக்கித் தருவேன்; அதைக் கொடுத்து ஆசீர்வாதம் பெறுவாயென்றாள்.

அதற்கு அவன், எங்கள்பிதா கண்ணூனமாயிருக்கிலும், என் தமையன் சரீரம் உரோம முள்ளதாய், என் மேனி மிருதுவுமாயிருக்கிறதைத் தடவிப்பார்த்து அறிந்தால், ஆசீர்வதிக்கிறதற்குப் பதிலாய்ச் சபிக்கிறதாயிருக்குமே என்ற விடத்தில், அந்தச்சாபம் என்பேரிலிருக்கட்டும்; என் சொல்லை மாத்திரங் கேட்டுச் சீக்கிரமாகப் புருவையைக் கொண்டுவா என்றாள். அப்படியே அவன் கொண்டுவந்து கொடுத்தவுடனே, அவள் விரைவாகப் போசனத்தைச் சமைத்து; ஏசாவின் இந்திராடைகளை அவனுக்கு அணிவித்துக் கழுத்தையுங் கைகளையும் ஆட்டுச்சருமத்தாற் பொதிந்து, போசனத்தையுங் கையிற் கொடுத்தனுப்பினாள். அப்படியே அவன் பிதாவண்டையிற்போய் தாதாவே! என்று கூப்பிட்ட விடத்தில் நீயாரென்று கேட்டார். அதற்கு அவன், உமது மூத்தமகன் ஏசா நான்

நான். நீர் கற்பித்தபிரகாரம் போனகத்தைச் சமைத்துக்கொண்டு வந்தேன். அதைப் புசித்து என்னை ஆசீர்வதியு மென்றான். இவ்வசனத்தை இசாக்குகேட்டு அதிசயித்து இத்தனை சீக்கிரத்தில் நீயப் பிசகு சம்பாதித்த தெப்படி யென்று கேட்டவிடத்தில். சும்மா நீக்கச் சர்வேஸ்வரன் சித்தமாயிருந்தாரென்றான். ஆனால் இசாக்கு மெய்சொல்லாமல் நீ ஏசாதானோ? பார்க்க அணுகிவாவென்று அழைத்து இருகைகளையுந் தடவிப்பார்த்துக், குரல் யாக்கோபுடையதே; கை ஏசாவின் மேனி என்றமட்டும் அறியமாட்டாமையில் மறுபடியும் நீ ஏசாதானோ வென்று கேட்டார். ஓம், நான் ஏசாதானென்றவிடத்தில், அவன் கொண்டுவந்த அன்னபானத்தைச் சாப்பிட்டு அவனை யணைத்து முத்தமிட்டு. அவனுடைய பரிமளிக்கிற வஸ்திரத்தை முகர்ந்து, மனம் பூரித்து ஆசீர்வதித்து அன்புகாட்டி: என் மகனுடைய வாசனை செழித்த வத்தியானம்போல் பரிமளிக்கிறது, சர்வேசுரன் உனக்குப் பனிபெய்தலினாலும் பூமியெருவினாலும் கோதுமை முந்திரிகையின் செழிப்பினையுங் கொடுப்பார். உலக ஜனங்களும் சகல ஜாதிகள் உன்னை யாசரித்துப்பணி செய்வார்கள். உன் மக்கள் சகோதரர் உன்னை வணங்கிப் பணிந்து தொண்டு செய்வார்கள். உன்னைத் தூஷணித்தவர்கள் தூஷணிக்கப்படுவார்கள். ஆசீர்வதித்தவர்கள் ஆசீர்வாதமடைவார்களென்று மொழிந்தார். இப்படியே ஆசீர்வாதமொழிமுடிந்து யாக்கோபு புறப்படவே, ஏசாவென்ற மூத்தமகன், வேட்டை யசனத்தை சமைத்துக்கொண்டுவந்து, தாதாவே! என் வேட்டையாற் செய்த பக்ஷணத்தைக் கொண்டுவந்தேன், அதைப் புசித்து, நீர் என்னை யாசீர்வதிப்பீராகவென்றான். அதற்கு இசாக்கு நீயாரோ வென்று கேட்க. உம்முடைய தலைமகனாகிய ஏசாநானென்றானென்றவிடத்தில், இசாக்கு வெகுவாய்த் திடுக்கிட்டு அதிசயித்து, நீ ஏசாவானால் இப்பொழுது என்னிடம் வந்து ஆசீர்வாதம் பெற்றுப் போனவனாரோ? உன் தம்பி வஞ்சகமாயிவ்விதஞ் செய்தானாக்கும்; அவனுக்கு ஆசீர்வாதங் கிடைத்ததென்று சொன்னார். அதை ஏசா கேட்டு, அபயமிட்டழுது, முன்னும் எனது முதியசணியாட்சி யுரிமையை

உபாயமாய்ப் பெற்றான். இப்பொழுதும் எனக்குடைய ஆசீர்வா
தத்தையுங் கவர்ந்தான். அதனால் யாக்கோபென்றபேர் சொல்லப்
பட்டது நெறிதானே. ஆனாலும் எனக்கும் ஆசீர்வாத மில்லையோ
வென்று கேட்டவிடத்தில், அவனை உன்னையாளுகவும் அவன் சகோ
தரர் அவனுக்குப் பணிந்து பணிசெய்யவும் ஸ்தாபித்தேன். இதல்
லாமற் கோதுமை முந்திரிகைப் பலனெல்லாம், அவனுக்குப்பலக
ரிக்க நிருபித்தேன். இனி யுனக்குக் கொடுக்கத்தக்கது வேறேது?
என்றார். அதற்கு அவன் என் தாதாவே! உமக்குள்ளது ஒரேயாசீர்
வாதந்தானோ? என்னையும் ஆசீர்வதியுமென்று மகா அபயசத்தத்
தோடழுது நிற்கையில், இசாக்கு மனதிரங்கி, உனக்கும் ஆகாச
பனியும் பூமியெருவும் ஆசீர்வாதப்பலனை வல்லமையாற் சீவித்
துத் தம்பிக்குச் சேவித்துக் காலம்வரும்போதே யித்தப்பிரகாரம்
நிகழ்ந்திருப்பாயாகவென்று சொன்னார். இப்படிப்பட்ட ஏறுமா
றான கருமஞ்சம்பவிக்கச் சர்வேசுரன் பொருத்தமானது ஏதென்
றால்: இது திருஷ்டாந்தரமாக மேலான விசேஷத்தைக் காண்பிக்கத்
திருவுளமானதாம். அது எவ்விதமோவெனில்: யாக்கோப் ஏசா
வின் வேஷத்தைத்தரித்துத், தனது சகலபரம்பரைகளுக்குந் தன்
பிதாவின் ஆசீர்வாதத்தையடைந்தது போல, கிறீஸ்து நாதர் பாவி
களுடைய ரூபத்தைக்கொண்டு சமஸ்த மனுஷசாதிகளுக்கும் பிதா
வாகிய சர்வேஸ்வரனுடைய ஆசீர்வாத நன்மையைப் பெறுவித்த
பரமதேவ இரகசிய விசேஷங் காண்பிக்கப்பட்டதாம். ஆனதினால்
யாக்கோப் தன்னை ஏசாவென்று வஞ்சகமாய்ச்சொன்ன வசனம்
மேல்நோக்கிய தேவ வசனத்தைப் பார்த்தால், மெய்யான வசன
மல்லாமற் பொய்வசனமாயிருக்க வில்லை. இதுவுமல்லாமல் ஏசா
தன் னுரிமையை யாக்கோபுக்குப் பணவிலைக்கிரயமாய்க் கொ
டுத்ததினால், அதை அவன் அடையப்பண்ணின உபாயம் அநியாய
மல்லவென் றறியக்கடவோம். இந்தப்பிரகாரமாய் ஏசாவின் சம்
பத்தியை யாக்கோபு அபகரித்துக் கொண்ட நாள் அவக்கமாக
ஏசா அவன்பேரிற் றுவேஷித்துத் தன் பிதாவின்கண் மறைந்த
தின் பின், அவனுக்கு உரிமைப்பலன் பயிற்றுவிப் பேனென்று

அவன் சேவனுக்கு வினையம்பண்ணக் கருதினான். அதை அவன் தா
யாரறிந்து யாக்கோபை அழைத்து, உன் சேவனைத் தப்ப மெசொப்
பொத்தாமியென்ற தேசத்தில், என் தமையனான லாபான் வீட்
டிற்போய் வசிப்பாயாகவென்று சொன்னாள். இதல்லாமல், இவ
னுக்கு அவனிடத்திலே மணமுடிக்கவேணுமென்று அவன் பிதா
வான இசாக்கிடத்திற் சொல்ல, அவரும் அதற்குச் சம்மதியாய் யாக்
கோபையழைத்து ஆசீர்வதித்து லாபான் வீட்டுக்கனுப்பினார்கள்.
இப்படியே யாக்கோப் தாய் தந்தையோர் சொற்கேட்டு ஆசீர்வா
தம் பெற்று, மெசொப்பொத்தாமியா தேசத்துக்குப் போகச்சே
அஸ்தமான காலத்தில் வழியிலே தரித்து, ஒரு கல்லின் மேல் தலை
சாய்த்து கண்வளரும்போது, சர்வேஸ்வரன் அவருக்கு ஒரு காட்
சியைக் காண்பித்தார். அதேதெனில்: பூமியிற்றங்கி வானமுகடு
தட்ட ஒரேணி நிறுத்தினதாய், அதன்வழியாய்த் தேவதூதர் ஏறு
வதும் இறங்குவதுமாகக் கண்டதாம். இதுவுமல்லாமல் அதன் உச்
சத்தில் ஆண்டவ ரெழுந்தருளி அவனுக்கு வசனித்ததாவது: அபிர
காம், இசாக்கான உன் பிதாக்களுடைய சர்வேஸ்வரன் நாமே, நீசய
னித்த தேசத்தை உனக்கும் உன் வித்துக்களுக்குங் கொடுக்
குவேன்; உன் வித்து பூமி மணல் அளவாய்ப் பலுகி வடக்கு தெற்கு
கிழக்கு மேற்கெல்லாம் பரம்புதலாய், உனக்காகவும் உன் வித்
துக்களுக்காகவுஞ் சகலலோக பரம்பரைகள் ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்
கள். நீபோகிற வழிகளெல்லாவற்றிற்கும் நானிரக்ஷையாயிருந்து
மனப்படியும் இந்நாட்டில் திரும்புதலாகப் பண்ணுவேனென்று திரு
வசனம்பற்றினதாம். யாக்கோப் நித்திரைசோர்ந்தெழுந்து [illegible]
னே கண்டகாட்சியாற் பயந்து: மெய்யாகவே இது சர்வேஸ்
வரன் வசிக்கிற ஸ்தலமாய் நானறியாதிருந்தேன்! இது எத்தனை ம
பூச்சியமான விடமோ! இது தேவவாயமும், பரலோகவாசலுமல்
லாது வேறல்ல வென்று சொன்னார். இப்படிப்பட்ட காட்சியின்
விபரமேதெனில்: அதிற்கண்ட ஏணிப்படிகளும் அவருடைய வர்க்
கப் பரம்பரையின் வகையாம். ஏறியிறங்கின தூதர்களாவன:
அந்தப் பிதாப்பிதாக்களிற் சர்வேஸ்வரனுக்கு ஏவல் செய்கிற [illegible]

களாம். உச்சத்திலெழுந்தருளிய ஆண்டவரோ வெனில், அவர் கோத்திரத்திற் கடைசியாய்ப் பிறக்கிற கிறீஸ்துநாதரென்றறிய வேண்டும். யாக்கோப் விடிந்தெழுந்தபின் தலை சாய்த்த கல்லைத் தேவாலய அஸ்திவாரப் பேராக அதில் தயிலம் விட்டு, அந்தப் பட்டணத்தைத் தேவதெரிசன மென்று நாமமிட்டார் இதல்லாமல்; தாம் போகிற வருகிற வழியிற் சர்வேஸ்வரன் வஸ்திர போசனங் குறைவின்றி யிரக்ஷித்து மறுபடியுந் தாம் வீட்டிற்குச் சுபமாய்த் திரும்பினால், தாம் அடைகிற சகல சம்பத்தியிலுந் தசமபாகஞ் சர்வேஸ்வரனுக்குக் கொடுப்பே னென்றும் நேர்ந்தார். இவ்விடத்தைவிட்டுத் தம்பந்துக்கள் வசிக்குங் கிராமத்தை நாடி நடந்து, லாபான் வீட்டுக்குச் சமீபமானபோது, புருவைகள் தண்ணீர்குடிக்கிற துரவினருகே இடையர்களைக்கண்டு, தமது பந்துவான லாபான் சுகமாயிருக்கிறதைக் கேட்டறிந்தார். அந்நேரமே லாபான் மக்களில் இராக்கேலென்ற ஒரு சவுந்தரிய சோபனமுள்ள குமாரத்தி, தன் பிதாவின் மந்தைகளைக் கொண்டுவந்த விடத்தில் அவளைக்கண்டறிந்து, தமது தாயும் அவள் தந்தையுஞ் சகோதரராயிருக்கிறதை யவளுக்கு அறிவித்து, அன்னியவுன்னியமாய் வினவித் தங்களுடைய பக்ஷப்பிரசாதத்தைக் காண்பித்தார்கள். அப்போது அவ்விசேஷத்தை அவள் தன்பிதாவுக்குச் சொல்ல, அவனும் அக்களிப் போடு வந்து யாக்கோபை வினவித் தயவைக் காண்பித்து அழைத்துக் கொண்டு போய்த் தன்வீட்டிலிருத்தினான். அவ்வீட்டிலிருக்கையில் யாக்கோப் தமது மாமனுடைய மந்தைகளைத் தயவாய்ப்பாமரித்துவெகு பிரயாசைப்படுகிறதை லாபான் கண்டு, அப்படியே ஒருமாத மளவாய் நடந்தபின்பு, நீ செய்கிற பிரயாசங்களுக்கு என்னாற் பெறவேண்டியது யாதென்று கேட்டான், அதற்கு அவர் உம்முடைய இருமக்களில் இராக்கேலென்ற இளையவளை யெனக்கு மணமுடிக்கில், அவளுக்காக ஏழுவருஷம் உன் வீட்டின்கண் வருந்துவே னென்று சொன்னார். அதற்கு லாபான் தன் மகளை யவருக்குக்கொடுக்கச்சம்மதியானான். அதனால் யாக்கோப் அவன் வீட்டில் வெகு விசுவாசப்

பட்ச மாட்சிமை யமைச்சலோடு ஏழுவருஷம் பிரயாசப்படுகிற விடத்திற், பெண்காங்கிஷையால் ஏழு வருஷப் பிரயாசைகளும் ஏழு நாளாய்த் தோற்றவில்லை. அப்படியே பொருந்தின வருஷங்கள் முடிந்தபின் பெண்கேட்ட விடத்தில், லாபான் கலியாணத்தைக் கொண்டாடி விருந்தாடிகளை யழைப்பித்து விருந்து முடித்துச், சந்தியகாலம் மணவாளியை மணவறையிற் பிரவேசமாக்குகிற வேளையில், அவருக்குக்கொடுக்கச் சம்மதித்த இராக்கேலென்ற பெண்பிள்ளையைக் கொடாமல், லீயாவென்கிற மூத்த குமாரத்தியை அவர் அறியாமல் மணவறையிற் பிரவேசமாக்கினான். யாக்கோப், விடிந்தபின் தம்மிடமாயிருந்த லீயாளைக் கண்டு மனம் விசாரித்து மாதுலன் அண்டையிற் போய், இப்படிப் பட்ட வஞ்சகம் பண்ணினது ஏதென்று கேட்ட விடத்தில், அதற்கு அவன், மூப்பிருக்க இளம் பாலகியை மணமுடிப்பது எங்கள் நாட்டு ரீதியல்ல; ஆனதினால் இந்தக் கிழமை சென்றபின் இராக்கேலையும் அடையலாம். ஆனால் அதற்கு இன்னும் ஏழுவருஷம் என் மந்தைகளைப் பராமரிப்பாயாக வென்று [illegible] யாக்கோப், பாரியின்மேல் வைத்த நேசமிகுதியால் இப்[illegible] தத்தையும் கையேற்று, அந்தக் கிழமையின் ஏழுநாளும் [illegible] தன்பின், தமது பக்ஷப் பிரீதி யதிகமான இராக்கே[illegible] சத்தியையுங் கலியாண முடித்து, இன்னும் ஏழுவரு[illegible] கம் பண்ணியிருந்தார். இப்படியே அவர் மாதுலன் [illegible] னை வசித்த காலத்திற், பதினொரு புத்திரரையும் [illegible] புத்திரியையும் பெற்று; தமது [illegible] விராச்சியத் [illegible] உத்தாரங் கேட்டவிடத்தில், மாதுலன் அவர [illegible] சனங்களையுஞ், சர்வேஸ்வரன் அவருக்குக் கொ[illegible] தால் அவன் கிராமம் பெருகி[illegible]யுஞ், சம்பத்திகள் [illegible] வர்த்தித்ததையுங் கண்[illegible] போகவிடக் கருத்[illegible] உன் பிரயாசங்களுக்[illegible] வேண்டிய பிரதி[illegible] சொல்லென்றான். [illegible] நான் [illegible] ஊழியஞ் செய்தேனல்லவோ [illegible] பொருத்தந்தமா[illegible]

பேன். அதாவது; உமது மந்தைப் புருவைகள் சகலத்திலும் வெண்
மை கருமையானதில் ஒரு நிறமாயிருக்கிறவைகள் உம்முடைய
தாகவும், பலவர்ணமுள்ளவைகள் என்னுடையதாகவுஞ் சம்மதித்
தால், இன்னமும் புருவைகளைப் பராமரித் திருப்பேனென்றார்.
இந்தப் பொருத்தத்துக்கு லாபான் சம்மதியாய்க் கையேற்றுத்
தன்மந்தை முழுவதிலும் ஒரு நிற உரோமமான புருவைகளைத்
தெரிந்து தன் புத்திரர் கைவசமாக்கிப், புள்ளியங்க மானவைகளை
யாக்கோபுக்குக் கொடுத்தான். இப்படியே இருபகுதி யாடுகளும்
ஒன்றோடொன்று கூடாமல், மூன்று நாள் வழியிடையப் பிரித்து
வைத்தான். அப்போது யாக்கோப் தமது பகுதியின் புருவைகள்
அதிகரிக்கும்படி ஒரு உபாயத்தைச் செய்தார். அதேதெனில்: பல
விருக்ஷாதியிற் பச்சைக் கொம்புகளைக் கொண்டுவந்து, அவற்றிற் சி
லதோலுரித்து வெள்ளியதாகவுஞ், சிலதோலோடு பச்சைதோற்
றவுந், தண்ணீர் குடிக்க வருகிற புருவைகள் காணத்தக்கதாகச்
சலதாரைகளில் வைத்தார். அப்போது சலதாரையண்டை வரு
கிற புருவைகளிற் கருக்கொள்ளத்தக்கதாகக் குறும்பாடுகள், அந்
தப் பலவித கொம்புகளை நோக்கினபடியே பலவித அங்கமான
குட்டிகளைப் பிரசவிக்கலாயின. இந்த உபாயத்தால் யாக்கோப்
பகுதியின் புருவைகள் வெகுவாய் மலிந்ததனால், தாசி தாசர் வே
சரி ஒட்டக முதலானவற்றைக் கொண்டு மகா தனாட்டியனானார்.
லாபான் தான் சம்மதித்த பொருத்தம் லாபமென்று மறுபொருத்த
மாக ஒரு நிறமானவைகளை யாக்கோப் புறமும், பல நிறமானவை
களை தன் புறமுமாக வேணுமென்று சொன்னான். அதற்கும் யாக்
கோப் சம்மதித்தவிடத்திற், பிறக்கிற ஆடெல்லாம் ஒருநிறமாய்ப்
பலுகலாயின. அவற்றில் மறுபடியும் வெள்ளையாடு மாத்திரம் யாக்
கோபுக்கென்ற விடத்திலே, யாவும் வெள்ளைரோமமாய்ப் பிறக்க
வும், கருங்குட்டிமாத்திரம் அவனுக்கென்ற விடத்தில், எவ்வாக
கருவலாய்ப் பலுகவும். இப்படியே பத்துத்தரம் பொருத்தத்தை
மாற்றியும், அவர் பகுதியே செயங்கொள்ளுகிறதைக் கண்டு, இவன்
இன்னும் என்னிடமாய் வசிக்கில், என் சம்பத்தெல்லாம் தன் வச

மாக்கிக் கொள்வானென்று எண்ணி, அவரை முன்போலத் தயை
கடாக்ஷமாய்ப் பார்க்கவில்லை. இந்த மனவெறுப்பை யாக்கோப்
கண்டு அவ்வீட்டில் வசிக்க அப்பிரியமாயிருக்கிறபோது, தன்
பிறவி நாட்டுக்குப் போவென்ற தேவவருளைச் சொப்பனத்திற்
கண்டார். அதைத் தமது பாரி, புத்திரருக் கறிவித்தவிடத்திற் சக
லருஞ் சம்மதிக்கத் தமது புத்திர சந்தானங்கள், தாசி தாசர்,
மந்தை முதலான இருபது வருஷகாலம் ஈட்டிய சகல சம்பத்துக்
களையுங் கொண்டு யாக்கோப் புறப்பட்டார்.

அப்படியே வருகிற வழியில், தேவதூதர் எதிர்ப்பட்டதைக்
கண்டு, அத்தலத்துக்குத் தேவசேனை யென்று பேரிட்டார். அதன்
பின், பிதாவின் கிராமத்துக்குச் செல்லுமுன்னமே தமக்கு பேரில்
துவேஷித்த மனதாயிருந்த ஏசா என்ற தமயனைச் சிநேகம்
பண்ணும்படி தாம் வருகிற விசேஷத்தை அவனுக் கறிவிக்கத் தூ
தர்களை யனுப்பினவிடத்தில், அவன் நாற்பது சேவகரோடு எதிரா
கவரப் புறப்பட்டான். அதை யாக்கோப் கண்டு பயந்து கூடவந்த
சகல சமுதாயங்களையும் இரு பிரிவாக்கிப் பிறகால் வைத்து, அதில்
ஏசாவுக்கு நன்கொடையாக ஒட்டகம் புருவை முதலானவைகளை
மிகுதியாய் முன்னுக்கு அனுப்பினார். இப்படியே யாக்கோப் தமது
குடும்பத்தோடு யோர்தானென்ற நதிக்கு அக்கரைப்பட்டுத் தம
க்குச் சகலத்திலுங் காப்போமென்று சர்வேஸ்வரன் கொடுத்தவாக்
குப்பிரசாதங்களைத் தியானித்து, ஏகாந்தமாய்ப் பிரார்த்தித்திருந்த
விடத்திலே, தேவகாட்சியைக் கண்டார். அதேதெனில்: அவ்விடத்தில்,
தாரங்கொண்ட வல்லபதூதன் அவருக் கெதிர்ப்பட்ட விடத்தில்,
யாக்கோப் ரேசபத்தியத்தால் அவனுடைய பாதபங்கயங்களைப் பி
டித்து, மல்லுயுத்தமாக விடாமலிருக்க அதைக் கண்ட தேவதூத
ன், அவருடைய குறங்கின் நரம்பை முடக்கி விடியற்காலமாகிறது,
என்னை விடென்ற விடத்தில், யாக்கோப் சுவாமி என்னை ஆசீர்வதி
த்தாலல்லது விடேனென்று சொன்னார். அதற்குத் தேவதூதன் உ
ன்பெயரென்னவென்று கேட்க, அவர் யாக்கோபென்ற விடத்தில் இனி
மேல் உனக்கு இஸ்றயேல் அல்லாதே யாக்கோப் என்கிற நாமம்

அதேதெனனில், சர்வேஸ்வரனோடு இம்மாத்திரம் வல்லவனுனபோதே மனுஷரில் அதிக வல்லவனுவா யென்றருளி யாசீர்வதித்தார். அப்போது யாக்கோப் ஒரு சத்துராதிக்கும் அஞ்சாத திடாரிக்கப் பிரசாதமடைந்து, அப்படிப்பட்ட காட்சியைக் கண்ட ஸ்தலத்துக்குப் பானுவேலென்ற நாமத்தை ஸ்தாபித்தார். இந்த இடத்தை விட்டு அவர் போகிறபோது, பலசேவகரோடு ஏசா முன்னுக்கு வருகிறதைக்கண்டு, யாதொரு வினையம் வந்தாலுந் தமது அதிக பக்ஷமுள்ள சனங்களைக் காக்க வேணுமென்று. தமது குடும்ப சனமெல்லாவற்றையும் மூன்றணியாய்ப் பிரித்துவைத்தார். அதாவது: தமது ஸ்திரீகளின் அடியாள் இருவரையும், அவர்களுடைய பிள்ளைகளையும் முன்னணியில் நிறுத்தி, லீயாளென்ற பெண்சாதியையும் அவளுக்குண்டான பிள்ளைகளையும் பின்னணியில் நிறுத்தித், தமது நேசவதிக இராக்கேலையுஞ் சூசையென்ற மகனையுங் கடைசியணியில் வைத்துத்; தாமே ஏசாவுக்கு முன்னுசைப் போய் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து நமஸ்கரித்து அடிபணிந்தார் என்பதே. அப்படியே மற்ற சனங்களும் ஆசரித்தார்கள். அப்போது ஏசா முன்னேறிவந்து யாக்கோபை யணைத்து வினவிக், கூட வருகிற இந்தச் சமுதாயமேதென்று கேட்டவிடத்தில், அடியேனுக்குச் சர்வேசுரன் இந்தச் சம்பத்தெல்லாங் கொடுத்தார்; அதனால் உமக்கு அடியேன் பிரித்து வைத்த பக்ஷக்கொடைகளைக் கையேற்றுக்கொள்ள வேண்டும் இதுவுமல்லாமல், இவையெல்லாம் பிதாவால் வஞ்சகமாய் எடுத்த உம்முடைய ஆசீர்வாதத்தால் நானடைந்ததினுல், ஆசீர்வாதத்தையுங் கையேற்றுக் கொள்ளலா மென்றார். அதற்கு ஏசா அவ் வன்து உன்னுடையதா யிருக்கட்டும் என்ற விடத்தில். அவர் பிரசலத்தினுற் கையேற்கப் பண்ணிச், சமாதானமாய் அவனை அனுப்பி வைத்துத், தாமும் மறுவழியாய் விலகிக் கானான் காப்[illegible] கிராமத்தை விலைக்கிரயமாய்க் கொண்டு, அதில் தம[illegible] லை வைத்துச் சர்வேஸ்வரனைப் பூசித்தார். அதன் பி[illegible] வான், அவருக்கு முதற்காட்சி கொடுத்த பெத்தேலெ[illegible] இல் வசிக்கக் கட்டளை பண்ணினுர். ஆனதினுல், அ[illegible]

ஸ்தாபித்துப் பூசைபண்ணி வாசமாயிருந்தார். அப்போது, சர்வேஸ்வரன் அவருக்கு மறுபடியும் தோன்றி அவருக்குப் பாம்பரை வர்த்திக்கும்படி யாசீர்வதித்த விடத்தில், ராக்கேலென்ற அவர் பதிவிரதை யிருந்தத்தில் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றுள். அதற்குப் பெஞ்சமினென்ற நாமமிட்டார்கள். இப்படியே யாக்கோ வென்ற அதி பிதாவுக்குப் பன்னிரண்டு புத்திரராய் அவர்களாற் பல வர்க்கம் உலகத்தில் வர்த்திக்கச் சர்வேஸ்வரன் கருணை பண்ணினுரென்றறிவது உசிதமாம்.

அபிரகாமின் யுகம்

மூன்றும் அதிகாரம்.

இதில், யாக்கோபுவின் புத்திரர்களுடைய
கிருத்தியங்களும்,
அவர்களில் விசேஷமாய்ச் சூசையப்பருடைய
சரித்திரங்களுங் காண்பிக்கப்படும்.

ஓர் உத்தியானத்திற் பலகரிக்கப்பட்ட பல விருக்ஷாதி விதைகளால் நாடெல்லாஞ் செழிப்பது போலவும், ஒரு சூரிய கதிரால் பலவித ரத்தினங்களும் பிரசவித்துச் சகல மனுஷருடைய ஆபரணதிகளுக்கும் அலங்காரங் கொடுப்பதுபோலவும், யாக்கோப் புத்திரர்களால் உலகத்திற் சேனுதிபதி, வங்கிஷாதிபதிகள் மிகுந்து தெளியக்கூடிய வகைகள் காணலா யிருந்தன. அது எப்படி யென்றுல், இஸ்ருயேலென்ற பேர் புகழ்ந்த யாக்கோபானவர் கானான் தேசத்திலும் மெசோப்பொத்தாமியா தேசத்திலும் வசிக்கையில், அவருக்கு ஈராறு புத்திரரும், தினுள் என்ற ஒரு புத்திரியு முண்டாயினுர்கள். அவர்கள் நாமங்களேதெனில், ருபன்-சிமையோன் - லேவி-யூதா-இசக்கார்-ஸாபுலோன்-தான்-நெப்தலி-காத் ஆசேர்-ஜோசேப்-பெஞ்சமின் என்ற இந்தப் பன்னிரண்டு

பேராம். இவர்களால் தீர்க்கமான பரம்பரைகள் பன்னிரண்டு வகுப்புகள் துலங்கி. அவற்றால் வர்த்தித்த சனங்கள் மணலுக்குச சமானமாய், உலக மெங்கும் பிரபலிக்கத் தேவதிருவாக்குத் தத்தம் நிறைவேறப்பட்டது. ஆனால் பன்னிரண்டு புத்திரரிலுஞ் சூசை யென்போன், சுகிர்த குணகுணங்களால் சிறவித்ததுக்கு வெகு பிரீதியுமாய்த் தன் பிதாவின் நேசத்துக்கு வெகு உசிதமுமா யிருந்தான். அப்படியே பிதாவாகிய யாக்கோபும் தமது அன்புமிகுதியால் அவனுக்குப் பலவர்ண ஆடைகளை யணிவித்து, அதிகரித்த பக்ஷத்தைக் காண்பித்து வருகையில், அவன் தன் சகோதரர்களுடைய துர்ச்சன வோராக்கிருத்தியத்தைப் பிதாவுக்கு முறையிட்டு அவர்களுடைய வர்மத்தை யடைந்திருந்தான். இதல்லாமல், ஒருநாள் தான் கண்ட சொப்பனத்தை அவர்களுக்கு அறிவித்தும், விவரித்தும் நாம் விளாகத்திற் கதிர்கட்டுகிற வேளையாகவும், அவ்விடம் என் கட்டு உயர்ந்து உங்கள் கட்டுகள் அதற்குப் பணிந்து சூழ்ந்து ஆசரிக்கிறதாகவும், கண்டேனென்றான். அதைச் சகோதரர் கேட்டுத் தீயிலிட்ட எண்ணெயாலெழும்பின சுவாலைபோல வன்ம மனமா யெரிந்து, நீ எங்களுக்கு இராயனாக நாங்கள் உன்குடியானவர்களாய்ப் பணிசெய்ய லாகுமோ? என்று அவனை வெகு வெறுப்போடு பகைத்திருந்தார்கள். இப்படி யிருக்க, இன்னுமொரு தெரிசனத்திற் சந்திர சூரியனும் பதினொரு நட்சத்திரங்களுந் தன்னை வணங்குகிறதாய்க் கண்டு, இவற்றையுந் தன் பிதாவுக்குஞ் சகோதரர்களுக்குஞ் சொன்னபோது, பிதா முனிந்து, இவ்வித சொப்பனந் தோற்றுதலாவதேது? உன் தாய் தந்தையுஞ், சகோதரர்களும், உன்னை வணங்குதலாகுமோ? என்று அவனைக் கடிந்து, இனிமேல் இவ்வித சொப்பனங்களைச் சொல்லாதே யென்று விலக்கினர். அதன்பின், ஒருநாள் சகோதரர் புருவைகளைக் காத்திருந்த சிக்கேம் என்ற புதர்காட்டில், அவர்களைப் பார்த்துவரப் பிதா சூசையை யனுப்பினவிடத்தில், அவன் தனித்துவருகிறதை அவன் சகோதரர்கள் தூரத்திற் கண்டு, சொப்பனவாதி வருகிறான், அவனைக் கொன்று பாழ் கிண

ற்றி லடக்கிச் சொப்பனங்களின் பலனைத் தெரிவிப்போமென்று உன்னி, அன்னியோன்னியமா யுரைக்க, ரூபனென்ற சகோதரன் சூசையின் சீவனைக்காக்கக் கருத்தாய்க் கொலையைவிலக்கிப் பாழ்கி ராவியில் நிறுத்தலாமென்றான். அப்படியே அவன் அனுஜருடனே கொடூரசிங்கங்கள்போல அவன்மேற் பாய்ந்து வஸ்திரத்தைக் கழற்றி ஜலமற்ற நீரவியிற் றள்ளினார்கள். அப்போது யூதா என்ற சகோதரன், அவனைத் தூரவைவிட்டெடுக்குங் கருத்தோடு அங்குப் பாதையில் எஜிப்து ராச்சியத்துக்கு வாணிபமாய்ப் போகிற இஸ்மாயேல் ஜாதியாரைக் கண்டு, நமது மாமிச ரத்தமாயிருக்கிற சகோதரனைக் கொல்வதினாலாகிற பலனென்ன? இந்த வாணிபருக்கு விற்று, யாதொரு பலனைப் பெறுவது நல்லதென்ற விஷத்தில், அதற்கு எல்லாச் சகோதரருஞ் சம்மதியாய்ச் சூசையை இருபது வெள்ளிக்கு இஸ்மாயேல் சாதியாருக்கு விற்றார்கள். இப்படியே சூசை விலைப்பட்ட காரணமானது; இதில் [illegible] முப்பது வெள்ளிக்கு யூதாஸ்காரியோத்து விற்ற விபரமென்பதை அறியக்கடவோம். ஆனால் யாக்கோப் புத்திரர் தாங்கள் செய்த இப் பாதகத்தைப் பிதாவுக்கு வஞ்சிக்குந் தன்மையாக, உபாயமாவது: சூசையை வன மிருகந் தீண்டினதால், அவன் காயப்பட்டு இறந்துவிட்டானென்று எண்பிக்கத்தக்கதாக அவன் சட்டையை ஆட்டு இரத்தத்திற் றோய்த்துப் பிதாவினண்டையி லனுப்பி, உன் மகன் சட்டை யிதுவோவென்று பார் என்றதாம். யாக்கோப் வஸ்திரத்தைக் கண்டு மெய்யாகவே தமது மகன் சட்டை யிதுவென்றறிந்து, ஐயையோ? என் மைந்தனை வன மிருகம் வதைத்ததென்று சகியாத விதனத்தோடு தமது வஸ்திரங்களைக் கிழித்தெறிந்து, இரு கண்களிலுஞ் சாகரம்போலக் கண்ணீர் உதிரப் புலம்பி யழுது, அநேக காலம் ஆறுதல் [illegible] தார். அப்பொழுது சூசையை விலைக்குக்கொண்ட [illegible] னைக் கொண்டுபோய், எஜிப்து இராசாவின் [illegible] பண்டாரியுமா யிருந்த புத்திப்பார் என்பவனுக்கு [illegible] அவன் வசமாய்ச் சூசை பரிசாரகஞ் செய்ய [illegible]

வைகளெல்லாஞ் சுபலமாவதைக்கண்டு, தேவ கிருபை இவனிடத்தில் உண்டென்று சித்தாந்தமா யறிந்து, அதனால் கிரக நிர்வாகத்தின் பராமரிப்பை யெல்லாம் இவனுக்குக் கையளித்து, தான் புசிக்கிற அன்ன மல்லாதே வேறொரு விசாரமுமின்றி யிருந்தான். அதனாற் சர்வேஸ்வரன் யூசை நிமித்தமாய் அவன் கிரகத்தை யாசீர்வதித்து, அவன் விளாக உத்தியான மந்தை முதலான போக போக்கியங்களையெல்லாம் வர்த்திக்கப்பண்ணினார். அப்படியே அனேக காலம் ஒழுகி வருகையில், யூசை கமலம் போன்றவிலக்ஷண சவுந்தரிய முள்ளவனா யிருந்ததினால், புத்திப்பாரின் பாரியானவள், அவன்பேரிற் காங்கிதைகண்ணாய் நோக்கி, அந்தக்காமச்சிந்தையை அவனுக்கு அறிவித்தவிடத்தில், அதற்கு அவன் சம்மதியாமல், என்னாயகன் உன்னைத் தவிர மற்றக் கிரகத்திலுள்ள சகலமும் எனக்குக் கையளித்திருக்க; நான் என்னாயகனுக்கு அபசுவாதியுஞ் சர்வேஸ்வரனுக்குத் துரோகியுமாய்ப் போகலாமோ? வென்று, அவளை விலகிவர, அவள் விரகதாப வதிகத்தால், தினமும் அவன் மனத்தைக் கக்ஷ்டம் பண்ணி வருத்தி யிருந்தாள். இப்படியே ஒருநாள் யூசை தனியறைக்குள்ளே வேலையாயிருக்கும்போது, இவள் யூசையின் வஸ்திரத்தை யிழுத்துத் தன்னோடு வாவென்று பலாத்காரம் பண்ணினாள். அப்போது, யூசை தப்பும் வழி வேறொன்றுங் காணாமல், அவள் பிடித்த உத்தரீயத்தை அவள் கையில் கழற்றிவிட்டு ஓடினான். அதைக்கண்டு இந்தக் காமாதுர ஸ்திரீ வெகுவாய் நாணித் தனது அகிர்த்தியத்தைச் சுகிர்த விரத்தனான யூசையின் பேரில் ஆரோபித்து, இல்லத்தோரை யழைப்பித்து இதோ எபிரேய சாதியான் என்னைப் பலாத்கரிக்க வந்தான், நான் வீரிட்டதைக் கண்டு கையாற் பிடித்த சட்டையை விட்டோடினா னென்றாள். அப்படியே முறையிட்டுத் தன் கணவனுக்குஞ் சொல்லி, அதற்குச் சாட்சியாகச் சட்டையைக் காட்டினாள். அதனாற் புத்திப்பாரென்றவன், பெண் வார்த்தையை யங்கீகரித்துச் யூசையை முனிந்து சிறைச்சாலையில் வைத்தான். இவ்வித அக்கிரமஞ் சம்பவிக்கத் தேவ சித்த முண்டானது எதெனில்: பராக்கிரம சேவகன்

யுத்தத்திற் செயங்கொண்டு துரைத்தனங்களுக்குப் பாத்திரமாவான். பொன்னையும் வெள்ளியையும் அறவைத்துச் சலாக்கிய ஆபரணஞ் செய்யலாகும். அப்படியே தேவ சேவகனான யூசை, மகா துரைத்தனங்களுக்கு இயற்கையனாகவும், அவன் ஆத்துமந் தேவகருணைக்குச் சுகிர்த ஆபரணமாகவும் வேணுமென்கிறதினால், பொன்னாசை பெண்ணாசை மண்ணாசை யென்கிற பாவ சோதனைகளையும், உலக வாதிப்புக்களையுஞ் செயித்துத் தெளியச், சர்வேஸ்வரன் திருவுளமானாரென் றறியவேண்டும். யூசை சிறைச்சாலையிலிருக்கையிற் சம்பவித்தது எதெனில்: சர்வேஸ்வரன் அவரைக் கிருபாகடாக்ஷமாய்ப் பார்த்து, அவருடைய விசுவாச பக்ஷமும், விமரிசையொழுக்கமும் சிறைச்சாலை நாயகனுக்குப் பிரியமாகப்பண்ணிச், சிறைச்சாலை மணியக்காரனையும் அவருக்குக் கையளிக்கச், சிறைச்சாலை நாயகன், யூசை சொற்படிக்குச் சகல ஊழியமுஞ் செய்கிறதல்லாதே தானொரு விசாரிப்பு மின்றி யிருந்தான். அப்படியிருக்கிற சமயத்தில் எகிப்து இராயனுடைய பணிவிடைக்காரர்களான மதுகிராசபதியும், அப்பக்கிராசபதியும் இராசாவின் முனிவாற் சிறைச்சாலையில் நிக்கிரகம் பண்ணப்பட்டிருந்தார்கள்.

அப்போது, அவ்விருவரும் ஓரிரவிற் சொப்பனங்களைக் கண்டு அதன் பொருளை யறியாமற் கலிந்துத் துன்முகமா யிருக்கிறதைச் யூசை கண்டு, ஏதென்று விசாரித்தவிடத்தில் தங்கள் சலிப்பையுங் கண்ட சொப்பனங்களையுஞ் சொன்னார்கள். அது எப்படியெனில்: முதலாவது மதுகிராசபதி அவரை நோக்கி ஒரு முந்திரிகைச் செடியில்மூன்று கொத்து வளர்ந்து, பூத்துக் கனிந்த பழங்களை நான் பறித்து இரசப் பாத்திரத்திற் பிழிந்து இராயனுக்குப் பானஞ் செய்கிறதாய்க் கண்டேனென்றான். அதினால் அதன் பொருளைச் யூசை வெளிப் படுத்தும்படி இன்னு மூன்று நாளைக்குள்ளாக நீ இராசாவின் கருணையை யடைந்து, முன்போல முந்திரிகைப் பானம் கொடுக்கிற தொழிலைப் பெறுவாய். அப்போது உன் கருணையைப் பார்த்து என் விருப்பத்தையும் விண்ணப்பத்தைச் செய்ய விவரிப்பாயாக வென்று சொன்னார். அதன்பின், மற்றவன்

தன் சொப்பனத்தை வெளிப் படுத்தும்படி மாவுக்கூடை மூன்றை என் தலைமேல் சுமந்துபோகையில் மேற் கூடையின் அப்பம் யாவையும் பறவைகள் பக்ஷித்ததாகக் கண்டேனென்றான். அதற்குச் சூசை சொன்ன பொருளாவது:—இன்று தொடங்கி மூன்றாம்நாள் இராசாவின் முனிவு அதிகரித்து, உன் சிரசை வெட்டித் தூக்குண்டு நீ பக்ஷிகளுக்கு உணவாய்ப் போவாயென்று சொன்னதேயாம்.

இப்படியே சூசை, சொன்னபிரகாரம் மூன்றாநாள் பாரவோனென்ற இராயனுடைய பிறந்தநாள் கொண்டாட்டமாய் விருந்து சிறப்பிக்கிறவேளையில், அவ்விரு தொழிலாளிகளையும் நினைத்து, அழைப்பித்து, மதுபாரபத்தியனை முந்தின தொழிலிலே சேர்த்து, அப்பப்பரிசாரகனைத் தூக்குவித்தான் என்பதே. இதில் விசாரிக்கத்தக்க ஒரு சந்தேகமுண்டு. அதாவது:-சொப்பனங்களை விசுவசிக்கலாகாதென்று வேதப்பிரமாணத்திற் சொல்லியிருக்கையில் சூசை சொன்ன சொப்பனத் தெளிவு மெய்யாகவே சம்பவித்தது ஏதென்று கேட்பதாம். அவனவனுக்கு தெரிசனைகள் தோற்றுகிற நிமித்தங்கள் நாலுவிதமுண்டு. அதன் முதலாவது: அவனவன் உடலிலிருக்கிற வாத, பித்த, சிலேட்டும, மென்கிற-தோஷங்கள் மீறுதலால் அவ்விதமாய்த் தோற்றுதலாகும். இரண்டாவது: அவனவன் அதிக பக்ஷ எண்ணத்தாற் பகலில் உன்னின சிந்தை. புறவினை, காதலன் காதலி பகடி, முதலான இன்ப துன்ப சிரமங்கள் இரவிற் றோற்றுதலாகும். மூன்றாவது: பசாசின் ஏய்ப்பினைத் தோற்றுதலாகும். நாலாவது: சர்வேஸ்வரனுற் கருணை விசேஷங்களை யறிவிக்கத் தோற்றுதலுமுண்டாம். ஆனதினாற் சர்வேஸ்வரனால் வந்ததை மாத்திரம், ஞான நூலோர்கள் கண்டறிந்து விசுவசிக்கக்கூடிய விசேஷமல்லாதே மற்றதில் விசுவாசம் விலக்குதலாகும். தர்மிஷ்டனான சூசை, தாம் முன் கண்ட சொப்பனங்களையும், அவர் தெரிவித்த தெரிசனங்களையும் விசேஷ தேவ பொருட்டா லெய்தி, அதை அவர் தெரிவிக்கத் தேவ வரமடைந்ததினால், வேதப்பிரமாணத்திற் பிரசங்கம் பண்ணப்பட்டதென்று அறியவேண்டும்.

இதன்பின். சூசையப்பருக்குச் சம்பவித்தது ஏதெனில், அவருடைய துக்கத்தை விண்ணப்பஞ் செய்வேனென்று மதுபாரபத்தியன் சொன்ன வார்த்தைப்பாடு இரண்டு வருஷகால மறதியாயிருக்கையில், பாரவோனென்ற இராயனுக்கு இராவிலே ஒரு சொப்பனந் தோற்றப்பட்டது. அதேதெனில்:-அவன் ஒருநதிக்கரையிற் சேருகிறதாயிருக்கையில், ஸ்தூல அங்கமுள்ள அதிகவடிவான ஏழு பசுக்கள் அந்நதியோரத்திற் புல்மேய்ந்திருக்க, அவைகளைத் தொடர்ந்து இளைத்த அவலக்ஷணமான இன்னும் ஏழுபசுக்கள் வந்து, அத்தலத்திற் புல்லுமேய்ந்து; முன் வந்திருந்த பருத்த பசுக்கள் ஏழையும் விழுங்கி, வயிறு சம்பூரணமான அடையாளமுந் தோற்றாமல் முன்போலவே வாடிய ரூபமாகவே யிருந்ததாம். அதைக் கண்டு பாரவோன் விழித்து, மறுபடியும் உறங்கின விடத்தில், ஒரு கோதுமை மூதலில் விபுலசோபனமான ஏழுகதிரோடு எழும்ப, அதன்பிறகே அபலமான வரண்ட ஏழுகதிரெழும்பி முன்னேய கதிர்களின் வடிவையெல்லாம் மடிப்பாக்கினதையுங் கண்டான். இப்படிப்பட்ட சொப்பனங்களைப் பாரவோன் கண்டுபயந்து, தனது குறிசொல்லுஞ் சாஸ்திர நூலோர்களை யழைப்பித்து, அவற்றின் பொருளைக் கேட்டவிடத்தில், அதற்குத் தெளிவினை சொல்ல விவேகியான ஒருத்தனையுங் காணவில்லை. அப்போது, மதுபாரபத்தியன் சூசையப்பரை நினைத்துச், சொப்பனவிஷயத்திலே விசேஷ தேவவருளுள்ள ஒரு மனுஷன், சிறையிலிருக்கிறானென்று இராயனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தான். உடனே அவரைப் பாரவோனழைத்து, தான் கண்ட சொப்பன விஸ்தாரங்களைச் சொன்னான். சூசையப்பர் அதைக்கேட்டு அவனை நோக்கி, இவ்வித சொப்பனங்கள், இவ்விராச்சியத்துக்குச் சம்பவிக்கப்போகிற அர்த்த அனர்த்தங்களை உமக்கு அறிவிக்கத் தேவகருணையால் தோற்றப்பட்டன. அவை எப்படியெனில்: முதற்கண்ட ஸ்தூலபசுக்கள் ஏழும், செழிக்கிற சபலகதிர்கள் ஏழும், இந்நாடு [illegible] சுபிக்ஷமாய் [illegible] ஏழு வருஷங்களின் அடையாளமாம். அவற்றின்பின் கண்ட [illegible] யொறுத்த விருவங்களும், பலனற்ற கதிர்களும் முந்தின சம்பூ

ணங்களை யழிக்க வருகிற ஏழு வருஷப் பஞ்சத்தின் அடையாளமாமென்றும், ஆனதினால் இதைத் தேவரீரறிந்து விவேக விமரிசையிற் கதித்தவனுஞ், செய்கையில் தாஷ்டீகனுமாயிருக்கிற ஒருவனை இராச்சியத்துக்குச் சிரேஷ்ட குரிப்பாய் நியமித்து, அவனால் அந்தந்தமண்டலங்களுக்குவிடு மணியபாரபத்தியரை விட்டுச் செழிப்பான ஏழு வருஷங்களிலும் ஐந்திலொரு பங்கு பலனெடுத்துச், சகல தனதானிய ரஸ்துக்களையுங் களஞ்சியங்களிலே நிறைத்துத், துற்பிக்ஷகாலத்தின் ஒறுப்பினைக்குச் சகாயமாய் ஏற்கனவே காக்கக்கடவதென்றும் விண்ணப்பஞ் செய்தார். இவ்வறிவின் மகிமையும், நல்ல யோசனையும் அரசனுக்கும், மந்திரி பிரதானிகளுக்கும் வெகு கருணைப் பிரசன்னமாக, இப்படிப்பட்ட உபாயத்தை நிறைவேற்றத் தாஷ்டீகனெவனோ? இம்மாத்திரந் தேவ அருள் நிறைந்த உன்னிலுஞ் சமர்த்தன் வேறில்லையென்று, பாவோன் ஜுசையப்பரைப் பார்த்து: நீயே இவையெல்லாம் நிறைவேற்றும்படியாக உன்னை என்னிராச்சியத்துக்கு மண்டலாதிபனாய் ஸ்தாபித்தேன்; என் சிம்காசனத்தைத் தவிர, மற்றுஞ் சகலத்திலும் என் பிரசைகளெல்லாம் உன்விதானத்தை யனுசரிப்பார்கள். எஜிப்த்து இராச்சிய முழுவதிலும் உன் வாக்கன்றியே கைகாலசைக்கிறவன் இரானென்று, தன் கையின் இராசமுத்திரை மோதிரத்தை அவர் கையிலிட்டு இந்திர புருஷ பட்டாடைகளணிவித்துச், சுவர்ணாபரணத்தைப் பூணுவித்துத், தனது இரண்டாங் குலாரி வண்டியிலிருத்திச், ஜுசையென்னும் பேர் மாறுதலாகப் பூலோக பரிபாலனென்ற நாமங் கீர்த்திபெறப் பண்ணிப், பட்டணப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து, அரண்மனைக்குவந்து இராசபட்டயம் வாசித்துச், சமஸ்தரும் அவர் முன் நமஸ்கரிக்க முரசறைவித்துப், பஞ்சாத கீதங்களோடு பட்டணத் தெருவீதிகளிற் சுற்றினான். இப்படிப்பட்ட அலைத்தனத்தைச் ஜுசையப்பர் கையேற்றபோது முப்பதுவயது வாலிபராயிருக்கையில் புத்திப்பாரென்ற பூசகனுடைய அசநேத்தென்ற குமாரத்தி அவருக்கு மணமுடிக்கப்பட்டாள்.

இப்படியே, ஜுசையப்பர் தமக்குக் கையளிக்கப்பட்ட இராச்சியத்தின் சகல கிராம சீர்மைகளிலும் நடமாடிப் பார்த்தறிந்து, இராச்சியபாரஞ் செலுத்தி வருகிறகாலத்திற், சுபலசெழிப்பினையுடைய ஏழு வருஷகாலம் முன்னிட்டு வந்தன. அப்போது மாரி,

''குசையிடம் போகல்''

கோடை, குளிர் முதலிய காலகாலமும் அனுகூலமாய்ப் பொழிந்து, ஏரி, கேணி, குளங்கள் நிறைந்து, விளாக உத்தியானங்கள் சபலமாய்க் கனிந்து, வயல்களில் மண்களாய் மலிந்து, களஞ்சிய பண்டகசாலைகளில் அடங்காமல், வரப்புகளுடைந்து வழிந்த ஆறுகளின் தன்மையாய்ச் சகல வஸ்து இவ்வண்ணமேயுந் தானியம் பரவியிருந்தமையால், அவைகளை யளவிட்டுப் பார்ப்பவனுமில்லை. கள்ளரைக் காப்பவனுமில்லை. [illegible] முதலாய் இரைதேடுவதுமில்லை. எங்கும் விருந்தும் [illegible] களிப்பாட்டங்களும் அல்லாதே பசியின் [illegible] ரும் உரைப்பவருமில்லை. அக்காலத்தில், [illegible]

சூசையப்பர் சகல இராச்சியபோக போக்கியங்களையும் நடத்தி[illegible]யான
ருபாகம் எடுத்தது மல்லாமல், இன்னமும் எண்ணில்லாத தானி
யங்களை விலைக் கிரயமாய்க்கொண்டு, அந்தந்தக் கிராமங்களிற் க
ளஞ்சிய பண்டகசாலைகளைப் பத்தனமாக்கி நிரப்பிவைத்தார். இத
தத் தன்மையாய் ஏழுவருஷமுஞ் சுபசாலமாய்ச் சமஸ்தருஞ்
சுகித்ததன்பின் துர்ப்பிக்ஷகாலம் எதிர்ப்பட்டன. ஆகையினால் இரு
துக்காலங்கள் அக்கிரமமாயொழுங், விரோதித்து வருஷவருஷப்
பு ஒய்ந்து, கேணி, குளங்கள் வற்றி, ஊற்றுகளுலர்ந்து, விளை க
ந்தவனங்கள் பலனற்று, விருக்ஷாதிகள் புஷ்பக்காய்களை விட்டுத்
தழையுந் துளிரும் வாண்டு சருகாய் விழலாயின. இப்படியே
ஏழுவருஷம் ஒருசேராய் நாடெல்லாம் பலனற்றுப்போகையில். அ
வனவன் சம்பூர்ண காலத்திற் கட்டின சஞ்சயங்களைத் தின்றொ
ழித்துத், தேடின தனம் பணம் உடைமைகள் அற்றுப், பசுவிருஷ
பம், மாடு, குதிரை, காணி, கழனிகளை விற்று, இன்னமும் பசி
யாற்றாமற், கண்டகண்ட விடத்தில் இரப்பார், பறிப்பார். மிகுந்த
சமஸ்தரும் மூலாக்கினி அழற்றலாற் பசியோ பசியென்கிற அப
ய சத்தமேயல்லாமல் வேறோர் அளப்புமில்லை. அப்போ
து சகித்த மண்டலாதிபரான சூசையப்பர், ஆகாசகபாட
ங்கள் திறக்கப்பட்டு வருஷம் வருஷிக்கிற வகையாய்த் தாம் கட்டி
ன களஞ்சிய பண்டகசாலைகளைத் திறந்து, அவனவன் கேட்ட தா
னியங்களை விலைப்பொருள், கடன், தெண்டு, குதலையாகக் கொடுத்
துச், சுயதேசத்தாரைத் தாபரித்ததுமல்லாமற், பரதேசத்தாரை
யுங் குறையின்றி யிரக்ஷித்தார். அப்படியே சகல இராச்சியத்துக்கும்
பெரு உபகார உபய ஸ்தானமும், இராச பொக்கிஷத்துக்கு மி
குந்த பிரயோசனமும் உண்டாக்கினார்.

அக்காலத்தில், அதிபிதாவான யாக்கோப், தாம் வசித்த கா
னான் தேசத்திலேயும் பஞ்சத்தின் கோரம் பிரபலிக்க, எஜிப்த்
ராச்சியத்தில் கோதுமை கொள்ளலாமென்று தமது புத்திரர்க
ள் பத்துப்பேரை யனுப்பினர். அவர்கள் எஜிப்த்திராச்சியத்திற் சென்
று, அங்கு இராச்சியபாரஞ் செலுத்துகிற சூசையப்பரைக் கண்டு

அவனைத் தங்கள் சகோதரனென் றறியாமல், அடிபணிந்து
வணங்கினார்கள். அப்போது சூசையப்பர் அவர்களை யறிந்து தமக்
குப் பண்ணின நமஸ்காரத்தினால், முன்கண்ட சொப்பனத்தை
யுணர்ந்து, தமது கதிர்க்கட்டு உயர்ந்ததும் அதற்குச் சகோதரர் கட்
டுகள் பணிந்து வணங்கினதும் மெய்யான அடையாள மாயிற்றெ
ன்று தெளிந்தார். ஆனால், தமது உறவினை அவர்களுக்குத் தோற்
றுவிக்காமல், அன்னிய மனிதனைப்போற் கடினமாய் அவர்களை
நோக்கி, நீங்கள் வந்ததென்ன? உங்கள் ஊர் எதென்று கேட்டார்.
அதற்கு அவர்கள், நாங்கள் கானான் தேசத்திலே நின்று தானியங்
கொள்வதற்காக வந்தோமென்றவிடத்தில், அது மெய்யாகமாட்
டாது; நீங்கள் வேவுகாரராய் இராச்சியஞ் சோதிக்க வந்ததாகக்
காண்கிறதென்று முனிவைக் காண்பித்தார். அதனை யவர்கள்
கேட்டு ஏங்கிப் பயந்து, இவ்வித வினயம் அடியோர்களிடத்தில்
ஊக்கக்கடவதல்ல. நாங்கள் உம்முடைய பக்ஷவாதி தாசரல்
லாமல், சோரர் சத்துராதிகள் ஆகமாட்டோம். நாங்கள் ஒரு
பிதாவின் மக்கள்; எங்கள் பன்னிரண்டுபேரில் ஒருவன் மாண்
டான், ஒருவன் சிறுவனாய்ப் பிதாவண்டையி லிருக்கிறான்: நாங்
கள் பத்துப்பேருந் தானியங் கொள்ளுகைக்காக வந்தோமென்று
சொன்னவிடத்திலே; சூசையப்பர் அவர்களை யதிக பயம் வருத்தி
உரைத்ததாவது: பிரகடனத்தால் என்னை யேய்த்துத் தப்பலா
மென்று நினைக்கக்கடவீர்களல்ல; நீங்கள் பட்டணத்தைப் பரிசை
பண்ண வந்தீர்களென்று நானறிவேன்; அது அல்ல என்பீர்களேல்,
வீட்டி லிருக்கிறானென்ற உங்கள் பாலிய சகோதரனைக் கொண்
டுவந்து காண்பித்தால், உங்களை நம்பக்கூடியதாயிருக்கும்; [illegible]
செய்யுந்தனையும் இவ்விடம் விட்டுப்போகமாட்[illegible]
துப்பேரையுஞ் சிறையில் வைத்தார். மூன்[illegible]
ததன்பின், மறுபடியும் அழைத்து, உங்களுக்குள்[illegible]
டை பண்ணும்படிக்கு ஒருத்தன் மாத்திரம் [illegible]
யிலிருக்க மற்றவர்கள் தானியங் கொண்டுபோய்[illegible]
த்து வாருமென்றார்.

அப்போது: அவர்கள் இவ்வித நெருக்கிடையைக் கண்டு, நாங்
கள் சூசையை விற்ற பாவத்தினால் இவை [illegible] யெங்களுக்
குச் சம்பவித்தனவென்று தங்கள் பாஷையால் அன்னியவுன்னிய
மாய்ப் பேசுகிறதைச் சூசையப்பர் கேட்டு, வியாகுலம் பொறுக்க
மாட்டாமல் சற்று விலகிப்போ யழுது, மறுபடியும் வந்து, சிமை
யோனென்றவனை மறித்துவைத்து, மற்றவர்களுக்குத் தானியங்
களைக் கொடுத்து, அதனோடு அதன் விலையையும் அவர்கள் அறி
யாமல் கோணிகளில் வைத்தனுப்புவிக்கத், தமது வேலைக்காரர்
களுக்கு அனுபாதங் கொடுத்தார். இப்படியே அவர்கள் தவசமேற்
றிப் புறப்பட்டு இல்லம் வந்தபின், கோணிகளை யவிழ்த்துப் பார்
க்க, அதில் தாங்கள் கொடுத்த விலையையுங் கண்டு அதிசயித்துச்,
சர்வேஸ்வரன் எங்களுக்கு இவ்வண்ணஞ் செய்தது ஏதென்று
பயந்து, தங்கள் கிராமத்துக்கு வந்து பிதாவைக் கண்டு, தங்களுக்
குச் சம்பவித்த நெருக்கிடை, மதிப்பு முதலான அரிதங்களையும்,
இதுவல்லாமற் பெஞ்சமி னென்ற தம்பியைக் கொண்டுவரக் கற்
பித்ததையுஞ் சொன்னார்கள். பிதாவான யாக்கோப் இவ்வித ஆப
த்துக்களை யெல்லாங் கேட்டவுடனே, சாம்பலால் மூடப்பட்டிருக்
கும் அக்கினிப் பொறிகளை ஊதினதுபோல அவர் மனத்திலடங்
கிய முன்னைய அக்கினிச் சோக மெழும்பி, யழற்றுதலாய் என்
னேசமிகுந்த சூசை இறந்தான், சிமியோன் சிறைப்பட்டான்.
இப்பொழுதோ என் பக்கத்தின் பாலனையுங் கொண்டுபோய்
என்னைப் புத்திரர் இன்றி யிருக்கச் செய்கிறீர்களோ? வென்று
அழுகைப்பிரலாபம் நியாதிருந்தார். ஆகிலுஞ் சோகாக்கினியி
னும் மூலாக்கினி பெரிதானதினால் மறுபடியுந் தானியங் கொள்ளு
தற்குப் புத்திரரை யனுப்புகிறபோது, யூதா என்பவன் பிதா
வை நோக்கி பெஞ்சமினைக் கொண்டுவரக் கற்பித்தபடி நாங்கள்
அவனைக் கொண்டுபோகா திருக்கில், தானியங் கிடைக்காமல்
போகிறது மன்றி மண்டலாதிஸ்வரன் முகத்தில் விழிக்கவுங் கூடு
வதா யிராமற் குற்றவாளிகளுமாவோம். ஆனதினால், அவனை யா
தோர் ஆபத்து மின்றி மறுபடியும் இவ்விடங் கொண்டுவந்து

உமது கையளிக்க நான் பிணையாளியா யிருக்கிறேனென்று மன்
றாடினான். அப்படியே பிதாவின் அனுமதிபெற்றுப், பெஞ்சமினை
யும் அழைத்துக்கொண்டு, முன் தானிய விலையையும் கூட இரு
பங்கு விலையையும், இன்னுஞ் சூசையப்பரைக் காண்கிற காட்சியா
கப் பாணிப்பாகு, பரிமளதைலஞ், சாம்பிராணி முதலிய அபூ
ருவ பதார்த்தங்களையுங் கொண்டு பத்துச் சகோதரரும் புறப்பட்
டுப் போனார்கள். எஜிப்த்துப் பட்டணஞ் சேர்ந்தவுடனே, மண்ட
லாதிஸ்வரனான சூசையப்பர் தமது பக்ஷப்பிரியான தம்பியோடும்
மற்றச் சகோதரரும் வருகிறதைக் கண்டு வெகு அக்களிப்போடு
மனம் பூரித்து, அவர்களை இராசசாலையில் இளைப்பாற்றுவித்துப்
போசன அநுகூலம் பண்ணத் தமது அத்தியக்ஷனுக்குக் கற்பித்
தார். அப்படியே, அவன் அவர்களை யழைத்துப்போகையில், இந்தக்
கருத்தை அவர்களறியாமல், முன்னமே தங்கள் கோணிகளி லிரு
ந்த விலைக்காக மறித்துத், தாசிகஞ் செய்விக்கத் தங்களைக்கொண்டு
போகிறதாக வெண்ணிப் பயந்து, அந்த விலைப்பொருள் தாங்கள்
அறியாமல் வந்ததென்று சொன்னதற்குச், சூசையப்பரின் அத்திய
க்ஷன் அவர்களைப் பார்த்து, உங்கள் சர்வேஸ்வரன் திருவுளமாய்
உங்கள் பொக்கிஷங்களிலே யிந்த விலையை [illegible]வித்தனரா
கும். நீங்கள் ஐயம் அச்சமின்றி வரலாமென் றழைத்துச் சிறைச்
சாலையிலிருந்த சிமையோனென்பவனையும் அழைத்துவந்து 11-
பேரையும் இராசசாலையி லுட்படுத்திக், கைகால் சுத்திசெய்யத்
தண்ணீர் கொடுத்தான்.

அதன்பின், அவ்விடத்திற் சூசையப்பரும் வந்ததைக் கண்டு
எல்லாரும் வணங்கித், தாங்கள் கொண்டுவந்த காட்சிகளைச் சமர்
ப்பித்தவிடத்தில், அவர் தமது பிதாவின ஸ்திதியையும், பரிணமத்
தையுங் கேட்டறிந்து, பெஞ்சமி னென்ற தமது தம்பியைப் பார்த்
துப், பக்ஷ அதிகத்தால் மனமிரங்கிச், சற்று விலகிப்போய் அழுது
பின்னும் வந்து, தேசத்தாரையும் அவர்களையும் பிரத்தியேகமாய்ப்
பிரித்து, மூப்பு இளமைக் கிரமமாய் விருந்து பந்தி யமர்த்திப்
பகிர்ந்து, பெஞ்சமினுக்கு மாத்திரம் ஐந்துமடங்கிட்டு [illegible]

ஒழிந்தபின், அவர்கள் கோணிகளில் தானியம் நிரப்பி, அவர்[illegible] கொண்டுவந்த விலையையும் அதில் வைத்துப், பெஞ்சமின் கோ[illegible]யிலே தாம் தண்ணீர் குடிக்கிற வெள்ளிப் பாத்திரத்தையும் வெ[illegible]யாமல் அடக்கிவைக்கச் சொன்னார். அப்பிரகாரஞ் செய்தபின் அவர்கள் தங்கள் வாகனங்கள்மீது தானியமேற்றிக்கொண்[illegible] நகர வாசல் கடந்துபோகையில், ஆசையப்பர் தமது உக்கிராண[illegible] காரரை யனுப்பி, அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து மறித்துப் பாத்தி[illegible]ரத்தைக் கவர்ந்துகொண்டுபோவது ஏதென்று கேட்கச் சொன்ன[illegible]படி; அவர்களும் போய்த் தடுத்து, நன்றிக்கு அவநன்றி செய்தீர்[illegible]களோ? எங்கள் நாயகன் தண்ணீர் குடிக்கிற பாத்திரத்தைக் கொ[illegible]ண்டுபோவதேது? அதில் அவர் குறிபார்க்கிறதல்லவோ? வெ[illegible]ன்று சொல்ல, அதற்கு அவர்கள் இப்படிப்பட்ட துஷ்டாட்டம் எங்களிடத்தில் நினைக்கத் தக்கதல்ல; நாங்கள் கள்வராகில் முன்னமே எங்கள் கோணிகளிற் கண்ட தொகைகளை மறுபடி[illegible]யுங் கொண்டு வருவோமா? இவ்வித வஞ்சகத்தைச் செய்தவன் எங்கள் இடையி லிருக்கில் அவன் கொலைக்குப் பாத்திரனாக, நாங்க[illegible]ளெல்லோரும் அடிமை யாவோமென்று சொன்னார்கள்.

ஆனால், உங்கள் தீர்ப்புப்படி யாகட்டுமென்று ஒவ்வொருத்தனுடைய கோணிகளையும் அவிழ்த்துப் பார்க்கப் பெஞ்சமின் கோணியில் வெள்ளிப் பாத்திரத்தைக் [illegible]. இவ்வித அபத்தத்தை அவர்கள் கண்டு, விசனத்தால் தங்கள் ஆடைகளைக் கிழித்து, அனைவருஞ் ஆசையப்பர் பாதத்திற் போய் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து; எங்கள் பாவஞ் சர்வேசுரனுடைய சந்நிதியிற் பெரிதானதினால், அரோசித்த குற்றத்துக்கு மறவாக்கு [illegible] இதோ எல்லோரும் உமது பாதவடியின் தாசருஞ் செய்வோமென்றார்கள். அதற்கு அவர், அப்படி [illegible] வன் மாத்திரம் என் தாசனாகி, மற்றவர்கள் போகலாமென்றதற்கு, யூதா என்பவன் மறுபடியு மன்றாடி [illegible] செய்து எங்கள் பிதாவானவர் பாலனைக் [illegible] பிள்ளையாய் அவனைக்கொண்டுவ[illegible]

தாசனாகி அவனைப்போக்க விடைதர இரங்கவேணுமென்று மிகுந்த வணக்கத்தோடு வருந்திப் பிரார்த்திக்கிற வசனங்களை ஆசையப்பர் கேட்டு, மனத்தில் துக்கித்துக் கண்ணீர் ததும்புகிறதை அடக்கமாட்டாமல், தேசத்தோரை யகலச் சொல்லித், தமது சகோதரர்களை யணுகி யணைத்து, மகா அபய சத்தத்தோடு பெருமூச்சுவிட்டழுது, உங்கள் சகோதரனான ஆசை நான்தானே; உங்களால் எஜிப்த்திராச்சியத்தில் விற்கப்பட்டவன் நான்தானே; இவ்வித தோஷஞ் செய்ததற்கு அஞ்சவேண்டியதில்லை; உங்களிரக்ஷணையாகத் தேவ பொருட்டினால் இந் நாட்டிற் கொண்டு வரப்பட்டது அல்லாதே உங்கள் உபசாயத்தினாலே ஆனதல்ல; இப்போதும் பஞ்சந் துவக்கின காலம் இரண்டு வருஷம் போக, இன்னும் ஐந்து வருஷம் உழப்பினையின் கஷ்டமுண்டு. அதனால் நமது பிதிர்க்குடும்பம் அவ்விடத்தில் இறவாமல், நீங்களெல்லோரும் இவ்விடம் வந்து, இந்நாட்டில் எனக்குண்டான மகிமைத் தத்துவ ஐஸ்வரியங்களைக்கொண்டு, சுகத்தி லிருக்கும்படி நமது பிதாவுக்கு அறிவித்துச், சகலகுடும்பத்தோடு இத்தலத்தில் அதிசீக்கிரமா யழைத்து வருவீர்களாகவென்று சொன்னார். இப்படியே ஆசையப்பர் தமது சகோதரர்களைக் கண்டு அக்களித்தது, அவருடைய அரண்மனையிற் பிரசித்தமாக அதைப் பரவோன் இராயனறிந்து வெகு கருணையோடு அவர்களுக்குத் தியாகங்கள் கொடுக்கவும், அவருடைய பந்துசனமெல்லாம் இவ்விராச்சியத்தில் வரவும், அதற்கேற்றவாகனங்களை அனுப்பவும் அனுமதிகொடுத்தான். அப்பிரகாரமாக ஆசையப்பர், தமது சகோதரர்கள் ஒவ்வொருத்தனுக்கு இருசோடு ஆடைகளும், அதிகபக்ஷமுள்ள பெஞ்சமினுக்கும் அவன் பிதாவுக்கும் ஐயிரட்டி வஸ்திரங்களையுந் தியாகங்களையுங் கொடுத்துத், தமது சகலகுடும்பத்தோடு சடங்கம் ஏற்றிவரத்தக்க வாகனங்களையும் அனுப்பினார். இப்படியே பதினொரு சகோதரரும் இவ்விசேஷத்தைக் கொண்டு பிதாவண்டையிற்போய் ஆசையப்பர் சுகசீவிய ஸ்திதியாய் எஜிப்த்திராச்சியத்தில் ஆளுகிற மேன்மையான மகிமையைச் சொன்னவுடனே, பிதாவான யாக்கோப், நித்

திரை சோத்தியத்தில் நின்று விழித்ததுபோல, விசுவாசங்கொள்ளாமல், மறுபடியுஞ் சகல வாலாறுகளையுங் கிரமத்தோடு கேட்டுக், கொண்டு வந்த தியாக திரவியங்களையும், வாகனங்களையுங் கண்டு தெளிந்து, தண்ணீரால் நூர்ந்த அக்கினிபோலச், சகல துக்கங்களும் நிவாரணமாகி, என்மகன் சூசை சீவித்திருக்கிறதே போதும், என் கண்மறையுமுன் காணப் போவேனென்று அக்களிப்போடு எழுந்தார். ஆனதினால், தமது குடும்பம், மந்தை புருவையுற்பத்தி சம்பத்து சகலத்தையுங் கொண்டு, ஆண் பெண் ணெழுபது சனங்கள் யாத்திரையானார்கள். வழியில் அவதரித்துப் பெலிபூசித்த விடத்திலே, சர்வேஸ்வரன் அவருக்குக் காட்சியைக்கொடுத்து, அவர் போகிற இராச்சியத்திலே காத்து இரக்ஷை பண்ணுவேனென்றார். எஜிப்த்துச் சீர்மையிற் சென்றவுடனே, யூதா என்பவன் முன்னோடி; சூசையப்பருக்கு இவ்விசேஷஞ் சொல்ல, அவரும் குலாரிவண்டியிலேறி முன்னுக்குவந்து ஜேசேனென்ற தலத்தில் தமது பிதாவைக் கண்டு, அன்னிய வுன்னியமாய் மனவுதலோடு மகிழ்ச்சி பூரிக்க வணங்கினார். யாக்கோப், சூசையப்பரைப் பார்த்து, என்மகனே! உன்னைக் கண்டபோதே யினி யென் பிராணன் சந்தோஷமாய் வியோகம் பண்ணக்கூடியதா யிருக்குமென்றார். அதன்பின், சூசையப்பர் பரவோனிராய னண்டையிற் போய்த், தமது பிதாவும் பந்துசனமும் வந்திருக்கிறதை விண்ணப்பஞ்செய்து, சகோதரர்களிற் பாலரான ஐந்துபேரை இராச சமுகத்திலே காண்பித்து; ஜேசேனென்கிற கிராமத்தைக் காணியாட்சியாகப் பெற்றார்.

அதன்பின்; பிதாவான யாக்கோப், பரவோனைக்கண்டு ஆசீரித்து, அவன் கொடுத்த ஜேசேனென்ற கிராமத்திற் சகல குடும்பத்தோடும் வசித்திருந்தார். அவ்விடத்தில், பதினேழு வருஷமாய்த் தமது வாழ் நாட்களைக் கழித்து, நூற்று நாற்பத்தேழு வயதானவராய்த், தமது ஆயுள் முடிகிறதாயிருக்கையில், சூசையப்பர் தமது இரு புத்திரரோடும் வந்திருக்கிறதைக்கண்டு, அவருடைய புத்திரர்களையுந், தமதுபுத்திரர்களையும் ஆசீர்வதித்தார். அது எப்படியென்

றால்:— சூசையப்பர் தமது இருபுத்திரரையும் பிதாவின் இருபக்கத்திலும் நிறுத்தினவிடத்திலே, வலதுபக்கத்திலிருந்த மனசேயென்ற மூப்பன்பேரில் இடதுகையையும், எபிராயீமென்ற பாலன்பேரில் வலதுகையையும் மாறுகவைத்து ஆசீர்வாதங் கொடுத்தார் என்பதாம். அதேதெனில்: மூப்பிலும் பாலன் மகிமையுடையவனாவானென்பதைக் காண்பிக்கச்செய்ததாம். அதன்பின், தமது பன்னிரண்டு புத்திரரையும் அழைக்கவழைத்து, ஒவ்வொருத்தனுக்கும் மேல்வரும் விசேஷங்களைக் குறித்து நானாவிதமான ஆசீர்வாதங்களை யளித்தார். இதுவல்லாமல் தமது சரீரம் கானானென்றவை இராச்சியத்திலே பூமிதானம் பண்ணச் சத்தியங்கொண்டு, சூசையப்பருக்குக் கற்பித்து, அப்படியே தமது சகிர்த ஆயுளை முடித்து ஆத்துமத்தைத் தேவ அஸ்தமாக்கினார்.

அப்போது, சூசையப்பர் பிதாவின் திருப்பிரேதத்தைப் பரிமள தயில அபிஷேகம் பண்ணி, எஜிப்து இராச்சியத்தோர் எல்லோரும் நாற்பதுநா ளிழவு கொண்டாட மகா பரிவாரத்தோடு கானான் தேசத்துக்குக் கொண்டுபோய், எப்பிரோனுடைய நிலத்திலிருக்கிற அபிரகாம் ஈசாக்கு அண்டையிற் பூமிதானஞ் செய்தார். அதன்பின், மண்டலாதீஸ்வரனான சூசையப்பர் புத்திரர், பேரர் பரம்பரை காணுந்தனையும் நூற்றுப்பத்து பிராயமாகச் சகிர்தவாளராய் அவருடைய வாழ் நாட்களைக் கழித்துத், தம்முடைய சரீரத்தைத் தமது பிதாவண்டையி லடக்கச், சகோதரன் சந்தானத்தின் முதியோர்களிடத்தில் உண்மைகொண்டு, கற்பிதமிட்டு இகலோக பரலோக ஐஸ்வரியனாய் ஆயுள்முடிவானார். இஸ்ராயேலென்ற பிதாவான யாக்கோப், எஜிப்த்திராச்சியத்தில் வந்ததன்பின் அவர் புத்திர சந்தானங்கள் எம்மாத்திரங் காலம் அந்நாட்டில் வசித்தார்களென்றும். எவ்வளவுஜனம்பலுகினதென்றுங்கேட்கில்: மோயீசனும் குடியெடுபெடுத்தையும் நானூறுவருஷமளவும் அதில் வசித்து, அவர்களாற் பலுகின ஜனங்கள், பெண்பிள்ளைகளும் பிள்ளைகளும் நீங்கலாக, ஆறுலக்ஷம் ஆண்பிள்ளைகளும், இவர்களுடன் பலசாதியாரின் சமுதாயங்களும் வரம்பற்றதாய் வர்த்தித்து, அப்படியே அவருடைய வித்து மணல்களுக்குந் தாரகைகளுக்குஞ் சமானமாமென்ற திருவாக்கின் பலன் காணப்பட்டதென் றறிவது உசிதமாம்.

நாலாம் யுகமாவது

மோயீசனின் யுகம்.

இதில், இஸ்ருயேல் சந்ததி எஜிப்த்திராச்சியத்தினின்று புறப்பட்டதுமுதல், சலொமோன் ஆலயம் உண்டாக்குந் தனையும் ஒழுகிய வேதக்கிரம அற்புத விசேஷங்கள் தோற்றுவனவாம்.

முதலாம் அதிகாரம்.

இஸ்ருயேல் சந்ததி எஜிப்த்திராச்சியத்திலிருந்து வலசல் வாங்கின தன்மை காண்பிக்கப்படும்.

செடியாய்த் தோண்டின பூமியில் மதுரசலம் ஊறுதலாயிருக்கும். தாழ்வாய் வேரூன்றிய விருக்ஷாதிகள் மகாவுயர்ச்சியாய்க் கனியைத்தரும். அப்படியே இஸ்ருயேல் புத்திரர்களால் தேவவேதவாக்கிய மதுரங்களைப் பிரசங்கிக்கவுஞ், சுவிசேஷபழங்களைக் கனிவித்துச் சகலலோகவாசிகளிலும் இவர்களுயர்ந்த மகிமையாய்ப் பிரதாபிக்கவும் வேண்டுமென்று சர்வேஸ்வரன் கருதினதினால், அதற்கவர்கள் பிரார்த்திகளாகத்தக்கதாகத் தோண்டிய தரைபோலப் பணிவித்து, சிந்தனை வாதனைபோடு ஆங்காரவொப்யாரங்களைத் தள்ளித்தாழ்த்தத் திருவுளமானார். அது யத்தன்மையோவென்னில் இஸ்ருயேல் பிதாவானவர் தற்பிஞ்ஞகாலத்திலே தமது ஈராறு புத்திரர்களோடு எஜிப்த்திராச்சியத்தில் வசித்து அனைவரும் வாழ்ந்ததன் பின்பு அவர்களாற் பலுகின சமுதாயங்கள் நாடெல்லாம் நிரம்பிப் பிரபலித்தார்கள். அப்போது நவமாயிராச்சியத்தை யரசாளுகிற இறைவன், சூசையப்பருடைய சரித்தி

ரங்களையும், சன்திகளையும் அறியாமையால் அவர் சந்ததிகளைச் சத்துராதிகளா யெண்ணித், தனது பிரசைகளிலும் அவர்கள்மிகுந்த பிரசைகளாய் வல்லபம் அதிகரிக்கிறதைக் கண்டும், அந்த வல்லமையால் தன்னாட்டை வல்லடியடிக்கப் புறப்படுவார்க ளென்றும், அவர்களைப் பாரத்தொல்லை துரிதங்களால் நெருக்கப் பாரபத்தியர்களுக்குக் கற்பித்தான். இதுவல்லாமல் நவமாய் இரண்டு பட்டணங்களையும், உப்பரிகைகளையுஞ் செய்விக்க அவர்களைக்கொண்டு கல், மண், செங்கல் இழுப்பித்துச், சகல அடிமை யேவல்களோடு பீடிக்கவுங் கட்டளை யிட்டான். இவையல்லாமல் அந்தச் சாதி இனிமேல் விர்த்தியாகாதபடிக்கு அவர்கள் பெறுகிற பிள்ளைகளில் ஆணிளங்கைகளைக் கொல்லவும் மருத்துவச்சிகளான இரண்டு ஸ்திரீகளுக்குக் கற்பித்தான். ஆனால் அவ்விருவரும் சர்வேஸ்வரனுக்குப் பயந்து அக்கட்டளையைச் செலுத்தாமல் இருக்கிறதை இராயனறிந்து, அதேதென்று கேட்டவிடத்திலே, எபிரேயசாதிஸ்திரீகள் பிள்ளை பெறுவிக்கிறதிலே யெங்களிலும் வித்துவாட்டிகளாய் நாங்கள் செல்லுமுன் தங்களாற் பிள்ளைகளைப் பிரசவித்துக்கொள்ளுகிறார்களென்று சொன்னார்கள். அதனால் இராயன் முனிந்து மறுபடியும் அந்தச் சாதியிற் பெறுகிற ஆண்பிள்ளைகளைக் கங்கையில் அமிழ்த்தும்படி தன் சனங்களுக்கு விதானங் கொடுத்தான். ஆனால் இப்படிப்பட்ட துக்கசோக சாகரத்தில் அவர்களைக் கைதூக்கச் சர்வேசுரன் திருச்சித்தங்கொண்டு, அந்தச் சாதியிற்றானே லேவி கோத்திரத்திலே மோயீசனென்ற முனி பிறந்து பிரபலிக்கத் திருவுளமானார். அது எவ்விதமோ வெனில், அவன் தாய்தந்தையோர் இராசதீர்வைக்குத் தப்ப, அவனை மூன்றுமாதம் ஒளித்து வைத்ததன்பின், காக்கமாட்டாமையாற், கீல் பிசின் ஒட்டிய பேழையில் அடக்கிக் கெங்கையோரமாய் நாணற்சோலைக்குள் விட்டு, அதிற் சம்பவிக்கிறதை யறிய அந்தக்குழந்தையின் தமக்கையைத் தூரத்தினின்று பார்த்திருக்கச் செய்தார்கள். அவ்வேளையிற் பரவோன் குமாரத்தி நீராட அந்த நதிக்கரையிலே வந்திருக்கையில் தண்ணீரோட்டத்தில் மிதந்துபோகிற பேழையைக்கண்டு எடுப்பித்துத்

திறந்துபார்க்க, கமலமுகமான பாலகன் அழுதுகொண்டிருக்கிறதைக் கண்டாள். அப்போது மரியாளென்னும் அதன் தமக்கை எபிரேய சாதியில் ஊட்டுந் தாயை யழைப்பிக்கலாமோ வென்று கேட்கப், பரவோன் குமாரத்தி ஆமென்றவிடத்தில் அதிசீக்கிரமாய்ப் போய்ப் பெற்ற தாயைத்தானே யழைத்துவந்தாள். அவ்விராஜகுமாரத்தி அப்பிள்ளையை வளர்க்கக் கையளித்து அதற்கான செலவையுங் கொடுத்துவந்தாள். பிள்ளை வளர்ந்தபின் மறுபடியும் இராஜகுமாரத்திக்குக் காண்பித்த விடத்தில் அவனைத் தன் பிள்ளையாக அவள் கையேற்றுத் தண்ணீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்டினால் அவனுக்கு மோயீசனென்ற பெயரிட்டாள்.

மோயீசன், நாற்பதுவயதுள்ள வாலிபனாகிறபோது தன்சாதி குலத்தோரை விபரமாயறிந்து, அவர்களைத் தாபரிக்கவுங், காக்கவுந் தேவ கடாக்ஷமாய் வெகுமான கருத்துண்டாயிருந்தான். அப்படியே அந்த நாட்டிலுள்ள ஒருத்தன், தன் ஜாதியிலொருவனை அநியாயமா யெதிர்த்து அடிக்கிறதைக் கண்டு, இருவருடைய நியாயத்தையுங் கேட்டு அன்னிய சாதியானைவதைத்து இரகசியமாய்ப் புதைத்துத் தன்னினத்தானைக் காத்தான். இவ்வித கிருத்தியத்தைப் பரவோனறிந்து, மோயீசனைக்கொல்லத்தேடின விடத்தில், மோயீசன் இராச முனிவுக்கு விலகி, மதியானென்ற தேசத்திற் போய் ஒரு துரவண்டையில் வசித்தான். அப்போது அந்தக் கிராமத்தின் நாயக பூசாரியனுக்குள்ள ஏழுகுமாரிகள் கிணற்றண்டையில் வந்து தங்கள் மந்தைகளுக்குத் தண்ணீர் அள்ளுகிற விடத்திற் கோனார்கள் வந்து, அவர்களைத் துரத்துகிறதைக் கண்டு, மோயீசன் இடையர்களோடு எதிர்த்துக் குமாரிகளையும் அவர்கள் மந்தைகளையுங் காத்தான். இவ்விசேஷத்தை அந்தக்குமாரிகள் தங்கள் தந்தைக்குச் சொன்ன விடத்தில், அவன் மோயீசனைத் தனது நிவாசத்துக்கு அழைத்துச் செப்போரா யென்ற தன் குமாரத்தியை அவனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தான். அவ்விடத்திற் ஜேர்சம், எலியேசேர் என்ற இருபுத்திரரைப் பெற்று, வெகுகாலஞ் சென்றபின், எஜிப்த்து இராயன் மாய்ந்து மறு இராயன் சிங்

காசனமேறி. இஸ்ராயேல் சாதியாரை அதிக கிஷ்டூரமாய் நெருக்கிப் பிடிக்கிறபோது, இப்படிப்பட்ட சோக அக்கினியில் அவர்கள் வெந்துருகி யழுகிற சத்தங்கள் புகைபோற் சர்வேஸ்வரனுடைய சன்னிதியிலெழும்ப, தண்ணீர் போலத் தேவசித்தம் இளகி இஸ்ராயேல் சந்ததிகள் பேரிற் கருணை வர்த்திப்பாகவும் எஜிப்த்தோர் பேரில் முனிவு அக்கினிகள் பெய்யவும் நிரூபித்தார். ஆனால் இவ்வித ஞான யுத்தத்துக்குத் தலைவனாகச், சர்வேஸ்வரன் மோயீசனைத் தெரிந்துகொண்டதினால்; அவனுடைய ஞானவாயுதமென்கிற மனத்திடாரிக்கமும், விசுவாசவுறுதியும் அதிக வல்லபமாய்த் தெளிய, அவனுக்கு ஓர் அற்புதக்காட்சியைக் காண்பித்தார். அது எந்தன்மையோ வெனில்: மோயீசன், மதியானென்ற தேசத்திற் புருவை மேய்க்கிறபோது, ஆரணியத்துட் பிரவேசித்து, ஓரேப்பென்ற தேவகுன்றிற் சென்றவிடத்தில்; ஒரு முட்செடியிடையிற் சர்வேஸ்வரன், அக்கினி ரூபமாய்ச் சுவாலித்தும், அது எரிந்தும் வேகாமலும் வாடாமலும் பச்சைவர்ணமா யிருக்கிறதை மோயீசன் கண்டு, இது எவ்விதமான அற்புதமோ? பார்ப்போமென்று அணுகி வருவதைச் சர்வேஸ்வரன் கண்டு, மோயீசா! மோயீசா! இங்கணுகாதே, இது தூய்மையான ஸ்தலமானதினால் உன் பாதரக்ஷைகளைக் கழற்று; உன்பிதாவாகிய அபிரகாம், ஈசாக்கு, யாக்கோப் என்றவர்களுடைய சர்வேஸ்வரன் நாந்தாமே யென்றருளினார் என்பதே. அதைக்கேட்டு, மோயீசன் தேவசமுகத்தை யெதிராகப்பார்க்கப்பயந்து தன்முகத்தை மறைத்து ஒல்கின விடத்தில், மறுபடியும் அருளிச்செய்ததாவது, எஜிப்த்திராச்சியத்தில் வசிக்கும் எமது பிரசைகளின் வியாகுல சத்தங்களையும், அவர்களை அநியாய எவற்றொல்லைகளால் நெருக்குகிறவர்களுடைய மனக்கொரத்தையுங் கண்டோம். ஆனதினால், எமது பிரசையை அந்தப் பதவியினின்றெடுத்துப் பாலினிப்பால் பிரவாகமும், சுபசுவிசாலமுமான கானான் தேசத்தில் நிறுத்தச் சித்தமாயிருக்கிறோம். அதற்காக உன்னைப் பரவோனண்டையில் அனுப்புவோமென்று திருவுளம் பற்றினார் என்பதாம்.

அதனைக்கேட்டு மோயீசன், ஆண்டவரே! பரவோனென்ற இராயன் சமுகத்துக்கு எதிராகப்போய், இஸ்ருயேல் சந்ததியை எஜிப்த்திராச்சியத்தினின்று விடுவிக்க அடியேன் எவ்வளவு ஆளோ? என்று ஒல்லினவிடத்தில் நாம் உனக்குத் துணைப் பிரசன்னமாகச் சனங்களை விடுவிக்கலாகும். அப்போது நம்முடைய அநுபவத்தை அவமானிக்க இந்தக் குன்றின்மேலே பலிகொடுப்பாராகவென்று திருவுளம் பற்றினார். அதற்கு மறுபடியும் மோயீசன், தேவரீர் அடியேனை யேவினதை இஸ்ருயேல் சந்ததிக்கு அறிவிக்குங் காலத்தில் தேவரீருடைய நாமமேதெனில், வல்லசனம் உரைப்பேனென்று கேட்டவிடத்தில் "ஆயிருப்பவனவர் நாம் தாமே" அபிரகாம், இசாக்கு, யாக்கோபுவின் சர்வேஸ்வரனென்ற அநாமம், அனவரதமிகக் கூறுதலாயுணர்வதாக. நீ இஸ்ருயேல் ஜன விருத்தர்களைச் சங்கேதம் பண்ணி, நாம் அவர்களுடைய வியாகுலத்தைக் கண்டு இரங்கினதையும், அப்பதவியை நீக்கி அவர்களைப் பாலும் மதுரம் பொழிகிற கானான் தேசத்தில் நிறுத்தச் சித்தமாயிருக்கிறதையுஞ் சொல்லி, அவர்களோடு பரவோன் சமுகத்திற் சென்று, எவுரேவு இனத்தின் சர்வேஸ்வரன், தமக்குப் பூசை பண்ண எங்களை மூன்று தின வழிக்கு அப்பால் வரக் கற்பித்தாரென்று சொல்வீர்களாக. அவன் எமது வல்லபத்தைக் காணுந்தனையும் உங்களை விடாதிருக்கினும் எமது அற்புத ஆக்கினைகளுடைய மகிமையை இராச்சியமெல்லாங் கண்டதின்பின் விடலாகுமென்று மொழிந்தார். அப்போது மீளவும் மோயீசன், ஆண்டவரே! அடியேன் வார்த்தையை அவர்கள் கேட்பவருமல்ல, தேவரீரைத் தெரிசித்தேனென்றாலும் நம்புகிறவருமல்லவே என்று விண்ணப்பஞ் செய்தவிடத்தில், சர்வேஸ்வரன் அவனைப் பார்த்து உன் கையிலிருக்கிற தெண்டுகோலைத் தரையில் வீழ்த்தென்றார். அப்படியே வீழ்த்தினவுடனே, அது சர்ப்பமாய் நெளிந்தது. மோயீசன் பின்வாங்கினவிடத்தில் அதன் வாலைக் கைநீட்டிப் பிடியென்றருளினார். அப்படியே பிடித்தவுடனே அது மறுபடியுந் தெண்டுகோலாயிற்று. இது உன் வாக்கு விசுவாசத்துக்கு முந்தின அடையாளமாம்.

இதுவல்லாமல், உன் கையை உன் அக்குளில் விடுவென்று மொழிந்தார். அப்படியே விட்டெடுக்க அது உறைந்த பனிபோலக் குஷ்டரோகமாயிற்று. மறுபடியும் அக்குளிற் சொருகக் கட்டளையாகிச் சொருகி யெடுக்க ஆரோக்கியமாயிற்று. இவ்விரண்டு அடையாளங்களுக்கும் விசுவசியாதிருக்கிற், கங்கையில் ஜலமெடுத்துக் கரையிற் சிந்த இரத்தப்பிரவாகமாம் என்று திருவுளம்பற்றினார். அப்போது மோயீசன் இன்னமும் அச்சந் தெளியாமல், தான் குழறுவாயனுகையாலே பேச்சுக்கு சமர்த்தனல்லவே என்று பின்வாங்கினவிடத்தில், சர்வேஸ்வரன் அவனைக் கடினமாய்ப் பார்த்து, ஊமையைச் செவிடனையும் அந்தகனையும் அனந்தகனையும் உண்டாக்கினவர் நாம்தாமே. உன் வாக்கில் நாம் பிரசன்னமாகி, வசனிப்பவைகளையுஞ் செய்பவைகளையும் போதிப்போம். இதுவல்லாமல் சிறந்த வாய் நாவலனான உன் சகோதரன் ஆரோன் உனக்குத் துணையாவான். அற்புதஞ்செய்யக்கூடிய தெண்டுகோலையுங் கைக்கொண்டு போகலாமென்று அபயாதங் கொடுத்தார். அப்படியே அவன் போகச்சே ஆரோன் தேவ கருணையாய் முன்னுக்கு எதிராய் வர, இருவருஞ் சம்மதித்து, வல்லப தேவதூதர்களாக எஜிப்த்திராச்சியத்திற் பிரவேசித்து, இஸ்ருயேல் ஜனங்களின் மூப்பியர் விருத்தர்களைச் சங்கேதம் பண்ணிச், சர்வேஸ்வரன் அவர்களுக்குக் கிருபை பண்ணின திருவாக்குகளை யறிவித்து, அற்புதங்களையுஞ் செய்து காண்பித்தார்கள். இவ்விசேஷத்தை அந்தச் சனங்கள் அறிந்தவுடனே சொப்பனங் கண்டு விழித்தாற்போல், சமஸ்தருந் திடாரிக்கத் தொழுந்து அக்கணித்துச் சர்வேஸ்வரனுக்குத் தெண்டநமஸ்காரம் பண்ணி ஸ்துதித்தார்கள். அதன்பின், மோயீசன் ஆரோன் இருவரும், வெகு மனமகிழ்ச்சியோடு பரவோன் சமுகத்திற் பிரவேசித்து, இஸ்ருயேல் ஜனங்களின் சர்வேஸ்வரன், தமக்குப் பூசை பண்ணத்தக்கதாகத், தம்முடைய பிரஜைகளை மூன்று நாள் வழிக்கு அப்பாற் போகவிட, உமக்குக் கற்பித்தாரென்று சொன்னார்கள். இவ்விசேஷத்தை பரவோன் கேட்டு, நான் உங்கள் சர்வேஸ்வரனையும் அறியேன், என் இராச்சியத்திலுள்ள சனங்களை

யும் விடேன் என்று, தன் தேசத்தாரைப் பார்த்து நிக்க கோபாவே
சமாகி எபிரேய சாதி ஜனங்கள் மிகுந்து பிரபலித்ததினால், இவ்
வித சங்கேத புரளி பண்ணலாயினர். இன்னமும் இவர்களுக்கு
இளைப்பாற்றி கொடுக்கின் எவ்வளவு மிஞ்சிப்போவார்களோ வெ
ன்று முன்போ லவர்களுக்குச் செங்கல்களைச் சுட வைக்கோற்
கொடாமல் தாங்களே யரிகரும்புகளையுஞ் சம்பாதித்துச் செங்
கல்களையும் முன்போலக் குறையாமற் கொடுக்கப் பண்ணுவீர்க
ளாகவென்று தன் மணியக்காரருக்குக் கற்பித்தான். ஆனால் இவ்
வித அநியாய விதானம் அவர்களாற் செலுத்தமாட்டா திருப்ப
தைக் கண்டு, சாட்டை சம்மட்டி முதலிய வாதிப்பு அதிகரித்த
லாக, அதற்கு இவர்கள் செய்த முறைப்பாடுகளுக்குங் கேள்வி
முறையில்லாமையாற், சகியாத துன்பமாயிற்று. அதனால், இஸ்ர
யேல் சந்தானத்தோர், மோயீசனையும் ஆரோனையும் எதிர்த்து,
எங்களைப் பரவோன் சமுகத்துக்கு அருவருப்பாக்கிக் கொல்லு
விக்க, அவன் கையில் வாள் கொடுத்தது எதென்று முறையிட்
டார்கள். இம்முறைப்பாட்டைக் கேட்டு, மோயீசன் சர்வேஸ்வர
னைப் பிரார்த்தித்த விடத்திற், சர்வேஸ்வரன் மோயீசனைப்பார்த்
து, இனி நாம் பரவோனுக்குச் செய்யக்கூடியவைகள் காணக் கூடி
யதா யிருக்கும். இதோ உன்னைப் பரவோனுக்குத் தேவபாரபத்
தியனாகவும், ஆரோனை யுன் வாக்குத் தெரிவியாகவும் ஸ்தாபித்
தோம். நம்மா லுனக்குக் கற்பித்ததை அவன் வாக்காற் பரவோ
னுக்கு அறிவிக்க, எஜிப்த்திராச்சியம் ஆதியந்தமும் பயங்கரமா
யதிர்ந்து, நாமே சர்வேஸ்வர னென்பதை யறியப்பண்ணுவோ
மாக. அஞ்சாத மன வல்லமையோடு பரவோன் அண்டையிற்
போய் எமது கற்பனைகளைச்சொல்லு; அதற்கு அவன் அடையாள
ங்களைக் காண்பி யென்றால், தெண்டு கோலால் அற்புதங்களைக்
காண்பிப்பாயாகவென் றருளிச் செய்தார். இவ்வித தேவ வருள்
பெற்ற நாளிலே, மோயீசன் எண்பது பிராயமும் ஆரோன் எண்
பத்துமூன்று வயதுமா யிருந்தார்கள். இத் தன்மையாக மோயீ
சன் ஆரோன் இருவருந் தேவ வருளின் திடாரிக்கங் கொண்டு

அஞ்சாத திவ்ய சிங்க வீராயராய், மறுபடியும் பரவோன் சமுக
த்திற் பிரவேசித்துச், சர்வேஸ்வரன் தமது பிரசையை விடக் கற்
பித்தாரென்று சொல்ல, அதற்கு அவன் அடையாளமேதென்று கே
ட்க, ஆரோன் தனது தெண்டுகோலைத் தரையிலே வீழ்த்தி அர
வமாகக் காண்பித்தான். அப்போது பரவோன் தனது மந்திர
வாதிகளை யழைப்பித்து, இந்தவித்தை உங்கள் நூல்களிலேயு மில்
லையோ வென்றவிடத்தில், அவர்களுந் தங்கள் கையிலிருக்கிற தெ
ண்டுகோல்களை மந்திரமாயத்தாற், சர்ப்பகோலங்களாய் நெளியப்
பண்ணினார்கள். ஆனாலும், ஆரோன் கோலானுயிர்த்த சர்ப்பம்,
வித்தைக்காரருடைய மாய சர்ப்பங்களை விழுங்கிவிட்டது. இதைக்
கண்டும் பரவோன் தேவ கற்பனையை விசுவசியாமல் அரோசித்தா
ன். ஆனதினால், சர்வேஸ்வரன் தம்முடைய திவ்ய முனிவின் சவாலை
களைப் பரவோனிராச்சியத்தில் வருவித்துக், கொடிதான அனர்த்
த நஷ்டங்களாற் பீடிக்க மோயீசனை எவினார். இப்படியே முத
லாவது, மோயீசன் செய்துவைத்த அனர்த்தமாவது:—பரவோன்
நதிக்கரையில் பார்க்கா யிருக்கையில், மோயீசன் ஆரோன் இருவரு
மெதிராகப்போய், உமக்குச் சர்வேஸ்வரன் கற்பித்த கற்பனையை
நீர் சங்கியாமல் இற்றைவரைக்குந் தேவப் பிரசையை விடாம லிரு
க்கிறபோது, இந்தத் தண்ணீர்ச் சாகரம் உமக்கு இரத்த சாகரமா
ய்ப்பாயப் பண்ணுவோம் என்றவுடனே, ஆரோன் தன் தெண்டு
கோலைச் சலஸ்தலங்கண்மீதே நீட்ட, ஆறு குளம் கிணறு மடு
தல் யாய்ச்ச தலான சகலஜலஸ்தலங்களுஞ், ஜலப்பாத்திரங்களும்
இரத்தப்பிரவேசமாகக் குடிப்பதுங் குளிப்பதும் உதிர மல்லாதே
உதகங் காணவில்லை. இதுவல்லாமல், தண்ணீரில் சீவிக்கின்ற
மச்சப் பிராணிகள் செத்து அழிந்து பிணமாய் மிதக்க, நாடெல்
லாம் துர்க்கந்தம் வீசிற்று. ஆனால் வித்தைக்காரருந் தங்கள் சா
மார்த்திய திறமாய்ப்பாக, ஊருணிக்கரையில் ஊற்றெடுத்து நவ
மாக வெடுத்ததண்ணீரை மாயாசித்தியால் இரத்தவர்ணமாய்க் கா
ணப் பண்ணினார்கள். இவ்வித அற்புதத்தாற் பரவோன் மன
மருள் தெளிவாகமாட்டாமற் போயிற்று. ஆகையால் இரண்டா

[illegible]

மணுயீ, குருட்டீ, தேனீ, கொசுகு, குளவி, பேய்க்குளவி, வேட்டைக்குளவி முதலான மட்சிகவினமெல்லாஞ் சங்கத்திரளாய்ப் பறந்து வந்து, வனம், வெளி, வழிவாசம், நிவாசம் எங்குங்கர்ச்சித்துத் தூர்க்கந்தித்து, நாடுநகரமுழுதும் நரகலின் குப்பையாய் அருவருக்கலாகப் பட்டன. ஆனால் இஸ்ரூயேல் சந்தானம் வசித்திருந்த ஜேசேனென்ற கிராமத்தில் இவ்வித துன்பமணுகாமல், அவர் தன் தேவப்பிரசையென்கிற வித்தியாசங் காண்பிக்கப்பட்டது. இதைக்கண்டு பரவோன், இருமுனிவரையும் அழைத்து, உங்கள் தேவனுக்கு மகாப்பிரியமான பூசைப்பலி, திருவிழாக்கொண்டாட்டங்கள் இந்நாட்டிலே தானே செய்யலாமென்றான். அதற்கு மோயீசன், நாங்கள் பண்ணுகிற பூசைநிவேத்தியங்கள், இந்தத் தேசத்தோர்களுக்கு அருவருப்பானதினால் அவர்கள் காணாத தூரங்களிலே போய்ச் செய்வோமென்ற விடத்திலே, எட்டாத்துலை நாடாமல், வனத்திலேபோக உத்தாரமடைவீர்கள்; எனக்காகவும் பிரார்த்தியுங்கோளென்று சொன்னான். அப்போது மோயீசன் நான் பிரார்த்தித்து ஈயைநீக்குவேன், ஆனால் நீர் இருநாக்காகப் புரளாமல் ஒரு வாக்காயிருக்கக்கடவீரென்று சொல்லி, அப்பாற் போய்ச் சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்தவுடனே, ஒரு ஈயும் இல்லாமல் புகை பறந்ததுபோல அந்தராளஞ் சேரப் பறந்துபோயின.

இப்படியே மோயீசனுடைய வாக்கைச் சர்வேஸ்வரன் கேட்டபோதிலும், பரவோன் தான் கொடுத்த வாக்கைச் செலுத்தாமல் இளகின மெழுகு இறுகினதுபோற் சனங்களை விடாமலிருந்தான். அதனால் ஐந்தாவது:—அத்தேசத்திலுள்ள விளாக உத்தியானங்கள் பேரிலேயும், மிருக மந்தைகளிலேயும், வருகிற நஷ்டங்களைப் பரவோனுக்கு அறிவித்து, மறுநாளுதயமாக, விளைகிற புஷ்பிக்கிற காய்க்கிற கனிகிற ஸ்தலமெல்லாம் பலனற்று அசம் கசம், காலி, குதிரை, வேசரி, ஒட்டகம் முதலான நடக்கிறவைகள் யாவும் உவிந்து விழலாயின. இஸ்ரூயேல் சனங்களின் போகபோக்கியங்களில் ஒரு லயமுங் காணவில்லை. ஆனால் இதனாலும்

பரவோன் அசையாத கல்லா யிருக்கிறதைக்கண்டு, ஆறாவது:—இருவரும், உலைக்களத்திற் கைநிறையச் சாம்பலெடுத்துப், பரவோன் சமுகப்பட ஆகாசத்திலெறிய அது அத்தேசமுழுவதுந் தூளாய்ப் பறந்து, மிருகம் மனுஷர் பேரிற்பட்டுக் கடோர எரிவந்த கொப்புளங்கள் தோன்ற, வித்தை யறிவாளிகளுடைய சரீரங்களும் அருவருக்கப்படத்தக்க துர்க்கந்தப் புண்ணாய் மனுஷர் முன் விழிக்கமாட்டாமல் ஒளித்தார்கள். ஆனால், இதற்கும் பரவோன் தன் மனத்தில் அடங்காமலிருக்கிறதைக் கண்டு, எழாவது:—வானமேகப் பிரகோபத்தால் எய்துவதாகிய சகல கொடுவினையும், அழிவினையுங் காண்பாயென்று பரவோனுக்கு மோயீசன் சொல்லித், தன் கையை அம்பரத்தைநோக்கி யுயர்த்தின வுடனே, யாதொரு காலமுங் கேட்டிராத மேக கர்ச்சிப்புகளுண்டாகி, கண் காணாத இடிமின்னல் இடித்தலோடு, கல்வருடம் வருஷித்து, வெளியரங்கமாய்க் கண்ட விருக்ஷாதி மனுஷாதி செந்து மிருகசாதி சகலமும் அழிந்துபோக, இஸ்ரூயேல் சந்ததியின் கிராமத்தில் ஒரு மழைத்தூறல் துளியுங் காணமல் அற்புதங் காணப்பட்டது. இவ்வித வல்லப ஆகாச இடிகளால், பரவோன் இருதயமானது அசையாத கற்பாறை அசைவதுபோலாகித் தேவமுனிகளை யழைத்து, இம்முறை உங்கள் தேவனைப் பிரார்த்தித்து மழை மேகக்கர்ச்சிப்புகளை அமரப்பண்ணினால், இனிமேல் ஒருகாலும் இத்தேசத்தில் நீங்கள் குடியிராத தன்மையாக உங்களுக்கு விடை கொடுக்கக் கடவேனென்று சொன்னான். அதனால், மோயீசன் செய்த மன்றாட்டுக்கு இரங்கிச் சர்வேஸ்வரனுடைய சித்தம் பிரசன்னமாகிச், சகல மழைத்தூற்றலும் ஓய்ந்து, மெத்தனவாய் வெளிவாங்கினதின்பின், பரவோன் துர்க்கந்தக் கதவு தாளிட்டதுபோல அதிக பாரதூரக்கல்லால் தன் மனத்தை யடைத்துச் சனங்களை விட்டானில்லை. ஆகையால், எட்டாவது:—இருதேவஸ்தானுபதி முனிவரும், பரவோன் சன்னிதானத்தை யெதிர்த்து, எம்மாத்திரங்காலம் இருவாக்கு, இரு அகம் மாறுதலாகச் சர்வேஸ்வரனுக்குக் கீழ்ப்படியாமலிருப்பீரோ? தேவ பிரசைகளை விடுவதெனில் விட்டுவிடும். அது அல்லவெனில்

இனி உன் தேசம், ஒருபச்சிலையுமில்லாத வெறும் பூமியாகச் சகலமும் அரித்தழிக்கிற பச்சைக்கிளிகளின் பசுமைமாத்திரம் நாடெல்லாங் காணலாகுமென்று உரைத்துப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது, பரவோனின் தாசர் அவனண்டையிற் சேர்ந்து எக்காலமளவும் இவ்வனர்த்தங்களைப் படலாகும்.? இராச்சியமென்கிற பேர் அல்லாதே வேறொன்று மில்லாமற் சகலமுங் கெட்டுப்போகிறதைக் காணவில்லையோ? இன்னும் இந்த அழிப்பாளர்களை எதுக்கு வைத்திருக்கிறதோ? வென்று முறையிட்ட விடத்தில், பரவோன் முனிகளை யழைத்துப் போகிறசனம் எவ்வளவென்று கேட்டான். அதற்கு மோயீசன் ஸ்திரீபுமான் பாலர் மூப்பர் குடும்பம் மந்தையனைத்தும் மகோற்சவ கொண்டாட்டத்துக்காகப் போகவேண்டியது என்றவிடத்தில், இவ்விதத் துன்மார்க்கத்தை யெண்ணக் கடவீர்களல்ல; புருஷசாதிகள் மாத்திரம் போகலாமென்று சொன்னான். அதைக்கண்டு மோயீசன், தன் செண்டுகோலை எஜிப்த் திராச்சியத்தின் மீதே யோங்க, அன்றிராவும், பகலும் கீழ் காற்றுப்பிரசண்டம் உரமாயடித்து, அதனோடு கடல் திரை திரண்டெழுகிற தன்மையாக வெட்டுவாலிக்கிளிகள் திரளாயடர்ந்து வந்து, சகல நாட்டிலும் இடைவெளிகாணமற் படலஞ்சாய்ந்த சார்வாகமலிந்து, முன் கல்மழைக்குத் தப்பின தழை, துளிர், திரண பிரணம் ஒன்றும் இராதவண்ணம், அனைத்தையுந் தின்றுபின்னமாக்கச் சகல விராச்சியமும் வெறும் பூமியாயிற்று. இதைக்கண்டு பரவோன், பதறுதலோடு தேவமுனிகளை யழைப்பித்து, உங்களுக்கும் உங்கள் சர்வேஸ்வரனுக்கும் அனிஷ்டபாதகனானேன். இந்த ஒருபிழையும் பொறுத்து யெனக்காகப் பிரார்த்தித்து இத்துன்பம் விலகும்படி பண்ணுங்களென்ன, இம்மன்றாட்டைக் கைக்கொண்டு மோயீசன் பரவோன் சமுகத்தை விட்டுத் தேவசன்னிதானத்திற் பிரவேசித்தவுடனே, மேல்காற்று மாருத பிரசண்டமாய்ப் பிரபலித்து வெட்டுக்கிளிகளெல்லாவற்றையுந் தள்ளிக்கொண்டு, செஞ்சாகரத்தில் மூழ்கடித்தது. ஆனால் இம்முறையுந் தன்வாக்கை நிலைநிறுத்தாமற் கல்லின்மேற் கல்லெறிக்கினதாகப்

பாதக மனத்தைக் கெட்டிப்பண்ணிச் சனங்களை விடாதிருந்
ஒன்பதாவது:—மோயீசன், தேவ கற்பிதத்தைக்கொண்டு, அம்ப
ரத்திற் கையையுயர்த்த,அந்நேரமே எஜிப்த்திராச்சியத்திற் கருமு
கிற் கிரணம் உதித்ததுபோல,எங்கும் கஸ்குற் கிரணங்களை எறிக்
க. திமிரபடலங்கள் மூடிக், கையாற்பிடிக்கத்தக்க ஆகிருள் அடர்
த்தியாயிற்று. அதனால் தாய்தந்தை புத்திரர் மித்திரர் சகோதரர்
இவர்களுடைய முகமறியாமலும், நின்ற அடியைவிட்டு அப்பாற்
போகவலாமலும், மூன்றுதினம் இந்தச் சீராய்ச் சமஸ்தரும் ஏங்
கிப் பிரமித்திருந்தார்கள். இஸ்ருயேல் சனம் வசித்த இடமெல்
லாம் பிரகாசமாய் இருளில்லாதிருந்தது. இவ்வகையாய் இராச்
சியம் இருண்டிருப்பதைக்கண்டு, பரவோன் தேவமுனிகளையழை
த்து, உங்கள் காலி, குழும்பாடுகள் இருக்க மற்றுங் குடும்பத்தைக்
கொண்டு போகலாமென்றான். அதற்கு மோயீசன், எங்கள் எங்
கள் மந்தை சகலத்தையுங் கொண்டுபோகிறதல்லாமல் அதிலொரு
காற்குளம்பாயினும் விடோமென்ற விடத்திற் பரவோன் வெகு
வாய் வெகுண்டு இனிமேல் என் சமுகத்தில் விழிக்கிற்பிராணனையும்
காண்பாயென்று அகலப்போகச் சொன்னான். அவ்வார்த்தைக்கு
மோயீசன், நீ சொன்ன பிரகாரமாக நானும் இனிமேல் உன்
முகத்தைக் காண்பவ னல்லவென்று முனிந்து புறப்பட்டான்.
அதன்பின், சர்வேஸ்வரன் மோயீசனுக்கு அருளிச்செய்ததாவது:
இனி பரவோனுக்கும்,அவனிராச்சியத்துக்கும் ஒரே யொருகேட்
டு மாத்திரம் விழலாகும்; அதனோடு உங்களைப் பலாத்காரமாய்ப்
புறப்படத் தீவரிப்பார்கள்; அப்போது, இஸ்ருயேல் புத்திரர்
தங்கள் மித்துராதி,அயலாதிகளிடத்திலே, பொன்வெள்ளிப் பூஷண
ங்களையும் பாத்திரங்களையுங் கேட்டடைவார்களாக; நாம் நடுச்சா
ம ராத்திரியிலே எஜிப்த்திராச்சியத்தி னிடையில் எழுந்தருளுகிற அ
திர்ச்சியைக் காணலாகும்; அந்நேரமே பரவோன் சிங்காசனத்
துக்குரிய முதியகுமாரன் முதலாக அவன் மந்திரி பிரதானி,
சர் பரிசாரகரான சமஸ்த ஊர்வாசிகளுடைய தலைப் புத்திரர்
ரும் மாய்கிறதல்லாமல்,மிருகங்களின் தலையீற்றுக்களும் இறந்து

தேசமுழுதும் அழுகைக்குரலாக, இஸ்ருயேல் சந்தானங்களின் நடு
வே ஒருசாவுநோய் இல்லாமல் அவர்கள் உவகையோடு புறப்படலா
கும்; ஆனதினால் இந்தப் பங்குனிமாதம் உங்களுக்கு வருஷப்பிறப்
பின் முதலினமாதமாக ஸ்தாபித்து,அதில் ஒருநாள் செம்மறிப்பலி
புசித்து,வருஷந்தோறும் இவ்விதவழிப்பாடுகளை நன்றி அவதான
மாய்க் கொண்டாடுவீர்களாகவென்று கட்டளை பண்ணினதாம்.
இவ்வாக்கெல்லாம் மோயீசன்,இஸ்ருயேல் சந்ததியின் விருத்தாக
ளுக்குப் பிரசங்கம் பண்ணச், சமஸ்தருந் தலைகுனிந்து, அங்கீகாரம்
பண்ணிச் சர்வேஸ்வரனைத் தோத்திரித்துப் புறப்படத்தக்கதாகக்
கட்டளையிட்டபிரகாரமாய் வழியுபகரணங்களைச் சம்பாதித்துச்சக
லத்தையும் நிறைவேற்றி, அமரிக்கையா யிருந்தார்கள். அப்போது
குறித்ததானாகிற பங்குனி யிருபத்து நாலாந்தேதியன்று, நடுச்சா
ம ராத்திரியிலே தேவ அவதாரமாய் வல்லப தேவதூதன் எஜிப்
த்து நகரிடையில்எழுந்தருளி; அவ்விராச்சிய முழுமைக்கும் ஒரே
வாள்வீசுதல்போலச் சங்கரிக்கச், சமஸ்தபுரவாசிகளுடைய தலைப்
புத்திரர்களெல்லாரும் மாய்ந்து விழுந்து, தேசமெல்லாம் இழவு
வாசமாய்க் கடலிரைச்சல் பாய்ச்சல்சமானமாகக் கண்ணீர்ச் ச
காரமும், அழுகைப் பிரலாப சத்தமும் பிரபலிக்க. நாடெல்லாம் ஓ
யாது விம்மிசெறி செல்வண்டின் வனவாசமாய்க் காணப்பட்டது. இந்
த சனுந்தமாய்ப் பட்டவெட்டினும் பரவோன் இருதயம் இருபாதி
யாகப்பிளக்க, மெய்யான மனோவாக்குத்திறந்து, மோயீசனையும்
ஆரோனையுமழைத்து,அவர்களுடைய சாதிகுல குடும்ப சமுதாயம்
மந்தை சகலமும் நில்லாமல் அப்புறப்படுத்தச் சொன்னான். தேசத்
தோருந் தங்களில் மீதிபாயிருக்கிற மற்றவருஞ் சாவோமென்று
பயந்து, அவர்கள் கேட்ட ஆபரணாதிகளையும் பட்டுப்பட்டாவளிவஸ்
திராதிகளையுங் கொடுத்து, விரைவு விரைவாய்ப் புறப்படுங்கோ
ளென்று தீவரப்படுத்தினார்கள். அப்போது இஸ்ருயேல் சந்ததி
தேவகிருபையால் ஒரு ஜனமும் வியாதி வருத்தங்களில்லாமல்
சமஸ்தரும் தங்கள் நிர்வாகத்தோடும் மந்தைகளோடும் வண்டில்
வேசரிமுதலான வாகனங்களிற், சடங்கங்களை ஏற்றியுஞ் சுமச

யப்பருடைய அஸ்திகளைப் பூச்சியமாக வெடுத்துக்கொண்டும் பு
றப்பட்டார்கள். இப்படியே புறப்பட்ட ஜனங்கள் எவ்வளவோ
வெனில், பாலரும் பெண்பிள்ளைகளுந் தவிர, இருபது பிராயத்துக்
கு மேற்பட்ட ஆண் வீரர்கள் மாத்திரம் ஆறுலக்ஷமும், அதற்
கு உபகார பரிவாரமாய்ப் போன மற்ற ஆண் பெண் சமுதாயங்
களும், மிருகமந்தைகளும் எண்ணளவல்ல. இவ்வளவு ஜனங்கள்
எம்மாத்திரங் காலத்திலே வர்த்தித்தனரோவென்றால், அந்த இ
ராச்சியத்தில் இஸ்ருயேல் சந்ததி வசித்த நாநூற்று முப்பது வரு
ஷத்திற் பலுகினதென் றறியவேண்டும். அவர்கள் புறப்படாத
படிக்குப், பரவோன் பண்ணின கடினத்துக்கு எம்மாத்திரங் கா
லம் அவனிராச்சியம் பீடிக்கப்பட்டதோவெனில், தசமாதந் தச
வித ஆக்கினைகள் பட்டதன்பின் விட்டானென்றறிவோமாக. அது
எப்படியெனில், ஆனிமாதம் இரத்தச் சலப்பீடையும், ஆடியில் மண்டூ
கப்பீடையும், ஆவணியிற் பேன்பீடையும், புரட்டாசியில் ஈப்பீ
டையும், ஐப்பசியில் மிருகமாளவும், கார்த்திகையிற் புண்வா
தையும், மார்கழியிற் கல்வருஷிப்பின் அகோரமும், தையில் விட்
டில் உபத்திரவமும், மாசியில் இருளின் ஆபத்தும், பங்குனியில்
தலைப்பாலர் மரணித்ததுமாம். இவ்விதமாகப் பத்துமாதம் பீடி
க்கப்பட்டது. அது எது நிமித்தமோவெனில்: பரவோன் இஸ்ரு
யேலருடைய பாலர்களை நதியில் மூழ்கப்பண்ணி, அவர்களைப் பத்
துமாதந் துன்புறுத்தியதினால் அந்தக்குறிப்பாக அவன் பிரஜையை
யுஞ் சர்வேஸ்வரன் பத்துமாதம் பீடித்து, ஈற்றிலே செஞ்சாகரத்
தில் அமிழ்ந்தத் தேவ நீதிக்கிரமங் காண்பிக்கப்பட்டது. இதுவல்
லாமல் எஜிப்த்திராச்சியத்தோர் இஸ்ருயேல் சனங்களை அடிமை
யாகக் கொண்டு, அநியாயமாய் நெருக்கித் தாசிகஞ் செய்வித்ததி
னால், அதற்குச்செலவாக இஸ்ருயேல் ஜனங்கள் அவர்களுடைய
பொன் வெள்ளி ஆபரணங்களைக் கைக்கொள்ள ஞாயமாய்ச் சர்
வேஸ்வரன் கற்பித்தார் என்று அறியவேண்டும்.

இஸ்ருயேல் ஜனங்கள் புறப்பட்டதின் பின், அவர்கள் போன
வழிக்கிரம வகை எத்தன்மையோவெனில்: சர்வேஸ்வரன் அவர்க

ளுக்குப் பகலில் மேகத்தூண் ரூபமாகவும், இரவில் அக்கினித் தூண்
தன்மையாகவும் முன்தோன்றி நடக்கும் வழியைக் காண்பிக்கச்
செய்தார். அப்படியே பெரும்பாலைதயை அகலப்படுத்தி, வனாந்தர
வழியாய் நடந்து செஞ்சாகரக்கரையிற் பாளைய மிறங்கினார்கள்.
அப்போதும் பரவோன், இஸ்ருயேல்சனங்கள் மறுபடி திரும்பாத
வகையாய் நழுகினார்களென்பதைக் கேட்டு என் அவர்களைப்
போகவிட்டேனென்று மனச்சஞ்சலமாய் அங்கலாய்த்து, அவர்
களைப் பிடிக்கவேணுமென்று, தனது அறுநூறு விசேஷ ரதவாகன
முதலான சேனை படை இயற்றனங்களைக் கொண்டு அவர்களைத்
தொடர்ந்துபோனான். இஸ்ருயேல் ஜனங்கள் படைவருகிறதைக்
கண்டு பயங்கரமாய்த் தத்தளித்து, மோயீசனிடத்தில் முறையிட்
டு எஜிப்த்திராச்சியத்திலே மைதானபூமி யில்லையென்றோ இந்த
வனத்தில் எங்களை யடக்கஞ் செய்வதற்குக்கொண்டுவந்தீர்? என்
கிற அபக்கியாதிகளைச் சொன்னவிடத்தில், மோயீசன் அவர்களை
இன்று நடக்கப்போகிற தேவவல்லமையைக் காண்பீர்களென்று
திடப்படுத்தித், தேவகட்டளையாய்ச் செஞ்சாகரத்தின் மீதே தன்
கைத்தெண்டுகோலை நீட்டவே, அதன் தண்ணீர் இருபிரிவாய் வில
கி நின்று, நடுவில் மணல் தரை கண்டு, சமஸ்தரும் கால்நடையாய்
அக்கரைப்பட்டார்கள். அப்போது பரவோன் சேனை படை குதி
ரை இரதவாகனங்களும் அவ்வழியாய்த் தொடர்ந்து நடுச்சாகர
மாக வருகையிலே, மோயீசன் மறுபடியுஞ் சாகரத்தில் தெண்
டுகோலை நீட்டப், பிரிந்த தண்ணீரொன்றாய்க் கூடிப் பரவோ
னுடைய சகலபடை யாரவாரமுந் தாழ்ந்து செத்துப் பிணமாய்
மிதக்கப்பட்டன. இவ்வித தேவவல்லமையும், அற்புதங்களின்
மகிமையும், இஸ்ருயேல் பிரஜைகள்கண்டு, சர்வேஸ்வரன் பேரில்
ஏகாந்த பக்ஷமாய்த்தெளிந்து, ஆனந்தக் களிப்புப் பாடல்களால்
துதித்து, ஏழுநாளாக அந்தக் கடற்கரையிற் சத்துருப் பிணங்க
ளைக் காணக்காண ஜெயமங்கள கொண்டாட்டமா யிருந்தார்
கள். இந்தப் பிரகாரமாய் மோயீசன் இஸ்ருயேல் சனங்களை
எஜிப்த்திராச்சியத்தினின் றெடுத்த மகிமையில் யூகிக்கிறதான

போசனையாவது: மோயீசன், கிறிஸ்துநாதருக்கு நிர்த்தெரிசனமாம்; அவன் தெண்டுகோலானது கிறீஸ்து நாதரின் சிலுவையடையாளமாம். எஜிப்த்திராச்சியம் நிலையமென்றும்; அதில்வசித்த இஸ்ருயேல் ஜனங்கள் நரகப் பிராந்திகளான பாவிகளென்றும், பரவோன் இயமராயனென்றுங் கூறப்படும். அப்படியே மோயீசன், தன் தெண்டுகோல் மகிமையால் இஸ்ருயேல் பிரசைகளைக் கைதூக்கிவிட்டதுபோலக் கிறீஸ்துநாதருந் தமது சிலுவை மகிமையாற்பாவிகளைக் கரையேற்றின விபரமாகுமென்று அறிவது உசிதமாம்.

மோயீசன் யுகத்தின் இரண்டாம் அதிகாரம்.

இஸ்ருயேற் பிரசைகள், சீனாயி என்ற பருவதமட்டும் நடந்து இலிபித்த வேதத்தைப் பெற்றவாறு காண்பிக்கப்படும்

ஊருணியில் தண்ணீர் எத்தனை யிறைக்கினும் வற்றுதலிற்கும்; சூரிய கிரணம் நித்தியம் பிரகாசிக்கினும் குன்றாதிருக்கும்; அப்படியே இஸ்ருயேல் சந்தானத்தின் ஈடேற்றத்துக்காகச் சர்வேஸ்வரனுடைய சித்தத்திற் பெருகிய கருணைப் பிரளயம், எஜிப்த்திராச்சியத்தில் வருவித்ததும் போதாமல், இன்னமும் அவர்கள் நடந்த வழி முழுதும் ஆச்சரியமான கருணையைக் காண்பித்து இரட்சித்து வந்தார். அது எத்தன்மையதோ வெனில்: இஸ்ருயேற் பிரசைகள் எஜிப்த்திராச்சியத்தை விட்டுச் செஞ்சாகரத்[illegible] அக்கரையிற்பட்டு ஏழுதினம் ஜெய உச்சவங் கொண்டாடின பின்பு அவ்விடத்தில் தங்கள் கமனந் துவக்கி வனாந்தரவழியாய் மூன்று நாள் தண்ணீர்க்கரை காணாமல், மாராவென்ற உவர்நீர்க்கரையிற் சேர்ந்தார்கள். ஆனால், அந்த உவர்த் தண்ணீர் குடிக்க ஏலாமையால் மோயீசனைப் பார்த்து முறையிட்டவிடத்திலே, அவ்வாபத்துக்குச் சர்வேஸ்வ

ரன் ஒரு விருக்ஷத்தைக் காண்பித்து, அதன் கொப்பைத் தண்ணீரில் தோய்க்க மதுர நீராயிற்று. அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்து எலிமில் என்ற பன்னிரண்டு ஊருணி யோடுகிற சௌகரியமான பனைத்தோப்பில் அவதரித்து, அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சீனு வென்ற மலைக்கும், எலிமில் என்ற ஸ்தலத்திற்கும் நடுவில் இருக்கிறபோது, தங்கள் கமனம் ஒன்றரை மாதமாச்சுது. அப்போது அவர்கள் கொண்டுவந்த வழியுபகரண ஒய்வனம் ஒழிந்து, பரிதாப சஞ்சலமாய் மோயீசனையும் ஆரோனையும் பார்த்து, நாங்கள் எஜிப்து நாட்டில் அப்ப மாமிசஞ் சம்பூரணமாய்ப் புசித்திருந்தவிடத்திலே தேவ தீர்வையாய் இறந்தாலும் தீங்கல்ல. இவ்வனத்தில் மூளாக்கினியால் எங்களைக் கொல்லுவிக்கக் கொண்டுவருவது எதென்று முறையிட்டார்கள். அம் முறைப்பாட்டைச் சர்வேஸ்வரன் கேட்டு, மோயீசனைப் பார்த்து: இந்தச் சனங்கள் வேதநீதியின்படி யொழுகுகிறதைச் சோதிக்கும்படியாய் அவர்களுக்கு உதயகாலத்தில் அப்பங்களையும், சந்தியாகாலம் மாமிசங்களையும் ஆகாசத்தால் பெய்விக்கிறதையும் அதன் கிரமவகையும் அறிவியென்று கட்டளை பண்ணினார். அப்படியே அறிவித்தபின்பு சந்தியாகாலமாகிறபோது காடைக்குருவிகள் திரளாக ஏராளமாய்ப் பறந்து வந்து, அவனவன் மனப் பிரியமாய்ப் புசிக்கும்படி பாளையத்தை மூடியது. விடிவேறுகிறபோது பாளையத்தைச் சூழப் பனி வருவித்து அதில் உறைந்த பனிபோல உருளரிசிப் பிரமாணங் கோதுமையுஞ் சர்க்கரையுங் கலந்த மதுரபாகமாக ஒசிவனம் வருவிக்கப்பட்டது. அதை இஸ்ருயேல் புத்திரர்கள் கண்டு, அன்னியோன்னியமாய் மன்னுவென்கிற வசனத்தால் இவை எதென்று கேட்டதினால், அந்த வசனந்தானே அதற்குப் பேராகக் கூறப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட போசனங் கைக்கொள்ளுகிறதில் உள்ள ஆச்சரியமேதென்றால், அதிகாலமே பெய்து, பொழுது காரிக்கத் தண்ணீராயிளகும். அவனவன் தன் குடும்பசனத்துக்கு அளவாக வெடுக்க, அந்த அளவாகவே நிற்கிறதல்லாமல் மிச்சமேனும் மிஞ்சாது. ஒரு தினத்துக்கல்லாமல் இருதினத்துக்கு எடுத்துவைத்

கிற் புழுத்து ஏதுக்கும் உதவாமற் போகும். ஆனாற் சனிவாரத்தி
ஞசாரத்தைச் சர்வேஸ்வரன் காண்பிக்கத் திருவுளமானதினால்
அன்று அந்த ஒசிவனம் பெய்யாமல் முந்திய சுக்கிரவாரமே இரு
நாளைக்குமாக எடுத்து வைக்கக் கற்பித்து அது பழுதின்றியே யி
ருக்கப்பண்ணினார். இந்தப் போசனத்தால் அந்தப் பிரசைகள்
வழி நடந்த நாற்பது வருஷமுஞ் சர்வேஸ்வரனிரட்சித்து அப்ப
டிப்பட்ட ஒசிவனஞ் சகலபரம்பரைகளுக்கும் அவதானமாக ஒரு
பாத்திரத்தி லடக்கிவைக்கக் கட்டளையிட்டார். இதுவல்லாமல்
இவ்விதப் போசனத்தின் மகிமை இக்காலத்திலே கிறீஸ்துநாதர்
கொடுத்த சற்பிரசாத ஒசிவனத்துக்கு ரூபமா யிருந்ததென்று
அறியக்கடவோம்.

இத்தலத்தைவிட்டு இராப்பிதீ என்கிற ஸ்தலத்திலே சென்று
பாளைய மிறங்கின விடத்தில், தண்ணீர்க்குறைவால் மறுபடியும்
அபக்கியாதி பிரபலிக்கிறதைக் கண்டு; மோயீசன் தேவவருளைக்
கொண்டு ஒரேபுவென்ற கற்பருவதத்தில் தனது அற்புதக்கோலை
யறைந்ததினால்; மதுரசல மூறி சமஸ்தருந் திருப்தியானார்கள்.
இத்தலத்திற்றானே அமலேக்கென்ற சத்துராதி, இவர்கள்போகிற
கமனத்தை மறிக்கப் படைகூட்டிவந்தபோது அதற்கு மோயீசன்
ஜோசுவான் என்ற வல்லப தேவ முனியைத் தேவப் பிரசைக்குச்
சேனாபதியாகப் படையாளி ஆட்களோடு எதிராக வனுப்பி; ஆ
ரோன் யூரன் என்ற இருபேரோடு மோயீசன் மலைச்சிகரத்திலே
நி இரு கையையும் விரித்துச் சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்துக்
கொண்டிருந்தான். அப்படியே மோயீசன் தனது கையை யுயர்த்
தினவுடனே, இஸ்றுயேல் சனத்துக்கு வெற்றியாகவும் கையைத்
தாழ்த்தினவுடனே அமலேக்கித்தார்க்கு ஜெய வெற்றி யாகவும்
காணப்பட்டது. அதனால், மோயீசனின் கை தளராதபடிக்கு இ
வனைக் கல்லின்மேலிருத்தி ஆரோன் யூரனென்ற இருவரும் இரு
பக்கமாய்க் கைகளைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியே
அஸ்தமானமாகுந்தனையும் மோயீசன் கையைத் தொங்கவிடாம
லிருக்க, இஸ்றுயேல் பிரசை அமலேக்கென்ற சத்துராதியைச்

செயித்துத் துரத்தினார்கள். இவ்வித நன்றி அவதானமாக, மோயீ
சன் அவ்விடத்திற் பீடத்தை ஸ்தாபித்துச் சர்வேஸ்வரனைப் பூசித்
தான். இப்படியே மோயீசன் கைவிரித்துச் செபஞ்செய்து செயங்
கொண்ட உற்பனம் ஏதெனிற், கிறீஸ்துநாதர் சிலுவையில் இருகர
மும் விரித்துப், பாவத்தையும் பசாசையுஞ் செயித்த விபரமாம்.
அதனால், நமது ஆபத்துக்களிலே நாம் கைவிரித்துப் பண்ணுகிற
செபம், வெகு பலனாகுமென்று அறியக்கடவோம். பின்பு இத்
தலத்தை விட்டெழுந்து சீனாயியென்ற மலையோரஞ் சென்று பா
ளைய மிறங்கினார்கள்.

அன்று எஜிப்த்திராச்சியத்தி னின்று புறப்பட்ட மூன்றுமா
தமாயிற்று. அப்போது சர்வேஸ்வரன், பருவதத்தில் நின்று,
மோயீசனை யழைத்து, இஸ்றுயேல் புத்திரருக்குத் தாம் இத்தனை
நாள் பண்ணின சகாயங்களல்லாமல், இனிமேலும் அவர்களைத் தம்
முடைய சேனைப் பிரசையாகவுஞ், சாஸ்வத இராசாங்கமாகவும்
காக்கக் கருணையா யிருக்கிறதையும், அதற்குத் தாம் விதிக்கப்
போகிற வேதகற்பனைகளைத், தவறாமல் அனுசரிக்க வேணுமென்
கிறதையும், அறிவிக்கச் சொன்னார். அப்படியே யறிவித்தபின்,
சமஸ்தரும் அதற்குப் பத்தியாய்ச் சம்மதித்ததைக் கண்டு, மூன்று
நாள் வேதவாக்கியங்களைக் கேட்கத், தங்கள் மனதுகளைச் சுத்தம்
பண்ணி, அவனவன் இருக்கிற மலையடிவாரத்தில், வரம்புகளைக்கட
வாமல், தூய துகிலோடு அமரிக்கையாயிருக்கக் கற்பித்தார். மூன்று
நாள் விடியச்சே, ஆயிரம் வெடி ஒரு சத்தமாய்த்தொனித்த வகை
யாயும், அந்தராளமுழுவதும் வாணவிளையாட்டுக்களைக் காண்பிக்
கிறவகையாயும், மேககர்ச்சிப்புக்களும் மின்னல், விண்ணேறுமுத
லிய அக்கினி யொளிவுகளும் பிரயலித்துச் சுவாலை யெழும்புகிற
புகைபோல மலை யெங்கும் புகைந்து, அதிவிசாலமான இருள் மேக
படலத்தால் பருவதமூடப்பட்டது. அப்போது, அதனுள்ளாகக்
கர்த்தர் இறங்கி, மேக கர்ச்சிப்புகளுக்கும் மேற்பட்ட தொனியுண்
டாகிய பேரி வாத்தியத்தை யூதுகிற சத்தமாக வேதகற்பனைகளை
யோதினார். அது எத்தன்மையோ வெனில்:—

I. உன்னை எஜிப்த்திராச்சிய தாசிகவாசத்தினின்று [illegible] உன் நாயக சர்வேஸ்வரன் நாமே, நமது சமுகத்தில் மறுதேவர்களைக் கொண்டிருப்பாயல்ல. வானத்திலும், பூமியிலும், பாதாள ஜலஸ்தலங்களிலும் இருக்கிற யாதொரு சுரூபசாயலைச் செய்யவும், ஆசரிக்கவும், ஆராதிக்கவுங் கடவது அல்ல. அதேதெனில்: நம்மை நிந்தித்தவர்களுடைய பாவத்துக்குப், பிதாக்கள் மூலமாய் மூன்றும், நாலாம் பரம்பரைப் புத்திரர்கள் காணும்படி மூளித்து, நம்மீது பத்தியாய் நமது கற்பனையைச் செலுத்துகிறவர்களுக்கு ஆயிர ஆயிரக் கணக்காய்க் கிருபை பண்ணுகிற வல்லப கருணைப் பிரசன்னமான சர்வேஸ்வரன் நாம் தாமே.

II. உன் சர்வேஸ்வரனுடைய நாமத்தை வியர்த்தமாக உச்சரிக்கக் கடவாயல்ல. வியர்த்தமாகத் தேவநாமத்தை உச்சரிப்பவனைச், சர்வேஸ்வரன் குற்றமில்லாதவனாக எண்ணமாட்டார்.

III. சனிவாரத்தையாசரிக்க அவதானிப்பாயாக. ஆறுநாளும் உன் எவல் தொழில்கள் சகலமுஞ்செய்து, ஏழாம்நாளில் உன் சர்

வேஸ்வரன் இளைப்பாறினதினால், நீயும், உன்புத்திரர், தாசர், வாகனம், விதிவசிக்கும் எவனும், யாதொரு வேலையுஞ் செய்யக்கடவனல்ல; அதேதெனில் ஆறுநாளிற் சர்வேஸ்வரன் பரலோக, பூலோக சமுத்திரத்தையும், அவைகளிலடங்கிய யாவையுஞ் சிருஷ்டித்து ஏழாம் நாளிலே யிளைப்பாறினதினால், அந்தச் சனிவாரத்தை ஆண்டவர் ஆசீர்வதித்து அதை ஒய்வுநாளாக்கினார்.

IV. உன்தாய் தந்தையைச் சங்கிப்பாயாக; அப்படியே உன் சர்வேஸ்வரன், உனக்குக் கொடையாக்குகிற பூமியில் தீர்க்கவா யுசாவாய்.

V. பிராணவியோகம் பண்ணுவாயல்ல.

VI. மோகசங்கம் பண்ணுவாயல்ல.

VII. சோரத்தனம் பண்ணுவாயல்ல.

VIII. பரர்க்கு எதிராய்ப் பொய்சாட்சி யுறைவாயல்ல.

IX. உன் அருகன் தாரத்தையும், பாதாரத்தையும் அபேக்ஷிப்பாயல்ல.

X. பரர்நிவாசத்தையுந் தொண்டி, தொண்டர் கழுதை முதலான அவனைச்சார்ந்த எதையும் அபேட்சிப்பாயல்லவென்று மொழிந்தார் என்பதாம்.

அப்போது, மலையடிவாரத்திலிருந்த சமஸ்தருந் தங்களிருதயங்களிலே அறைபடுவதுபோலக் கேட்கப்பட்ட சத்தங்களையும் [illegible]த்தையும், பிறக்கிற அக்கினியொளிவுகளையுங்கண்டு, செத்துப்போவோமென்று பயந்து, இனிமேல் தாங்கள் மோயீசன் வாக்கால் எதையுங் கேட்கிறதல்லாமல், தேவசமுகம் அருகே போகக் கமாட்டோமென்று அப்பால் அகன்றார்கள்.

மோயீசன், அத்தஜனங்களுக்கு அஞ்சாமைசொல்லி, இன்னமும் மேகவிருளுள்ளாகப் புகுந்து, அனேகதேவ கீதகற்பனைகளைக் கேட்டதன்பின், சர்வேஸ்வரன் அவனுக்குக் கற்பலகைகளிலே வரைந்த வேதத்தைக்கொடுக்கும்படி, மலையிலே [illegible] வரக் கற்பித்தார். அப்படியே அவன் போனவிடத்தில், நாற்பதுநாளாக அன்னபானமின்றியே தேவசமுகத்திலே தனித்திருக்கையில், சர்

வேஸ்வரன் அவனுக்குத் தேவபூசைக் கிரம வழிப்பாடுகளையுந் தேவாலயச் சோடனை முதலான அனேக சடங்குகளின் கிரமத்தையும் விதித்துத், தமது திருஅங்குலிக்கதிராலெழுதிய தேவவேதக் கற்பலகைகளையுங் கொடுத்தருளினார்.

அப்பொழுது, மலையடிவாரத்திலிருந்த சனங்கள், மோயீசன் இவ்வளவுநாள் வாராமையால் யாது சம்பவித்ததோ அறியோம்; ஆதலால் எங்களுக்கு வழிகாண்பிக்க வேறே தேவர்களையுண்டாக்கிக் கொடுமென்று ஆரோனை அலட்டினார்கள். அதற்கு அவன் அவர்களுக்குச்சொன்ன புத்திமதிகளைக் கேளாமற், பண்ணுகிறமூர்ண்டுகளை விலக்கமாட்டாமையால், உங்கள் பொற் பணிகளைக் கொடுப்பீர்களோ வென்று கேட்டான். ஏனெனில்: அவர்கள் கொடுக்க, மனம்வராமற் கருதின அஞ்ஞானத்தை விடுவார்களென்றெண்ணி அப்படிக் கேட்டான். ஆனால், அவர்கள் உலோபியாமல், காதில் கழுத்திலிருந்த பணிகளையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்க, அதனால் அவைகளை யுருக்கிவார்க்கரிஷபரூபமாயிற்று. அதைக் கண்டவர்கள், எஜிப்த்திராச்சியத்தில் தங்களைக் கை... யெடுத்த தேவன் இதுதானென்று, அதைப் பீடத்தில் ஸ்தாபித்து மகா கொண்டாட்டமாய்ப் பலிகொடுத்தார்கள். இப்படிப்பட்ட பாதகத்தைச் சர்வேசுரன் கண்டு, அதை மோயீசனுக்கு அறிவித்து, மலையை விட்டிறங்க உத்தாரங்கொடுத்தார். ஆதலால் மோயீசன் இறங்கி வந்தவிடத்திலே திருநாள் கோலாகலக் களியாட்டங்களையும், மாட்டு நிவேத்தியங்களையுங்கண்டு, மனம் வெகுண்டு, வேதத்தை மீறினபோதே, அதை யெழுதின பத்திரங்களை எதற்காக வைப்பேனென்று, கொண்டுவந்த வேதப் பலகைகளைப் போட்டுடைத்துப், பீடத்தில் ஸ்தாபித்திருந்த ரிஷபத்தைச் சுட்டு நீறாக்கித், தண்ணீரோடு கலந்து பாதகர்களுக்குக் குடிக்கக்கொடுத்தான். இதுவல்லாமல், இப்படிப்பட்ட அஞ்ஞானத்தை வெறுக்காதவர்களை மரணாக்கினை பண்ண லேவித்தர்களுக்குங் கட்டளையிட்டான்.

அதனால், மனந்திரும்பாதிருந்த துஷ்ட சலவாதிகளான மூவாயிரம்பேர் மாண்டார்கள். மற்றவர்களுக்காக மோயீசன் சர்

வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்து, அவர்களுக்குக் கிருபை பண்ணுவிட்டால் தன்பேரும் அழியுமென்று திர்க்க விசுவாசத்தோடு மன்றாடினதினாற், சர்வேஸ்வரன் அவர்கள்பேரிற் கிருபை காண்பித்து, மறுபடியும் வேதத்தை யெழுதிக்கொடுக்க, முன் பிரகாரமாகக் கற்பலகைகளைவெட்டி யெடுத்துவர மோயீசனுக்கு ஆக்கியாபித்தார். அப்படியே மோயீசன், கற்பலகைகளைக் கொண்டு மீளவுஞ் சிகரத்திலேறினவிடத்திற், சர்வேஸ்வரனை மேகரூபமாய்க் கண்டான். ஆனால், அவருடைய மோக்ஷ முகத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணவேணுமென்று மிகுந்த ஆவலோடு பிரார்த்தித்து நிற்கையில், சர்வேசுரன் பூலோகத்திலே நம்மைக்கண்டு சீவிப்பவன் இல்லை; ஆகையால் நம்மை முகமுகமாய்த் தெரிசிக்கமாட்டாய்; ஆகிலும், உன்னாசையில் லவலேசம் தீரும்படி நாம் எழுந்தருள, நமது பின்பிரகாசத்தைக் காண்பாயென்று அவனை ஒரு கல்லின்மீது இருத்தி, அதன் சிறுதுவாரத்தால், தாமெழுந்தருளுகிற வகையாய்ப் பின் பிரதாப மகிமையைத் தெரிசிக்கப் பண்ணினார். இதுவல்லாமல், அவன் கொண்டுவந்த கற்பலகைகளில் வேதத்தின் பத்துக்கற்பனைகளையும் இருபிரிவா யெழுதிக் கொடுத்தார். அவ்விடத்திலே மோயீசன் நாற்பதுநாள் ஓர் உணவு மின்றி தேவ சமுகத்திலிருக்க, சர்வேசுரன் அவனோடு மித்திரனோடு மித்திரன்பேசுகிற வகையாகத் திவ்விய இரகசியங்களை யறிவித்துச் சம்பாஷணை செய்துகொண்டிருக்கிறதைச் சனங்கள் கண்டு, ஆச்சரியப்பட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட தேவசமுக தெரிசனையால், மோயீசனது முகம் மறுவேஷமாய்ச் சூரிய பிம்பம்போற் பிரகாசமடைந்து; அதனால் ஒளிவிடுகிறகிர்கள் கொம்புகள்போற் கதிர் வீச, மத்தியானத்திற் பிரகாசிக்கிற சூரியனைத் திக்கு நோக்கமாட்டாததுபோல அவன் முகத்தை யெதிரிட்டுப் பார்க்க ஒருவனுஞ் சமர்த்தனாகவில்லை. ஆனதினால், அவன் சனங்களுக்குத் தேவகற்பனையைப் போதிக்கிறபோது, துகிலால் தன் முகத்தை மறைத்துப் பிரசங்கிப்பான். மறுபடியுந் தேவசமுகத்திற் சேர்கையில், முகத்து சீலையையெடுப்பான். இவ்விதமாகச் சர்வேஸ்வரன் அவனுக்கு அருளிச் செய்ததெல்லாஞ் சனங்க

னுக்குப் போதித்து வருவான். சர்வேஸ்வரன், மோயீசனுக்கு அருளின வேதவாக்கியங்களின் கிரமமெல்லாம் எவ்விதமோ வெனில்: ஆகம யுத்திக்கிரமம், நீதிச் சுகிர்த கிரமம், சடங்கு சோடனைக்கிரமம் என்று இவ்வித மூவிதகிரம ஸ்தானங்களையும் விதித்தாகும். ஆகம யுத்திக்கிரமம் எதெனில்: கற்பத்திரங்களில் எழுதப்பட்ட பத்துக் கற்பனைகளின் நெறியாம். நீதிச் சுகிர்த கிரமமாவது: விபசாரம், கொலை, களவு முதலான குற்றங்களுக்கு ஆக்கினையிடுகிற வகையுந், தாசிதாசர்களை நடத்துகிற வகையுந், தாய் தந்தையோரைச் சங்கிக்கிற வகையும், பரதேசி விதவை அநாதர்களை யாதரிக்கிற வகையும், வியாபாரக்கொள்வினை கொடுப்பினையிற் பொலிசை அதிகரிக்காத மேரையும், நடுவர்கள் கையிலே லஞ்சங்கொள்ளாத வகையும் இவை முதலான நீதி சுகிர்த கிரமங்களை விதித்ததாகும். சடங்கு சோடனைக் கிரமமாவது: திவ்விய கூடாரங் கெற்பாரம் விளைவிக்கிற தன்மையும், அதன் திரை, விளக்கு, பாத்திரங்கள் முதலான சிறப்புக்களும், பூசாரியாபரணமும், பூசிக்கிற பீடம், பலி, தூபம், தூபக்கால் இவை முதலிய தேவாசார பூசியத்துக்குரிய சகல சடங்கு வழிப்பாட்டின் கிரமங்களுமாம். இவையெல்லாஞ் சனங்களுக்கு விரிவாய்ப்பிரசங்கித்துப் போதிக்க மோயீசனுக்குக் காண்பித்தார்.

மோயீசன், பத்துக்கற்பனைகளின் வியாத்தியைச் சனங்களுக்குத் தெளிவித்துப், பிரசங்கித்தவகை யெத்தன்மையோ வெனில்: நீங்கள் வானத்தை நோக்கிச் சந்திர சூரிய நட்சத்திரங்களையும், பறப்பனவற்றையுங் கண்டு, அவைகளைத் தேவர்களென்று, அவ்வித சுருபங்களைச் செய்யக்கடவீரல்ல. பூமியில் திரிகின்ற [illegible]பன, ஊர்வனவாகிய மிருகங்களையுஞ், சலங்களில் [illegible]ங்களையுங் கண்டு, அவைகளையுந் தேவனென, அவற்றின் சாயலான விக்கிரகங்களைப் பொன் வெள்ளியாற் செய்து ஆசரிக்கக் கடவீரல்லவென்றுஞ் சொன்னதாம். இப்படியே சர்வேஸ்வரன் பத்துக் கற்பனையில் விலக்கின சுருப மேதென்று அறியாதவர்களுக்கு, இன்னதென்றுவெளியாக்கிக் காண்பித்து, அக்ஷியாத்தைத் தன்னுடைய

ஐந்தாம் புத்தகத்தில், நாலாமதிகாரத்தில் எழுதிவைத்தான். இவ்வித சுருபங்களை மாத்திரங் குறித்து விலக்கின காரணமேதெனில்: இஸ்ரூயேல் சனங்கள் வசித்த எஜிப்த்திராச்சியத்திலேயும், இவர்கள் வசிக்கப்போகிற கானான் சீர்மையிலேயும், அந்தத்தேசத்தோர் மூடத்தனத்தால் அப்படிப்பட்ட சுருபங்களை யாசரிப்பதினால், அவைகளை விசேஷமாய்க் குறித்து விலக்கினாரென்று அறிவோமாக. இதுவல்லாமல், அதனோடே மோட்சவாசிகளுடைய சுருபங்களையும், விலக்கினாரென்று யாதொருத்தன் அறியாமையாய் எண்ணுதபடிக்கு, சர்வேசுரன் தேவதூதர்களுடைய பிரதிமைகளைப் பொன்னாலுண்டாக்கி, ஆசரிக்கிற ஸ்தலத்தில் வைக்கக் கற்பித்தார். இதுவல்லாமல், தமது தேவமகிமை யடையாளமாக வேத கெற்பாரத்தை யுண்டாக்கி, அதற்கு இஸ்ரூயேல் சனங்களுடைய தேவனென்று பேரிட்டுப், பூசை யாராதனை பண்ணவுங் கற்பித்தார்.

இப்படியே தேவ திருவுளத்தைச் சிலர் அறியாமற், சகல தேவ சுருபங்களையும் விலக்கினாரென்றுசொல்வது எத்தன்மையோ வெனிற்: சத்துரு இராயனுடைய கோட்டையைச் சங்கரிக்கக் கற்பித்தவிடத்தில், தனது இராயனுடைய கோட்டை கொத்தளங்களையுங் கூட அழிக்கிற மூடத்தனமாமென் றறியவேண்டும். ஆனாற் கிறீஸ்துநாதர், தேவமாதா முதலான மற்ற அர்ச்சியசிஷ்டவர்களுடைய சுருபங்களை யுண்டாக்குகிற தன்மையை விலக்கியாதது யாதென்று கேட்கில்: அக்காலத்திற் கிறீஸ்துநாதர் பூலோகத்திற் பிறந்துமில்லை; அர்ச்சியசிஷ்டவர்கள் பரலோகத்துக்குப் போனதுமில்லை, ஆதலால் அந்தச் சாயல் சுருபங்களைப் பேர்குறிக்கவில்லையென்றறியவேண்டும்.

சர்வேஸ்வரன், மோயீசனுக்கு விதித்த சகல வேதவாக்கியங்களின் கிரமம், இப்போதும் வழங்குகிறதோ வென்று கேட்கின், கிறீஸ்துநாதர் பூலோகத்திலே வருமுன், அவருடைய வரவின் சூசக அடையாளங்களாகவும், அவருடைய சகிர்தங்களைக் காண்பிக்கிற குறிப்புக்களாகவும் விதிக்கப்பட்டதெல்லாம், அவர் வந்தபின்

மாறிப்போகலாயின. அது எத்தன்மையோவெனில்: மண்டலா
தீஸ்வரன் வருகிறவழியிற் சிறப்பிட்ட சிங்கார சோடனைகளெல்
லாம், அவர் வந்ததன்பின் எடுபடுவதாகும்; கடன்கொடுக்குமுன்
னெழுதின முறி, அதை யிறுத்ததன்பின் கிழிபடுவதாகும்; அப்ப
மாகச், செம்மறிப்பலி கொடுக்கிற கற்பனையும், அவர் தமது மாமி
ச இரத்தஞ் சற்பிரசாதத்திலே ஜீவனமாய்க் கொடுக்கிற அடை
யாளத்துக்குச் செம்மறி மாமிசம் புசிக்கச் சொன்ன கற்பனையும்,
அவர் பண்ணின பிரசாத ஸ்நானத்துக்குக் குறிப்பாகச் சேதன
சாரங் கற்பித்த கற்பனையும், இவை முதலான வேறே அனேக
சடங்குகளின் கற்பனைகளும், அவர் வந்தகன்பின் வளப்பம் அற்
றன என்றறியவேண்டும்.

ஆனல், மோயீசன் எழுதின வேதத்தின் பத்துக்கற்பனைக்
கிரமம், இப்போது வழங்குவதில்லையோவென்று கேட்கில்: அதில்
சனிக்கிழமையை ஆசரிக்கிற கிரமம் அல்லதாகி, ஞாயிறுவாரம்
கிறீஸ்துநாதர், சுவிசேஷத்திலே விதித்த பிரகாரஞ் சமஸ்தரும்
எழுதவுஞ் செலுத்தவுங் கடவதல்லாமல், மோயீசன் எழுதின ப
டும். சர்வேஸ்வரனால் முன் கூறப்பட்ட தேவவாக்கியங்கள் தவிர,
மோயீசனுக்கு அறிவித்த வேறே இரகசிய விசேஷங்களுமுண்
டோவென்று கேட்கில், உண்டு. அதாவது:—உலகம் படைப்புண்ட
வகையையும்; ஆதாம் பரம்பரை வழியாய் உலக மனுவர்க்கித்துச்
சலப் பிரளயத்தா லழிந்த வகையையும், மறுபடியும் நோவேயின்
பரம்பரை வழியாய் உலகம் பலுகி, அபிராகாம், இசாக்கு, யாக்
கோபு முதலான பிரதான பிதாக்களாற் பிரபலித்த வகையையும்,
அதனிடையில், மூன்று யுகமா யொழுகிய விசேஷ வர்த்தமானங்
களையும் அஞ்சு பிரபந்தங்களாக எழுதிவைத்தார் என்பதாம்.
இப்படியே சர்வாதி பரமகடவுள், மனுஷருக்கு இம்மாத்திரஞ்
சமீபமாகி, சமுகதெரிசனை கொடுத்து, திருவாக்கால் மொழிந்து,

திரு அங்குலியால் எழுதிக்கொடுத்த வேறே யொரு வேதமுமில்
லை யென்கிறதினல், இதே ஆப்த சத்தியமான தேவப்புரோகித
வேதமென்று, சகல சந்தேகமற்ற அங்கீகாரமாம் என்றறிவது உசி
தமாம்.

மோயீசன் யுகத்தின்
மூன்றம் அதிகாரம்.

இஸ்றாயேல் சந்ததி கானான்தேச
மெல்லை சேருமட்டும்
ஒழுகியவாறு காண்பிக்கப்படும்.

ஒரு வெயிலோன் கதிர், மண்ணை யிறுக்குகிறதும் மெழுகை
யுருக்குகிறதுமாம். ஒரு நெருப்பின் சுடரால் வெள்ளி விளங்கு
கிறதும், அடுக்கல் கருகுகிறதுமாம். அப்படியே இஸ்றாயேல் சனங்
கள் வழிநடக்கையிற், சர்வேஸ்வரன் செய்த மட்டில்லாத உபகா
ரங்களால் நல்லோர்களின் நன்றி துலங்கினதும், தீயோரின் தீத
கிருத்தியங் காணப்பட்டன. அது எப்படியோ வெனில்: சகல
லோகத்துக்கும் ஆச்சரிய மகிமைப் பிரதாபக் கிரமத்தோடே சர்
வேஸ்வரன், இஸ்றாயேல் சனங்களுக்கு வேதத்தை யருளினதின்
பின், அப்பொழுதே அவர்கள் அவ்வேத கற்பனைகளை மீறி விக்கிரகத்துக்கு
விக்கிரகத்துக்கு ஆராதனை பண்ணினதைக்கண்டு, அவர்களுடைய
வன் னெஞ்சுக்குச் சர்வேஸ்வரன் முனிந்து, முன்னம் அவர்க
ளணிந்திருந்த ஆடையாபரணச் சிறப்புகளைக் கழற்றும்படி கற்
பித்து, இனிமேல் அவர்களுக்குத் தாம் அனுப்பிரசன்னமாகா மல்
தமது சுரூபதனைக் கொண்டு வழி நடை யொழுகப் பண்ணுவோ
மென்று திருவுளம்பற்றினர். அதனல், மோயீசன் பாளயத்தி
லிருந்து தேவ கூடாரத்தை யெடுத்து அப்பால் கிறுத்தினான். அ
திற் பிரவேசித்தவுடனே, மேகம் வாசலை மறைக்கச் சர்வேஸ்வ
ரன் மோயீசனுக்குத் தமது சித்தத்தின் நிமித்தங்களை யருளிச்
செய்தார்.

அப்போது சர்வேஸ்வரன் அருளின தன்மையாய்க் காஷ்ட சித்
திர கிருத்தியங்களையும், பொன், வெள்ளி, மரகதம், பட்டுப் பட்
டாவளி வேலைகளையும், விளைவிக்கத்தக்க தாஷ்டிகரான பெசெ
லேயல், ஓலியாபென்ற இருவரையுங் குருவாய்த் தெரிந்து, அவர்
களுக்குச் சர்வேஸ்வரன் கொடுத்த ஞானத்தின் மகிமையால் தே
வ கூடாரத்தையும், தேவ வேத கெற்பாரப் பிரசாதத்தையுந், தீப
தூபக்கால், பூசைப்பாத்திரம், பூசையாபரணம், பீடஞ், சுரூபந், தி
ரைமுதலான சகல தேவபூச்சிய ஆரவாரச் சிறப்புகளையும், தேவ
கட்டளையின்படி கிரமமாய் நிறைவேற்றினார்கள். அதற்குவேண்டி
ய செலவு பதார்த்தங்களையுஞ் சனங்கள் பத்திதானமாய்க் கொடு
த்தார்கள். வேத கெற்பாரம் உண்டாக்கப்பட்ட தன்மை யெப்படி
யென்றால்: செத்திமென்ற மரப்பலகைகளால் இரண்டரை முழ
நீளமும், ஒன்றரை முழ விசாலமும் உயரமும் பெட்டக மா
திரிகையாய் விளைவித்துச், சிகரத்திற் கிரீடம் வளைத்துச், சகல
மும் உள்ளும் புறமும் பொன் பூசி, அதில் வேதக்கல்லேடும், மன்
னாவின் பாத்திரமும், ஆரோனின் பூத்தகோலும் வைத்துக் கிரு
பாசனமென்கிற மூடியால் அதை மூடி, அதன் இருபக்கத்திலும் இ
ரு தேவதூதர் சுரூபங்களும் ஸ்தாபித்து, இவையெல்லாங் கூடாரத்
திக்குள் வைத்துத் திரைகளால் மூடியிருந்தன. அப்போது மோ
யீசன் வேதகெற்பாரத்தையும், பூசைப் பாத்திரங்களையுந், தயில
அபிஷேகத்தால் தேவவசமாக்கிச், சகலமுஞ் சாங்கோபாங்கமாய்
நிறைவேற்றின இன்பின், தாங்கள் எஜிப்த்திராச்சியத்திலின்று பு
றப்பட்ட இரண்டாம் வருஷத்தின் முதலாமாதப் பிரதமையில்
தேவ கூடாரத்தைச் சகல சோடினையோடு சிங்காரித்து நிறுத்தி
னான். அதன் ஆசார வழிப்பாடுகளை நடத்த ஆரோனையும், அவன்
புத்திரர்களையும் அபிஷேகத்தால் தேவ வசீகரமாக்கி வைத்
தான். அக்ஷணத்தில் ஒளிரொளிவான மேகம் வந்து கூடாரத்தை
மூடிக்கொண்டு தேவமகிமைப் பிரகாசப் பிரபையாக எங்கும் வி
யாபித்துப் பிரதாபித்துப், பிறகு அந்தமேகம் விலகினவுடனே, ச
னங்கள் பாளயம் எழும்பிக் கமனஞ் செலுத்துவார்கள். மறு

படியும் மேகமூடின விடத்திலே தங்குவார்கள். இவ்வித கிரம
மாய்ப் பகலில் மேகவிருளையும், இரவில் அக்கினி யொளியையும்
வேதகெற்பாரத்தின் மீதே கண்டு, அதைப் பார்த்துக்கொண்டு
போகிறவழியையும் அவதரிக்கிற ஸ்தலங்களையும் அறிந்து வழி
நடந்தார்கள். இதுவுமல்லாமல் வெள்ளி யெக்காளங்கள் இரண்டு
செய்து, அவற்றின் நாதங்களால் சனங்கள் கூடவும் எழும்பவும்
அடையாளங் காண்பிக்கச் சர்வேஸ்வரன் கற்பித்தார். இப்படியே
தேவ சகாயங்களால் இஸ்ராயேல் சமுதாயங்கள் வழி நடக்கிற
போது, நல்லோர்களுடைய நன்றியுந், துஷ்டருடைய துஷ்டாட்
டமும், அதிகம் அதிகமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாக்கப்பட்டன. அதைச்
சர்வேஸ்வரன் கண்டு, அதற்குப் பாரபத்தியமாய் நவமான அற்
புதங்களையும் அதிசயமான ஆக்கினைகளையும் பண்ணினார். அது எத்
தன்மையோ வெனில்: முதலாவது:—சனங்கள் கமனத்தின் இ
ளைப்பால் சுணங்கி நொந்து, சருவேஸ்வரனை முறைப்பாடாக முணு
முணுக்கிற விடத்திலே, தேவமுனிவாக நெருப்புவந்து பாளயத்
தின் கடையோரஞ் சுற்றியிருந்த சனங்களை யெரித்தது. அதனால்
அத்தலத்துக்குத் தகனம் என்று பேருண்டாயிற்று. மறுபடியும்
அவர்கள் எஜிப்த்திராச்சியத்திற் புசித்த மச்ச மாமிசங்களுங், காய்
கனி ரசானியங்களும் நினைவில் வந்து, அந்தந்த ஆசையினால் அ
தை என் விட்டுவந்தோமென்று அழுகிறதைக் கண்டு, மோயீசன்
சர்வேஸ்வரனைப் பார்த்து இம்முறைப்பாடுகள் என்பேரில் வரத்
தேவரீர் பார்த்திருப்பதேது? இந்த சமுதாயங்களை யென்னால் மாத்
திரம் நடப்பிக்க முடியாதென்று பிரார்த்தித்த விடத்தில், சர்வேஸ்
வரன் அவனுக்குத் துணையாக எழுபது விருத்தர்களைத் தெரிந்தெ
டுத்துக்கொண்டு, அவர்களைக்கொண்டு சனங்களை நடப்பி யென்று
சொல்லி, அவர்களுக்கும் அருட்பிரசாதங்களைப் பகிர்ந்து கொடுத்
தார். இதுவல்லாமற் சனங்கள் இச்சித்த மாமிசங்களையும் இரு
தியுண்டாகுமட்டுங் கொடுப்போமென்றும் அருளிச்செய்தார்.
அப்படியே அருளின பிரகாரங், காடைக் குருவிகள் காற்
றோடு திரளாக வந்து, பாளயத்துக்கு இரு முழ வுயரஞ் சிறகுதி

இருக்க, அவனவன் மனம் பூரிக்க அவைகளைக் கொதியாட்டமாக
உதரங்கள் நிறைய அருந்தின விடத்தில், வாய்களில் மாமிசம் இ
ருக்கச்சே சர்வேஸ்வரனுடைய முனிவால் கொதியாடிகள் கொல்
லப்பட்டு; அவ்விடத்திற்றானே புதைக்கப்பட்டார்கள். அதனால்
அத்தலத்துக்குக் கொதியாட்டப் பூமியெனப் பேருண்டாயிற்று.

இவ்விடத்தை விட்டுப், பாரானென்ற மலையிற் சென்று பா
ளய மிறங்கின போது, சர்வேஸ்வரன் மோயீசனை யழைத்து,
கானான் சீர்மையின் வரலாற்றைச் சோதித்துப் பார்த்துவரப், பன்
னிரண்டு கோத்திரத்திலும் பன்னிரண்டு தலைவர்களை யனுப்பக்
கற்பித்தார். அப்படியே மோயீசன் ஒவ்வொரு கோத்திரத்தில்
ஒவ்வொருபேர் கூடப்பண்ணிப் பன்னிரண்டு பிரதானிகளைத் தெ
ரிந்துகொண்டு, அவர்களைக் கானான் தேசத்திலனுப்பி அதன் கோட்
டை, பட்டணம், கிராமம், ஜனம், குணம், செழிப்பு, அழிவு. சக
லமும் மட்டிட்டு, அதன் நல்விளைவுகளின் காய் கனிகளை யெடுத்து
வரச் சொன்னான். போனவர்கள் சகல தேசம், திசை, கிராமம்,
சீர்மை, மலை, ஸ்தானம், குடிஸ்தானம், வனஸ்தானங்களையுஞ்
சுற்றிப்பார்த்து, வெளி விளாகங்களுடைய நல் விளைவுகளையுந்
தோட்டந் தோப்புத் துரவுகளின் செழிப்பினையும், காய், கனிகளு
டைய மதுரங்களையுங் கண்டு, மெய்யாகவே சர்வேஸ்வரன் அரு
ளின பிரகாரம் தேனும் பாலும் பொழிகிற இராச்சியந்தானென்
று அதிசயித்து ஆச்சரியப்பட்டது மல்லாமல், அதன் கோட்டை
கொத்தளங்களுடைய அரண மகிமையையுஞ், சனங்களுடைய ஆ
யுத வல்லமையையும், பப்பர ஜாதிகளுடைய சரீர தீர்க்கங்களை
யுங் கண்டு பயந்து, இப்படிப்பட்ட இராச்சிய இராசாங்கத்தை
எவ்வளவும் நாம் கைக்கொள்ளக்கூடிய பருவமல்லவென்று எண்
ணி; அதன் வாழை மாதுளைக் குலைகளுடைய மகிமையைக் கா
ண்பிக்க வேணுமென்று இருபேர் தூக்கத்தக்க ஒரு முந்திரிகைக்
குலையையும், இன்னுங் கதலி முதலான அமிர்த பழங்களையும், எடுத்
துக்கொண்டு நாற்பது நாளைக்குப் பின் திரும்பி, மோயீசனும் ஆ
ரோனும் சகல சேனுபதிகளோடு கூடியிருக்கிற விடத்திற் சென்

று, தாங்கள் கண்ட இராச்சியத்தின் விஸ்தாரத்தையுஞ், செழிப்
புச் சோகரிய சம்பூரணத்தின் மகிமையையும் உரைப்பதற்கு எட்
டாதபிரகாரஞ் சொல்லித், தாங்கள் கொண்டுவந்த அபூர்வங்களையு
ங் காண்பித்துப், பாலும் தேனும் பொழியக்கூடிய நாடென்பதற்
குக் குறைவில்லையென்று வர்ணித்தார்கள். ஆனால், அதிற் பப்பர
வர் பரிமாற்றம் உண்டென்பதையும், அவர்களுடைய சரீர உயரத்
துக்குத் தாங்கள் பச்சைக்கிளிகளாகவுங் காணமாட்டோமென்
பதையும், இவை முதலான பயங்கர விசேஷங்களையுஞ் சொல்லு
கிறதைக் கேட்ட சகல இஸ்ரேயல் பிரசைகளுங் குழம்பி அபய
மிட்டழுது, இப்படிப்பட்ட இராச்சியத்தில் இராக்ஷதர் கையால்
வெட்டுண்டு சாகவும், எங்கள் புத்திரர்கள் அவர்களுக்கு அடிமை
ஏவல் செய்யவும் எங்களைக்கொண்டு போகிறீர்களோ? அதிலும் மி
குதியாக இவ்வனத்திற்றானே சாவோம், அல்லது எஜிப்த்திராச்சி
யத்துக்குத் திரும்புவோமென்று மோயீசனுக்கும் ஆரோனுக்கு
மாக எதிர் உரை பேசினார்கள். அதைக்கேட்டு அவ்விருவருந் தேவ
சன்னிதியிற் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து கிடக்க, நாட்டைப் பார்த்
து வந்தவர்களில் யோசுவே, காலேபு என்ற இருவருந் தங்களா
டைகளைக் கிழித்து, இஸ்ரேயல் பிரசைகள் முன்பாகப்போய்,
சர்வ வல்லப சர்வேஸ்வரன் நமது கூடவிருக்க மனுஷனுக்குப்
பயப்படுவதென்ன? இரசாயனங்கள் ஊறுகிற இராச்சியத்தை வி
யர்த்த அச்சமாய்க் கைவிடுவதென்ன? சர்வேஸ்வரன் அருளின
வாக்குத் தப்புமென்று எண்ணுவது மூடத்தன மல்லவோ? அந்த இ
ராச்சியத்தாரான பப்பரவர் எல்லாரையும் அப்பம்போலே விழுங்
கச் சர்வேஸ்வரன் அவர்களை நமது கையிற் கொடுத்ததைத் திர
விசுவசியுங்களென்று புத்திமதிகளைச் சொன்னதையுங் கேளா
மல், அவர்கள் மேற் கல்லெறியத் துணிந்ததைச் சர்வேஸ்வரன்
கண்டு, தம்முடைய தேவ மகிமைப் பிரகாசம் வேத தேற்பாரத்
தின் மீதே பிரதாபித்து, மோயீசனைப் பார்த்து அருளிச்செய்ததா
வது: எக்காலமட்டும் இந்தத் துஷ்டர் உன்பேரிற் குறைபேசி வரு
வதைப் பார்த்திருப்பேன்; இதனோடே பத்தாவது முறையும் இவ்

மைச் சோதித்தார்கள். இனி எல்லாரையும் அழிக்கப்போகிறே னென்று திருவுளம்பற்றின விடத்தில், மோயீசன் சர்வேஸ்வா னைப்பார்த்து, அனந்த கிருபையுள்ள தேவரீர் இவ்வண்ணஞ் செய் கிறதனால் தமது பிரசையை வாக்குத்தத்தம் பண்ணின பூமியிலே சேர்க்கமாட்டாமல், வனத்திற் கொண்டுவந்து அழித்தாரென்று சத்துராதிகள் நிந்திக்கக்கூடியதாயிருக்கும். இப்படி செய்யக் கடவீரல்ல. இத்தனை முறை இரக்ஷித்ததுபோல இம்முறையும் பொறுக்கக் கிருபை பண்ணியருளுமென்று மன்றாடினான். அப் போது சர்வேஸ்வரன், உன் மன்றாட்டத்தைக் கேட்பேன்; ஆனால் இவ்வளவு நாள் நமது அளவில்லாத வல்லமைப் பிரதாப அற்பு தங்களைக் கண்டும், இன்னமும் விசுவாசியாமலிருக்கிறவர்கள் நாம் கொடுத்த வாக்குப் பிரசாத தேசத்தைக் காணமாட்டார்கள். தங் கள் புத்திரர் அதிலுட்படுவார்கள், என்பதினால் அந்தப் பிள்ளைக ளைத் தாமே அவ்விராச்சியத்தை யாளப் பண்ணி, அவிசுவாசியா ன முதியோர்களை நாற்பது வருஷம் இவ்வனத்திலே யுபாதித்துச் சர்வ ஜனங்களையும் புதைக்கப் பண்ணுவோம். எஜிப்த்திராச்சி யத்திலின்று வந்தவர்களில் யோசுவே, காலேபு என்ற இருவர் மாத்திரமே நம்மீது பத்தி விசுவாசம் விடாது நிற்கிறதினால், அவர் களையும் அத்தேசத்திற் பிரவேசித்துச் சுக செல்வங்களை அனுபவிக் கப் பண்ணுவோமென்று திருவுளம் பற்றினார் என்பதாம்.

அப்படியே முதலாவது ஜனங்களைக் குழப்பினவர்கள் தேவ சன்னிதியிற் செத்து விழ, மற்ற அவிசுவாசிகள், மோயீசன் வாக்கு மீறி வேறே வழி நடந்த விடத்திற், சத்துராதிகளால் வெ ட்டுண்டு போனார்கள். இதன்பின் கொறே, தாத்தானு, அபி ரோனுவென்ற மூன்றுபேர், மறுபடியுஞ் ஜனங்களைக் குழப்பி மோ யீசனையும் ஆரோனையும் எதிர்த்து, எங்களுக்கு இருந்த தேசமும் போகிற தேசமுமாகிய இரண்டும் இல்லாமல் இவ்வனாந்தரத்தி லே வதைக்கிறதென்ன? பாணிப்பால் ஆகுங்கள் [illegible] தேசத் தைக் கொடுத்ததும் போதும், செல்வ போக பாக்கியங்களைப் பகு ர்ந்ததும் போதும், இனிமேல் உங்கள் சொற் கேளோம். ஜனங்க

ளை நடப்பிக்கவும், சர்வேஸ்வரனுக்குப் பூசை பண்ணவும், வேறே ஆள் தேடுவோமென்றுத், தங்களுக்குள்ளே இருநூற்றைம்பது பே ரைச் சர்வேஸ்வரனுக்குத் தூபங் கொடுக்கிறவர்களாய்த் தெரிந் து வைத்தார்கள். இப்படிப்பட்ட விகட சங்கேதங்களை மோயீச னும் ஆரோனுங் கண்டு வெகுவாய்ச் சலித்து, அவர்கள் பேரில் தே வமுனிவு வருமென்றறிந்து ஜனங்களை விலகப் பண்ணினார்கள். அப்போதே கொறே, தாத்தானு, அபிரோனு இம்மூவரும் இருந் த இடத்திலே பூமி இருபாதியாய்ப் பிளந்து, அவர்களைத் தங்கள் [illegible] கூடார வஸ்துக்களோடு விழுங்கினதால், அவர்கள் ஆத்தும சரீ ரத்தோடு நரக பாதாளத்திலே விழுந்த தல்லாமற், பூசாசாரிக ளாகத் தூபங் கொடுக்கப்போன இருநூற்றைம்பது பேரையுந் தூபக்கால் கையிலிருக்கத் தேவ கட்டளையின்படியே அக்கினி வந் து எரித்தது. இப்படிப்பட்ட சாவுகளைக் கண்டு, ஜனங்கள் அதி கமாய்க் குழம்பி, மோயீசனை யெதிர்த்த விடத்திலே, அவர்களை யும் நெருப்புத் தொடர்ந்து பதினாலாயிரத்து எழுநூறு பேரைச் [illegible] ரித்து இன்னமும் பரவிவரும்போது, ஆரோன் தூபபாத்திரத் தைக் கொண்டு செத்தவர்களுக்கும், இருக்கிறவர்களுக்கும் நடு விடமாய் அக்கினியின் மீதே பாய்ந்து, சர்வேஸ்வரனுக்குத் தூபங் கொடுத்துப் பிரார்த்திக்க, நெருப்பு [illegible] இப்படிப் [illegible] பட்ட தேவாக்கினைகளைக் கண்டவர்கள், [illegible] பண்ணவும் தானங்களில் ஏறவும், குரு முனிவர்களுக்கு அவரவர் [illegible] பயப்பட்டு நடந்தார்கள். அதன்பின், சர்வேஸ்வரன் அவர்களைத் [illegible] சித்தானுகூலமாய்ப் பூசைப் பிரசாதிகளைத் தெரிந்து [illegible] காண்பித்த வகையாவது: இஸ்ராயேலின் பன்னிரண்டு கோத்திரத்தின் [illegible] இரப் பிரபுக்களிற், பன்னிரண்டு [illegible] பெரு[illegible] அவற்றில் [illegible] அதில் [illegible] முன்சாட்சியாக ஸ்தாபிக்கக் கற்பித்தார். [illegible] கோத்திரத்தாராய் [illegible] கோல் [illegible] கண்டார், அந்தக் [illegible] பூசைப் பிரசாதத்துக்கு [illegible] திருவுளம்பற்றினார். அந்தப் பிரகாரமாக [illegible]

திலும், பேரெழுதின பன்னிரண்டு பிரம்புகளை மோயீசன் வாங்கித் தேவ சன்னிதியில் ஸ்தாபித்து விடிந்து பார்க்கையில், ஆரோன் பேரெழுதி யிருந்த, லேவி கோத்திரத்தின் தெண்டுகோல் தழைத்துப் பூத்துக் கனியலாயிற்று. அதனால் லேவி கோத்திரத்தில் உள்ளோரைப் பூசைப் பிரசாதியாய் ஆசரிக்கச் சர்வேஸ்வரன் தெரிந்துகொண்டதைச் சமஸ்தருங் கண்டு, மோயீசன் பேரில் ஆரோபித்த ஆவலாதி நீங்கி, அந்நாள் துவக்கி அந்தக் கோத்திரத்தார் தவிர, வேறே ஒருத்தருந் தேவாசார வழிப்பாடுகளைச் செய்யப் பாத்திரமாகவில்லை. தழைத்த தெண்டுகோலைத் தேவ கட்டளையாய் வேத கெந்பாரத்திலே அவதானமாக வைத்தார்கள். இப்படிப்பட்ட அற்புதத்தைக் கண்டதன்பின் சேனயி என்றவிடத்திற் சென்றவிடத்தில் இன்னுமொரு அற்புதங் காணலாயிற்று. அது எப்படியெனில்: அந்தத் தலத்தில் தண்ணீர் ஓயப்பாய்ச் சனங்கள் தங்கள் ஆடுமாடுகளோடு மிகுந்த விடாயாகத் துன்பப்பட்டிருந்தபோது, மோயீசன் அவர்களுடைய முறைப்பாட்டுக்குத் தேவ கட்டளையால் ஆரோனுடைய தெண்டுகோலை யெடுத்துக் கற்பாறையின் மீதே இரண்டடியடிக்க மதுர சலமூறிப் பிரவாகமாயோடினதால் மனுஷருக்கும் மிருகம் யாவற்றிற்குந் திருத்தியாயிற்று என்பதாம். அப்போது சேஷ்ட குருப் பிரசாதம் அந்த ஆரோன், நூற்று இருபத்துமூன்று வயதாளியாய்த் தேவனுடைய லத்துக்குப் பிரமாணிக்கமா யொழுக அரிதானதினால், அவர் எலியாசாரென்ற தமது குமாரனுக்குத் தேவ கட்டளையாய்ச் சேஷ்ட குருப்பதவியைக் கையளித்துப் பிராண வியோகமானார்.

இத்தலத்தை விட்டுச் செஞ்சாகர வழி நடக்கிறபோது, தேவ கிருபையினும் நீதியினுங் கண்ட அற்புதமாவது: அந்தச் சனங்கள் வழித் துன்பமும் விடாயகமும் பொறுக்கமாட்டாமற் சர்வேஸ்வரன் பேரிலும், மோயீசன் பேரிலுங் குறை பேசி, இந்த வனாந்தரியத்திற் கொல்லவோ? எங்களை எகிப்த்தில் நின்றெடுத்தீர்கள். அப்பமுமில்லை தண்ணீர் கிடைக்கிறதுமில்லை; மன்னாவென்கிற அற்பத்தீனியின் பேரில் எங்களாத்துமத்துக்கு வெறுப்புண்டா

யிருக்கிறதென்று எதிர்த்தார்கள். அப்போது சர்வேஸ்வரனுடைய நீதியின் கோபப்பிரிய மிகுந்து, அக்கினிமயமான சர்ப்பங்களை வரவிட்டார்; அவற்றின் விஷக்கடியால் தேகாதியந்தம் எரிவினையாய்ச் சனங்களுக்குச் சாவு மிகுந்தது. இதைக்கண்டு தங்கள் பாவத்துக்கு மனஸ்தாபமாய் மோயீசனை மன்றாடின விடத்திற் சர்வேஸ்வரன், தமது கிருபையின் மகிமையைப் பிரதாபித்து, அந்தச் சர்ப்பத்தின் அடையாளமாக ஓர் வெண்கல சர்ப்பத்தைச் செய்து ஸ்தாபிக்கக் கற்பித்து, அதை நோக்குகிறவர்கள் குணமாவார்களென்று திருவுளம் பற்றினார். அப்படியே மோயீசன் வெண்கல சர்ப்பத்தைச் செய்து, அதை மரத்தி லறைந்து வைத்தவுடனே, விஷந் தீண்டினவர்கள் அதைப்பார்த்துச் சுகமடைந்தார்கள். இவ்வகையாய்ச் செய்வித்த விபரம் ஏதெனில்: இயேசுநாதர் பாவியின் வேஷமாய்ச், சிலுவை மரத்தில் தொங்கிச் சர்ப்பமென்ற பசாசு செய்த பாவவிஷத்தை நீக்குவாரென்பதற்கு அடையாளமாம். அதனுஞ் சிலுவையிற் பாடுபட்ட கிறீஸ்துநாதரின் சுரூப ஆசாரத்தின் மகிமையை அநேக வருஷகாலங்களுக்கு முந்திச், சர்வேஸ்வரன் காண்பித்தாரென் றறியவேண்டும். இவ்விடத்தை விட்டு, மோவாபென்ற யோர்தான் கரைக்குச் சமீபமான சீர்மையிற் பாளயம் இறங்கின விடத்தில், அந்தத் தேசத்தாசன் தனது இராச்சியத்தை இவர்கள் அழிப்பார்களென்று பயந்து, பாலாமென்ற தெரிசன வரமுள்ள குருக்கியைகளை யழைத்து, இஸ்ராயேல் ஜனங்களைச் சபிக்கச் சொன்னான். ஆனால், அவன் மூன்றுதரம் வெவ்வேறே ஸ்தானங்களிலேயிருந்து சபிக்கப்போனவிடத்தில், அந்த மூன்று தரமுந் தேவ வரத்தால் அவர்களுக்கு ஆசீர்வாதஞ் சொன்னதல்லாமல் அர்வாச்சியங்கள் உச்சரிக்க மாட்டாமற் போயினான். இதுவல்லாமல் அந்த இராச்சியத்தோடே இன்னும் அநேக இராச்சியங்களையும் இவர்கள் கண்டு இவர்கள் பரம்பரை வழியாய்க் கிறீஸ்துநாதர் பிறக்க, அக்கியானங்கள் அழிந்து போகிறதையுந் தேவ திருவடியாய் வசிஷித்தான். இப்படியே அவ்விராச்சியத்தையும், இன்னும் அவர்களோடே எதிர்த்த யேர்

கங்கை சமீபமாயுள்ள அனேக இராச்சிய இராசாங்கங்களையுந்
தேவவரத்தால்வசப்படுத்திய பின், கானான் தேசத்தின் எல்லையா
ன யோர்தான் நதியால் அக்கரையிற்படுமுன், சர்வேஸ்வரன் கற்
பித்த நியமனமாவது: அந்தந்தக் கோத்திரங்களிற் படைக்குரிய
ஆண் சனங்களைத் தெரிந்து அதன்படியே அந்தந்தக் கோத்திரங்க
ளுக்குக், கானான் சீர்மைப் பட்டணங்களைப் பகுந்து அதில், நாற்
பத்தெட்டுப் பட்டணங்களைக் குருப்பிரசாதிகளான லேவித்தர்க
ளுக்குப் புண்ணியதானமாகவும், ஆறு பட்டணங்களைக் குற்ற
வாளருக்கு அடைக்கலமாகவும் புறத்தியேகமாகவும் குறிக்கக் கட்
டளையிட்டார். இதல்லாமற் சத்துராதிகளிடத்திற் பறிக்கிற விருது
களைப் பங்கிடுகிற வகையும், அவனவனடைகிற போகபோக்கியங்
களில் தசபாக முதற்பலன் கொடுக்கிற வகையும், வருஷத் திரு
நாள், திருவிழா நிவேத்தியங் கொண்டாடி இவை முதலான சகல
மும் நடப்பிக்கிற வகையும் நிருபிக்கக் கற்பித்தாரென்பதே. இப்ப
டியே இஸ்ருயேற் பிரசைகள் எஜிப்த்திராச்சியத்தினின்று புறப்
பட்ட நாற்பது வருஷமாக, நாற்பத்திரண்டு தரிப்பாக்களிற் றங்கிக்,
கானான்தேச எல்லைசமீபமான காலத்தில், அவ்விராச்சியத்தில் நின்
று வந்த முதியோரில் ஜோசுவா, கலேப் என்ற இருவர் தவிர, மற்
றெல்லோருஞ் செத்திறக்க, வழியிற் பிறந்த பிள்ளைகள் பெரி
யோர்களானார்கள். இவர்கள் கணக்கு 6,01,730-ஆறு லக்ஷத்து
ஆயிரத்து எழுநூற்று முப்பது ஜனமாம். அப்போது மோயீசன்
நூற்றிருபது வயதானியாக இவர்களை நடப்பித்துச் செய்த சகா
யங்களுக்கும், பட்ட பிரயாசைக்குஞ் சர்வேஸ்வரன் இவருக்கு
மோக்ஷ இளைப்பாறுதல் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறதை யறிவித்
து, அவர் ஸ்தானத்திலிருந்து சனங்களை நடப்பிக்க ஜோசுவா
வென்ற முனியை நியமிக்கக் கற்பித்தார். அப்படியே மோயீசன்
தனக்குச் சர்வேஸ்வரன் கொடுத்த சகல வரப்பிரசாதங்களையும்
இவனுக்குக் கையளித்து, இவன் சொற்படிக்கு இஸ்ருயேல் பிர
சைகள் நடந்துவரக் கட்டளையிட்டான். அதன்பின் சர்வேஸ்வ
ரன் மோயீசனை நேபோவென்ற பருவதத்தின் சிகரத்தின்மேலேற்

பித்து, அவனைக் கானான் தேசத்திற் பிரவேசியாமற் காலஞ்செல்ல
நிருபித்திருந்ததினால், அந்த மலைச் சிகரத்தில் நின்று அவனுக்குக்
கானானிராச்சியத்தின் பட்டண கிராம சீர்மையின் மகிமையைக்
காண்பித்து, அவைகள் தாம் இஸ்ருயேல் புத்திரருக்குக் கொடுத்
த வாக்குப் பிரசாதத்தின் தேசமென்று அருளினார். ஆகையால்
மோயீசன் தன்னுடைய முடிகிறவேளை நெருங்கினதென்று அறிந்
து. இஸ்ருயேல் ஜனங்களை யெல்லாங் கூட்டிக்கூட்டி, அவர்களுக்
குச் சர்வேஸ்வரன் செய்த அளவற்ற உபகாரங்களையும், கற்பித்த
வேத கற்பனைகளையும் அவதானித்து, அதை எழுதின புத்தகத்
தையுங் கொடுத்து, அதன் வகை தவறுமல் ஜோசுவா சொற்படி
நடந்துவர யாவருக்குங் கற்பித்தான். இதுவல்லாமல் இஸ்ருயேல்
கோத்திரம் பன்னிரண்டிக்கும் ஈராறு விதமாய் மேல்வரும் வி
சேஷங்களைக்குறித்து ஆசீர்வதித்துத், தன் சுகிர்தநிறைந்த ஆத்
துமத்தைச் சர்வேஸ்வரனுக்குக் கையளித்தான். அவனுடைய திரு
த்சரீரம் தேவ சமூக தெரிசனைப் பிராய மடைந்து தேவவிசார
மானதினால்; அதை யாதொரு மனுஷனுங் கைதொடாத படிக்குச்
சர்வேஸ்வரன் தாமே அந்த மலையடிவாரத்தில் அதெரிசனமாய்ப்
பூமிதானமாக்கினார். அதனால் யாதொருவனும் இற்றைவரைக்கும்
இந்தப் பூமிதானங் கண்டறியவில்லை. இப்படியே இவ்வுலோகத்
திலேயும், பாலோகத்திலேயுஞ் சர்வேஸ்வரனைப் பிரத்தியட்ச
மாய்க் கண்ட மோயீச முனிக்குச் சமானமுள்ள திவ்விய இருஷ்
டிகன் பூலோகத்திற் பிறக்கவில்லையென்று அறியக்கடவோம்.

இதில் விவரிக்கும் ஞான விவரமாவது: எஜிப்த்திராச்சியத்
தில் நின்று அறுநூறுயிரத்துக்கு அதிக ஜனம் புறப்பட்ட விடத்
தில், அவர்களில் இருவர் மாத்திரங் கா[illegible] தேசப்பிரவேசத்துக்
குப் பிராத்திகளானது ஏதெனில்: க[illegible]வெது மிகுதியானாலும்
தெரிந்துகொள்ளப்படுவது சொற்பமா[illegible]; விருதை நாடி ஓடுப
வர் பலராயினும்விருது கைக்கொள்பவன் ஒருவனேயாவான். அப்
படியே கானான் தேச செல்வங்களை யனுபவிக்க வேணுமென்று
நல்லோர் தீயோ ரெல்லோரும் புறப்பட்டு வந்தாலும், ஜோசுவா

கலேப் என்ற இருவர் மாத்திரம் முடிவுமட்டுந் தேவகற்பனையைத் தவறாமல் நடந்ததினால் செல்வங்களுக்குப் பாத்திரமானார்கள் என்பதாம். இதைக்கண்டு தேவ வேதசபையிற் கூடுகிற எண்ணில்லாத ஜனங்களில், சாகுந்தனையும் விசுவாச நம்பிக்கைப் பத்தி விடாதவர்கள் மாத்திரம், பரகதி நவநிதிய மடைவார்களென் றறிவது உசிதமாம்.

மோயீசன் யுகத்தின்
நாலாம் அதிகாரம்.

இஸ்ராயேற் பிரஜைகள், ஜோசுவா முதன்மையாய்க் கானான் தேசத்தைக் கைக்கொண்டவாறு காண்பிக்கப்படும்.

சூரியன் அஸ்தமித்ததன் பின், சந்திராயனம் பிரதாபிக்கலாம். அவ்விதமாகச் சூரியப்பிரகாசம்போலத் திவ்விய திருஷ்டிப் பிரகாசமடைந்த மோயீச முனி மரணமறைவில் அடங்கினதன் பின், அவருடைய ஞானப்பிரதாபங்களைப் பெற்ற ஜோசுவாமுனி தேவப்பிரஜைகளுக்குத் தளவாயாய்க் கானான் சீர்மையிற் பிரவேசித்துத், தமது வீரபராக்கிரமங்களைப் பிரதாபிக்கப் பண்ணினார். அது எப்படியென்றால்: கானான் தேசத்தின் எல்லையான யோர்தான் நதிக்கரையிற் சனங்கள் சென்று பாளயமிறங்கினார்கள். (இந்தக் கங்கையோவெனில் ஸ்நாபக அருளப்பர் பிரசங்கம் பண்ணித் திரிந்ததும், கிறீஸ்துநாதர் ஸ்நானம் பண்ணப்பட்டதுமாகிய கங்கையென்றறியவேண்டும்.) இவ்விடத்திற் சென்றவுடனே, சர்வேஸ்வரன் ஜோசுவாவை அன்போடு பார்த்தருளி, மோயீசனுக்குக் கொடுத்த பிரதாப வீரியங்களை யுனக்குங் கொடுப்போமாக. உங்களுக்குக் கற்பித்தனை தானம் பண்ணின இராச்சியத்தைக் கைக்கொள்ளும்பொருட்டு மனத்திடாரிக்கத்தோடு போவாயாக. பூசகர் வேத கெற்பாரத்தைக் கொண்டு முன்னடக்கப் பண்ணுவாய். நீங்கள் கங்கையில் காலடி வைத்தவுடனே தண்ணீர் விலகி மேற்பிரவாகங்கள் முன்னோடாமல் நிலைநிற்கப் பணிந்

த சலங்கள் வற்றிக், கங்கை யுலர்ந்து கரை காணக்கூடும். அந்த வழியாய்க் கரைசேர்வீர்களென்று திருவுளம்பற்றினார். அப்படியே பூசைப் பிரசாதிகள் வேதகெற்பாரத்தைக்கொண்டு சாகரத்தில் இறங்கினவுடனே, இருபுறமுந் தண்ணீர் விலக உலர்ந்த மணற்றரை கண்டு சகலருங் கால் நனையாமல் அக்கரைப் பட்டார்கள். இவ்வித அற்புத அவதானத்துக்குச் சர்வேஸ்வரன் கட்டளையாய்ப் பன்னிரண்டு கோத்திரத்தாரும் அந்தக் கங்கையிற் பன்னிரண்டு கல்லெடுத்துக் கரையில் நிறுத்தினார்கள். அதன்பின், வேத கெற்பாரத்தைக் கொண்டு தங்களுக் கெதிராயிருந்த ஜெரிக்கோ என்ற பட்டணத்தின் சுற்றுக் கிராமங்களிற் சென்று, பாளயமிறங்கித் திருநாள் கொண்டாடினார்கள். அன்று துவக்கமாக அக்கிராமங்களின் பூமி பலன்களை யநுபவிக்கலானதினால், ஆகாசமாத நாற்பது வருஷமாக வருஷித்த மன்னாவென்ற போசன வருஷிப்பு ஓய்ந்தது. இப்படிப்பட்ட ஆச்சரிய வல்லமைகளால், இஸ்ராயேற் பிரஜைகள் சாகரங்களையும் உலரப்பண்ணிக் கானான் சீர்மையின் வந்ததை, அவ்விராச்சியத்தின் மண்டலாதீஸ்வரர் என்போர் அறிந்து, வெகு பயங்கரத்தோடு உலர்ந்த முகமாய்த் தேம்பி, அனைவருங் கோட்டை மதில்களைப் பலப்படுத்தி, வாசற் கதவுகளைக் கற்பர்வதங்களாற் சிக்கெனவடைத்து, அரண் பண்ணியிருந்தார்கள். அப்போது சர்வேஸ்வரன் ஜோசுவனுக்கு அருளினதாவது: வேத கெற்பாரத்தைக்கொண்டு ஏழுநாள் கோட்டை மதில்களைச் சுற்றப் பண்ணி, ஏழாம் நாளிலே ஜெயங்கொள்வாயாக வென்றருளியதேயாம். அப்படியே ஜோசுவா [illegible] சனங்களுக்குக் கட்டளையிட்டு, பூசகர் வேதகெற்பாரத்தை யெடுத்துச் சகல சனங்களோடு திருவிழாக் கொண்டாடுகிற தன்மையாக ஏழுதினங் கோட்டை மதில்கள் சூழ நடந்து, ஏழாம் நாளிலே ஜோசுவா ஜெயஞ் ஜெயமென்று சத்தமிடச் சொன்னபடியே சமஸ்தரும் எக்காளத் தொனிகளோடு ஒரே சத்தமாக ஜெயஞ் ஜெயமென்று மகா அதர்ச்சி கோலாகலம் பண்ணினவுடனே கோட்டைமதில்கள் தானே யிடிந்து விழுந்தன. அச்சணத்திலே

தானே, ஜனங்கள் உட்புகுந்து பட்டணத்தைச் சின்னபின்னமாய்
வெட்டிப், பொன் வெள்ளிமுதலான பூர்வ பர்த்திர பதார்த்தங்க
ளைத் தேவ கருவூல வசமாக்கிவைத்தார்கள். அதனால் ஜோசுவா
முனியின் திவ்விய வல்லமையின் மகிமை, சகல இராச்சியங்களுக்
கும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதன்பின் ஆயியென்ற பட்டணத்
தைக் கைக்கொள்ளும் வகையைச் சர்வேஸ்வரன் ஜோசுவாவுக்
கருளி, அஞ்சாமல் எதிராகப் போகக் கற்பித்தார். அக்கட்டளைப்
பிரகாரம், ஜோசுவா முனி தமது பிரசையைக் கொண்டுபோய்க்
கோட்டைக்கு அப்பாலே ஓரிடத்தில் நிறுத்தித் தானுஞ் சிலஜனங்
களோடு முன்னுக்குப்போனார். அப்போது பட்டணத்தோர் அ
வர்களைக் கண்டு, துரத்துவோமென்று இராயனோடு படையாட்
கள் சகலரும் மதியீனமாய்க் கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டு,
ஜோசுவாவோடு வந்த சனங்களைத் துரத்திக்கொண்டுபோன வி
டத்திலே, ஜோசுவா பயந்தோடுகிற வகையாய் அவர்களைத் தூர
த்திலே தொடர்ந்து வரப்பண்ணிப், பட்டணத்துக்கு எதிராகத்
தமது வாளை நீட்டினவுடனே, அவ்விடத்திலிருந்த பிரசைகளெல்
லாங் கோட்டையிற் காவல் முறையொன்று மில்லாமல் ஆபாசமா
யிருக்கிறதைக் கண்டு, சுகமாக உட்புகுந்து பட்டணத்தைப் பிடித்
து ஆங்காங்கு நெருப்பிட்டார்கள். அப்போது கோட்டையைவிட்டு
ப் புறப்பட்டவர்கள், பட்டணத்தில் எழும்புகிற புகைப் படலங்க
ளையும், அக்கினிச் சுவாலைகளையும், தூரத்தில் நின்று பார்த்து எங்
கேபோய் முன்னுக்கு ஓடவும், பின்னுக்குத் திரும்பவும், கைகால்
வழங்கா [illegible] வகையாய் ஆயுத வல்லமை ஒழிந்து இருபக்கத்திலும்
இஸ்ருயேல் சனங்களால் சூழப்பட்டு ஜோசுவாவின் கைவசமா
னார்கள். இவ்விசேஷத்தைக் கபயோனென்ற பட்டணத்தார் கேட்
டுப் பயந்து; தங்கள் சேனை படைகளுடைய மிகுதியைப் பாராமல்
ஜோசுவா முனியண்டையில் வந்து; தங்களைக் கொல்லாமல் வைத்
தால் அடிமை யேவல் வேலை செய்வோமென்றார்கள். அதனால்
ஜோசுவா முனி அவர்களைத் தன் பாளயத்துக்குத் தண்ணீர் விற
கு இழுக்கக் கட்டளையிட்டுக் கொல்லாமற் றப்புவித்தார். இதன்

பின், வெகு கெம்பீரமுள்ள ஜெருசலேம் பட்டணத்து இராயன்,
கபயோன் பட்டணத்தோர், இஸ்ருயேற் பிரசைகளுக்குக் கீழ்ப்ப
டிந்து அடிமைவேலை செய்கிறதைக் கேட்டு, வெகுவாய் வெகுண்
டு அப்பட்டணத்தை யழிக்கவேணுமென்று உத்தேசித்து, அமு
றே வென்ற மலைப்பாள தேசங்களை யாளுகிற நான்கு இராசாக்களை
யுந் தன்னுடன் அழைத்து, இவ்வைவர்து மண்டலாதிபர்களுந்
தங்கள் சேனை படைகளோடு புறப்பட்டு இஸ்ருயேற் பிரசைக
ளோடு கூடிய கபயோன் பட்டணத்தை வளைத்தார்கள். அப்போ
து கபயோன் பட்டணத்தார் ஜோசுவாவுக்கு அதிக அன்பாக தங்
களைக் கைவிடாமல் விரைவாகத் தற்காக்க வரவேணும் என்று து
தனுப்பின விடத்திற், சர்வேஸ்வரன் ஜோசுவாவைப் பார்த்து, அஞ்
சாமற் புறப்படுவாய் அந்தச் சத்துருக்களின் வல்லமை யெல்லாம்
உன் கைவசமாகக் கொடுத்தோம். ஒருவனும் உன் வல்லமையைத்
தடுக்க வல்லவனாகமாட்டானென்று திருவுளம்பற்றினார். இவ்வாக்
கைக் கேட்டவுடனே தானே ஜோசுவாமுனி இராச்சாமத்தில், சக
ல இஸ்ருயேற் பிரசைகளோடு எழும்பி வந்து சத்துரு சாணுவங்க
ளிற் பாய்ந்து விருது வாதிசைவுடனே. அடவியி லுளரின செத்துக்
கள் திக்கறியாமல் ஆங்காங்கு ஓடுகிற வகையாக, அவனவன் கண்
டகண்ட திக்குகளிற் சிதறுண்டு ஓடும்போது. மலையினின்றிறங்கித்
தப்புகிறவர்கள் மீதே, ஆகாசமார்க்கமாகப் பெருங்கற்பாவதங்கள்
வருஷிக்க இறந்துபோனார்கள். ஆனால் சகலரையும் பற்றற நெயுங்
கொள்ளுந்தனையும், பொழுது போதாதென்று ஜோசுவா முனி
ஆகாசத்தைப் பார்த்து சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்த விடத்தில்,
அவர் தமது அளவில்லாத வல்லமை யுலகத்துக்குப் பிரசித்தமாக
வேணுமென்கிறதினாற், பொழுதையும் நிலவையும் ஜோசுவா சொ
ற்படி அசையாமல் நிற்க வரங்கொடுத்தார். அப்படியே [illegible]
மத்தியானத்திலே சாயும் பக்கத்தைப் பார்த்திருந்த சூரியனும்,
உதய பக்கத்தைப் பார்த்திருந்த சந்திரனும், மூன்று [illegible]
மட்டுந் தங்கள் அயனங்களை நிறுத்தி, அசையாத நிலையாய் [illegible]
யில் ஜோசுவா சகல சத்துருக்களையுஞ் செயித்துச், சங்கரித்

ஒளித்திருந்த அவ்வைந் திராசாக்களையுங் கெபித்துவாரத்தை ய
டைத்துப் பிடித்துச் சங்கரித்ததன் பின், பொழுது அஸ்தமிக்கப்
பட்டது. இதன் பின் அசோரென்ற பட்டணத்தை யாளுகிற அ
பீனென்ற இராயன், கன்னேவு: அமுரேவு, எத்தேவு, ஒசேவு, எவ்
வேயு முதலான சுற்று மண்டலாதீஸ்வரரான இருபத்து நாலு இ
ராசாக்கள் ஒன்றாகக் கூடி; மூந்நூறுயிரத்துக் கதிகமான படை
யாட்களுடன் எண்ணிறந்த இரத கஜதுரக முதலிய மணலுக்குச்
சமானமான சமுதாயங்களையுங் கொண்டு, இஸ்ரயேற் பிரசைகளை
யெதிர்த்துவந்த விடத்திற், சர்வேஸ்வரன் ஜோசுவாவைப் பார்த்
து அஞ்சாதே; நானே இந்நேரத்தில் அவர்கள் அனைவரும் உன்
கைக்குள்ளாகப் பண்ணுவோமென்று திருவுளம்பற்றினார். இவ்
வாக்கைக் கேட்டு ஜோசுவா வீரபராக்கிரம படைத்தவனாய்ச்
தேவபிரசைகளைக் கொண்டு, இரண மண்டலத்தைப் பிரிப்பாய்ச்
தவுடனே, சமஸ்த சத்துருசேனைகளுங் காற்றால் எடுபட்ட தூசள்
போலசிதறியோடி ஆங்காங்கு வீழ்ந்து இறந்தார்கள். இப்படியே
காநான் சீர்மையிலடங்கிய இக்கரை அக்கரையான முப்பத்தொரு
இராசதானிகளையுஞ் சகலதிசை மண்டலப்பட்டணங்களையும் ஜோ
சுவா தேவபலத்தாற் கைக்கொண்டு, பலஸ்தீனு இராச்சிய முழு
தும்; முன்னம் மோயீசன் கட்டளையிட்ட பிரகாரம் இஸ்ரயேற்
பிரசைகளின் பன்னிரண்டு கோத்திரங்களுக்கும் பகுந்து கொ
டுத்தார். இவ்வகையாகச் சர்வேஸ்வரன் அபிரகாம், இசாக்கு, யா
க்கோப் என்ற அதி பிதாக்களுக்குத் தேனும் பாலும் பொழிகிற
இராச்சியத்தைக் கொடுப்போமென்று இதற்கு 545-வருஷத்துக்
கு முன் கொடுத்த பிரசாத வாக்கு நிறைவேறப்பட்டது. தேவ
வாக்கு முழுவதும் நிறைவேறினபின்; ஜோசுவா நூற்றுப் பத்து
வயதாளியாய்ச் சனங்களுக்குத் தேவ வேத கற்பனைகளைத் தவ
ராமல் ஒழுகும் விதத்தைப் போதித்துத்; தமது சீவிய ஆயுசை
முடித்தார். அப்போது எலியாசாரென்ற பெரிய குருப்பிர
சாதியுங் காலஞ்சென்றனர். ஆனால் இதிலே கேட்கத்தக்க விசே
ஷமாவது:—சர்வேஸ்வரன் அனந்த தயாளு யிருக்கையில் அய

லாருடைய இராச்சியங்களை யெடுத்து, இஸ்ரயேற் புத்திரருக்குக்
கொடுத்த காரணமேதெனில்: அந்த இராசாக்களுடைய அநீத
விஷரேங்களும், அவ்விராச்சியத்தி லுள்ளவர்களுடைய பாவத்
துஷ்டாட்டங்களும், மிகுந்து முடிவில்லாமல் நாளுக்கு நாள் அதி
கரித்து வந்தது. அதனால் இராசாக்களையும் ஒருமிக்க அழிக்கத்
திருவுளமானாரென் றறியக்கடவோம். ஆகையால், இதைக் கண்ட
வர்கள், ஆண்டு அனுபவித்து வருகிற தேச பட்டண இராம
ன் தேவமுனிவாற் கையிழந்து போகாதபடிக்குப் பாவத்துக்குப்
பயந்து நடக்கக்கடவார்களாக.

இரண்டாவது, கேட்கத்தக்க விசேஷமாக: இஸ்ரயேற் பிர
சைகள் புறப்பட்ட எஜிப்திராச்சியத்தினின்று, காநான் சீர்மைக்
கு நடக்கிறவழி வெகுதூர மில்லாமலிருக்க, நாற்பது வருஷஞ் செ
ன்றதுயாதென்றும், அதிக கருணையுள்ள தேவ பிரசைகளுக்குப் பூ
லோக ஓய்வன மின்றிச் சத்துரு வினையப்படைகளோடு வனாந்
தர வழியாகக் கொண்டுபோனது யாதென்றுங் கேட்கில், கா
நான் இராச்சியமாகிய இது மோக்ஷவிராச்சியத்துக்கு அத்தாக்ஷி
யாகக் கூறப்படும். அந்த இராச்சியத்தைச் சேர நாற்பது வருஷம்
ஓய்வன ஒறுப்போடு வனவாசவழியாய் நடந்ததாவது:—கிறீஸ்து
நாதர், தாம் மோக்ஷவழியைக் காண்பிக்க நாற்பது நாள் வனத்தி
லே அன்னபான மின்றித், தவம் பண்ணினதற்கு அடையாளமாம்.
இதுவல்லாமல், அதில் எதிர்த்த சத்துருப் படைவினைகளாவது:—
சேசு நாதருக்குப் பசாசு வனத்திற் பண்ணின சோதனைகளாம்.
இப்படியே வன ஆரணியங்களில், ஏகாந்த[illegible] செல்வ
ளை வெறுத்துப், பேய், உடல், வையக மென்ற சத்துராதிகளை
யுஞ் சம்பத்து, சம்மானம், சம்போகமென்ற ஆசைவினையங்களை
யுஞ் செயித்து நித்தியாமிர்தம் பெறுகிற மோக்ஷ விராச்சியத்
தைக் கைக்கொள்ளுகிற வியாயாமமென்று அறியவேண்டும்.

மோயீசன் யுகத்தின்
ஐந்தாம் அதிகாரம்.

இஸ்ருயேற் பிரசைகளைப் பரிபாலனம் பண்ணின
நீதீஸ்வரர்களுடைய ஒழுக்கம் காணப்படும்.

பெருமாரிச் சலங்களாற் செழிப்பினையுடைய பூமி, கருங்கோ
டையால் அழிவினை யடைவதுபோலவும், சுடராற் பொங்கிய ருசி
கரமான போனகம், குளிரால் ஆறி நாதிப் போகுவது போலவும்,
மிகுந்த தேவ கருணை வருஷிப்பால் இஸ்ருயேல் ஜனங்கள் ஆண்ட
னுபவித்த காநான் தேசத்தின் செல்வ போக போக்கியங்கள்,
அவர்கள் பாவக் கடூரத்தாற் சத்துருப் படைவினைகளுக்கு இரை
யாய்ச், செல்லரித்த ரஸ்துப்போற் கெட்டழிந்து போகலாயின.
அதனாற், சந்திர சூரிய அயன மொழிந்தியகன்ற நிறையிருளுக்குத்
தாரகை யொளிவுகள், சகாயங் கொடுக்குமாப்போலச், சந்திர சூரி
யருக்குச் சமானமாக திவ்விய திருஷ்டிப் பிரசாதத்தால் இஸ்ரு
யேற் பிரசைகளை நடப்பித்த மோயீச முனியும், ஜோசுவா முனி
யுங் காலஞ்சென்ற பின், தாரகை யொளிவுக்குச் சமானமான
சுகிர்த நீதீஸ்வரர்களாற் பரிபாலனம் பண்ணக் கட்டளை பண்ணி
னார். அது யாதெனில்:—ஜோசுவா முனி, காநான் தேசத்தைக்
கொண்ட காலத்திற், சர்வேஸ்வரன் இஸ்ருயேல் ஜனங்களுடைய
இருதயத்தின் கொடுமையை யறிந்து; அவர்கள் வேத கற்பனையை
மீறுவார்க ளென்பதனால் அவர்களைப் பாரபத்தியம் பண்ணும்
படிக்குக், காநான் தேசத்தி லடங்கிய பரசாதி சனங்கள் சகலரை
யும் நிர்மூலமாக்காமல், அனேகம் பட்டணங்களை யவர்களுக்குச்
சமாதானமாய் அமைத்துவைத்ததுண்டு. ஆனதினால், இஸ்ருயேற்
பிரசைகள், தேவ கற்பனைகளைத் தவிர்த்தவுடனே, பரசாதி சத்து
ருக்கள் அவர்களோடு எதிர்த்துப், போக போக்கியங்களை யழிப்
பார்கள். அதைக்கண்டு, இவர்கள் தங்கள் பாவங்களுக்கு மனஸ்
தாபப்பட்டுப் பிரார்த்தித்த வுடனே, மறுபடியுஞ் சர்வேஸ்வரன்

இரங்கி, ஒரு நீதீஸ்வரனை நிருமித்து அவனாற் சத்துருக்களைச் செ
யித்து இவர்களை யீடேற்றுவார். இப்படியே அந்தந்தக் காலத்துக்
குத் தக்கதுபோல, இஸ்ருயேற் பிரசைகளைப் பரிபாலனம் பண்
ணும்படிக்குச் சர்வேஸ்வரன் தெரிந்துகொண்ட கச்சான்கு நீதீஸ்
வரர்களுண்டு. அவர்கள் யாரோவெனில்: (யூதா, ஒத்தோனியேல்,
ஆவோத், சாம்கார், தெபோராள், பாராக், கேதேயோன், தோ
லா, ஜாயிர், ஜெப்தே, அபேசான், ஆயியாலோன், அப்தோன்,
சம்சோன், ஏலி, சமுவேல்.) என்ற இவர்களாமென் றறிவோமாக.
இவர்களொழுகின தன்மை யெப்படியோவென்றால்: ஜோசுவா மு
னி பரகதி சேர்ந்ததன்பின், இஸ்ருயேற் பிரசைகள் கொழுகொம்பு
பிசகின கொடிபோலச், சத்துருபயங்கரத்தால் தத்தளித்துத் தங்க
ளைத் தைதூக்க ஒருவரு மில்லையென்று சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தி
த்தவிடத்திலே, தேவகருணையால், யூதா என்பவன் நீதீஸ்வரனாக
ஸ்தாபிக்கப்பட்டான். இவன் அனேகம் பட்டணங்களை யுறவாக்கி
னதின்பின், ஒத்தோனியேலென்போன் நாற்பது வருஷம் பரிபால
னம் பண்ண, அவனுக்குப்பின், ஆவோத் என்போன் எண்பது வரு
ஷமும், அதன்பின், சாம்கார், தெபோராள், பாராக் என்றவர்கள் நா
ற்பது வருஷமும் நடப்பித்ததின் பின், இஸ்ருயேற் பிரசைகள் தங்
களுக்கடங்கிய தேசத்திற் பரசாதிகளோடு விவாக சம்பந்தமாய்ச்
சஞ்சரித்ததினால், அவர்களுடைய துர்க்குணங்களையும், அஞ்ஞான
விக்கிரக ஆராதனைகளையும், அனுசரித்துச் சர்வேஸ்வரனுக்கு
மகா பாதகத் துரோகிகளானார்கள். அதனால், மாதியான் அமே
லேக்கு மூதலான எழுவான் திக்கில் வசித்த பரசாதியாரெல்லாரு
ம், இவர்களுடன் எதிர்த்துப், பச்சைக் கிளிகளின் கூட்டம்போல
இச்சனங்களோடு வந்து விழுந்து, இவர்களுடைய கிராமம் ஆடு
மாடு போக போக்கியங்கள் சகலத்தையும் அழிக்கத் தலைப்பட்டு,
யேழு வருஷமளவும் இவ்வித அழிம்புகளைச் செய்துகொண்டி
ருக்க, இவைகளைச் சகிக்கமாட்டாமல், இஸ்ருயேற் பிரசைகள் வெ
குவா யழுது துன்பப்பட்டிருக்கிறபோது, கேதேயோன் என்னும்
கிர்தவாளனுக்குத் தேவதூதன் தோன்றி யின்னினான். அப்போது

சேதெயோன், ஆண்டவரே! தேவரீருடைய கிருபாகடாக்ஷம் எங்கள் பேரிலுண்டா யிருக்குமாகில், இந்தத் துன்ப துரிதங்கள் எங்களுக்கு வந்து சம்பவித்ததேது? எங்கள் முன்னோர்கள் எங்களுக்கறிவித்த தேவ அற்புத வல்லமைகள், இப்போது காணாதிருப்பதேது? என்றாராதனை பண்ணின விடத்திற், சர்வேஸ்வரனிடமான தேவதூதன் அருளியதாவது: உன்னைத் தானே என் வல்லப சேனாபதியாக அனுப்புகிறேன். என் உதவிப் பிரசாதத்தால், நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமற் போய் அந்தச் சத்துரு சேனைகளை யெல்லாம் ஒரு பொருட்டா யெண்ணாமற் போக்கடித்து, என் பிரசைகளைக் காப்பாயென்று திருவுளம்பற்றியதாம். அப்போது, சேதெயோன் விண்ணப்பஞ் செய்ததாவது: ஆண்டவரே! தேவரீரருளின பிரகாரம் அடியேன் கண்டு தெளியும்படி, ஒரு காட்சியைக் காண மனதாயிருக்கிறேன். அதாவது, இந்தரோமம் பொறுத்த என் கம்பளத்தை நான் களத்தில் விரிப்பேன், அதில் மட்டும் பனிபெய்து தரையில் ஓரிடத்திலும் பெய்யாதிருக்கில், அடியேன் கையால் வெற்றியுண்டாகு மென்பதைக் காண்பேனென்று விண்ணப்பஞ் செய்ததாம். அப்படியே பிரார்த்தித்து, இராத்திரியிலே களத்திற் கம்பளியை விரித்து, விடிந்தபின் பார்க்கத், தரையில் ஒரு பனித்துளியு மில்லாமல் கம்பளி யெல்லாந் தண்ணீரில் தோய்த்தது போல நனைந்து, ஒரு கொற்கலம் நிறையத் தண்ணீர் வடிந்தது. அதைக்கண்ட சேதெயோன், மறுபடியுஞ் சர்வேஸ்வரனைப் பார்த்து இன்னம் ஒருதரம் அடியேன் தேவரீருடைய கருணையைச் சோதிக்கிறதற்கு முனியக்கடவதல்ல. எதெனில்: தரையிலெங்கும் பனிபெய்யக், கம்பளி மாத்திரம் நனையாதிருக்குமாகில், தேவரீருடைய கருணை அடியேனுக்குக் கிடைத்ததென் றுடனுக் காண்பேனென்று விண்ணப்பஞ் செய்து; மறுபடியுங் கம்பளியை விரித்தான். அப்போது தரையெங்கும் மழை வருஷித்ததுபோல நனைந்திருக்கக், கம்பளி மாத்திரம் வெய்யிலில் உலர்ந்ததுபோற் காய்ந்திருந்தது. அதனால் சேதெயோன் தேவ அருளை வெகு தெளிவோடு விசுவசித்து, இஸ்ருயேல் சனங்களை யழைத்து ஒன்றுக்

கூட்டப்பண்ணிச், சத்துராதிகளுக்கு எதிராகப் போகப் புறப்பட்டான். அப்படியே போய்ப் பாளயமிறங்கி யிருக்கிற விடத்திலே, சர்வேஸ்வரன், இஸ்ருயேல் சனங்களைப்பார்த்து முப்பதினாயிரங் காலாட்கள் கூடி யிருக்கிறதைக் கண்டு, இவ்வளவு சனத்திரள்களோடு போர் பொருதி செயங்கொண்டால், தங்கள் சனத்திரளின் வல்லமையால் வெற்றி கொண்டோ மென்பார்களல்லாமல், தேவ வல்லமையை ஸ்துதிக்க மாட்டார்களென்று நினைந்து, அவர்களிலே மனக்கோழையா இருக்கிறவர்கள், படையோடு சேர்ந்து போகாமற் பெயர்ந்து அப்பாற் போகக் கற்பித்தார். அப்படியே வந்தவர்களில் இருபதினாயிரஞ் சனங்கள் பிரிந்துபோகப் பதினாயிரம் பேர் மாத்திரம் நின்றார்கள். மறுபடியுஞ் சர்வேஸ்வரன் இன்னமுஞ் சனங்கள் மிகுதியா யிருக்கிறார்களென்று, இதினுந் தெரிந்துகொள்ளத் தக்கதாக அவர்களைத் தண்ணீர்த்துறைக்கரையில் வரக் கற்பித்துக், கையால் தண்ணீரள்ளிக் குடிக்கிறவர்களைப் பார்த்துப் போரில் வல்லபராகத் தெரிந்தெடுக்கவும், குனிந்து வாயாற் றண்ணீரை உறிஞ்சிக் குடிக்கிறவர்களை யசடராகத் தள்ளவுங் கட்டளையிட்டார். அப்படியே கையால் தண்ணீரெடுத்துக் குடித்தவர்கள் முந்நூறு பேரை மாத்திரங் கண்டவிடத்தில், இவர்களோடே சேதெயோன் படைத்தலைவனாகப் போனான். இரணக்களவண்டையிற் சேர்ந்தபோது, முந்நூறு பேரையும் மூன்று சங்கமாய்ப் பிரித்துவைத்து, அவர்கள் கையில் எக்காளங்களையும், வெறுங்குயக்கலங்களையும், அதில் மறைத்து வைத்திருக்கத் தீக்கொள்ளிகளையுங் கொடுத்து, நான் செய்கிறதைப் பார்த்து நீங்களுஞ் செய்வீர்களாக; நான் எக்காளத்தை யூதினவுடனே நீங்களும் ஊதி, ஜெய சத்தமாய்க் கூக்குரலிடுவீர்களாக வென்று கட்டளையிட்டான். அப்படியே சேதெயோன், தன் சேனைகளை ஆயத்தம் பண்ணிக்கொண்டு நடுச்சாம இராத்திரியிலே சத்துருபாளையங்களிலே போய், மூன்று சங்கமாய்ப் பிரிந்து வளைந்தான். அப்போது முறைகாக்கிறவர்களைக் கூட்டிட்டுத், [illegible] எக்காளங்களை யெல்லாந் தொனிக்கப்பண்ணிக், குயக்கலங்களை [illegible]

கொன்று தட்டி யுடைக்கவும், ஒரு கையால் தீக் கொள்ளிகளின் சுடரைக் காட்டவுஞ், சுற்றிவர மூன்று சங்கமாய் ஒரே குரலாய் களாரிக்கம் பண்ணி, ஜெயஞ் ஜெயஞ், சேதெயோன் கை வாள் தேவ வாளென்று கூக்குரலிட்டவுடனே, சத்துரு சேனைகளெல் லாந் தடுமாறித் திகைத்து, காட்டில் உளறின ஜெந்துக்கள்போ லத் திக்குக்கெட்டு அபயமிட்டு ஓடலாயினர்.

அப்போது, அவர்களுடைய சகல பாளயங்களிலுஞ் சர்வேஸ் வரனுடைய வாள் வீசப்பட்டதுபோலச், சத்துராதியும் மித்துரா தியும் அறியாமல், அவர்கள் தங்களுக்குள்ளே தாங்களே ஒன்றுக் கொன்று உளறி, அனியாயமாய் வெட்டிக் குத்திச் சாகலாயினர். மற்றும் மீதியா யிருக்கிறவர்களைச் சேதெயோனுடைய சேவகர் துரத்தி, ஜெய விருது ஊதினார்கள். அப்போது அங்கங்கேயிருந்த இஸ்ருயேற் சாதியாரைச் சேதெயோன் அழைத்தவர்த்து, அந்தச் சத்துருக்களின் பட்டணங்களை யெல்லாம் இவர்களுக்குக் கைய ளித்து, நாற்பது வருஷம் சேதெயோன் இருக்குமளவும், ஒரு ப டைவினையு மில்லாம லிருக்க, இஸ்ருயேற் சனங்கள் நிச்சயவாச மடைந்தார்கள்.

இதிலே கேட்கத்தக்க விபரமாவது: சேதெயோன் இப்படிப் பட்ட ஜெயத்தை யடையவும்; அதற்கு அடையாளமாகக் கம்பளி யை விரித்து அதிற் பனி பெய்த காரணமும் ஏதெனில்:—உரோம முள்ள கம்பளமானது தேவ செம்மறியான கிறிஸ்துநாதருக்கும், அவரைப் பெற்ற மாதாவின் உதரத்துக்கும் அடையாளமாம். அ தில் மாத்திரம் பனி பெய்ததும், பூமியிற் பெய்யாததும் யாதெ னில், பூவாசிகள் பிறக்கிற தன்மையாக அவர் பிறவாமல், ஆகாசப் பனியாகிற இஸ்பிரீத்துசாந்து பிரசாதத்தினால், கர்ப்ப உற்பத்தியா வாரென்கிறதற்கு விபரமாம். மறுபடியும் பூமி பனியால் நனைந்து கம்பளிமாத்திரம் நனையாம லிருந்தது யாதெனில்: உலக வாசிகள் யாவருஞ் ஜென்ம தோஷத்தோடு சனிக்கப், பரிசுத்த தேவமாதா விடத்திலே மாத்திரம் அப்படிப்பட்ட தோஷம் காணமாட்டா தென்ற விபரமாம். அப்படியே கிறிஸ்துநாதரின் பிறப்பு சமி

த்தமாய் ஆத்தும சத்துராதிக ளழிந்ததுபோல இஸ்ருயேல் பிர சைகளின் சத்துருக்கள் அழிவார்களென்று அந்தக் கம்பளி யடை யாளத்தால் தேவானுக்கிரகம் காணப்பட்டதென்று அறிவோ மாக. இதன்பின், சேதெயோன் தன் கிளாத்தின் வர்த்து, பல விவா கங்களால் எழுபது புத்திரரை யடைந்து, வயோ விருத்தனும் பிராண வியோகமானான். அவனுக்குப்பின், அபிமெலேக் கென்ற வன், தேவகருணை யின்றியே, தனது வினைய மாயத்தினால் மூன்று வருஷம் நாயகம் பெற்று, இஸ்ருயேல் சனங்களை யாண்டு சதியா னமாய்ச் செத்திறந்தான். அவனுக்குப் பின், தோலா என்பவன் இருபத்துமூன்று வருஷம் இஸ்ருயேற் பிரசைகளை நடப்பித் தான். அவனுக்குப்பின், ஜாயிர் என்போன் இருபத்திரண்டு வரு ஷம் நடப்பித்து முப்பது பட்டணங்களுக்கு மண்டலாதிஸ்வரரா ன முப்பது புத்திரரை யடைந்து மரணித்தான். அதன்பின், இஸ் ருயேற் சந்ததி முந்தின பாவங்களுக்குமேல் நூதன பாவங்கள் அதிகரித்துச் சர்வேஸ்வரனுக்குத் துரோகிகளானதினால், அவர்க ளுக்குப் பாரபத்தியமாய் வைத்த பல சத்துராதிகள் எழும்பிப், பதினெட்டு வருஷம் வெகுவாய்த் துன்பப்படுத்தித் தேச சிராம மின்றியே யிருக்கப்பண்ணினார்கள். அதைக் கண்டு அவர்கள் சர் வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்த விடத்திலே, உங்களுக்கு இத்தனை தரம் பண்ணின கிருபைகளுக்கும் நீங்கள் நன்றி யறியாததினால், இப்போதும் கிருபை பண்ண நியாயமில்லை. ஆதலால் நீங்கள் அநு சரிக்குந் தேவாதிகளுடைய சகாயத்தைத் தேடலாமென்று திரு வுளம் பற்றினார். அப்போது அவர்கள் பெரும் பாவிகளானோம்; இனிமேல் தேவரீருடைய பக்தியை மறவோமென்று மாயாவிக்கி ரகங்களை யழித்துப் பிரார்த்தித்த விடத்தில், ஜெப்தே யென்ற வனை நீதிஸ்வரனாய் நிருமித்து ஈடேற்றத் திருவுளமானார்.

இவன் 20 பட்டணங்களைக் கீழ்ப்படுவித்து, 6-வருஷம் நட ப்பித்ததின்பின், அபெசான் என்றவன் 7-வருஷம் நடப்பித்து 30-புத்திரிகளையும் 30-புத்திரர்களையும் பெற்று மரணித்ததின்பின், ஆயியாலோன் என்போன் 10-வருஷமும், அப்தோன் என்போன்

8-வருஷமும் அதிகாரநாயகரா யிருந்தார்கள். அதில் அவுதோன் என்போன் 40 பிள்ளைகளையும், 30 பேரப் பிள்ளைகளையுங் கண்டு மரணித்தான். இதன்பின், இஸ்ருயேற் பிரசைகள் முன்பட்ட சத்துரு நிர்ப்பந்தங்களையும் அதற்கடைந்த தேவ சகாயங்களையும் அறவே மறந்து, சுடரிலிருந்து இறக்கின வியஞ்சனங்குளிரால் ஆறி நாறிப்போகிறவகையாய் வெகுதுர்க்கந்த பாவங்களுக்கு ஏதுவாகித் தேவமுனிவால் பிலிஸ்தேயர் என்ற தீர்க்கசாதியான சத்துராதிகள் கையால் வாதிக்கப்படலானார்கள். அப்போது பூலோகத்திலே நிகரற்ற காய சக்தி யுள்ள சம்சோன் என்போன், விசேஷ தேவ கருணையால் பிரபலித்திருந்தான். அவன் வாலிப வயதாகிற போது பிலிஸ்தேயர் ஜாதியிலுள்ள ஒரு ஸ்திரீயின்பேரிற் காமவிஷையாய்ப் பெண் கேட்கப்போகிற சமையத்திலே, வழியில் ஒரு கொடிய சிங்க மெதிர்த்துவந்தது. அப்போது அவன் ஓர் ஆயுதமுமில்லாமல் தனது இருகையால் அந்தச் சிங்கத்தினுடைய வாயைப் பிளந்து கொன்றுபோட்டான். பின்பு தன் ஊருக்கு வந்து மறுபடியும் அவ் வழியாய் மண முடிக்கப் போகையில், தான் கொன்றுபோட்ட சிங்கச் சவத்தைப் பார்க்கப்போனவிடத்தில், அதன் வாயில் தேன்வதை யிருந்ததைக் கண்டெடுத்துத், தானும் புசித்துத் தன் தாய் தந்தைகளுக்குங் கொடுத்தான். ஆனால், சம்பவித்த காரணத்தை ஒருவருக்கும் வெளிவிடாமல் அதை யடக்கமாய் வைத்திருந்தான். கலியாண விருந்து கொண்டாடுகிற சமயத்திலே, தனக்குப் பரிவார சங்காத்திகளா யிருந்த முப்பது பிலிஸ்தேயர் வாலிபர்களைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது: ஒரு புதிர்வாக்கியத்தை உங்களிடத்தில் கேட்கிறேன். அதை விருந்தின் ஏழு நாளைக்குள்ளாக அவிழ்த்தீர்களாகில், நான் உங்களுக்கு 30-துப்பட்டிகளும், 30-சட்டைகளுங் கொடுப்பேனாக. அவிழ்க்கமாட்டாமற் போவீர்களாகில், நீங்கள் முப்பது பேரும் எனக்கு அப்படித் தந்தருள்வீர்களாக வென்று சொன்னான். அதற்கு அவர்கள் சம்மதித்துப் புதிரைச் சொல்லுமென்று கேட்டவிடத்தில், ஆகாரியினால் ஆகாரமும், வல்லபனால் மதுரமும் உண்டாயினதேது? அதை

சொல்வீர்களாக என்றான். அதற்கு அந்தச் சங்காத்திகள் அருத்தத்தைவிபரித்து அதன்விபரங் கண்டுபிடிக்கமாட்டாமல், அவன் மணமுடித்த தங்கள் சந்ததியான ஸ்திரீயை நெருக்கி, உனது கணவனிடத்திலே கேட்டு, இதற்குப்பொருள் யாதென்று எங்களுக்கறிவியென வேண்டிக்கொண்டார்கள். ஆனால் ஸ்திரீயானவள், தன் சாதியார் மீதுள்ள பக்ஷப் பிரீதியால் புருஷனை மன்றாடியும், அவன் வெளிவிடாமலிருக்க, அவ்வேழு நாளும் இவள் கண்ணீரொழியாதிருக்கிறதைச் சம்சோன் கண்டு, மனம்பொறுக்கமாட்டாமல், உள்ள பொருளைச் சொல்லிக்கொடுத்தான். அதைக்கேட்டு, இவளுடனே தானே தன் இனத்தாரான வாலிபர்களுக்கு அறிவித்தவிடத்தில், அவர்கள் சந்தோஷித்து ஏழாம் நாளிலே புதிரின்பொருளைச் சொல்லுகிறோமென்றார்கள். சம்சோன் அது யாதென்று கேட்டவிடத்தில், சிங்கத்திலும் வல்லபனாவது யாது? தேனிலும் மதுரமாவது யாது? ஒன்றுமில்லையே; ஆகையால் சிங்கத்தின் வாயால் தேன்கண்டெடுத்ததற்கு விபரமாமென்று சொன்னார்கள். அதைச் சம்சோன், கேட்டு இது ஸ்திரீ பண்ணின சதிமானமென் றறிந்து, என் கிடாரியைக் கொண்டு உழாவிட்டால், நீங்கள் பயனறியமாட்டீர்களென்று ஸ்திரீயை வெறுத்தான். ஆனால், தான் சொன்ன பொருத்தத்தைக் கொடுக்கவேண்டியதால் தன் ஸ்திரீயின்சாதியாரான பிலிஸ்தேயர் சனங்களில் முப்பதுபேர்களை வெட்டி, அவர்களுடைய அணிமைகளையெடுத்து, முப்பதுசங்காத்திகளுக்குங் கொடுத்தான். அதன்பின், சம்சோன் அநேகநாட் சென்று, தான்வெறுத்துவிட்ட ஸ்திரீயை நினைத்து அவளைப் பார்க்கவேணு மென்று அவள் நிவாசத்துக்குப் போனவிடத்தில், அவள் வேறொரு பிலிஸ்தேயர் சாதியானுக்குக் கை கொடுக்கப்பட்டதைக் கேட்டு, வெகுவாய் முனிந்து, இனிமேற் பிலிஸ்தேயர் சனங்களுக்கு நான் வாதைகள் பண்ணுவதிற் குற்றமில்லை; என் பாரியின் பழிக்குப் பழிவாங்குவேனென்று சொல்லிப், புறப்பட்டுப்போய், விளாகங்கள் பழுத்திருக்கிற சமயத்திலே 300 நக்கல்களைப் பிடித்து அவற்றின் வால்களை யொன்றோடொன்று யிணைத்து அவற்றில் தீக்கொள்

ளிகளைக் கட்டி, ஒன்றாய்ப்பழுத்திருக்கிற விளாகங்களிலே துரத்தி
னன். அப்போது நரிகள், எரிகிற கொள்ளிகளோடு அங்கங்கே
இழுத்தோடித் திரிந்ததனால், விளாகங்களின் விளைவுகளுந் தோட்
டந் துரவுகளின் பலன்களுஞ் சகலமும் வெந்து நீறாகப் போயி
ன. இப்படிப்பட்ட அழிவு பாடுகளைப் பிலிஸ்தேயர் சனங்கள் கண்
டு, இவற்றைச் செய்தவன் யாரென்று விசாரிக்குமிடத்தில், சம்
சோனென்றவன் தனக்கு மணமுடித்த ஸ்திரீ வேறொருவனுக்
குக் கைகொடுக்கப்பட்டதினால் இவ்வண்ணஞ் செய்தானென் றறி
ந்து, அந்த ஸ்திரீயையும் அவன் தகப்பனையும் சுட்டுப்போட்டார்
கள்.

ஆனால், சம்சோன் இம்மாத்திரத்தில் என் ஸ்திரீயின் பழிகளை
விடேனென்று அவர்களில் அனேகஞ் சனங்களைச் சங்கரித்தான்.
அதைக் கண்டு பிலிஸ்தேய சனங்கள் கிளம்பிச், சேனை படைக
ளைக் கொண்டு இஸ்ரேயேல் இராச்சியத்திற் சம்சோனைப் பிடிக்க
வந்தவிடத்திலே, யூதர் கோத்திரத்தோர் கண்டு பயந்து சம்சோ
னைப் பிடிக்கவந்த காரணத்தையும் அவனை யொப்புக்கொடாவிட்
டால் இராச்சியத்தை யழிப்போமென்கிறதையுங் கேட்டு, இப்ப
டிப்பட்ட அனர்த்தங்கள் தங்களுக்கு வராமற் சம்சோனைப் பிடி
த்துக் கொடுக்கப் போனார்கள். அதற்குச் சம்சோன், நீங்கள் உங்
களைக் காக்கும்படி என்னை வேண்டிய பிரகாரங் கட்டிச் சேனை
மாத்திரம் அழிக்காமல் ஒப்புக்கொடுக்கலாமென்று சம்மதித்தான்.
ஆகையால் அவனை யிரு பலத்த பாசங்களாற் பந்தனை யாக்கிப்,
பிலிஸ்தேய சனங்களுக்குக் கையளித்தார்கள். அவர்கள் சம்சோ
னைத் தங்கள் தேசத்திற் கொண்டுபோய் மகா சந்தோஷமாய்க்
கூரலையிட்டு, அனேகம்பேர்கள் கூடி வளைத்திருக்கிறவேளையிலே,
தேவ இஸ்பிரீத்துசாந்துவின் வல்லமை யவனிடம் வந்து கட்டின
கட்டுக்களெல்லாம் நெருப்பிற் பட்ட நூல்போலத் தெறிக்கப்பண்
ணி, அவன் கையில் அந்த நேரம் அகப்பட்ட ஒரு கழுதையின் அல
கெலும்பைக் கொண்டு அவன் ஆயிரம் சனங்களை வதைத்து அந்த
லையைக் கை விட்டான்.

ஆனால், இப்படிப்பட்ட உயுத்தத்தால் வெகு இளைப்பாய்த் தவி
த்துத், தண்ணீரில்லாமற் சாகப்போகிறேனென்று சர்வேஸ்வர
னைப் பிரார்த்தித்தவுடனே, அந்தமிருக அலகினுடைய ஈறுகளில்
மதுர நீரூறி அதனால் தாக நிவாரணம் பண்ணித் தேற்றரவா
னான். அதனால் அந்த தலத்துக்கு அலகூருணியென்று இன்றள
வும் பேருண்டா யிருக்கிறது. அவ்விடத்தை விட்டுக் காஜாவென்ற
சத்துராதிகளுடைய பட்டணத்திற் போய், ஒரு பரஸ்திரீ தாபரத்
தில் அவதரித்தவிடத்திலே, பிலிஸ்தேய சனங்களறிந்து வீட்டை
வளைத்து கோட்டை வாசலிலுங் காவல்வைத்து, விடிந்து புறப்ப
டும் வேளையிற் பிடிக்க ஆயத்தமா யிருந்தார்கள். அப்போது அவ
ன் அந்த உபாயத லறிந்து நடுச்சாமத்திலெழுந்து, கோட்டை வா
சல்நிலையையுங் கதவையுங் கூடப் பிடுங்கித் தோளிற் சுமந்துகொ
ண்டுபோய், மலையின் கொடுமுடியில் வைத்து இளைப்பாறினான்.
முறை காத்திருந்தவர்கள் விடிந்துபார்க்க, அவன் தாபரத்திலும்
இல்லாமற், கோட்டை வாசல் நிலையுங் கதவும் இல்லாததைக் கண்
டு, இவன் மனுஷனோ? இராட்சதனோ? என்று அதிசயித்துப் பயந்
து தியங்கினார்கள். இவ்வகையாய்ச் சம்சோன் ஒரு சத்துரு வல்ல
மைக்கும் அடங்கமாட்டாமல், இருபது வருஷகாலம் இஸ்ரேயேற்
பிரசையைக் காத்தான். அதன்பின் மறுபடியும் பிலிஸ்தேயர் சாதி
யிற்றுனே தாலிலா என்ற ஸ்திரீயைச் சம்சோன் சினேகித்தி
ருக்கிறதைச், சத்துராதிக ளறிந்து பிலிஸ்தேய இராச்சியத்தின்
பிரதானிகளும் பிரபுக்களுங் கூடி அந்த ஸ்திரீயண்டையில் வந்து
நீ சம்சோனை யேய்த்து, அவனுடைய சவி யதிகரிக்கிற நிமித்த
மும், அதை யடக்கப்பண்ணுகிறவகையும், யாதென்று கேட்டறி
ந்து எங்களுக்குச் சொன்னால், நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் உனக்கு
ஆயிரத் தொருநூறு வெள்ளி, உரொக்கமாய்த் தருவோமென்றார்
கள். பாவமோகியான அந்த ஸ்திரீ பணத்துக்கு வாஞ்சித்து, அவர்
கள் கேட்டதை நிறைவேற்றுவேனென்று வார்த்தைப்பாடு கொ
டுத்தாள். அப்போது, அவள் சம்சோன் பேரில் முன்னிலும் அதிக
பக்ஷங்காண்பித்து, அவன் மனத்தை யிளக்கி உன் சரீரத்தின் வல்

லமை அதிசயம் யாது? அதைக் கட்டி யடக்கப்பண்ணும் கட்டுக்
கள் யாது? சொல்லவேணு மென்றாள். அதற்குச் சம்சோன் ஸ்திரீ
யின் மனப் பிரியம் நோகாமல், எய்ப்பாகச் சொன்னதாவது:-பச்
சை நரம்பு முறுக்கின எழு கயிறுகளால், என்னைப் பந்தனமாக்கி
னால், மற்ற மனுஷர் சமானந் துர்ப்பெலனாவேனென்று சொன்ன
தாம். அதை அவள் தன் சாதியாருக்குச்சொல்ல, அவர்கள் அந்தக்
கயிறுகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து, அவனைப் பிடிக்க வீட்
டைச் சுற்றிச் சதிகாரரை வைத்துச் சம்பவிக்கிறதைப் பார்த்தி
ருந்தார்கள்.

அப்போது, அந்த ஸ்திரீ நித்திரையாயிருந்தசம்சோனைக் கட்
டிவைத்து மகா குரலையாய்ச் சம்சோனே! உன்பேரில் பிலிஸ்தே
ய சத்துராதிகள் வருகிறார்களென்றவுடனே, நெருப்புக் காந்தியி
னால் தெறிக்குஞ் சணல் நூல்போல, அந்தப் பந்தனமான கயிறுக
ளை அவன் தெறிக்கப்பண்ணி யெழுந்திருந்தான். அதனால் அவன் ச
க்தியினிமித்தம் ஸ்திரீ கண்டுபிடிக்கமாட்டாமல், வெகுவாய்ச், சலித்
து எனக்குப் பொய் சொல்லி யேய்த்ததென்ன? இப்போதாகிலும்
மெய் சொல்லுமென்று மறுபடியும் மன்றாடினாள். அதற்கு அவன்
மீளவுஞ் சொன்னதாவது: முன் கைபடாத கயிறுகளால் என்னைக்
கட்டினால் அசைவேனல்ல வென்றதாம். அதனாலப்படிப்பட்ட கயி
றுகளை அவள் தேடி அவனைக் கட்டிவைத்து இதோ பிலிஸ்தேயு
கள் வருகிறார்களென்று கூப்பிட்டவுடனே சிலந்திப் பூச்சி நூல்
போல அந்தக் கட்டுக்களைத் தெறிப்பித்து எழுந்தான். அதைக்
கண்டு ஸ்திரீ, வெகு மனஸ்தாபமாய் எத்தனை தரமாக என்னை
யேய்ப்பீரோ? உள்ளபடி வஞ்சியாமற் சொல்லுமென்றவிடத்தில்,
என் தலைமயிரின் எழு சுருள்களை யொன்றாக முடிந்து, படைமரத்
திற் சுற்றித், தரையி லாணி யடித்துவைத்தால், அதைத் தெறிப்பிக்
கமாட்டுவே னல்லவென்றான். ஆனால் அப்படியுஞ் செய்து பிலிஸ்
தேயர்கள் வருகிறார்கள் என்றவுடனே, தலைமுடியோடே படைமர
மும் ஆணியுங்கூடப் பிடுங்கிக்கொண்டு எழுந்திருந்தான். அதனால்
ஸ்திரீயின் முறைப்பாடுகள் அதிகரித்து, இவ்வித [illegible] மனத்

தைக் கொண்டிருக்கையில் என்பேரில் தயா பக்ஷமுண் டென்று
சொல்லுவதேது? மூன்றுதரமாக என்னை யேய்த்துக்கேட்டதைச்
சொல்லமாட்டாதபோதே, எப்படி யுன்பேரிற் பக்ஷமாயிருப்பேன்?
என்று அநுதினமும் அவன் மனத்தைக் கஷ்டம் பண்ணினவிடத்
தில், அவனும் மரண வாதை சமானஞ் சோகம் பொறுக்கமாட்
டாமல், தன் னெஞ்சைத் திறந்து தன் பலத்தின் இரகசியத்தை
யுள்ளபடி வெளியிட்டான். அது யாதெனில்: நான் தாயுதரத்தில்
நின்று, தேவ வசீகர மானதினால், ஒருகாலுந் தலைமுடியில் மயிர்
க்கத்தி படவில்லை; அதனால், என் சிகழிகை யிறங்கினதே யுண்டா
னாற் சரீர சக்தியாங்கார மெல்லாம் இறங்குமென்று சொன்னான்.
அப்போது ஸ்திரீயானவள், அவனுடைய சுபாவத்தைச் சொன்னத
றிந்து, பிலிஸ்தேயர் தலைவமாருக்கு இவ்வகையைச் சொல்லியனு
ப்பி யழைப்பித்தாள். அவர்கள் பொருந்தின முதல் தனையுங்
கொண்டுவந்து, மறைந்திருந்த விடத்தில், அவள் தன்மடியிலே
சம்சோனைச் சயனிக்கப்பண்ணிக், கண்வளர்கையிற் பணிக்கனை
க்கொண்டு எழு சுருள் மயிர்களையும் இறக்கி அவனைத் தன் மடியி
னின்று தள்ளிவிட்டாள். அப்போது அவன் ஒரு சிறு பாலன்போல
வல்லமையற்றுப் போனான். பின்பு அவள் பிலிஸ்தேயர்கள் வந்திரு
க்கிறார்களென்று கூப்பிட்டவிடத்தில், அவன் அவர்களை வதைப்பே
னென்று முன்போல எழுந்திருந்தபோது, தேவ வல்லமை யவனை
விட்டு நீங்கினதினாற், பலவீனனாய்ச் சத்துருக்கள் கையில் அகப்பட்
டான். அப்படியே மறைந்திருந்த சத்துராதிகள், அவனைப் பிடித்து
இருப்புச் சங்கிலிகளாற் கட்டி, இரு கண்களையுங் குரட்டாற் பிடு
ங்கிக், காசாவென்ற தங்கள் பட்டணத்துக்குக் கொண்டுபோய்த்,
திரிகைக் கல்லண்டையில் மாவரைக்க விடுத்தினார்கள். அப்படியே
சிறிதுநாள் போக, அவன் தலைமயிர் முன்போல முளைத்துவருகிற
போது, பிலிஸ்தேய இராச பிரதானிகளெல்லோருங் கூடித்,
தக்கோனென்ற நமது தேவன், நமது சத்துராதியை நமது வசு
மாக்கிக் கொடுத்தா னென்று, அத்தேவனுக்குப் பூசைபலி கொ
டுத்து, ஸ்தோத்திரங்களைச் சொல்லி, விருந்துகளைப் புசித்துச்,

சந்தோஷங் கொண்டாடி யிருந்தார்கள். அப்போது சம்சோனைத் தங்கள் முன்பாக வரவழைத்து, அவன் விளையாடுகிறதை வேடிக்கை பார்க்கும்படியாகத், தாங்களிருந்த தேவாலய மந்திரத்தின் இரு தூண் நடுவே அவனை நிறுத்தி, அசங்கதம் படித்துப் புரளிபண்ணுகிற வேளையிலே, சம்சோன் தனக்குக் கற்றூண்மேலே சாய்ந்து சற்று இளைப்பாற விடென்று, தனக்கு வழிகாட்டித் திரிந்த சிறுவனோடு சொல்லிச் சர்வேசுரனைப் பார்த்து: என்னை இரு கண்ணும் ஊனமாக்கின சத்துருக்களை நான் பழி வாங்கும்படிக்கு அடியேனுக்கு முந்தின காயவல்லமையைத் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, அப்படியே மந்திரம் தாங்கியிருந்த இரு தூண்களையும், இரு கைகளாலும் பிடித்து, என் சீவனும் பிலிஸ்தேயர்கள் சீவனுங்கூட மடியப்படுவதாகவென்று, தூண்களைப் பலமாய் அசைத்தவுடனே, மந்திரமெல்லாம் அசைந்து இடிந்து விழுந்து, அதற்குள்ளாக இருந்த இராசப்பிரதானிகளோடு ஆணும் பெண்ணுமாக மூவாயிரஞ் சமுதாயங்களும், திரிகைக் கல்லுக்குள் நோன கோதுமை மாவைப்போல நொறுங்குண்டு இறந்துபோனார்கள். இவ்வித நிகரில்லாத அதிசயமான காய சக்தி படைத்தான சம்சோன், சீவனோடு ஜெயித்த சத்துராதிகளினும் அதிகமாக, நசித்தழிந்த வேத விரோதிகள் மிகுதியாயினர். அப்படியே கிறிஸ்துநாதர் சிலுவையில் மரித்து ஆத்தும சத்துராதிகளைச் செயங்கொண்டதற்கு இது உதாரணமானது என்றறியக் கடவோம்.

சம்சோன் கால முடிந்ததன்பின், ஏலி என்ற குருப்பிரசாதி நாற்பது வருஷம் இஸ்ராயேற் பிரசைகளுக்கு நடுச்சொல்லி யிருந்தார். அப்போது சமுவேலென்ற திவ்விய திருஷ்டியானவன், அன்னாள், எல்கானாவென்ற தாய் தந்தைகளிடத்தில் விசேஷ தேவகருணையால் பிறந்தான். அது எப்படியெனில்: அன்னாளென்ற தாய், மலடியாக அனேகங் காலம் புத்திரபலனில்லாமல் துக்கித்து, ஏலி என்ற குருப்பிரசாதியின் அண்டையிற் போய்ச், சர்வேசுரனைப் பிரார்த்தித்துத் தனக்கு ஒரு புத்திரனை வரங்கொடுப்பாரே [illegible] டானால், அவனைத் தேவாலயத்துக்கு ஏவல் அடிமையாக ஒப்புக்

கொடுப்பேனென்று நேர்ந்து, வீட்டுக்கு வந்தபோது, கர்ப்பந்தரித்தாள். அப்போது பத்துத் திங்களுஞ் சென்று, பிள்ளை பெற்றதன்பின், சிறு பாலகனிருக்கையிற்றானே காணிக்கைகளோடு கொண்டுபோய்த், தான் நேர்ந்த நேர்த்திக் கடன்பிரகாரம், தேவாலயத்திற் பரிசாரகனாக ஏலி குருப்பிரசாதியின் கையில் ஒப்புக்கொடுத்தாள். பின்பு அவன் அவ்விடத்திற் பணிசெய்கிறபோது, ஒரிரவில் கண் வளர்கையில், சர்வேசுரன் அவனைச் சமுவேலென்று கூப்பிட்ட சத்தங் கேட்கப்பட்டது. அதை அவன் தன் குருவினுடைய சத்தமென்று நினைத்து எழுந்திருந்து, குருவண்டையிற் போய் இதோ இருக்கிறேன். கூப்பிட்டது ஏதென்று கேட்டவிடத்திலே, நான் உன்னைக் கூப்பிடவில்லை; மகனே! போய் இளைப்பாறு என்றார். அப்படியே போய் இளைப்பாற, மறுபடியுஞ் சமுவேலென்ற சத்தத்தைக் கேட்டு, மீளவும் குருவண்டையிற் போய் ஏனென்று கேட்டவிடத்திலே, நான் உன்னைக் கூப்பிடவில்லை, நித்திரை கொள்ளப் போவென்றார். மூன்றாந்தரமும் அந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு, இன்னமுங் குருவண்டையிற் போய் ஏனென்று கேட்டவிடத்திலே, சர்வேசுரன் இவனை அழைத்தாரென்று, ஏலி குருப்பிரசாதி அறிந்து, இனிமேற் கூப்பிடுஞ் சத்தங் கேட்டால் உடனே ஆண்டவரே! தேவரீர் அருள அடியேன் கேட்கிறேனென்று சொல்லுமென்றார். அப்பிரகாரமாய் நாலாவது சத்தங் கேட்கச், சமுவேல் சர்வேசுரனைப் பார்த்துத், தேவரீர் அருள அடியேன் கேட்கிறேனென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அப்போது சர்வேசுரன், அவனுக்கு மிகுந்த அருமையைக் காண்பித்து, ஏலி குருப்பிரசாதிக்குச் சம்பவிக்கப்போகிற அனர்த்தங்களை அருளிச்செய்தார். இவ் விசேஷத்தை இஸ்ராயேற் பிரசைகள் கேட்டுச், சமுவேல் தேவ திருஷ்டிப் பிரசாதத்தை அடைந்தானென்று அறிந்து அவனை யநுசரித்தார்கள் என்பதே. அக்காலத்திலே பிலிஸ்தேயர் என்ற தேவ சத்துராதிகள், இஸ்ராயேற் பிரசைகளோடு படை பொருது அனேகம் பட்டணங்களைக் கைக்கொண்டது மல்லாமல், வேத செற்பாரத்தையும் அபகரித்தெடுத்துக்

தங்கள் தேசத்துக்குக் கொண்டுபோய்த்; தக்கோனென்ற தேவ
னுடைய கோவிலிலே, அந்தத் தக்கோன் விக்கிரகத்தோடு ஒராச
னத்திலே ஸ்தாபித்துவைத்து விடிந்து பார்த்தபோது, தக்கோ
னென்ற பேய்ச் சிலை தேவ வேத கெற்பாரத்தின் பாத அடியில்
தரையிலே விழுந்து கிடந்ததைக் கண்டார்கள். பின்பு அது எதெ
ன்று அதிசயித்து; மறுபடியும் ஆசாரத்தோடு எடுத்து ஆசனத்
தில் வைத்து, மறுநாள் பார்த்தபோது, மீளவும் அந்தத் தக்கோ
னென்ற பேய் விக்கிரகம், தேவ கெற்பாரத்தின் பாத அடியிலே
குப்புற விழுந்து அதன் தலையும் இருகைகளும் வெட்டுண்டு வாச
ற்படியிலே யிருந்ததைக் கண்டார்கள். ஆதலால் இறந்தவரைக்
கும் அந்த ஊர் வாசிகள், கோவில் வாசற்படியை மிதிக்கமாட்டா
த வளப்பமாயிற்று. இவ்விதமாய்ச் சர்வேஸ்வரனுடைய முனிவு
காணப்பட்டது மல்லாமல், அசோத்தென்ற அந்தப்பட்டணத்
தார் பேரில் தேவ கேடுகள் வந்து. அவர்களின் விளாக உத்தியான
ங்களெங்கும், ஊற்றுக் குமிழிபோல, எலிகள் புடைத்துப் புறம்
பட்டிணுல் வாதையுஞ் சாவு மிகுதியாயின. இவ்வித அனர்த்
தங்களை அவர்கள் கண்டு, இஸ்ரூயேல் தேவன் எங்களுக்கும் எங்
கள் தக்கோனென்ற தேவனுக்கும் விரோதமாய் முனிகிறர்; ஆ
தலால் இப்படிப்பட்ட தேவ கெற்பாரத்தை எங்கள் நடுவே இரா
தபடிக்கு எது செய்வோமென்று சாஸ்திரிகளை யழைத்துக் கேட்ட
விடத்தில், அவர்கள் அந்தக் கெற்பாரத்தைக் கொண்டு தேசத்தி
ல் திருவிழாவாக ஊர் சுற்றினுல் சுகிர்தமென்றார்கள். அப்படியே
கெற்பாரத்தைக் கொண்டு பட்டண கிராமங்களைச் சுற்றுகிறபோ
து அந்தப் பட்டணத்துச் சிறியோரும் பெரியோரும் செத்திறந்து
போனதே யல்லாமல் இருக்கிறவர்களுக்கும் சகனங்களிலே புண்க
ள் உண்டாகிச் சருமஆசனமின்றி உட்காரமாட்டாதே போனார்கள்.
இப்படியே தேவ கெற்பாரம் அக்கிரூனென்ற பட்டணத்தண்
டையில் வரும்போது, அங்கிருந்தவர்களெல்லாம் இஸ்ரூயேல் தே
வனை யெங்களை மாளுவிக்கக் கொண்டு வருகிறீர்களோ வென்
அபயக்குரலிட்டு, மறுபடியும் இருந்தவிடத்துக்குக் கொண்டுபோ

கச் செய்தார்கள். இப்படியே எழுமாதம் பிலிஸ்தேயர் தேசத்தில்
தேவ கெற்பாரம், இருக்குந்தனையுஞ் சனங்களுக்கு வாதையும், ம
ரணமும் அதிகரிக்கிறதைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அதை இஸ்ரூ
யேல் ஜனங்களுக்கு ஒப்படைக்க உபாயம் பண்ணினார்கள். அது
எப்படியென்றால்:- தேவ முனிவை யமர்த்தத்தக்கதாக ஊரை
யழித்த எலிச் சிலைகளையும், புண்பட்ட சகன அங்கச் சிலைகளையும்
பொன்னுலுண்டாக்கிக், கெற்பாரத்திலே காணிக்கையாக வைத்
து, அந்தக் கெற்பாரத்தை ஓர் புதிய வண்டியிலே ஸ்தாபித்து,
மூன் சுமை யேற்ருமல் கவமா யீன்ற ஆக்களைப் பூட்டித், தன்னி
லே போகவிட்டார்கள். அப்போது கெற்பாரத்தை யிழுத்துப்போ
ற ஆக்களானவை, தங்கள் இச்சையாக இடம் வலம் விசகாமல்,
ஒரு நேராய் சேர்வழியா யோடி, இஸ்ரூயேல் ச[illegible]டைய நாட்
டிலுன் புகுந்தன என்பதாம். அதைக் கண்டு இந்த [illegible]கள், சர்
வேஸ்வரன் தங்கள் இடையில் வந்ததேதென்று [illegible] அக்கனிப்
போடுகையேற்று, அதற்கான பட்டணத்திற் கொண்டுபோய் நிறுத்
தி, அதன் ஆசார பூசை வழிப்பாடுகளைச் செய்வதற்கும், பூசாரிக
ளை நியமித்து வைத்தார்கள். இதன்பின் சமூவேல் முனி அந்தூர்
ட்டிலிருந்த இஸ்ரூயேல் சனங்களைக் கூட்டி, சற்போதகம் போதித்
து, அவர்கள் தங்கள் பாவங்களிற் பட்ட அனர்த்தங்களையுங் கெட்
டுப்போன தேசமுதலான கேடுகளையும், அவர்களுக்கு கிளைப்பூட்
டி, இனிமேல் சர்வேஸ்வரன் பேரிலே ஒரே பத்தியா யிருந்தால்,
இழந்துபோன தேசங்களெல்லாங் கைசேருமென்று புத்திசொன்ன,
எல்லாரும் இனிமேல் வேதநெறி தவருமல் நடப்போமென்று
வார்த்தைப்பாடு கொடுத்து உபவாசம் பண்ணினார்கள். அன்று
துவக்கமாகச், சமூவேல் முனி இஸ்ரூயேல் சனங்களை ஞானத் தெ
னிவால் நடப்பித்து வருகையிற், பிலிஸ்தெயரான சத்துராதிகள்
இஸ்ரூயேல் சனங்களோடெதிர்த்தவிடமெல்லாம் புறஞ்சாய்ந்து,
தேவ கேடுகளை யடைந்து, மகா பயங்கரத்தோடு தாங்கள் பிடித்
த இஸ்ரூயேல் ஜனங்களுடைய தேசங்களெல்லாவற்றையும், மறு
படியும் கையளித்தார்கள். இப்படியே சமூவேல்முனி [illegible]யோகிரு

த்தருந்தனையும் அவர்களை நடப்பிக்கும் நாளெல்லாம் ஒரு படை விக்கினமு மில்லாமல், இஸ்ரூயேல் சனங்கள் வெகு இளைப்பாற்றியடைந்திருந்தார்கள். ஆனால் அவர் வயோதிகரானபின், இனிமேல் தங்களை நடப்பிக்க இராசாக்கள் வேணுமென்று கேட்டதினால், அந்தப்படியே அவர்களுக்கு இராசாக்களைக் கட்டளையிட்டு, நடப்பித்தவாறு இனிமேற் காணப்படும்.

இதில் கேட்கத்தக்க விசேஷமாகச், சர்வேஸ்வரன், உலக பதார்த்தங்களை உண்டாக்கப்பட்ட கெற்பாரத்துக்குப், பூசைப் பலி முதலான நமஸ்கார ஆசாரங்களைப் பண்ணக் கற்பிக்கவும், அதற்குக் குறை பண்ணுகிறவர்களுக்குக், கடின ஆக்கினை பண்ணவும், காரணமேதென்று கேட்கில்: அப்படிப்பட்ட கெற்பாரத்தைத் தமது தேவ சமுகத்துக்கு அடையாளமாக வைத்ததினால், அதற்குப் பண்ணுகிற நமஸ்கார ஆசாரங்களைத் தமக்கே பண்ணினதாகவும், நிந்திக்கிறவர்கள் தம்மையே நிந்தித்ததாகவும் கையேற்கக் காரணமா யிருந்தது. இதுவுமல்லாமல், அந்தக் கெற்பாரத்தில் வேதகற்பத்திர மிருந்ததினால், அது மனுஷரை மீட்க வருகிற கிறிஸ்துநாதருக்கு நேர்த் தெரிசனமாகவும் இருந்தது. அப்படியே கிறிஸ்துநாதரால் பாவம்; பசாசுமுதலான ஆத்தும சத்துராதிகள் ஒழிக்கப்போகிறதுபோல, இஸ்ரூயேல் சனங்களை வருத்துகிற சத்துராதிகள், இந்தக் கெற்பாரத்தைக் கண்டவுடனே கெட்டுப்போகக் காரணமாகவுமிருந்தது. இப்படிப்பட்ட விசேஷத்தைக் கண்டு சர்வேசுரனுடைய சுரூப முதலான அடையாளங்களுக்கு ஆசாரம் பண்ணவொட்டாமல், நிந்தனை பண்ணிவைக்கிற அசத்திய வேதபோதகர் முதலான பாவிகள், சர்வேசுரனுடைய முனிவை யடைவார்களென்றறிந்து மகா பயபக்தியோடு நடப்பதுவே உசிதமாம்.

மோயீசன் யுகத்தின் ஆறாம் அதிகாரம்.

சவுல், தாவீது என்ற இராஜேஸ்வரர்களுடைய இராச விருத்திகள் காண்பிக்கப்படும்.

அம்பரத்திற் பிரதாபிக்கிற சூரிய, சோம, நட்சத்திரங்களுடைய ஒளிவு பிரகாச மறைந்ததின்பின், பூமியி லிருக்கிற தீபிகைகளின் ஒளியால் வழி நடக்கலாகுமே; அப்பிரகாரமாகத் தேவப் பிரசாதப் பிரதாப ஒளிவு மிகுந்த திவ்விய திருஷ்டிக நீதிஸ்வரர் பரலோக வல்லமையால், இஸ்ரூயேற் பிரசைகளை நடப்பித்த பரிபாலனம் கண்டதின்பின், பூலோக வல்லமையாற் பலங்கொண்ட தைரியசாலிகளான நரபதிகள், அரசாண்ட வகையைக் காண்பது கிரமமாகும். அது எத்தன்மையோவெனில், திவ்விய திருஷ்டிகனான சமூவேல் முனீஸ்வரன், வயோதிகனாயிருக்கிறபோது, இஸ்ரூயேல் சந்ததியின் முதியோர்கள் ஒன்றாகக் கூடி அவனண்டையில் வந்து, இதோ நீர் இப்போது வயோதிகரா யிருக்கிறீர்; நீர் இந்நாள் வரைக்கும் எங்களை நடப்பித்த நெறியால், ஒரு குறையுமின்றித் தேவ சகாயங்களை யடைந்துவந்தோம். இதற்குமேல் உம்முடைய புத்திரர் அந்த நீதி மேரையா யொழுகவும், எங்களை நடப்பிக்கவு மாட்டார்கள். ஆனதினால் இனிமேல் எங்களுக்கு நீதிகளைத் தீர்க்கவும், நாடுகளை யாளவும், மற்றச் சாதியாரை அரசாளுகிற இராசாக்களைப்போல எங்களுக்கும் முடிபொறுத்த ஒரு இராசாவை நிறுத்திக் கொடுக்கவேணுமென்று சொன்னார்கள் என்பதாம். இப்படிப்பட்ட வசனத்தைச் சமூவேல் கேட்டுச் சித்த அப்பிரசன்னமானார். ஆயினும், அதில் தேவசித்த மெப்படியோ அறியவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தவிடத்திற் சர்வேஸ்வரன் அவருக்கு அருளிச்செய்ததாவது:—சனங்கள் கேட்ட பிரகாரம் செய்யலாம்; இப்படி யவர்கள் உன்னினது உன்னை விலக்கின

தல்ல; நாம் அவர்களை இரட்சிக்கிறதை வேண்டாமென்று நம்மை விலக்கின நினைவாகும். ஆனால் அவர்களை அரசாளும் இராயர்களுடைய நீதி விருத்திகளை முந்தி அவர்களுக்கு அறிவிப்பாயாக வென்று திருவுளம் பற்றினார் என்பதாம்.

அப்போது சர்வேசுவர னருளிய பிரகாரஞ், சமுவேல்முனி சனங்களுக்குப் பிரசங்கம்பண்ணி அவர்களைப்பார்த்து: நீங்கள் கேட்ட பிரகாரம், உங்களுக்கு இராசனை நிரும்பேனாக; ஆனால் உங்களை யாளுகிற இராயனுடைய நாயக நீதிவிருத்தியை நீங்கள் முதலில் அறியக்கடவீர்கள். அது ஏதெனில், இராயனானவன், உங்கள் புத்திரர்களை யெடுத்துத் தனக்குப் பரிசாரகராக ஆக்குவானாக; தனது இரதகஜ வாகனங்களுக்கு இராவுத்தர், பண்ணை பணிக்கராகவுஞ், சேனைக்குச் சேவகர் முதலிய மணியராகவும், விளாக உழைப்பு முதலான சகல வேலைத் தொழில்களுக்குக் கோவியர், கொல்லர், குசக்கலர், செம்மார், தச்சர் முதலான சகல தொழிலாளிகளாகவும் செய்து, உங்கள் குமாரிகளையுந் தனக்குத் தையற்காரி, போனகக்காரி முதலான அரண்மனைத் தாதிகளாகவுஞ் செய்வான். இதுவுமல்லாமல், உங்கள் கழனிவுள்ள காணிபூமி விளாக உத்தியானங்களை யெடுத்துத் தனக்குந் தனது தாசர் பரிசாரகருக்கும் பகுந்து, ஆடு, மாடுகளின் பலனையும் அநுபவித்துச், சகலத்திலும் அறவரி ஆயங்கொடுத்துச் சமஸ்தரையுந் தனது அடிமை யாக்குவான். அப்போது ஐயையோ தேவனே யென்று பிரலாபித்து அபயமிட்டாலுஞ், சர்வேஸ்வரன் உங்கள் அபயசத்தத்தைக் கேளாமல், நீங்கள் தேடின இராயனுக்குத்தானே நீங்கள் கையளிக்கப் படுவீர்கள். இப்பிரகாரம் இராச நீதியாகுமென்று சமுவேல்முனி சொன்னவிடத்தில், அதப்பிரகாரம் நீதியானாலும் இராயன்தானே எங்களை யாளவும், முன் னெழுந்தருளவுஞ், சங்கிராம சத்துராதிகளை வெல்லவும், வேணுமென்று சொன்னார்கள். அதனால் சமுவேல் முனிவர் தேவ கட்டளையின்படியே அவர்களாசையை நிறைவேற்ற இராசாக்களை நியமித்துக் கட்டளையிட உத்தியோகம் பண்ணினார்.

அது எப்படியென்றால்: அக்காலத்திலே பெஞ்சமின் கோத்திரத்திலுள்ள கீஸ் என்றவனுக்குச் சவுலென்ற குமாரனுண்டாக, அவன் சகல இஸ்ரயேற் புத்திரர்களிற் குணகுண ரூபவிலட்சணங்களில் அசமானனாய்த், தன் புயத்தில் நின்று மற்றவர்களுக்கு உயர்ந்திருப்பான். அவனை அவன் பிதா தன் மந்தையிற் பிரிந்துபோன புருவைகளைத் தேட அனுப்பின காலத்திற், சமுவேல்முனி வந்திருந்த பட்டணத்திற் சென்று, அவர் தேவதெரிசனையுள்ள திருவுக்குகரென்றறிந்து, ஆடுகள் காணமற்போன குறிகேட்க அவர் அண்டையில் வந்தான். அப்போது இவன்தான் நமது பிரசைகளை யாளத்தக்கவனென்று சர்வேஸ்வரன் சமுவேலுக்கு அறிவித்தார். அதனால் சமுவேல்முனி அவனைத் தம்மோடு அமுது சாப்பிட அழைத்துக்கொண்டுபோய், நீ தேடின புருவைகள் காணப்பட்டிருக்கின்றன. இதுவல்லாமல் இந்த இராச்சியத்தி லுள்ளதெல்லாம் உன்னுடையதே யல்லாமல், பின்னையாருடையது மல்லவென்று, விருந்து முடிந்ததன்பின் மற்றச்சனங்களை விலக்கி, அவனைப் பிரத்தியேகமா யழைத்து, அவனாற் சர்வேஸ்வரனுடைய பிரசைகளை ஆளவும் இரட்சிக்கவுந் தேவ சித்தமா யிருக்கிறதை அவனுக்கறிவித்துச், சுகந்த தயிலத்தால் இராச அபிஷேகம் பண்ணினார். இதுவுமல்லாமல், இப்படிப்பட்ட இராசமகிமை அவனுக்குச் சர்வேஸ்வரனால் வந்ததென்று குறிகாணத் தக்கதாக, இன்றுதானே நீ போகிறவழியில் உன் புருவைகள் காணப்பட்ட விசேஷத்தைச்சொல்லவருகிற இரண்டுபேரைச் சந்திப்பாயாக. இன்னமும் அப்பாற்போக, அப்பங்களைக் கொண்டு சந்திக்கவருகிற மூன்று பேரைக் காண்பாயாக. மேலவுந் தேவதெரிசன பருவதத் தண்டையிற் பட்டணத்திற் சேர்ந்தவுடனே, வீணை நாதங்களோடு சர்வேஸ்வரனைத் துதிக்கிற தெரிசிகளுடைய சமூகங்களைக் கண்டு, நீயும் அவர்களோடு தெரிசன வகையாய்த் துதிக்கவுங் கூடுமென்றும், இவ்வித குறிப்புகளைக் கண்டவுடனே சர்வேஸ்வரன் [illegible] கூட விருக்கிறாரென்றறிந்து உன் சித்தவுணர்வுக்குத்தக்கது [illegible] வாயென்றும், அதனேழுநாளைக்குப்பின் நான் வந்து [illegible]

டியதெல்லாம் போதிப்பேனென்றுஞ் சொன்னார். சமூவேல் விலகிப் போனதன்பின், அவர் சொன்ன பிரகாரஞ் சவுல் சகல அடையாளங்களையுங்கண்டு, நவமான மனமையுள்ள மனுஷனானபோது அவனைக் கண்ட சமஸ்தருக்கும் ஆச்சரிய முண்டாயிற்று. அதன்பின் சமூவேல்முனிவந்து, இஸ்ரேயல் சந்ததியை ஒருங்கு கூட்டப்பண்ணி, நீங்கள் கேட்ட பிரகாரம் உங்கள் கோத்திரங்களில் ஒருவனை இராயனாகத் தெரிந்து கொள்ளக் குறிபார்ப்போமென்று, அதற்கான குறிப்புகளையேற்படுத்தப், பெஞ்சமின் கோத்திரத்திலுள்ள கீசென்றவனுடைய குமாரனான சவுல் பேரிற் குறிகாணப்பட்டது. அதனால் அவனை மறைந்திருந்த விடத்தில் தேடிக்கொண்டுவந்து, சனசமூக நடுவிடத்தில் நிறுத்தினபோது, சமஸ்தருடைய தலைக்குமேல் அவன் தோளுயரமா யிருக்கிறதைக்கண்டு, இதோ சர்வேஸ்வரனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்ட இவனுக்குச் சமானமானவன், சகல பிரசைகளிலும் இல்லாததைக் கண்டீர்களே, என்று சமூவேல்முனி சொல்லச், சமஸ்தரும் அக்களித்த சத்தத்தோடு இராயன் வாழ்க வாழ்கவென்று கூப்பிட்டார்கள். அப்பிரகாரமாகச் சமூவேல்முனி, சர்வேஸ்வரன் தெரிந்துகொண்ட இராயனைச் சனங்களுக்குக் கையளித்து, இராசநீதி நெறிகளைப் பிரசங்கிக்க, அதைப் பிரபந்தமாக எழுதித் தேவ சமூகத்தில் வைத்தார்கள். இவ்விதமாகச் சவுல் இராயன் இராச்சியபாரங் கையேற்ற முகனையில், ஒருவருஷஞ் செல்லு மிருந்தானென்றெழுதி யிருக்கிறது. அதாவது: ஒருவருஷம் குழந்தைக்குச் சமானமாகக் கபடற்ற மனதாயிருந்ததற்கு விபரமாம். அப்படியே இரண்டுவருஷம் இராச்சியபாரம் பண்ணிச் சத்துராதிகளிடத்திற் செயங்களை யடைந்து, தன்னிடத்தி லிருக்கிற தேவவல்லமையைக் காண்பித்ததன்பின். அவன் அந்த வன்றியை மறந்து, சர்வேஸ்வரனுடைய கற்பனைகளைத் தவிர்த்து, இரண்டு பாதகங்களைச் செய்தான். அவை யாவையெனில்: ஒரு சமயத்திற் சத்துராதியான பிலிஸ்தேய சனங்கள், நெருங்கி வருகிறதைக்கண்டு சர்வேஸ்வரனுடைய சகாயமடைய வேணுமென்று அதற்காகப் பூசைபலி கொ

டுக்கச், சமூவேல்முனி வருமுன்னம் தானே யந்தச் சடங்கைச் செய்ததனால், தேவமுனிவை யடைந்தான். மற்றொரு சமயத்தில் அமலேக்கென்ற சத்துராதியின் பட்டணத்தை ஒன்று மிஞ்சாமலழித்து, யாவரையுஞ் சங்கரிக்க வேணுமென்று சர்வேஸ்வரன் கற்பித்த விடத்தில், அவன் அந்தப் பட்டணத்து இராயனையும், அதிலிருந்த அபூர்வ பதார்த்தங்களையும் அழிக்காமல் தேவ காணிக்கைக் காகுமென்று வைத்தான். ஆனால், கற்பனை மீறின காணிக்கைகள், தேவசித்தத்துக்கு உவப்பாயிராததினால், தேவமுனிவை யடைந்தான். அதனால், சமூவேல்முனி அவனண்டையிற் போய், அவன் செய்த பாவங்களை யவனுக்குக் காண்பித்து, அதற்காகச் சர்வேஸ்வரன் முனிவாய் அவனிராச்சியத்தை நீளிக்கவொட்டாமல், மறுகோத்திரத்தி லுள்ளவனுக்குக் கொடுக்கத் திருவுளமானதை அறிக்கையிட்டு, அன்று துவக்கமாக அவன் சமூகத்தைவிட்டு விலகினார் என்பதாம்.

அதன்பின், சர்வேஸ்வரன் சமூவேல்முனியை யழைத்துப் பெத்லேம் என்கிற பட்டணத்துக்குப் போய், இசாயி யென்றவனுடைய பிள்ளைகளில், நான் குறிக்கிற ஒருவனுக்கு இராச அபிஷேகம் பண்ணுவாயென்று கற்பித்தார். அந்தக் கட்டளைப் பிரகாரஞ் சமூவேல்முனி, பெத்திலேம் நகரிற் போய்த் தேவ பூசையை யுண்டாக்கி, அதற்கு இசாயி யென்றவனைத் தன் பிள்ளைகளைக் கூட்டிவரச் சொன்னபோது. அவன் தனது எழுபிள்ளைகளை மாத்திரங் கூட்டிவந்து காண்பித்த விடத்தில், அவர்கள் பேரிற் சர்வேஸ்வரன் கருணை காண்பிக்கவில்லை. அதனால் வேறே பிள்ளைகளுண்டோ வென்று கேட்க, எல்லாருக்கும் இளையவனொருவன இருக்கிறான், அவன் புருவைகளைப் பார்த்திருக்கிறானென்ற விடத்தில், அவனை விரைவா யழைத்துவரச் சொன்னார். அப்படியே சமலமுகமும் மனோகர விசைத்தாருணமுமுள்ள தாவீது என்றவனை யழைப்பித்த விடத்தில், அவன் சேத்ரத்திலோடிவந்து சமூவேல்முனியை யாசரித்தவுடனே, இவன் தான் நம்மால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவன்; இவனை அபிஷேகம் பண்ணென்று

சர்வேஸ்வரன் அருளிச்செய்ய, சமுவேல்முனி உடனே தயிலத்
தை யவன்மேல் வார்த்து இராச அபிஷேகம் பண்ணினார். அக்ஷ
ணத்திலே தானே தேவ இஸ்பிரீத்து சாந்துவினால் ஞானதிருஷ்
டியுண்டாக, அவன் சுரமண்டலநாத சங்கீதத்தோடு தேவஸ்துதி
கீதஞ்சொல்லிப் பாடினான். அந்நேரமே சவுலிடத்திலிருந்த தேவ
இஸ்பிரீத்து வல்லமை அவனைவிட்டுப்பிரிந்து, மாய இஸ்பிரீத்து
ஆவேசமாய் வாதிக்கப்படலானான். அதைக்கண்டு இராச பரிசா
ரிகள், இராயனைப் பார்த்து, இந்தப்பேய் விகாரங்கள் தீர, வீணை
சங்கீதங்கள் பாட அறிந்தவனைக்கூட்டி வருவது நல்லதென்ற
விடத்திலே, இசாயிமகனான தாவீது ஒருவனே அதற்குச் சமர்த்த
னென்றதை இராயன் கேட்டு, அவனை யழைப்பித்து அரண்மனை
யிலே சங்கீதப்பாடப் பண்ணினான். பின்பு சவுலரசன் பேய் ஆ
வேசமாய்ப் பீடிக்கிற தருணங்களில், தாவீது தனது சுரமண்டல
த்தை வாசித்துக் கவிபாடத் தேற்றரவாகிறதைக்கண்டு, அவன்
தாவீது பேரிற் கருணையாயிருந்தான். அக்காலத்திலே பிலிஸ்தேய
சத்துராதிகள் வெகுவாகப் பிரபலித்துப், படைச் சேனைகளைக்
கூட்டிக்கொண்டு வந்து, இஸ்ருயேல் சனங்களுடைய பாளயத்
துக்கு எதிராக மகா ரணமண்டலமாகப் பாளய மிறங்கியபோது
அவர்களில் கோலியாத்தென்ற ஆறரை முழவுயரமுள்ள ஓர் அரக்
கன், சருகு, சன்னயந், தலைக்கருவி, இருப்புப்பாதகுறடு அணிந்து
கழுத்து மறைய வெண்கலக் கேடயமும், பாரதூரமான ஈட்டியுங்
கையிற்கொண்டு, அதிக கெம்பீரத்தோடு முன்னுக்கு வந்து, இஸ்
ருயேற் பிரசைகளைப் பார்த்துப் பரிகாசஞ் செய்து, சவுலின் தொ
ண்டரான நீங்கள் ஏது சமர்த்தைக் கொண்டு இரணமண்டலத்தை
யெதிர்க்கவந்தீர்கள்? பிலிஸ்தேயர் வம்மிச விருதான என்னை
மாத்திரம் வெல்பவன் உண்டாகில், என் சாதியார் சகலரும் உங்க
ளுக்கு அடிமையாவோம், அல்லது என்னோடு போருக்கு வந்தவனை
நான் வென்றால், நீங்கள் எல்லோரும் எங்களுக்குத் தொண்டுசெய்
வீர்களாக. என்று இத்தொகைப்பட்ட பல உதாசனங்களால்
இஸ்ருயேல் சனங்களை நிந்திக்கிறதைச் சவுலரசன் கேட்டு, வெகு

பயங்கரத்தோடு சோபித்து, இந்த அசுரனோடு எதிர்க்க என்னிரா
ச்சியத்திற் சமர்த்தனார்? அப்படியே யாதொருவன் இருந்து இவ்
வரக்கனை வெல்வானாகில் என் குமாரத்தியை அவனுக்கு மணமு
டித்துக் கொடுப்பேனென்று சொன்னான். அச்சமயத்தில் சிறுவ
னான தாவீது, தன் சகோதரர் இரண மண்டலத்தி லிருக்கிறதைப்
பார்த்துவரப் பிதாவின் கட்டளையால், அங்குப் போனபோது
கோலியாத்தென்பவன் வைகிற உதாசனங்களைக் கேட்டு ரோசங்
கொண்டு, இந்த வேதபாதகன், தேவப் பிரசைகளைப் பழிக்குந்த
னையும் பார்த்திருப்ப தென்ன? அவனை வெட்டி வீழ்த்திப்போடத்
தக்க யாதொருவனும் இல்லையோ? அவன் சிரத்தைக் கொண்டு
வந்தவனுக்குத், தியாக வெகுமானம் யாதென்று கேட்டான். அத
ற்கு இராச குமாரியைக் கொடுக்க இராயன் கருணையா யிருப்பதை
அறிந்து, அப்படிப்பட்டவனோடு நான் போர் செய்யப் போவேனெ
ன்று சொன்னான். இவ் விசேஷத்தைச் சவுலரசனுக்கு விண்ணப்
பஞ் செய்ய, அவன் தாவீதைத் தன் சமுகத்தி லழைத்து இவன்
சிறுவத்தைக் கண்டு, கஜத்தின் முன் முசலுக்குஞ் சிறிய நீ, அந்தப்
பரவனோடு எதிர்க்கலாமோ? வென்று கேட்டதற்குத் தாவீது
சொன்னதாவது: அடியேன் புருவைகளைப் பார்த்திருக்கிறபோது
சிங்க வியாக்கிரமங்கள் வந்து ஆடுகளைக் கொண்டு போகையிலே,
நான் அவற்றைத் துரத்திக்கொண்டுபோய் அவைகளின் கழுத்தை
நெருக்கிக் கொன்று, அவைகளின் வாயில் அகப்பட்ட என் புருவை
களை யெடுத்து வருவதுண்டு. தேவபாதகனான இவ் விராக்ஷதன்
அம் மிருகங்களில் ஒன்றுக்கு முதலாய் இணையாகமாட்டான். ஆத
லால், நான் அவனை வெட்டித் தேவப் பிரசையின் நிந்தனையை நீக்
குவேனென்று சொன்னதாம். இவ்வித மனோதைரியத்தைச் சவுல்
கேட்டு அதிசயித்துத், தனது இராச ஆபரணங்களையும் இருப்பா
யுதங்களையும் அவனுக்கு அணிவித்தான். ஆனால் தாவீது இப்படிப்
பட்ட பாரமான ஆயுதங்களோடு நடக்கப் பழக்க மில்லாததினால்
அவைகளைக் கழற்றியெறிந்து, தான் எப்போதுங் கொண்டுபோகி
ற தன் கைக்கோலையும் கவணையும், அதற்கேற்ற ஐந்து கற்களையும்

எடுத்துக்கொண்டு சங்கிராமத்திற்குப் போனான். அப்படியே தா
வீது வருகிற சாயலைப் பப்பரவன் கண்டு, இவனை நிந்தித்து, என்
னை நாயாகத் தெண்டுகோலால் தாக்கவந்தாயோ? என்றும், இன்
று உன் மாமிசத்தைப் பறவைகளுக்கும், மிருகங்களுக்கும் இரை
யாக்குவேனென்றுஞ் சொன்னான். அதற்குத்தாவீது நீ உன் ஆயுத
பலத்தைக் கொண்டுவருகிறாய் நான் இஸ்ரயேல் சர்வேஸ்வரனு
டைய நாமத்தைக் கொண்டு, உன் சிரத்தை வெட்டி யுன்னையே
மிருகங்களுக்கு இரையாகக் கொடுப்பேனென்று சொல்ல, அவன்
கோபத்தால் வெகுண்டு எதிர்த்துவருகிறபோது, தாவீது முன்
னுக்கு ஓடிக் கவணில் ஒரு கல்லை வைத்து எறிய, உடனே அது
அவ னெற்றியிற் பட்டுக் குப்புறவிழுந்தான். அந்நேரமே தாவீது
கையில் வாள் இல்லாததினாலே, ஓடிப்போய் அவனைக்காலால் மிதி
த்து, அவன் வாளினாலேயே அவன் சிரத்தை வெட்டிக்கொண்டுவ
ந்தான். அதைக்கண்ட பிலிஸ்தேய சத்துராதிகள் புறஞ்சாய்ந்
தோடுகிறபோது, இஸ்ரயேற் பிரசைகள் ஜெயவிருது ஊதிப், பின்
தொடர்ந்து துரத்தி வெட்டிச், சகலலோகமுங் கீர்த்திபெற்ற ஜெய
மடைந்தார்கள். அப்போது வீரசூரனான தாவீது கோலியாத்தின்
சிரத்தைக் கொண்டுபோய்ச் சவுலிராயனுக்குக் காண்பித்தவுட
னே, அவன் மனத்தில் கங்கைப்பெருக்குக்குச் சமானமான மகிழ்
ச்சி பெருகித், தாவீதுபேரிற் கருணை யதிகரித்து அவன் பேர், ஊர்,
வம்மிசம், பரம்பரையை விசாரித்தறிந்து அவனைச் சங்கிராமத்தலை
வனாக இருக்கக் கற்பித்தான். அதைக்கண்டு தேசத்தோரெல்
லோரும் அவனை மெச்சுவாய்ச் சிநேகித்திருந்ததுமல்லாமல். ஜோ
னத்தான் என்கிற இராசகுமாரனும் அவனோடு ஓர் ஆத்துமம்
போற் பக்ஷ ஐக்கியமானான். ஆனால் தாவீது செய்த வீரியத்
துக்கு இராச்சியத்தோர் விருந்து கொண்டாடப், பட்டணத்துப்
பிள்ளைகள் கைத்தாளந் தட்டிக், காவிய விருத்தங்கள் சொல்லிச்,
சவுல் ஆயிரம் வெட்டினான், தாவீது பதினாயிரம் வெட்டினானென்
று பாடுகிற பாட்டுக்களைச் சவுலிராயன் கேட்டுத், தனக்கு ஆயி
ரத்தின் செயமுந், தாவீதுக்குப் பதினாயிரஞ் செயமுங் கொடுத்த

போதே, இனி நான் மிஞ்சுவதேது? இனி யிராச்சியமு மவனுடை
யதாகுமல்லவா? வென் றெண்ணி, முன்னிருந்த ஆதிக்கத்தை வி
ட்டுத், துவேஷித்த மனத்தைக்கொண்டு, தாவீதைச் சேவிலையம்
பண்ண உன்னினான். அப்படியே மறுநாள் சவுல், பேயாவேசமா
ய்த் துன்பப்படுகிறபோது, தாவீது முன்போற் பேயாவேசத்தை
நீக்கித் தனது சுரமண்டலத்தைக் கொண்டு சுவரிற் சாய்ந்து தேவ
கவி பாடியிருந்தான். சவுல் அவனைச் சுவரோடு குத்தியறைய
வேண்டுமென்று ஈட்டியை எறியத், தாவீது தேவ சகாயமாக
விலகித் தப்பினான். அதைக் கண்டு என் கையால் அவனைக் கொல்
லாமற், பிலிஸ்தேய சத்துராதிகளாற் கொல்லுவிப்பே னென்று
பெருத்த அமராட்டங்களில் அவனை யனுப்பினவிடத்தில், தாவீது
தேவ வல்லமையாற் சகல சத்துராதிகளையுஞ் செயித்து, உலகத்
தில் அதிகம் அதிகமாய்க் கீர்த்தி பெறலாயினான். இதனாலே தேசத்
தில் அதிக கருணை யவன்பேரில் மிகுந்திருக்கிறதென்று சவுலிராய
னறிந்து, அவனை உறவினனாக்கிச் சமாதானம் பண்ணுவிப்பே
னென்று உன்னி, முன் கொடுத்த வார்த்தைப்பாட்டின்பிரகாரம்
மிக்கேலாள் என்ற தன் குமாரத்தியை யவனுக்கு மணமுடித்துக்
கொடுத்தான், ஆனால் மறுபடியுந் தாவீது செய்கிற வீரியங்களால்,
தேசவாசிகள் அனைவரும், அவன் பக்கமாகப் பேசிப் புகழ்ந்து
பேசுவது அதிகப்படுகிறதினால், மனத்தில் வர்மம் அதிகரித்து, அ
வனை யெவ்விதத்திலுங் கொல்லவேணுமென்று படையோடு சவுலி
ராயன் தேடிப்போனவிடத்தில், அவன்றானே இருதரந் தாவீதின்
கையிலகப்பட்டும், தாவீது அவனைக் கொல்லாமல் விட்டுத் தயை
காண்பித்தான். அது எப்படியென்றால்: ஒரு சமயத்தில் சவுலி
ராயன் மூவாயிரம் படைகளைக் கொண்டுபோய்த், தாவீது மறைந்
திருந்த ஒரு கெபியில், அவனிருக்கிறதை யறியாமல், தானும் அதி
ல் இளைப்பாறப் போனவிடத்தில், மறைந்திருந்த தாவீது அவனைக்
கொல்லச் சமயமிருந்தும், அந்தப் பாதகத்தைச் செய்யாதபடிக்
கு இராஜனுடைய உத்தரிய விளிம்பில் ஒரு கீற்றைமாத்திரம் அவ
ன் அறியாமலறுத்தெடுத்தான். அதன்பின்பு இராயன் எழுந்திரு

ந்து அப்பாற் போனதன்பின், தாவீது புறப்பட்டுச் சிக்கெனக் கூப்பிட்டுத் தானறுத்தெடுத்த உத்தரீயச் சேலைக் காண்பித்து, இதை யறுத்தவனுக்கு மனுஷனை வெட்டிக் கொலை செய்வது அரிதல்லவே, ஆனால் அப்படிப்பட்ட வினைய மார்க்கம், என் மனத்தில் இல்லாததை யறிவீர்களாகவென்று மொழிந்து விலகினான். பின்னும் ஒரு தறுவாயில் திரளான படைச் சேனைகளோடு தாவீதிருந்த குன்றின் அடிவாரத்திலே சவுலிராயன் பாளயமிறங்கிக் காத்திருக்கிறபோது, இரணக்கள சேவகரெல்லோருந் தேவ அபிப்பிராயத்தினால் கண் வளர்ந்திருக்கிறதைத் தாவீது கண்டு, இராசகூடாரத்திலே மெல்லென வந்து, தலைப்பக்கமாயிருந்த இராஜ வல்லயத்தையுந் தண்ணீர்க் கண்டிகையையும் எடுத்துக்கொண்டு பாளயத்துக்கு அப்பாற் சென்று சகலரையும் எழுப்பிக் குரலையிட்டுச் சேனாதிபதியானவனைக் கூவி, உனது இராசாவைக் காக்கிற நீ இராசகூடாரத்திற் கொள்ளை போனதைப் பாருங்களென்று, தன் கையிலிருந்த ஈட்டியையுங் கண்டிகையையுங் காண்பித்து, இவற்றை யெடுத்தவனுக்கு மனுஷரைக் கொல்வது அரிதாமோ? ஆகினும் இவ்வித வினையம் என் மனத்தில் இல்லாததை யறியக்கடவீர்களென்று சொல்லி விலகினான். இவ்விதமாய்ச் சவுல் இராயனுடைய துஷ்டாட்டத்திற்குத் தாவீதின் இஷ்டாட்டம் அதிகரித்துத் தனது சகிர்தத்தால் அவனுடைய அகிர்த்தியத்தைச் செயித்துத், தீவினைக்கு நல்வினை செய்யவேண்டுமென்கிற சகிர்த நெறியைக் காண்பித்தான் என்பதாம்.

இதன்பின், சவுலரசனது முடியைத் தாவீதுக்குத் தொடுக்கச் சர்வேஸ்வரன் திருவுளமானதினால், அவனுடைய மரணம் நிமித்திகரிக்கப்பட்டது. அது எப்படியென்றால்: பிலிஸ்தேய சத்துராதிகள், பெருஞ் சங்கிராமத்தோடு சவுலரசனை நெருக்கிப் போர்செய்ய, அவனுடைய மூன்று குமாரருஞ் சேனைத் தலைவர்களுஞ் செத்திறந்து, அவனுந் தன்னுடைய தேகஞ் சர்வாங்கமுங் கணைகளால் எய்யப்பட்டுக் குற்றுயிராய்க் கிடந்தமையால், சத்துராதிகளால் நிந்திக்கப்படாதபடிக்குத் தன்னைத் தானே

மாய்த்துக்கொண்டான். அப்போது இஸ்ருயேற் சனங்களில் அமலேக்கித்தென்ற ஒருவன், இவ்விசேஷத்தைத் தாவீதுக்குச் சொன்னேனானால், தியாகம் பெறலாமென்று உன்னிச், சவுலின் முடியையும் ஆபரணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து, தாவீதண்டையிற் போய்ச், சவுல் இராயனுடைய குமாரர்களுஞ், சேனைகளுஞ், சேனைத்தலைவருஞ் செத்திறந்து போனார்கள். இராயனும் பிழைக்கமாட்டாத விதமாயிருக்கையிலே தன்னை மிதித்துக் கொல்லச்சொன்னதினால், நான் அவனைச் சாகப்பண்ணி யவனுடைய முடியையும் ஆபரணாதிகளையுங்கொண்டுவந்தேனென்று சொன்னவிடத்தில், தாவீது முனிந்து, தேவ அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவனைக்கொல்ல அஞ்சாமற் போனாயா? என்று அவனைத் தலையை வெட்டக் கற்பித்துத், தானும் மகா விதனத்தோடு தன்னுடைகளைக் கிழித்துக்கொண்டு, ஊணையுந் தீனையும் ஒழித்து அவனுக்காக அழுது கொண்டிருந்து, அப்படியே சத்துராதிகளைச் சிநேகிக்க வேண்டுமென்கிற நெறியைக் காண்பித்தான். அதன் பின் தாவீது சகல சனங்களுடைய சம்மதியோடு முடிசூட்டப்பட்டு, மிகுந்த அக்களிப்போடு தேவ வேத பெற்பாரத்தை நகர் வீதிகளில் திருவிழாவின் தன்மையாய்ச் சுற்றப்பண்ணித், தானுந் தனது சுர மண்டலத்தை வாசித்துத் தேவஸ்துதிகளைப் பாடிப், பாத நாட்டியங்களைச் செய்து ஆசரித்துக் கொண்டாடினான். இதனால் தேவ சொரூபங்களை ஆடல் பாடலுடன் திருவிழாக் கொண்டாடுகிறது சர்வேஸ்வரனுக்கு எத்தனை யுபயமா யிருக்குமென்று காண்பிக்கப்பட்டது.

இந்தப் பிரகாரமாகத் தாவீது இராயன் தரும வழிகளைத் தவிராமல் மகா சகிர்தத்தோடு இராச்சியபாரம் பண்ணுகிறபோது இராச செல்வமென்கிற விஷத்தால், மனம் விகாரித்துப் பாவச் சோதனை பிரபலிக்கப்பட்டது. அது எப்படியென்றால்: ஊரியா என்றவனிடத்தில் வாழ்ந்திருந்த பெத்சபேயென்கிற ஸ்திரீ சலகமாடுகிறபோது, தாவீதிராயன் தன்னரண்மனையில் நின்று அவளைப்பார்த்து விரகதாபத்தால் மனமுருகி, அவளை யழைப்பித்துப்

பாவ அநுபோகம் பண்ணினேன். இதுவல்லாமல் இவ்வித விப
சாரத்தை அவள் கணவனான உரியாஸ் அறியாதபடிக்கு அவனை
அதிக வுக்கிர சங்கிராமத்தின் முன்னணியில் வைத்துக் கொலை
யுண்ணப்பண்ணினதாம். இப்படியே தீயின்மேல் எண்ணெயை
வார்த்தின வகையாய்த் தாவீதின் தர்மம் வர்மத்தாலெரிந்து போ
கிறதைச் சர்வேஸ்வரன் கண்டு, இதைச் சீக்கிரமாய் அமர்த்தப்
பாவத்துக் கிடமான இவனைச், சுகிர்தத்தின் படிப்பினைக்கு இடமா
கப் பண்ணவேணுமென்று திருவுளமாய்த், தமது திவ்விய திருவ்
டிகளான நாத்தானென்கிற முனியை யனுப்பினார். அவர் தாவீது
சமூகத்தில் வந்து; அவன் மனந் தெளியும்படி சொன்ன திருஷ்
டாந்தரங்களாவன:

ஒரு நகரத்தில் ஒருதனவானும், இல்லாதவனு மிருந்தார்கள்,
தனவானுக்கு அநேக மாடுகளிருந்தன. இல்லாதவனுக்கு ஓரே
புருவையிருந்தது. அதற்கு அவன் தனது உணவை யூட்டித் தன்
படுக்கையில் வளர்த்து வந்தான். ஆஸ்திக்காரன் வீட்டில் ஓர்
விருந்தாளி வந்தபோது, அவன் தன் மந்தையிலுள்ள திரளான
ஆடுகளில் ஒன்றையுந் தேடாமல், இந்த இல்லாதவனுடைய ஒரு
புருவையைப் பிடித்துவந்து அறுத்து விருந்து சமைத்தானென்று
சொன்னார். அதைத் தாவீது கேட்டு முனிவாக எரிந்து இப்படிப்
பட்ட பாதகஞ் செய்தவன், கொலைக்குப் பிராத்தனாய் ஒருபுருவை
க்கு நாலிரட்டிப்பழி கொடுக்கக் கடவானென்று சொன்னான். அப்
போது நாத்தான் அவனைப்பார்த்து: இராயனே! இவ்வித பாதகஞ்
செய்தது நீதானல்லது, வேறொருவனு மல்ல அது எதென்றால்
சர்வேஸ்வரன் உனக்கு இராச ஸ்திரீகளையுஞ் சகல ஐஸ்வரியங்க
ளையுங் கொடுத்திருக்க, அதுபோதாமல் எளியவனான உரியாவென்
றவனுடைய பெண்சாதியையும் உன் வசமாக்கி அவனையும் நீ கொ
ல்லுவித்தது ஞாயமோ? இந்தப் பாவத்துக்காக உனது சத்துரா
திகளுடையவாள் உன் வீட்டினின்று சதாகாலமும் விலகுவதல்ல.
நீ பரஸ்திரீயை யுன் வசமாக்கின வண்ணமாக உன்னுடைய ஸ்திரீ
களை உன் கண்ணுக்கு முன்பாகப் புறத்தியா னெடுப்பான். நீ ம

றைவாகச் செய்தாய், நான் யாவர்க்கு முன்பாக நிறைவேற்றுவே
னென்று தேவாராமத்தினால் மொழிந்தார். இதைக் கேட்ட தாவீ
தின் மனத்தில் விதனமென்கிற வாளுருவிப், பச்சாத்தாபத்தினு
லெரிந்து, சர்வேஸ்வரனுக்குத் துரோகியானேனென்று தன் பா
வங்களை யுச்சாரணம் பண்ணினான். அதனால் சர்வேஸ்வரன் அவ
னுடைய பாவத்தைப் பொறுத்துப், பூலோகத்திலே யுண்டாக்கின
ஆவலாதிக்காக அந்தப் பாவஸ்திரீ பெற்ற பிள்ளை சாகுமென்று
அறிவித்தார் என்பனவாம். இவ்வித கிரமமாய்த் தாவீது தான்
செய்த பாவத்துக்கு மனஸ்தாபப்பட்டுப், பாவ வுச்சாரணம் பண்
ணி அதற்கான பிராயச்சித்தத்தையுங் கையேற்றதினால் பாவ வுச்
சாரணத்தின் சுகிர்தநெறியைக் காண்பிக்கச் செய்தாரென் றறிய
வேண்டும்.

அதன்பின், தருமவாளனான தாவீதிராயன், தனதுகுமாரரால்
பட்ட நிர்ப்பந்தங்களும் அவற்றிற்குக் காண்பித்த பொறுதிகளும்
எப்படியென்றால்: அவன் பெற்ற குமாரர்களில் அப்சலோனென்கி
றவன் அங்கவிலக்ஷணங் கனக மயமுமாய்ச், சிகழிகை பொன்னி
றையுமா யிலங்க, ரூபலாவர்ணிய சௌந்தரியமுமாய்ப் பிதாவினு
லும் மற்ற உலக ஜனங்களாலுஞ் செல்வநேசம் பெற்றிருப்பான்.
அதனால் அவன் தன் பிதாவின் சிங்காசனத்தில் ஆளுவேனென்று
உன்னி, அதற்காக அத்தேசத்தாருடைய மனதைக் கைக்கொள்
ள எல்லாருக்கும் நல்லமொழி சொல்லி, நீதிக்கு வந்தவர்களை
ஞாயமில்லா திருக்கினும் ஞாயமுள்ளதாகக் காண்பித்து, இராச்
சியம் என் கைக்குள் ளாகுங்காலத்தில் உங்களைக் குறையின்றி ந
டப்பிப்பேனென்று சொல்லுவான். அப்பிரகாரமாய் மனுஷரு
டைய மனங்களை மருவுதல் பண்ணினதின் பின், தன்னைப் பின்
செல்லுகிற ஜனங்களுடைய வல்லமையைக் கண்டு, அவர்களோடொ
ருமையாக இராசாங்க பட்டந்தரித்து, அந்த ஜனங்களோடு செரு
சலேம் பட்டணத்திற்போய் ஆளத்துவக்கினான். இப்படிப்பட்ட
குழப்பத்தைத் தாவீதிராயன் அறிந்து, துக்கசோகிதம்பி அரண்
மனையில் வசியாமற் புறப்பட்டுக் கூந்தலை விரித்துக்கொண்டு,

பாதகரவைக்ஷயின்றி இருகண்ணீர் ஆருய் வழியக், கூடப்போகிற ஜன சமுதாயங்களும் அங்கப்படியேயழுதுவரத், தயிலத்தோப்பில் முன் சாதனையான ஸ்தலத்திற் ஜெபம் பண்ணப்போகையில், செமேயீ யென்கிற நீசனொருவன், இராசாவை வைது மண்சேறு கொண்டு எறிகிறதைச், சேவகர் கண்டு அவனை வெட்டப்போன விடத்தில் அது என் பாவப் பொறுத்தலுக்கு அவன் செய்கிறது நன்மை யென்று, அவனைக் கொல்லாமல் தாவீது விலக்கினான். இப்படியே தனது சகிர்த பொறுதியின் மகிமையைக் காண்பித்தான். அப்போது அப்சலோனென்ற குமாரன், தன் பிதாவானவர் மாளிகையை விட்டுப்புறப்பட்ட சேதி கேட்டுத் தான், அந்த மாளிகையிற் சென்று அதிலிருந்த தன் பிதாவின் ஸ்திரீகளிடத்திற் சகல இஸ்ரயேற் பிரஜைகளுங் காணத், துர்க்கிரியைகளைச் செய்யக்கூசாமற் போனான். அன்றியுந் தன் மந்திரிமார்களோடு உசாவுதல் பண்ணித் தன் பட்சமாயிருக்கிற சகல ஜனங்களையுங் கூட்டிப் பிதாவுக்கு எதிரியாய்ப் படைக்கு வந்தான். அதைத் தாவீது கண்டு அடைக்கலமான ஸ்தலத்தில் ஒதுங்கித், தன் பக்கமாயிருக்கிற ஜனங்களையும் அசல் இராசாக்களுடைய உதவியையுங் கொண்டு குமாரனுடைய சேனைகளைத் தாக்கவும், அவனை மாத்திரங் கொல்லாமல் வைக்கவுங் கற்பித்துச் சேனாதிபதிகளை யனுப்பினான். அப்படியே மகா அமராட்டஞ் செய்கையில் அப்சலோனென்ற குமாரனுடைய சேனை புறஞ் சாய்ந்து; அவனுங் குதிரைமேல் ஓடிப்போகு[illegible] தனது சிரமுடி ஒரு மரத்திற் சிக்கிக் குதிரை யப்பாற் பாய அவன் அந்த மரத்திற் றொங்கியிருந்தான். அதைக்கண்டு சேனாபதி தாவீதிராயன் குமாரனைக் கொல்லவேண்டாமென்று சொல்லி யிருந்ததையும் பாராமல், தன்னுடைய வீராண்மையைப் [illegible] அவனை வல்லபத்தாற் குத்திக் கொன்றுபோட்டான். இப்படியே ஜெயங் கொண்டு விருதாதி இராயனண்டையிற் சென்[illegible]திற், குமாரனிறந்த சேதி பிதா கேட்டு, வெகுவாய்ப் பரிதபித்து ஆறுதலாகாம லிருந்தான். இப்படியே தன்னுடைய பட்டண விரோதம் நீங்கிப் பட்டணத்தை யடைந்து, அக்களிப்போடு சக்

தோஷியாமல் குமாரனுடைய ஆத்துமம் பரகதி யிழந்ததற்குச சோபித்துத், தமது பொறுதியையும் தயாபர சத்தியத்தின் மகிமையையுங் காண்பித்தான். இப்படியே [illegible]கிர்த்தெறியோடு நடந்த தாவீதிராயனுடைய மனத்தில், சர்வேஸ்வரன் இன்னும் ஒரு பழுது கண்ட வகையும் அதற்குப் பாரயத்தியம் பண்ணி, நிர்மலமாக்கின வகையும் எப்படியென்றால்: தாவீதிராயன் தனது இராச்சியஞ், சகல வேதவிரோதங்களை விலக்கி யொருமன அனுசாரமாயிருக்கிறதைக் கண்டு சந்தோஷித்து, யாரென்ன சொல்லியுங் கேளாமல் தனது படைச்சேனையின் வல்லமையை யறியவேண்டுமென்று உன்னி, ஏற்கெனவே தமக்கு முறை காத்து வரும்படி தன்னிடத்திலுள்ள 2,88,000 ஜனங்களுந் தவிர, இன்னமும் இஸ்ரயேற் சந்ததியி லடங்கிய சகல வீரவான்களையுங் கணக்கிட யோவாபுக்குக் கட்டளை யிட்டபடி யோவாபும் 9-மாதமும் 20-நாளுஞ்சுற்றித் திரிந்து 20 வயதுக்கு, உட்பட்ட ஆண் பிள்ளைகளையும் 60-வயதுக்கு மேற்பட்ட விருத்தரையும், ஸ்திரீகளையும் நீக்கி அமராடத்தக்கவர்கள் யூதகோத்திரத்தில் 500,000ம் மற்றகோத்திரங்களில் 800,000 மும் ஆய் இருக்கிறதென்று சொல்லக்கேட்டுத், தாவீதிராயன் வீண்சந்தோஷமாய் மனத்தில் அக்களிப்புகொண்டதினாற் சர்வேஸ்வரனுடைய முனிவுக்குப் பாத்திரமானான். அப்போது உடனே தனது பாவப் பழுது தனது மனத்துக்குத் தெரிந்து மனஸ்தாபப்பட்டுப் பிரார்த்திக்கவிடத்திற், சர்வேஸ்வரன் அதைப் பொறுத்து அதன் பிராயச்சித்தத்துக்கு அனுபவிக்கவேண்டிய ஆக்கினைகளை யனுபவிக்கிறதற்குக் காத் என்கிற திவ்விய திருஷ்டிகளை யனுப்பினார். அவ்வாக்கினை யாவது: ஒன்றில் எழு வருஷத் துர்ப்பிக்ஷமுண்டாம். ஒன்றில் மூன்றுமாதம் படையுண்டாம். அல்லது, மூன்று நாளைக்குக் கொள்ளை நோயுண்டாம். இதில் உன் மனத்துக்குச் சம்மதமான ஆக்கினையை யா[illegible]ச்சொல்லென்று காத் என்பவர் கேட்கப், பஞ்சத்தினாலும், படையினாலும் [illegible] பீடிக்கப்படுகிறதே யல்லாமல் இராயன் பீடையின்றி யிருக்கலாகும். கொள்ளை நோயோவெனில்: இராயனையும் இராச்சியத் தோரையு

ம்பாராமல், யாவரையும் பீடிக்கப்பண்ணும். ஆதலால் என்னையுங் கூடப் படுத்திவிக்கிற கொள்ளைநோயை வரவிடுமென்று தாவீதிராயன்சொன்னான்.

அக்ஷணத்திலே மூன்றுநாள்மகாகொள்ளை நோயுண்டாய்70,000 ஜனங்கள் இறந்துபோனதைத் தாவீது இராயன்கண்டு, தரையில் விழுந்தழுது அந்த வாதையை யுண்டாக்குகிற தேவதூதனைப் பார்த்து: ஆண்டவரே! பாவஞ் செய்த துரோகியான என்னை வாதிக்கவேண்டிய தல்லாமற், குற்றமில்லாத இந்தச்சனங்களை யிரட்சியுமென்று ஆராதனை பண்ணவே, சர்வேஸ்வரன் இரங்கி ஆக்கினைப் படுத்தாமல் தமது தூதனை யமர்த்தினார். அந்தத்தில் தாவீதிராயன் வயோவிருத்தனாய்த் தனது குமாரனாகிய சலோமோன் என்கிறவனுக்கு இராச்சியத்தை ஒப்படைக்கத் தக்கதாகத் தன் ஜனங்களையும், குருப் பிரசாதியையும், அழைப்பித்து அவனைத் தயில அபிஷேகம் பண்ணுவித்துப் புரவியின்மீதே இராச மகிமையோடிருத்தி, நகர்வீதி வலம் வரப்பண்ணி, சலோமோனிராயன் வாழ்க! வாழ்க!வென்று பறை யறைந்து, ஜெருசலே நகரிற் சிங்காசனம் ஸ்தாபிக்கக் கட்டளை பண்ணினான். இந்தப்பிரகாரஞ் செலுத்தினபின், தான் சர்வேஸ்வரனுக்கு ஆலய முண்டாக்க நினைத்தபிரகாரந் தன்னால் முடியாததினால், அதைக் கட்டி முடிக்கத் தன்னுடைய குமாரனுக்குக் கற்பித்து அதற்குச் செல்லுந் திரவியங்களையுங் கொடுத்துத் தேசத்தாரையு முதவியா யிருக்கக் கட்டளையிட்டான். இப்படியே சர்வேஸ்வரனுடைய வேத நெறிகளைத் தவறாமல் நடக்கச் சமஸ்தருக்கும் புத்தி சொல்லித் தான் இராச்சியபாரங் கைபேற்ற நாற்பதாம் வருஷம், எழுபது வயது நிறைந்தவனாய் பூலோக இராச்சியத்தை விட்டுப் பரலோக இராச்சிய மகிமைக்குப் பிரார்த்தனாய் மரித்தான். இப்பிரகாரமாக இராச சம்பத்தினாலுந் தாவீதிராயனுக்குச் சமானமான சகிர்தவாளி அரசர்களுக்குள்ளே ஒருவருமில்லை. திவ்விய திருஷ்டியை யடைந்து வேதாகம விசேஷங்களை வர்ணிக்கப்பட்ட சாம்ஸ் என்ற நூற்றைம்பது சங்கீதங்களைப் பாடினவர் இவர்தான். அன்றியும் ரூபலா

வர்ணியத்தில் மகா சௌந்தரியவானுமாய்க், காயசத்தியிலே வீரசூரனுமாய், மனோவுறுதியில் வெகு தீரனுமாய், நீதி ஞாயத்தில் விமரிசைச் சம்பன்னனுமாய்ச், சிங்கம் வியாக்கிரமம் அசுராகிய இவர்களுக்கும் அஞ்சாதவனுமாய், ஆடல் பாடல் முதலிய நாதகீதத்தில் தாஷ்டீகனுமாய்க், குணகுணங்களில் மதுரனுமாய், சகிர்தத்தில் உத்தமனுமாய்க், கோபால விருத்தியுஞ், சேவக விருத்தியும், நாயக விருத்தியும், பாவாண விருத்தியுந், தபோதன விருத்தியு மென்ற இப்படிப்பட்ட விருத்திக் கிருத்தியமெல்லாம் நடத்திச், சர்வேஸ்வரனுடைய சித்தானுசார மனுஷனென்னும் புகழ்ச்சியை யடைந்தவனும் இவரே என்று அறிவது உசிதமாம்.

ஐந்தாம் யுகமாவது.

சலொமோனின் யுகம்.

இதிற் சலொமோன் ஆலயமுண்டாக்கினது முதல் அதன் அழிவு காணுமளவும் ஒழுகிய தேவாலயக் கிரம முதலானவைகளுஞ், சில பூர்வ தர்மிஷ்டர்களுடைய சகிர்த கிருத்தியங்களுந் தோற்றுவனவாம்.

முதல் அதிகாரம்.

ஞானசம்பிரமயூகியான சலொமோன் இராயனுடைய கிருத்தியங்கள் காண்பிக்கப்படும்.

சர்வேஸ்வரன் உலகம் படைத்தநோவேயின் யுகத்தில், மூட மனுஷர் தாங்களே பரலோகத்துக்கு ஏறிப்போகவேண்டுமென்று கற் கோபுரம் உண்டாக்கத் துவக்கினது அபத்தமென்று காட்ட, சர்வேஸ்வரன் அதை அழித்தாரே, ஆனால்இந்த சலொமோன்யுகத்திலே ஞானக் கால்களால் ஆகாயத்திலேறுகிற கோபுரமாகிய செபத் தியானத்தின் ஆலய முண்டாக்கவும், அதனுற் பரலோகஞ் சேருதற்குரிய சகிர்த கற்பனைகளை உலகத்துக்கு அறிவிக்கவுஞ், சலொமோனென்கிற அரசனுக்குச் சர்வேஸ்வரன் ஞானத்தெளிவைக் கொடுக்கத் திருவுளமானார். ஆகையால் அவனுடைய தெளிவின் மகிமையையும், கட்டின தேவாலய உப்பரிகையின் மகிமையையுங் காண்பது கிரமமாம். அது எத்தன்மையோவெனில்:—தாவீது குமாரனாகிய சலொமோன், இராச்சியபாரங் கையேற்ற பின், பாரவோனென்ற இராசாவின் குமாரத்தியை விவாகம்பண்ணித், தனக்குச் சர்வேஸ்வரன் செய்த உபகாரங்களுக்குத் தோத்திரம் பண்ணத்தக்கதாக வேத கெற்பாரவனடையிற் போய்ப் பூசை காணிக்கைகள் வைத்துத் தியானத்திற் பிரவேசித்துக்

கண் வளர்கையில், அவனுக்குச் சர்வேஸ்வரன் தெரிசனத்தில் தோன்றி, உனக்கு மனப்பிரியமானதைக் கேள்; என்று அருளிச்செய்தார். அதற்குச் சலொமோன், ஆண்டவரைப் பார்த்து: என் கர்த்தாவான சர்வேசுரா! தேவரீர் என் பிதாவான தாவீதுக்கு மகா தயவு பண்ணி, அடியேனையும் அவன் சிங்காசனத்திலிருத்தி இராச்சியத்தை யாளப்பண்ணினீர். ஆனால் நான் சிறு பிள்ளையுமாய்ப், போக்கு வருத்து அறியாதவனுமாய் இருக்கிறேன். தேவரீர் தெரிந்துகொண்ட இந்தப் பிரசைகள் கடல் மணல்போல அளவிடக்கூடாதவர்களா யிருக்க, அடியேனுக்கு அவர்களை யாளவும், நடப்பிக்கவும், நியாய நடுக்களைத் தீர்க்கவும், அமர்ந்த சித்தமும், ஞானமும், விமரிசையுந் தந்தருளக் கடவீரென்று மன்றாடினான்.

இப்படிப்பட்ட ஆராதனை சர்வேஸ்வரனுடைய சித்தத்துக்கு உபையமாகி அவனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது:—நீ தீர்க்காயுசு கேளாமலுந், திரவியங்களைக் கேளாமலுஞ் சத்துராதிகளின் பேரில் வெற்றியைக் கேளாமலும், நற்புத்திவிசாலமாத்திரங் கேட்டதனால், இதோ நீ கேட்டபிரகாரம் முன்னும் பின்னும் ஒப்பில்லாத கிரமமாக உனக்குத் தியான ஞானத்தைக் கொடுத்தோம்; இதுவல்லாமல், நீ கேளாத திரவிய வெகுமானங்களையும் நிகரில்லாத பிரகாரங் கொடுத்தோம். எமது வேத கற்பனைகளைத் தவறாமல் உன் பிதாக்கள் நடந்துவந்த சகிர்த வகையாய் நடக்கில் உன் ஆயுசையும் நீடிக்கப்பண்ணுவோமென்று திருவுளம் பற்றியதாம். இதைக் கேட்டவுடனே சலொமோன் இராயன் நித்திரை தெளிந்து ஜெருசலேம் நகரியிற் போய்ச் சர்வேஸ்வரனுக்குப் பூசைகாணிக்கைகளை வைத்துத், தனது பரிவாரசனங்களுக்கு மகா விருந்தைச் சிறப்பிட்டான். அப்போது சர்வேஸ்வரன் அவனுக்குக் கொடுத்த விமரிசையின் மகிமையை உலகத்தார் காணத்தக்கதாகத் திருவுளமானார். அது எப்படியென்றால்: அவனுடைய நகரத்திலே வசித்திருந்த ஸ்திரீகளில் இரண்டுபேர், ஒரு பிள்ளையினுடைய வழக்கைப்பற்றி அவனிடம் நீதி முறைப்பாட்டுக்கு வாச

சம்பவித்தது. அப்பொழுது அவர்களிலே ஒருத்தி சொன்னதா
வது: ஐயா, நாங்களிருவரும் ஒரே நிவாசத்தில் வசித்துக்கொண்
டிருக்கையில் நான் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றேன்; பெற்ற மூன்றும்
நாள் அவளும் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள். ஆனால் அவளுடைய
பிள்ளை அவளருகிலே படுக்கையில் நசுங்கி இறந்தது. உடனே
அவள் இறந்த பிள்ளையைக் கொண்டுவந்து வஞ்சகமாய் என்னரு
கிற் கிடத்திவிட்டு, உயிரோடிருந்த என் குழந்தையைக் கவர்ந்து
சென்றாள் என்று முறை கூறியதாம். அதற்கு மற்றொருத்தி அப்
படியல்ல; செத்தபிள்ளை அவளுடையது, உயிரோடிருக்கிற பிள்ளை
என்னுடையது என்று முறையிட்டாள். இவ் விருவர் சொல்லுக்
குஞ் சாட்சியில்லாததனால், சலொமோன், அவர்களிருவர்மனத்
தையுஞ் சோதித்தறியும்படி உயிரோடிருக்கிற பிள்ளையை இரண்
டாக வெட்டிப் பகுந்து; இருவருக்குங் கொடுக்கும்படி உத்தரவ
ளித்தான்.

இந்தத் தீர்ப்பைக் கேட்டவுடனே. பிள்ளைக்கு உரியவள் மனந்
துக்கித்து முகம்வேர்த்து அழுது, வெட்டுகிறதை விடப் பிள்ளை
யை உயிரோடே அவளுக்குத் தானே கொடுத்துவிடலாம் என்று
சொல்லப், பிள்ளைக்கு உரிமை இல்லாதவள் அதைக்கேட்டு எனக்
கும் அவளுக்கும் இல்லாமல் வெட்டுவதுவே நல்லது என்று சொ
ன்னாள். இதைக்கேட்டு மனந்துக்கித்தவளே பிள்ளைக்கு உரியவ
ளுக்கே கையளிக்கக் கற்பித்த விபரமாம். இப்படிப்பட்ட ஞாயந்தீர்
த்த விமரிசை சகலலோகத்துக்கும் பிரசித்தமாகச் சர்வேஸ்வரன்
அவனுக்குக் கொடுத்த ஞானத்தின் மகிமையை வாழ்த்தலாயினர்.

இதன் பின், சலொமோன் சர்வேஸ்வரன் தனக்குக் கொடுத்
த ஞான விமரிசையின் பலன்; உலகமெங்கும் பரவவேணுமென்
று அனேக சாஸ்திர கலைக்கியான வகைகளை யெழுதினான். அதா
வது:-மிருக பக்ஷி மச்ச விருட்சங்களின் குணகுணங்களைச் சோதித்
து, மரத்தின்வேர் பட்டை இலை காய் கனிகளின் விஷா விஷ, உப
கார அபகார, சுவாப வகைகளுந் தெளிவித்தான். தரும நெறிக

ளின் மூவாயிரந் திருஷ்டாந்தரங்களையும், ஆயிரத்தைந்து காவி
ய சுலோகங்களையும் எழுதிப் பிரபந்தமாக்கினான். கிழக்கிலிரு
ந்து மேற்கு மட்டாயிருக்கிற சகல சாஸ்திர வித்தியாங்கிகளு
டைய கியானசூக்ஷத்திற்கு மேற்பட்ட ஞானவிவேகியாய், ஆகா
யத்தில் இலங்குகிற மீன் பிரகாசங்களுக்கு அருணப் பிரகாசம்,
அதிகரிக்கிற வல்லயாய் ஞானவாலோக சம்பன்னன் ஆனான்.
ஆனதினால் அந்தந்தத் தேசங்களிலுள்ள அநேகர் சலொமோனின்
விமரிசையைக் கேட்கப் பிரியமாய் வருவார்கள். இப்படியே சர்
வேஸ்வரன் அவனுக்குக் கொடுத்த ஞானத்தின் மகிமை பிரசி
த்தியாமென்று அறியக்கடவோம்.

இதற்கு அப்பால், அவனுடைய இராச சம்பத்து மகிமை யதி
கரித்த பிரகாரம் எப்படியோவெனில்:—இஸ்ரயேல் சந்ததிக்குச்
சர்வேஸ்வரன் கொடுத்த பூநேய இராச்சியத்தி லடங்கிய சகல
சனங்களும், இராசாக்களும், பேத விரோதமில்லாமல் அடிபணிந்
து அறுவரிகொடுத்து ஒருபயமுமின்றி நடந்துவந்தார்கள். அதற்
கு அதிகாரி நாயகராகப் பன்னிருவரிருந்து இராச்சிய முழுதும்
கடுச்சொல்லி இறை வரி யறவாக்குவார்கள். இரதகுதிரைகள்
நாற்பதினாயிரமும், வாகனக்குதிரைகள் பன்னீராயிரமும், உண்
டாக அவை யெல்லாவற்றிற்கும் அதிகார நாயகரிருந்து படிகொ
டுத்து வருவார்கள் என்னப்படும். அரண்மனையில் அன்றன்று
பண்ணுகிற செலவு எவ்வளவோவெனில்: ஒருநாளைக்குத் தொண்
ணூறு அவனக் கோதுமைமாவும், வியஞ்சன பட்சணங்களுக்கு
மேஷரிஷப முதலான மந்தை மிருகம் நூற்றுமுப்பதும், மான்மரை
முதலான வனமிருகம், பட்சி, மச்சங்கள் எண்ணிக்கைநியமமில்லா
மலும் செலவாகும். தேச தேசங்களிற் பகுதி பகுதிக்கணக்காக
அன்றன்று கொண்டுவந்து குவிக்கிற பலவித ரஸ்துக்களுக்கு அள
வில்லை. ஒபிருமுதலான அரதேசங்களினின்றும் கப்பல் மார்க்க
மாக மிகுதியான பொன் வெள்ளி முத்துமாணிக்கங்களையும், ஆம்
பர் முதலான விலைமதியாத சுகந்தங்களையும் கொண்டுவருவார்
கள். அதனால் மாளிகையில் வழங்குங் காளாஞ்சி, கைவிளக்கு

தம்பலவட்டில், தண்ணீர்க்கிண்ணி முதலான பாத்திர இயனங்க
ளும், மஞ்சம், நாற்காலி, ஆசன சிங்காசனங்களும், கொப்பறை
பெட்டகம், தாழி முதலான உருப்படிகள் சகலமும் பொன்னலங்
காரமாக உண்டாக்கினதல்லாமல், வெள்ளி முதலியவைகளைச் சட்
டை பண்ணுவாரில்லை. இப்படியே மூன்றணியாய்ச் செய்த மா
ளிகையின் கிரமத்தையுஞ், சித்திர விசித்திர அலங்கார வேடிக்
கைகளையும், அவைகளிற் பதித்த நவரத்தினங்களுடைய சிங்கா
ரங்களையுங் கண்டவர்கள் ஆச்சரியமாய்ப் பார்ப்பதேயல்லாமல்
வாக்கால் வர்ணித்துச் சொல்லுகிற விசேஷமல்ல. இப்படியே
இராசமாளிகை யுண்டாக்கினபோது, அவை யெல்லாவற்றிலும்
விசேஷமாகத் தன் பிதாவான தாவீது கட்டளைப்படி தேவாலய
மந்திரத்தை உண்டாக்கின வகையாவது: தான் இராச்சிய பார
மேற்ற நாலாம் வருஷத்தில், ஆலயத்துக்கு வேண்டிய பண்
டங்களைச் சவுகரிக்க லீபனன் என்ற குன்றில் சேதுரு, அபி
யத்தி, பீனுவென்னும் பாரவாசியான மரத்தின் சாதிகளை வெட்
டுவிக்கத் தக்கதாக தீரொன்ற பட்டண இராயனான இராமு என்
றவனுக்குக் கட்டளைபண்ணி, அதற்கு முப்பதினாயிரம் மரத்தச்ச
ரும், சலவைக் கற்களைச் சவுக்கமாய்ப் பொளிந்து ஒழுங்குபடுத்த
எண்பதினாயிரங் கற்றச்சருஞ், சுமை எடுப்பவர் எழுபதினாயிரமும்
இவை யெல்லாஞ் செய்விக்கிற பாரபத்தியர் மூவாயிரத்து
முந்நூறும் நியமிக்கப்பட்டனர். இவைகளைச் சேகரம் பண்ணி
னதின்பின், முற்காலத்தில் தர்மிஷ்ட பிதாவாகிய யாக்கோப்
என்பவருக்குக் காட்சியாக வான முகடெட்ட ஏணி காண்பிக்கப்
பட்டமோரியாவென்ற குன்றில், ஆலய முண்டாக்க உத்தேசித்து
[illegible]ளக்கிற கோலால் அறுபதுகோல் நீளமும், இருபது கோல்
அகலமும், முப்பதுகோல் உயரமுமாக, ஆலயங் கட்டத்தக்க அஸ்
திவாரம்போட்டு, முகப்பு இருபதுகோல் நீளமுமாக முடித்தா
ன். அதில் நிறுத்தின கற்றூண்களுடைய பல முத்தையும் வில்
லுக்களுடைய வேடிக்கைகளையுஞ், சுவர்களுடைய பாரிக்கையை
யும், நடை கூடத்தின் விசாலத்தையுங் கவாட, கவாக்ஷ, வாசற்

படிகள், ஆசன சிங்காசனம், பீடம், பாத்திர முதலான காரியங்
களைச் செய்து இணக்கின சூட்சத்தையும், அலங்கார சிங்காரத்
தையும், அதிற் பதித்தமைத்த சுவர்ண மாணிக்கங்களுடைய சம்
பத்து மகிமைகளையும் பார்த்தவன் இப்படிப்பட்ட இராஜேஸ்வர
னுக்குச் சர்வேஸ்ரன் கொடுத்த ஞானத்தினாலுந் திரவியத்தினா
லும் உண்டான மகிமையை வர்ணிக்கலாகுமோ? என்பான்.
ஆனால் இப்படியே கட்டப்பட்ட ஆலயத்துக்குக் கூட்டின கல்லு,
மரப்பதார்த்தங்கள் அந்தந்த இடத்திற் சேர்மானம் பண்ணிக்
கொண்டு வந்த பிரகாரம், மோதிரத்திற்கு இணக்கின கற்களைப்
போல அந்தந்த ஸ்தானங்களில் சரியாக இணக்கினதினால், ஆலய
த்தில் வெட்டுச் செதுக்குக் கொத்துச் சத்த மொன்றுங் கேட்கப்
பட்ட தில்லையென்று சொல்லி யிருக்கின்றது. ஆயினும், இதில்
ஒரு விசேஷங் காணப்பட்டது. அதாவது:—நன்றாய் ஒழுங்கா
க்கிக் கொண்டு வந்திருந்த ஒரு கல்மாத்திரம் அந்தந்த விடத்திற்
பதியவைத்துப் பார்த்ததினால் ஓரிடத்துக்கும் இணக்க மில்லாமல்
தள்ளிப் போடப்பட்டபோது, அது கடைசியாய் முகட்டின் மூக
லைக் கல்லாக இணங்கியிருந்தது. அதன் விபரமேதெனில்: சலொ
மோன் உண்டாக்கின ஆலயமானது கிறிஸ்துநாதர் உண்டாக்கின
வேத சபைக்கு நிதரிசனமாம்; அதில் அடுக்கின கற்களெல்லாங்
கிறிஸ்தவர்களுடைய ஆத்துமாக்களின் அம்சங்களாம்; முகட்
டில் மூட்டப்பட்ட கல்லானது கிறிஸ்துநாதராம். அதனால் அப்ப
டிப்பட்ட கல்லு முதலிலே தள்ளுண்டு பின் முகட்டிற் பொருந்
தினது போலக், கிறிஸ்துநாதர் மூன் யூதரால் நிந்திக்கப்பட்டுப்,
பின் ஈடேற்றத்தின் முடியாகத் திருச்சபைக்குத் தலைமையாயி
னார் என்ற விபரமென் றறியவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியவிதமாய்ச் சலொமோன் உண்டாக்கின
தேவாலயம் ஏழுவருஷத்தில் கட்டி முடிந்தது. அதில் தேவ கெற்
பாரத்தைத் திருவிழாப் பிரகாரமாகக் கொண்டுவந்து ஸ்தாபித்து
ஏழுநாள் உச்சவங்களைக் கொண்டாடிக் கூடிய சமஸ்தருக்குங் கரு
மப் பிரசங்கம்பண்ணி, முடிந்தவுடனே ஆகாயத்தில் நின்று பிர

காச ஒளி இறங்கிப், பீடத்தில் வைத்த பூசைப் பதார்த்தங்களை மூடிக் கையேற்றுக்கொண்டது. இவ்வித ஆச்சரியத்தைக் கண்டு சமஸ்தருங் களரி நிலச்சத்தத்தோடு சர்வேஸ்வரனுக்கு ஸ்தோத்திரஞ் சொன்னார்கள்.

இதன்பின் சலொமோன் உண்டாக்கின ஆலயத்தின் மகிமையையும், அவன் புத்தி சம்பத்து மிகுதியின் கீர்த்தியையுஞ், சேபா இராச்சியத்தை யாளுகிற அதிக விவேகியான இராஜஸ்திரீ கேட்டு விசுவாசங் கொள்ள மாட்டாமல், தானே தன் கண்ணாற் காணவேணு மென்கிற பிரியத்துடன் மகா பரிவார சமுகத்தோடு ஜெருசலேம் நகரியில் வந்து, சலொமோன் இராயனண்டையிற் போய்த் தன் அந்தரங்கத்தி லிருந்த ஒருவராலும் விடுவிக்கப்படக்கூடாத ஆழ்ந்தபொருளடங்கிய புதிர்வாக்கியங்களை யவனிடத்திற் கேட்கவே அவற்றுள் புதைந்திருந்த நானார்த்தங்களை வெளிப்படுத்தி, உள்ளங் கையிலெடுத்துக் காண்பிப்பது போலவுஞ், செப்பிலடக்கியிருந்த மாணிக்கத்தைத் திறந்து காண்பிப்பது போலவும், அவள் கேட்ட ஈரடி வாசக முதலான புதைபொருளுள்ள வாக்கியங்களை யெல்லாம் பயன்படச் சொல்லிக் காண்பிக்க, விளக்கொளிபோல இராஜஸ்திரீயின் மனந் தெளியலாயிற்று. இப்பிரகாரமான இராஜாவின் ஞான மகிமையையும், மாளிகையின் மகிமையையும், மந்திரிபிரதானி தொண்டர் தொண்டமான்கள் ஒழுகுகிற கிரம முதலான சகல கிரமாக்கிரமங்களையுஞ், சம்பத்து, தியாக பரித்தியாகங்களுடைய வகையையுங் கண்டு, தன் மனந் தன் உள்ளத்தில் அடங்காமற் புறத்தியங்கமாய்த் துடித்ததுபோற், சர்வாங்கமும் மகிழ்ச்சியாற் பூரித்துக் காதால் முன் கேட்டதிலுங் கண்ணாற்கண்டது பெரிதென்று வர்ணித்துத், தயவாகக் கொண்டுவந்த விலைமதியாத பாகுடப் பதார்த்தங்கள் அனைத்தையும் ஒப்புக்கொடுத்தாள். இவ்விதமாக இருள் மேகங்களைத் தெளிவிக்கிற சந்திரன் போலச், சலொமோனிராயன் உலக சகல திக்கிலும் புத்தியீன அஞ்ஞானங்களுக்குத் தெளிவு கொடுத்திருக்கையிற்; சந்திரனுக்குப் பூமி யெதிர்ப்பட ஒளிவு

மறைந்து இரத்தப் பிரவேசமாகிறது போலப் பூலோகமோக போக செல்வமென்கிற புகையாற் சலொமோனுடைய ஞான தெளிவு மறைந்து பாவவான வேஷமானான்.

அது எத்தன்மையோவெனில்: பூலோக சம்பத்தால் வர்த்தித்த சரீர சுகியாங்காரத்துக்கு ஒரு ஸ்திரீ போதாமல் எழுநூறு விசேஷ இராஜ ஸ்திரீகளையும், முந்நூறு அபிஷேக மாணிக்கத்தாள்களையும், அரண்மனையில் வசிக்கப்பண்ணி அவர்களுடைய பட்சமென்கிற தீக்காந்தியால் மனங் கொதித்து, அந்த மோக சுகதியிற் பதிந்த தல்லாமலும், அந்த அஞ்ஞான ஸ்திரீகள் வணங்கும் பேய் விக்கிரகங்களுடைய ஆசாரத்துக்குத் தானும் உதவி செய்து மகா பாவத்துரோகியானான். அதனாற் சர்வேஸ்வரன் இவன் மேல் முனிந்து, இவனுடைய இராச்சியத்தைப் பகுந்து இவன் தாசர் கைவசமாக்கப்படுவதை யறிவித்தார். இப்படிப்பட்ட பாவத்துக்குச் சலொமோன் தன் இறுதிகாலத்தில் மனஸ்தாபப்பட்டுப் பாவப்பொறுதி யடைந்தனனோ? இல்லையோ? வென்று சர்வேஸ்வரன் அறிவிக்கவில்லை. ஆனதினால் இவ்வித விசேஷத்தைக் கண்டு சாஸ்திரத்தாலும், புண்ணியத்தாலும் அதிகரிக்கப்பட்ட சமஸ்தரும் வெகு பயங்கரத்தோடு நடப்பது உசிதமாம்.

சலொமோன் யுகத்தின்
இரண்டாம் அதிகாரம்.

எலியாச, எலிசே என்ற இரு திவ்விய திருஷ்டிகருடைய சுகிர்தப் பிரசாத நடக்கை காண்பிக்கப்படும்.

கசத்தின் மதந் துறட்டியால் அடங்கவுந், துரகத்தின் ஒட்டக்கடிவாளத்தால் திருந்தவும் படுவதுபோல, இடும்பான மூட இராசாக்களுடைய அஞ்ஞான படலங்களைத் தெளிவித்துக் கெம்பீர [illegible] நிறைந்த தக்கதாகச் சர்வேஸ்வரன் எலியாச எலிசே வென்ற இரு திவ்விய திருஷ்டிப் பிரசாதிகளைக் கட்

டனை யிட்டார். அதனால் அவர்களுடைய சரித்ர விசேஷங்களும் பிரசாத மகிமைகளுங் காண்பது கிரமமாம்.

முதற் பிரிவு.

எலியாசு முனியின் சரித்ரம்.

எலியாசுமுனி தெஸ்பீத் தென்ற நகரியிற் பிறந்து, ஆக்காபு என்ற இராயன் காலத்தில் தேவவருள் பெற்றான். ஏனெனில் அந்த இராயன் ஜெசபேல் என்கிற தன் ஸ்திரீயின் சொற்கேட்டு இஸ்ருவேல் ஜனங்கள் சர்வேஸ்வரனை வணங்காதபடிக்கு [illegible] பண்ணி, பாலுவென்ற மாயதேவ விக்கிரகத்தை வணங்கக் கட்டளை பண்ணினதினால், அவன் இராச்சியத்துக்கு ஆக்கினையிடத் தக்கதாகத் தேவவரம் பெற்றான். அதனால் மகா மன மூக்கோடு இராயன் சமுகத்திற் போய்ச் சொன்னதாவது: நீ செய்கிற பாவங்களுக்கு ஆக்கினையாக, இஸ்ருவேல் சர்வேஸ்வரனுடைய ஆணையின்படியே உன்னிராச்சியத்தில் என் வாக்கின்றி ஒரு துளி மழை முதலாய்ப் பெய்யாதிருக்குமென்று சொன்னதாம். அந்நேரந் துவக்கமாக ஆகாச கவாடங்கள் தாளிட்டவைகளாய் வருஷ வருஷிப்பு அறக்கட்டிற்று. உடனே எலியாசு முனி இராச சமுகத்தைவிட்டு விலகித், தேவ கட்டளையின்படி காறீத் என்னும் நதியோரம் போயிருந்தபோது, சர்வேஸ்வரனுடைய திருச்சித்தத்தால் காகங்கள், அவனுக்குக் காலை மாலைப் புசிப்புக்காக அப்பமும் மாமிசமும் கொண்டுவந்து கொடுத்தன. அப்படியே ஆறுமாதத்துக்குப்பின் கெங்கையுலர்ந்து தாகத்தையடக்கத் தண்ணீரில்லாமலிருக்கச், சர்வேஸ்வரனுடைய மறுகட்டளையை யடைந்து, சரேப்தாவென்ற நகரியில் தரித்திர விதவையின் வீட்டிலிருக்கப் போனான். ஆனால் அந்த ஸ்திரீயின் வீட்டில் அன்று ஒய்வன மின்றாமல், மறுதினம் புசிக்க ஒன்றுமில்லாமலிருக்கையில், அதைத் தனக்குத் தாவென்று கேட்டுப், பின்பு வாங்கின முனிவன் அவ்வீ

டத்திலிருக்குந்தனையும் அவள் வீட்டிற் சர்வேஸ்வரனுடைய வல்லமையால் நாளுக்கு நாள் ஒய்வன மதிகரித்து, அவளைப்பற்றி இவளுடைய சமுசாரமுங் குறைவின்றி இரக்ஷிக்கப்பட்டது. இன்னமும் அந்த வீட்டில் ஒரு மகா ஆச்சரியமுங் காணப்பட்டது; அதேதெனில்: அந்த ஸ்திரீயின் பிள்ளை செத்ததினால் அவள் மகா வியாகுல பரிதாபத்தோடு இருக்கிறதை எலியாசு கண்டு, அந்தச் சவத்தின் மீதே தான் மும்முறையாகப் படுத்தெழுந்து, சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்திக்கச், செத்தவன் எழுந்திருந்து தாயினுடைய துக்கத்தை நிவாரணமாக்கினான் என்பதாம்.

இப்படியே எலியாசுமுனி ஆக்காபுவென்ற இராயன் சமுகத்தை விட்டு விலகிப்போயிருந்த நாள் துவக்கி, மூன்று வருஷமும் ஆறுமாதமும் ஒரு துளி மழையுமில்லாமல் நாடெல்லாம் பஞ்சம் பிடித்துப், பசாசை வணங்கின கணக்கற்ற பாவிகள் மாண்டார்கள். அதன்பின் பாவிகளோடு புண்ணியவான்களும் இறந்து போகாதபடிக்குச் சர்வேஸ்வரன் வருடம் வருஷிப்புக் கொடுக்கத் திருவுளமாகி, அவ்விசேஷத்தை ஆக்காபுவென்ற இராயனுக்கு அறிவிக்க, எலியாசு முனியை மறுபடியும் அவனண்டையி லனுப்பினார். அப்போது இராயன் எலியாசு முனியைக் கண்டவுடனே கோபித்தெழும்பி, இஸ்ருவேல் ஜனங்களைப் பீடிக்கிறவன் நீயோவென்று கேட்டவிடத்தில் அவர் நானல்ல; உண்மையான சர்வேஸ்வரனை வணங்கவொட்டாமல் பாலுவென்ற விக்கிரகத்தை வணங்கப் பண்ணின நீதான், அவர்களைப் பீடிக்கிறவனென்று சொல்லி, இதன் உண்மையைக் காணவேணுமென்றால், ஜெசபேல் என்ற உன் ஸ்திரீ யனுசரிக்கிற ஐந்நூற்றைம்பது தரிசி பூசாரிகளையும், நாட்டுச் சனங்களோடு கர்மேலென்ற குன்றிற் கூடும்படி கற்பிப்பாயென்று சொன்னார். அதே பிரகாரமாய்ச் சம்மதத்துக் குறித்த ஸ்தலத்திற் கூடினவிடத்தில் எலியாசுமுனி சொன்னதாவது: நீங்கள் உங்கள் பாலுவென்ற தேவனுக்குப் பலியைத் தூக் கூப்பிடுங்கள்; நானுஞ் சர்வேஸ்வரனுக்குப் பலியைத்தப் பிரார்த்திக்கிறேன்; எவனுடைய பூசைப் பதார்த்தத்தின் மீதே

ஆகாசத்திலிருந்து தீப் பிரகாசம் இறங்குமோ அவரையே தேவனு
க வணங்குவோமென்று சொன்னதாம். அதற்குச் சமஸ்தரும் பொ
ருத்தமானவிடத்திலே, முதலில் பாலென்ற தேவனை யாசரிக்கிற
பூசாரிகள் ஒரு ரிஷபத்தை யறுத்துப் பீடத்தின்மீதே பலிவைத்
துப் பாலு தேவனே! எங்கள் அபய சத்தத்தைக் கேளென்று
சொல்லி உதயவேளை முதல் உச்சி நேரமாகுந்தனையும் கூவக்

கூவக் கேட்பவ னொருவனுமில்லை. அதன் பின் எலியாசமுனி பீட
த்தின் மீதே பூசைப் பதார்த்தத்தை வைத்துச், சர்வேஸ்வரனை
யுத்தேசித்து, உம்முடைய மகிமையை யுலகமறியும் பொருட்டு
என் பிரார்த்தனை யுமக்கு உபயமாக வென்று சொல்லி, வாய்
மூடு முன்னமே; ஆகாசத்திலிருந்து தீச்சுடரிறங்கி வந்து பதார்த்த
மெல்லாவற்றையும் எரித்துக் கையேற்றுக்கொண்டது. இவ்வாச்
சரியத்தைச் சமஸ்தருங் கண்டு பயந்து தரையிற் சாஷ்டாங்க
மாய் விழுந்து ஆண்டவரைப்பார்த்து: நீரே மெய்யான சர்

வேஸ்வரனென்று போற்றி வணங்கி, பாலு தேவனுடைய என்
னூற்றைம்பது பூசாரிகளையும் பிடித்துக் கெங்கையி லமிழ்த்திக்
கொன்று போட்டார்கள். அப்போது எலியாசு முனி மலைச் சிக
ரத்திலேறித், தியானத்திற் பிரவேசித்தவுடனே சமுத்திரத்தி லிரு
ந்து புகை எழும்பி ஆகாசத்திற் கார் காண்பித்து வருஷம் வருஷிக்
கலாயிற்று. இப்படியே நடந்த வர்த்தமான மெல்லாவற்றையும்
ஆக்காபு, தன் ஸ்திரீக்குச் சொன்ன விடத்தில் அவள் தன் குருமா
ரைக் கொன்றதற்காக எலியாசு முனியின் பேரில் வெகு குரோ
தமா யெரிந்து, அவனை நான் நாளைச் சீவனோடே யிருக்க வொட்
டாமல் வதைப்பேனென்று சொன்னாள். இப்படிப்பட்ட வார்த்
தையை எலியாசு கேட்டவுடனே, அவ்விடத்தைவிட்டு விலகி வழி
யுபகரணமொன்றுங் கைக்கொள்ளாமல் வனத்திற் பிரவேசித்து
வெகுதூர வழிப்பயணம் நடந்த இளைப்பால் நித்திரை கொண்டிரு
க்கையில், தேவதூதன் வந்து அவரை யெழுப்பி, தண்ணீரும் அப்
பமுங் கொடுக்க அதை எலியாசு அருந்தி மறுபடியும் சயனிக்கை
யில் மீளவும் தேவதூதன் அவரை யெழுப்பி யுனக்குப் பயண மிரு
க்கி இன்னமும் அதிகமுண்டு, ஆதலால் இந்த அன்னத்தையும் அனு
பவி யென்று சொன்னான், அதனால் அதையும் எலியாசுமுனி புசி
த்து அந்த அன்னபானத்தின் வலுமையால் நாற்பது நாளாக இர
வும் பகலும் நடந்து ஓரேபுவென்ற தேவதெரிசனப் பருவதத்தி
லிருந்தார். இப்படிப்பட்ட உய்வனம் இக்காலத்தில் தர்ம வழியில்
நடக்கிற ஆத்துமாக்களுக்கு வேண்டிய சற்பிரசாத ஒவனத்துக்
கு அடையாளமாம்.

இவ்விதமாய் எலியாசுமுனி ஓரேபு என்ற பருவதத்தின் கற்
கெபிக்குள் ஒதுங்கியிருக்கையில், நீ என்ன செய்கிறாய்? என்ற
தேவவாக்கைக் கேட்டார். அதற்கு அவர் நான் சர்வேஸ்வரனு
டைய ஆராதனையை வர்த்திக்கப்பண்ணப் பிரயாசைப்பட்டேன்;
அந்தப் பிரயாசமெல்லா வற்றையும் வியர்த்தமாக்கிப் பூசைப்பீட
ங்களைப் பழித்துப், பூசைப் பிரசாதிகளையுங் கொன்றுபோட்டு
என்னையுங் கொல்லத் திரிகிறார்களென்று உரைத்தார்: அதற்கு

III. அரசராகமம் XIX-15-21 } சலொமோனின் யுகம். { உ-பி-3007 கி. மு. 907

நீ வெளியிற் புறப்பட்டு வாசலிற் காத்திரு, சர்வேஸ்வரனைக் கா
ண்பா யென்று சொல்ல, அப்போது முதலில் மகாப்பிரசண்டம்
வீசினதாகவும், இரண்டாவது சுழல்காற்று வீசிப் பூமிகுலுங்கின
தாகவும், மூன்றாவது அகோராக்கினி சுவாலித்ததாகவும் கண்டு
அவைகளிலே சர்வேஸ்வரனைக் காணாமல், நாலாவது குளுங்காற்று
வீசினவுடனே, சர்வேஸ்வரனைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்
தார். சர்வேஸ்வரன் அவரைப் பார்த்து அவர் சொன்ன முறைப்பா
டுகளையுங் கேட்டு, நீ ஆரணிய வழியாய்த் தமாஸ்குநகரம் போய்
ஆசாயேல் என்கிறவனைச் சிரிய இராச்சியத்தின் இராயனாகவும்,
ஏவுல் என்கிறவனை இஸ்ருயேல் சந்ததியின் இராயனாகவும், எலிசே
என்கிறவனை உன்னிடமாகத் திவ்விய திருஷ்டிகளுக்கும் அபிஷே
கம் பண்ணுவாயாக; அவர்களாற் பரசமய தேவாதிகளுடைய ஆரா
ரம் விலக, உண்மையான சர்வேஸ்வரனுடைய ஆராதனை வர்த்திக்க
லாகுமென்று திருவுளம் பற்றினார். ஆனாற் பிரசண்டத்திலேயும்,
பூமி நடுக்கத்திலேயும், அக்கினிச் சுவாலையிலேயும், சர்வேஸ்வர
னைக்காணாதது யாதென்று கேட்கில்: இந்திரிய [illegible]த்
திற் சர்வேஸ்வரன் இருக்கிறதல்லாமல், வியர்த்த [illegible]ற
பூலோக வெகுமான ஒய்யாரத்திலும், மோகவைக்[illegible]
லும் சர்வேஸ்வரன் காணப்படா ரென்கிறதைக் [illegible]
தென்றறியக் கடவோம். இந்தப் பிரகாரமாய் எலியா முனி
தேவகட்டளையைச் செலுத்தப் போகும் வழியில் [illegible]
வனைச் சந்தித்து அவன் மேல் தனது உத்தரியத்தை [illegible]
னே அவன் எலியாசு முனியைப் பின்செல்லச் [illegible]
தனது சுற்றத்தாருக்கு விருந்தளித்து அகன்று [illegible]
பின் ஆக்காபு வென்ற இராயன் செத்து, அவன் குமா[illegible]
கோசியா சென்பவன் தனது மேல்மாளிகையிலிருந்து [illegible]
லதயால், பெயேல்சபூ வென்ற பசாசிடத்தில் நிமித்தம் [illegible]
தூதரையனுப்பின, போது அவர்கள் போம் வழியில் [illegible]முனி
சந்தித்து, அவர்களுடைய வினையை யறிந்து நீங்கள் [illegible]
சந்ததியிற் சர்வேஸ்வரன் இல்லாதவராகப் பசாசை [illegible]பா

IV. அரசராகமம் 1-6-18 } சலொமோனின் யுகம். { உ-பி-3108 கி. மு. 896

கிறீர்களோ? வென்று மொழிந்து, உங்கள் இராச குமாரன் இருக்
கிற இடையிலே நின்றெழும்ப மாட்டாமல், மாளுவானென்பதை
யறிவிப்பீர்களாக வென்று சொன்னார். இவ்விசேஷத்தைத் தூதர்
இராயனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவன் எலியாசு முனியைப்
பிடித்துவர ஐம்பது சேவகர்களையுஞ் சேனாபதியையும் அனுப்பின
ன்; இவர்கள் போய் எலியாசு தியானத்திலிருந்த மலையிற் சென்று
அவரைப்பார்த்துத், தேவமுனீசுரனே! பணிய இறங்கும், உம்மை
யழைப்பித்துவர இராயன் கட்டளை யென்ற விடத்திலே, நான்
சர்வேஸ்வரனுடைய தாசமுனியென்பது மெய்யென்றால், ஆகாச
த்தில் நின்று அக்கினி வந்து, உங்களனைவரையும் எரித்து நீறாக்
கக்கடவதென்று சொன்னார். அக்கணத்திலே தானே தீச்சுவாலை
ஆகாசத்திலிருந்து இறங்கவே அவர்களனைவரும் எரிந்து நீறாய்ப்
போனார்கள். அப்போது ஒக்கோசிய இராயன், தானனுப்பின சேவ
கர்கள் வாராததைக்கண்டு, மறுபடியும் ஐம்பது சேவகர்களையுஞ்சே
னாபதியையும் அனுப்பினான்; அவர்களும் அதே பிரகாரமாக ஆகா
சத்தீயால் எரிந்து வாராததைக்கண்டு, மூன்றாவதும் அம்மாத்திரஞ்
சனங்களையும் முதலாளியையும் அனுப்பினவிடத்தில், அவர்கள்
முந்தி வந்தவர்களுக்குச் சம்பவித்த காரியத்தை யறிந்து, மிகுந்த
பயங்கரத்தோடும் ஆசாரத்தோடும் அவர்முன் சாஷ்டாங்கமாய்
விழுந்து வணங்கிச், சுவாமி! நாங்கள் மாய்ந்தவர்களைப்போல இ
டும்போடு வந்தவர்களல்ல; இராச கட்டளையை மீறுதபடிக்கு வந்
ததினால், எங்கள்பேரில் முனியவேண்டாமென்று ஆராதனை பண்
ணினார்கள். இப்படிப்பட்ட தாழ்ச்சியோடு அவர்கள் ஆராதனை
பண்ணினதினால், எலியாசுமுனி சர்வேஸ்வரனுடைய அநுஞைய
டைந்து அவர்களுக்கு அஞ்சாமல், இராயனண்டையிற் போய் அ
வன் பிழைக்கமாட்டாததை யறிவியுங்கொண்டு சொல்ல அந்தப்
பிரகாரமே அவன் இறந்தான். அதன்பின் எலியாசு முனிவயோ
விருத்தராய்த் தமது சீஷனாகிய எலிசே என்றவனோடு [illegible]
பயணம் போகையில், நீ யிவ்விடத்திலிரு; நான் பெத்தேல் நகர
த்துக்குப் போகத் தேவகட்டளையாயிருக்கிறது என்றபோது, அ

வேஸ்வரன் அவரைப் பூலோகத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள்ள
சித்தமாயிருக்கிறாரென்று எலிசே அறிந்து நான் உம்மை விட்
டுப் பிரியேனென்று கூடப்போனான். அப்படியே எலியாச
முனிவர் அப்பாலும் போய் எலிசேமுனிவனை நிறுத்தப் பார்த்த
விடத்திலேயும் அவன் நில்லாமல் யோர்தான் கெங்கை யருகிற்
சென்றவுடனே, அதில் எலியாசமுனி தமது உத்தரீயத்தை வீசக்,
கெங்கையின் தண்ணீர் இருபிரிவாய் விலக, முனியுஞ் சீஷனுமா
க இருவரும் அக்கரைப்பட்டார்கள். அப்போது எலியாச சீஷ
னைப்பார்த்து, நான் பிரிந்துபோகா முன்னமே என்னாலுனக்கு வே
ண்டியதைக் கேளென்று கட்டளையிட்டவிடத்திலே சீஷன் தேவரீ
ரால் எனக்கு இருவித வரப்பிரசாதங் கிடைக்கவேணுமென்று
கேட்டான். அதாவது: திவ்விய திருஷ்டிப்பிரசாதமும், ஆச்சரி
யங்கள் காண்பிக்கிற பிரசாதமுந் தரவேணுமென்று கேட்டாராம்.
அப்போது எலியாச நீ கனமான விசேஷத்தைக் கேட்டாய்; ஆன
போதிலும் சர்வேஸ்வரனால் நான் எடுபடுகிறவேளையில் என்னைத்
தெரிசிப்பாயாகில், நீ கேட்டதை யடைவாயென்று சொல்லி அப்
பாற் போகையில், அக்கினியிரதத்தையும் அதையிழுக்கிற அக்கி
னிமய துரகங்களையுங் கண்டு, அதிலே எலியாசமுனி யேறித்
தமது உத்தரீயத்தைத் தரையிற் கழித்துவிட்டார். அப்போது
பெருங்காற்றால் இரதமும் உயரவெழும்பிப் போனதினால் காணப்
படவில்லை. ஆனால் அவரும், ஏனோக்கென்ற முனியும், அந்திக்
கிறிஸ்து வருகிற காலத்திற் பூலோகத்தில் வரச் சர்வேஸ்வரனால்
நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறதினால் இருவருஞ் சகதி யுத்தியானத்திற்
சீவியப்பழத்தால் இரக்ஷிக்கப்பட்டுவருகிறார்களென்று ஞானயோ
சனையாற் காண்கிறது விசேஷ உசிதமாம்.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

இரண்டாம் பிரிவு.

எலிசேவின் சகிர்தம்.

இதன்பின், எலிசே நடந்த சகிர்த வகை யெப்படியோ வெ
னில்: தமது குருவாகிய எலியாசமுனி ஆகாசஞ் சேர்ந்ததன்பின்
அவராற் பெற்ற உத்தரீயத்தை யெடுத்துக்கொண்டு யோர்தான்
நதிக்கரையின் அக்கரைப்படவேணுமென்று அதில் உத்தரீயத்தை
யடித்தவிடத்தில் தண்ணீர் பிரியாததைக்கண்டு, இப்போது எலி
யாசுடைய தேவன் எங்கேயிருக்கிறாரென்று மகா விசுவாசத்
தோடு சொல்லி அந்தச் சால்வையைத் தானே மறுபடியுங் கெங்
கையிலடிக்கத் தண்ணீர் வழிவிட்டுப் பிரிந்து அக்கரைப்பட்டார்.
அதற்கப்பாற் ஜெரிக்கோ வென்ற நகரியிற் போயிருக்கிறபோது
அந்தப் பட்டணவாசிகள், உவர்த்தண்ணீர் குடிக்கமாட்டாமற் பீ
டிக்கப்பட்டு இவரைப் பின்சென்றார்கள். அப்போது எலிசே
முனி ஒரு புதுக் கொற்கலத்தினிறைய உப்பெடுத்து ஊற்றுக்க
ளில் தெளித்துச் சனங்களில் இனிமேல் மரணமும் களருமில்லாத
படிக்குச் சர்வேஸ்வரன் குணமாக்கினாரென்று வசனிக்க உடனே
சலங்கள் மதுர ரசமாயின. இப்படியே சர்வேஸ்வரனுடைய வல்
லமை யதிக பிரசித்தமாகும்படி உவர்த்தண்ணீரில் உப்பிட்ட
நிமித்தமாம் என்று அறியவேண்டும்.

இதற்குப்பின் அவ்விடத்தை விட்டுப் பேத்தெலுக்குப்போனார்.
நடந்து போகும்வழியில் சிறுவர்கள் பட்டணத்தினின்று புறப்
பட்டு, மொட்டைத்தலையா! நட, மொட்டைத்தலையா! நட என அ
வரைப் பரியாசம்பண்ணினார்கள். எலிசே அவர்களைத்திரும்பிப்பார்
த்துக் கர்த்தருடைய நாமத்தால் அவர்களுக்குச் சாபமிட்டார்; அக்க
ணமே கானகத்தினின்று இரண்டு கரடிகள் வந்து பிள்ளைகளின்
மேல் பாய்ந்து, அவர்களில் 42 பாலியர்களை கிழித்தெறிந்து விட்
டன.

இந்த நகரியிலிருந்து புறப்பட்டு, அப்பாற் போனவிடத்தில்
ஒருவிதவை பட்ட கடனை யிறுக்கமாட்டாததினால், அவளுடைய
இரு புத்திரரைக் கடன்காரர் பிடித்துக்கொண்டு போகிறதை
எலிசே முனியிடத்திற் சொல்ல, உன் வீட்டில் யாது உண்டென்
று கேட்டார். அதற்கவள் கொஞ்சம் எண்ணெய் மாத்திரமல்லா
தே வேறொன்றுமில்லையென்று சொல்ல, எண்ணெயை உன் வீட்
டிலுள்ள சகலமான மட் பாண்டங்களிலும், இன்னும் அயலார்
வீடுகளிலுள்ள குடங்களை வாங்கிவந்து அவைகளிலும் ஊற்றென்
று சொன்னார். அப்படியே செய்யக். குடங்களெல்லாம் நி
றைந்ததைக்கண்டு அதை விற்றுக் கடன்போக்கி மேலும் பிழைக்
க ஆஸ்தியுமாயிற்று. அதன்பின், எலிசேமுனி சூனேம் என்ற நகர்
வழியாய்ப் போகிறபோது, அங்கு ஒரு புண்ணியஸ்திரீ அவர் வரு
கையைக்கண்டு தன்வீட்டில் விடுதி சிறப்பிட்டுவைத்தாள். அதைக்
கண்டு எலிசேமுனி யவள்பேரிற் கருணையாய்த் தம்மால் பெற
வேண்டியதுயாது என்று கேட்டவிடத்தில், தனக்குப் புத்திர
பலன் மாத்திரங் கிடைத்தாற் போதுமென்றாள். அதற்கு எலி
சேமுனி, நீகேட்டபிரகாரங் கிடைக்குமென்று மொழிய, அவள்
கர்ப்பந்தரித்துப் பிள்ளை பெற்றாள். ஆனால் பிறந்தபிள்ளை யிளம்
பருவத்தில் இறந்ததினால் வியாகுலத்தோடு எலிசே முனியிடத்
திற்சென்று முறையிட்ட விடத்தில், அவர் அப்பிரேதத்தின் பே
ரிற் படுத்து அதன் கண்களில் தமது கண்களையும், வாயில் வாயை
யும், கைகளிற் கைகளையும், வைக்கச், சூடு உண்டாகி எழுதரம்
கொட்டாவி விட்டுத் துயில் நீங்கி விழித்ததுபோலெழுந்து நின்ற
து. இன்னமும் எலிசே முனியின் உத்தமகீர்த்திகள் வெகு தூரதே
சங்களிற் பரம்பினவகையாவது:—சீரியா இராசாவின் வல்ல[illegible]
னாதிபதியாகிய நாமானென்பவன், சர்வாங்கமுங் குஷ்டமாய்ப் பி
டிக்கப்பட்டு, ஓர் ஔஷதத்தாலுங் குணமாகாமலிருக்க, இ[illegible]
லிசே முனியிடத்திலிருக்கிற தேவ வல்லமையின் மகிமையைக் கே
ட்டு, அநேகமான பொன் வெள்ளிப் பாத்திர வஸ்திராபரணங்க
ளையும் எடுத்துக்கொண்டு, மகாபரிவாரத்தோடு அவரிருக்கிற நிவா

சத்தை நாடிவந்தான். அப்போது எலிசேமுனி அவன்வந்த நிலை
மையறிந்து, தன் வீட்டிலிருந்து புறப்படாமல் அவனை யோர்தான்
கெங்கையிற் போய்க்குளிக்கச் சொல்லியனுப்பினார். அதை அந்
தச் சேனாபதி கேட்டுக் குரோதித்து முனிவுகொண்டு, தேவமுனி
என் வியாதியைப்பார்த்துக் கைதொட்டுச் சுகமாக்குவா ரென்று
நினைத்து, இவ்வளவு துலை தூரம் வந்தேன், ஆனால் அவர் அப்படிச்
செய்யாமல், யோர்தான் கெங்கையிற் குளிக்கச் சொல்லுகிறார்.
இஸ்ரயேல் தேசத்தின் சகலஜலங்களிலும் அதிகமாய்த் தெளிந்த
நதி எங்கள்தேசத்திலில்லையோ? வென்று திரும்பிப் போகிறபோ
து, அவன் பரிசாரகன் அவனைப் பார்த்து ஆண்டவரே! நாம் வந்த
கருமத்துக்குத் தேவமுனி எத்தனை அரிதான கருமத்தைச் சொன்
னாலுஞ் செய்ய வேண்டியிருக்கையில், இந்தச் சொற்ப காரியத்தை
ச் செய்யாமற் போகிறது நல்லதோ வென்று சொன்னான். அவ்வா
ர்த்தையைக் கேட்டுச் சேனாபதி அப்படியே யோர்தான் கெங்
கையிற் போய்க் குளித்தவுடனே சகல குஷ்டமுந் தீர்ந்து சுகமா
னான். அதைக்கண்டு சேனாதிபதி ஆச்சரியப்பட்டு முனியின் நிவா
சத்திற்கு மறுபடியும் வந்து இந்த நன்றிக்குத் தோத்திரஞ் சொல்
லி, இஸ்ரயேல் சர்வேஸ்வரனை விட வேறே தேவனில்லை யென்று
தீர விசுவசித்துச் சரணம் பண்ணி, முனீந்திரனுக்குத் தான் கொ
ண்டு வந்த சம்பத்துக்களை யெல்லாங் கொடுத்தபோது, அவர் அதி
லொன்றுங் கையேற்காமல் அரோசித்தார். அதைக்கண்டு நாமா
னென்னுஞ் சேனாபதி அதிகமா யதிசயித்து, இப்படிப்பட்ட
சுத்தவாளன் மிதித்த பூமியின் மண்ணுஞ் சுத்த மண்ணென்று
கருதி. இரண்டு ஜாடி நிறைய மண்ணைவெட்டி யெடுத்துத்தன் தே
சத்தில் இஸ்ரயேல் சர்வேஸ்வரனுக்கு அதனாற் பீடமுண்டாக்க
வேண்டு மென்று கொண்டுபோனான், அவன் புறப்பட்டதன்
பின், தேவ முனியின் பரிசாரகனான ஜியேசி யென்பவன், முனிவர்
அரோசித்த சம்பத்துக்களுக்கு ஆசைப்பட்டு, மனம் பொறாமல்
அதைத் தான் வாங்கிக்கொள்ள வேணுமென்று முனிவருக்குத்
தெரியாமற், சேனாபதிக்குப் பின்னாலே ஓடினான். சேனாபதி

அவன் ஓடி வருகிறதைக்கண்டு, ஏதோவென்று விரைவாக இரத
வாகனம் விட்டிறங்கி,வந்தது ஏதென்று கேட்டதற்கு, வேறொ
ன்று மல்ல, நீர் புறப்பட்டு வந்ததன்பின்,தேவ முனிவரின் நிவாச
த்துக்கு இரண்டு தபோதனர் வந்தார்கள். அவர்களுக்குத் தரும
மளிக்க ஒன்று மில்லாததினால், இப்பணத்திலும் முடிப்பிலும் எவ்
வளவாகிலும் வாங்கிவர அனுப்பினாரென்று சொன்னான். அதற்
குச்சேனாதிபதி வெகு சந்தோஷப்பட்டு, அவன் கேட்டதிலும் இரு
பங்கு அதிகமாகக் கொடுத்தனுப்பினான். அதை ஜியேசி பதுக்கி
வைத்துக்கொண்டு முனிவரின் நிவாசத்துக்கு வந்தபோது,நீ எங்
கே போய் வந்தாயென்று முனிவர் கேட்க, அதற்கவன் ஒரிடத்தி
லும் அடியேன் போகவில்லை யென்று சொன்னான். அதற்கு
முனிவர், நீ போகிற வருகிற இடங்களை யெல்லாம் என்மனங்
காண்கிற தல்லவோ? நீ சேனாதிபதி யண்டையிற் போய், பொய்
சொல்லி உடைமைகளை வாங்கினதேது? இனி அதனால் காணி,
பூமி, மாடு, ஆடு, தொண்டர் முதலான வர்களைச் சேகரித்துப்
பிழைக்கலா மென் றல்லவோ? இப்படிச் செய்தாய், ஆனால்
சேனாதிபதியின் உடைமையைக் கைக்கொண்ட நீயும் உன்
சந்ததியும் அவனுக்குண்டாயிருந்த குஷ்டத்துக்கு உரித்தாளி
களாகக் கடவீர்களென்று சொல்லினார். ஜியேசி யுடனே சர்
வாங்க குஷ்டரோகியானான். முனிவர் இந்த நகரியைவிட்டுத்
தொத்தாயீமென்ற மலையி லிருக்கிறபோது,சீரியா பட்டணத் திரா
யன் இஸ்ரயே லிராயனை நெருக்கி இராச்சியத்தைப் பிடிக்கவே
ணுமென்று அந்தந்த ஸ்தலங்களிற் சதிகளையுஞ் சதிகாரரையும்
வைக்க நினைத்திருக்கிறதை, எலிசேமுனி திவ்விய திருஷ்டியா
லறிந்து இஸ்ரயேல் இராயனுக்கு அறிவிக்க அவன் தப்பும்படி
பண்ணிவருவார். இதைச்சீரியா இராயன் கண்டு அதிசயித்து,
என் பட்டணத்தில் நான் செய்யும் ஆலோசனைகள் இஸ்ரயேல்
பட்டணத்தோர் அறிவதெப்படி? இந்த வேவுகாரனைத் தேடவே
ணுமென்று கட்டளையிட்ட விடத்தில்; இந்தப் பட்டணத்திலுள்ள
ஒருவனும் அவர்களுக்கு இதைச் சொல்லப்போகிறவனில்லை.

ஆனால் இஸ்ரயேல் இராச்சியத்திற்றானே யிருக்கிற எலிசே என்
பவன் திவ்விய திருஷ்டிகளுகையால்,நமது இரகசியங்களை யறிந்
து வெளிவிடுகிறானென்று இராச பரிசாரகன் சொன்னதினால்
இராயன் எலிசேயென்ற திவ்விய திருஷ்டிகனைப் பிடித்துவர அவ
ரிருக்கிற இடத்தைத் தேடக் கட்டளையிட்டு,இதனால் தன்னுடைய
அஞ்ஞானத்தை யதிகமாய் வெளியாக்கினான். அது எப்படியென்
றால்:எட்டைப்பிடிக்கவருகிற இரகசியத்தை யறிந்தவன்,தன்னைப்
பிடிக்க வருகிறதை யறியமாட்டானென்று நினைத்தது மூடத்தன
மல்லவோ? ஆனால் தொத்தயீம் என்ற மலையில் எலிசேமுனி
யிருக்கிறதை இராயன் கேட்டுத், தன்னுடைய வல்லமையுள்ளசே
னைபடைகளை யனுப்பி யம்மலையைச் சுற்றி வளைத்தான். அவர்
கள் வளைந்திருக்கிறதை அதிகாலையில் எலிசேயுடைய சேவகன் கண்
டு வெகுபயங்கரத்தோடு ஓடிப்போய்த் தன் குருவுக்குச் சொன்ன
விடத்தில், அவர் ஏன் பயப்படுகிறாய்? அதிலும் வல்லபசேனைகள்
நமக்கு உண்டாயிருப்பதை நீ காண்பாயென்று அவனுடைய ம
னம் தெளியச் சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்தவுடனே,அவரிருந்த
மலைச்சிகரத்தில் அக்கினி மயமான குதிரை, இரதம், சேவகர் முத
லான சமுதாயங்கள் நிறைந்திருக்கிறதாகக் காணப்பட்டன. மறு
படியும் சர்வேஸ்வரனை நோக்கிச் சத்துராதிகளுடைய கண்கள்
இருளடையவேணுமென்று பிரார்த்தித்தவுடனே, இந்திரஜாலக்
கட்டுப்போல அவர்களுடைய திருஷ்டிகள் விபரீதமாயின. அப்
போது எலிசேமுனி அவர்கள ண்டையிற்போய் நீங்கள் தேடி
வந்த திவ்விய திருஷ்டிகனிருக்கிற ஸ்தலம் இதல்ல; அவனிருக்கி
ற இடத்தைக் காண்பிப்பேன் கூட்ட வாருங்களென்று எல்லாரை
யும் அழைத்துக்கொண்டு, சமரியாவென்ற யூதேய இராச்சியபதி
பலத்த பட்டணத்துக்குள் பிரவேசித்தார். [illegible] இஸ்
ரயேலரசன், இவர்கள் திக்குத்திசை யறியாமல் வந்திருக்கிற
தை யறிந்து, தனது அதிக வல்லமையுள்ள சேனை படைகளைக்
கொண்டு வளைத்தான். அதன்பின் திவ்விய திருஷ்டிகனான எலி
சே அவர்களுடைய கண்களின் [illegible] தெளியச் சர்

வேஸ்வரனைப் பிரார்த்திக்க, அவர்கள் தங்கள் சுவாப திருஷ்டி
யை யடைந்து பார்த்தபோது, சீனியாத தலத்தில் தாங்கள் வந்து
அகப்பட்டிருக்கிறதை யறிந்து, தப்பவிடமில்லாமல் மிக்க பயங்
கரத்தால் நடுங்கி யிருக்கையில், இஸ்ரூயேலிராயன் அவர்களைக்
கொல்லப் பார்த்தான். ஆனால் எலிசேமுனி அவர்களைக் கொல்ல
வொட்டாமல் விருந்து கொடுக்கச்சொன்னார். அப்படியே இரா
யன் விருந்து இறப்பிட்டு எல்லோரையும் பந்தியிலிருத்திச் சந்
தோஷப்படுத்திப் பின்பு போக விடைகொடுத்தான். இப்படியே
சத்துராதிகளை மித்திராக்கித், தேவப்பிரசாத வல்லமையைக் கா
ண்பித்துப் படையின் நெருக்கங்களை நிவாரணம்பண்ணினார் என்பு
தாம். இதன்பின் இன்னமும் இஸ்ரூயேல் சனங்களுடைய பாவ
பிரகுதியால் மறுபடி வந்த நெருக்கத்தின் கடினமும், அதற்கு எ
லிசேமுனி பண்ணின சகாயமும் எப்படியோவெனில்: சீரிய
விராச்சியத்திற்கு இராயனாயிருந்த வெனேதாத்தென்றவன், இஸ்
ரூயேல் சனங்களுடைய சமரியாவென்ற வொரு அரணிப்புள்ள
பட்டணத்தை முற்றுக்கையிடவே, அந்நகரியிலுள்ள சனங்கள் நெ
ருக்கப்பட்டுத் தங்கள் இரஸ்துக்களை எல்லாந் தின்றொழித்து
ஒருகீற்று மாமிசமென்பது பணத்துக்குங் கிடைக்கிறது அருமை
யாயிருந்தது. அப்படியே பசிதாகம் பொறுக்கமாட்டாமற் பட்
டணத்து ஸ்திரீகளில் இருவர் தாங்கள் பெற்ற பிள்ளைகளை அ
வித்துத் தின்னத் துணிந்து, முந்தி உன்பிள்ளையை இருவருந்தின்
போம், பிறகு என்பிள்ளையைத் தின்போமென்று தங்களுக்குள்
ளே பொருத்தமாகி, அப்படியே ஒருத்தியுடைய குழந்தையை அ
வித்து இருவரும் புசித்தபின், மற்றவள் தன் பாலனைக் கொடாத
தினால் இருவருக்கும் வாக்குவாதமுண்டாகி இராச சமூகத்தில்
வந்து முறையிட்டார்கள். இராயன் அதைக்கேட்டு அப்படிப்
பட்ட பஞ்சமும் பசியுந் தன்னுட்டில் வந்திருக்கிறதை யறிந்து,
சோபமும் உரோசமும் பொறுக்கமாட்டாமல், தன்னுடைகளைக் கி
ழித்து இவைகளெல்லாம் எலிசேவு முனியால் வந்ததல்லாமல்
மற்றப்படியல்ல, பெற்றபிள்ளையைத் தாய்மார்கள் அவித்துத் தின்

னுமளவும் அவர் சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தியாமலிருக்க ஞாய
மோ? வென்று இராயன் முனிவரின் பேரில் வெறுப்புற்ற விடத்
தில், அதை அவரறிந்து நாளை விடிந்தவுடனே ஒரு பணத்துக்கு
இரு பறை யரிசிகொள்ளலா யிருக்குமென்று சொன்னார். இதைக்
கேட்ட இராச சமூகத்திலிருந்த ஒரு சேனாபதி நகைத்துச் சர்
வேஸ்வரன் அரிசியை வருஷிப்பாய் வருஷித்தாலும் இந்த வச
னம் மெய்யாக மாட்டாதென்ற விடத்திலே, நீ இதை உன் கண்
ணாலே காணலாயிருக்கும். ஆனால் உன் வாயால் அநுபவிக்க உன
க்கு இயலாதென்று முனிவர் மொழிந்தார். அப்போது அன்று இ
ரப்போர் நாலுபேர் வெளியிற் பிச்சை கிடையாமற் சாவக்குந் துணி
ந்து, சத்துராதி சேனைகளுடைய பாளயத்தில் இரந்துண்ணப்
போனவிடத்திலே, பாளயத்தில் ஒருசனமு மில்லாமல் அவர்கள்
கொண்டுவந்த தனதானிய சம்பத்துக்களை யெல்லாஞ் சிதறின
வகையாய்த் தரையிற் கிடந்ததைக் கண்டு, தங்களா லியன்றமட்
டும் தனதானியங்களைப் பதுக்கிவைத்துக்கொண்டு இராச சமூகத்
தில் வந்து விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். இவ்வித புதுமையான
விசேஷத்தை இராயன் கேட்டு அதிசயித்து, மெய்யென்று நம்ப
மாட்டாமல் அதைப் பார்த்துவர இராவுத்தமாரை யனுப்பினான்.
அவர்கள் போகிறபோது, வழிகளிற் பொன், வெள்ளி, ஆடை
யாபரணாதிகள் சிதறியிருக்கிறதைக் கண்டு இராயனி
டத்தில் வந்து விண்ணப்பஞ் செய்தவிடத்தில்; இஸ்ரூயேல்
சனங்கள் சமஸ்தரும் இரதவண்டிகளைக் கொண்டுபோய்ச், சிதறியி
ருந்த தனதானியங்களையும் பொன், வெள்ளி யாபரணாதிகளை
யும், பெட்டி பேழைகள் முதலான சகலபண்டம் பணாதி செல்
வாவற்றையும் தங்கள் நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்ததினால், சம்பூர
ணமாய் எலிசேவு முனி சொன்னபிரகாரம் ஒரு பணத்துக்கு இரு
பறை யரிசி கொள்ளலாயிற்று. ஆகையினால் எலிசேவு முனி
சொன்ன வாக்கு மெய்யாகமாட்டாதென்ற சேனாபதியை இரா
யன் முனிந்து, அவனைக் கோட்டை வாசற்கடையில் வருகிற போ
கிறவர்களால் மிதிபட்டுச் சாகும்படி அங்கே கிடத்தியைக் கட்

டனை பண்ணினான். அப்படியே அவன் தன் கண்ணால் தானிய சம்
பூரணத்தைக் கண்டும் வாயா லருந்தக் கிடையாமற் செத்ததினால்,
முனிவர் சொன்ன மொழி மெய்யாகப்பட்டது. ஆனாற் சத்துராதி
களுடைய வஸ்துக்கள் இவ் வகையாய்ச் சிதறப்படக் காரண மே
தெனில்: இஸ்ரயேல் சனங்கள் பலத்த வல்லமையோடு பாளயங்
களை முறித்துப்போட வருகிறார்களென்கிற பொய் விசேஷஞ்
சத்துராதி சேனைகளுக்குச் சர்வேசுரன் பெருட்டால் மெய்யா
கத் தோற்றப்பட்டுத், தாங்கள் மாத்திரஞ் சீவனோடு தப்பினால்
போதுமென்று சகலத்தையும் விட்டொழிந்து புறஞ்சாய்ந்தார்க
ளென் றறிவோமாக. அதன்பின் எலிசே முனி இன்னமும் இவ்
விய திருஷ்டியா லடைந்த அநேக அருள்களை உலகத்துக்கு வெ
ளிப்படுத்தித்,தமது சுகிர்த வாயுசை நிறைத்துப் பரலோக மோ
க்ஷ தெரிசன மடையப் பிராப்தியானார். இப்படியே எலியாஸ்
எலிசே என்ற இரு திவ்விய திருஷ்டிகர் பூலோகத்தில் அக்கி
யானங்களைத் தெளிவித்து, இப்போது பரலோகத்திற் சர்வேஸ்
வரனுடைய சந்நிதியில் இரு தீபிகைபோல விளங்குகிறதைக் கண்
டு சமஸ்தரும் அவர்களுடைய சுகிர்த வாக்கியங்களால் தங்கள்
மனந் தெளிவாக நடப்பது உசிதமாம்.

சலொமோன் யுகத்தின்
மூன்றும் அதிகாரம்.

யோபு, தொபியாசு என்ற இரு முனிவர்களுடைய
சுகிர்த சரித்திரங்கள் இரண்டு பிரிவாகக்
காண்பிக்கப்படும்.

பொற் பிரதிமையை வார்க்கிறவன், அதன் மாதிரியான அச்சு
முதலானவைகளை முந்தியே யுண்டாக்கி வைப்பா னல்லவோ?
அத்தன்மையாய்ச் சர்வேஸ்வரன் பூர்வத்திற் பெருமை தாழ்ச்சி

யின் உருப ரேகைகளைப் பூலோகத்திற் காண்பிக்கத் தக்கதாக
யோபு முனி, தொபியாசு முனி என்ற இரு புண்ணியாத்துமாக்
களையுங் குறிப்பாய்வைக்கத் திருவுளமாயினார். அதனால் அவர்களு
டைய சுகிர்தங்களை விசேஷமாய்க் காண்பது முறைமையாம்.

முதற் பிரிவு.

யோபு முனியின் சுகிர்தம்.

ஊசென்ற கிராமத்திலே யோபு என்ற நிர்மல சித்தமுள்ள
ஒரு மனுஷ னிருந்தார். அவர் ஏழு புத்திரர்களையும் மூன்று
புத்திரிகளையு மடைந்து, போகபோக்கிய ஐஸ்வரியங்களுடைய
சம்பூரணமும், மந்தைகளில் ஏழாயிரம் புருவைகளும், மூவாயிரம்
ஒட்டகங்களும், ஐந்நூறு அணைகாலிகளும், ஐந்நூறு வேசரிகளும்,
குடும்ப சென மிகுதியும் உள்ளவராய்க், கிழக்குத் திசையில் அவ
ருக்குச் சமானமானவ னில்லாத வகையாய்த் தனாட்டியனாக இரு
ந்தார். அவருடைய புத்திரரில் ஒவ்வொருவனுந் தன் தன் நிவா
சத்தில் விருந்து செய்ய வரிசை வரிசையாய் நாள்களைக் குறித்த
போது, அந்நாளில் அனைவருங் கூடி விருந் தனுபவிப்பார்கள்.
இப்படியே அவனவன் வீடு சுற்றி விருந்துண்டு முடிந்தபின்,
பிதாவாகிய யோபுமுனி அவர்களை யாசீர்வதித்து யாதொரு பாவ
தோஷத்துக்கும் ஏது வாகாதபடிக்கு ஒவ்வொருவனுக்காகச் சர்
வேஸ்வரனுக்கு நான்தோறும் பூசைப்பலி கொடுத்து வருவார்.
அப்படியே நடந்து வருகையில், ஒருநாள் தேவதூதர் மனுஷரு
டைய பிரார்த்தனைகளைச் சர்வேஸ்வரனுடைய சமுகத்தில் ஒப்புக்
கொடுக்கையில், சத்துருசு என்ற பசாசு அவர்களிடையில் வந்திரு
க்கிறதைச் சர்வேஸ்வரன் பார்த்து, நீ எங்கிருந்து வந்தாயோ?
வென்று கேட்டருளினார். அதற்குப் பசாசு உலகத்தைச் சுற்றி
வந்தே னென்றது. அதற்குச் சர்வேஸ்வரன், நீ சுற்றிப் பார்த்த
தில் எனது தாசனான யோபு முனிக்குச் சமானமான தேவ பய

பத்தி யுள்ள நிர்மல சித்த சம்பன்ன மனுஷன் பூலோகத்தில் இல்லை யென்பதை யோசிக்கிறீரோ? வென்று திருவுளம் பற்றினார். அதற்குப் பசாசு சொன்னதாவது: அவன் சர்வேஸ்வரனுக்குப் பயந்து நடக்கிறது வீண் காரிய மல்ல; தேவரீர் அவனுடைய இல்விடம், சுவாத்தியம் எல்லாவற்றையும் ஆட்சியாய் வளைந்து அவன் பிரயாசங்களை யாசீர்வதித்துப் பலுகிக்கப்பண்ணிப், போகபோக்கியங்களை வர்த்திக்கச் செய்து வைத்திருப்பதினால், அவன் தேவரீரை நேசிக்கிறது அபூர்வமாமோ? சற்றே தேவரீருடைய இஷ்டத்தைக் கைநெகிழவிட்டு அவன் போகபோக்கியங்களில் கஷ்டப்படத் திருவுள மானால், தேவரீரை ஸ்துதிக்கிறதைவிட நிந்திக்கிறதைக் காணலாகுமென்று சொன்னதாம். ஆனால் இதோ அவனுடைய போக போக்கியங்கள் சகலத்தையும் உன் கையிற் கொடுத்தேன், நீ அவன்பேரில் மாத்திரங் கை நீட்டக்கடவா யல்லவென்று திருவுளம் பற்றினார். அப்போது பசாசு விலகிப்போய் யோபுமுனி ஆண்டு அனுபவித்துவரும் போக போக்கியங்களை யழிக்கத் துவக்கி, அந்த விசேஷத்தையும் அவருக்குச் சொல்லி, அவர் மனம் பேதலிக்க உபாயம் பண்ணின வகை யெப்படியென்றால்: ஒரு நாள் யோபுவினுடைய புத்திரரெல்லோரும், தலை மகன் வீட்டில் விருந்துண்ணுகையில் யோபுவின் அண்டையில் ஒரு தூதன் ஓடிவந்து எங்கள் எசமானே! உம்முடைய எருதுகள் உழுதுகொண்டிருக்க அவற்றி னருகில் வேசரிகள் மேய்ந்துகொண்டிருக்கச் சபா என்ற பட்டணத்தார் வந்து அவைகளை யெல்லாம் கொள்ளையாடி மேய்ப்பர்களையும் வதைத்தார்கள். நான் மாத்திரந் தப்பி அவ்விசேஷத்தை உமக்கு அறிவிக்க வந்தேனென்றான். இதைச் சொல்லி முடிக்குமுன், மறு தூதன் வந்து, ஆகாசத்திலிருந்து அக்கினி விழுந்து மேய்ந்திருந்த அசங்களையும் மேய்க்கிற கோனாரையும் எரித்துப்போட்டது; நான்மாத்திரம் உமக்கு இவ்விசேஷஞ் சொல்லத் தப்பி வந்தேனென்றான். இந்த வசனத்தை யுரைத்துக் கொண்டிருக்கையில் இன்னமும் ஒருவன் வந்து, கல்தேய ஜாதியத்தோர் மூன்று பகுதியாய் வந்து ஒட்டகங்களைக் கொள்ளை

யாடி, அவற்றைப் பார்த்திருந்த மேய்ப்பர்களையும் வதைத்தார்கள். நான்மாத்திரம் இந்த வர்த்தமானத்தை அறிவிக்கத் தப்பி வந்தேனென்றான். இன்னமும் அவன் பேசிக்கொண் டிருக்கிறபோது, வேறொருவன் வந்து, உம்முடைய புத்திரி புத்திரர்கள் யாவரும் உமது மூத்தமகன் வீட்டிலே விருந்துண்டு கொண்டிருந்தவிடத்தில், சடுதியான பிரசண்டம் வீசி, வீட்டின் நாலு மூலைகளு மிடிந்து விழுந்து, புத்திரர் அனைவருஞ் செத்தார்கள். நான்மாத்திரந் தப்பி யிதைச் சொல்ல வந்தேனென்று சொன்னான். அப்போது யோபுமுனி எழுந்திருந்து, சகிக்க விசனமாய் ஆடைகளைக் கிழித்துச் சிகழிகையை யறுத்துச் சர்வேஸ்வரனைப் பார்த்துச் சாஷ்டாங்கமாய்ப் போற்றி வணங்கிச் சொன்னதாவது:- என் தாய் உதரத்தினின்று நிர்வாணமாய்ப் புறப்பட்டேன். மறுபடியும் நிர்வாணமாய்த் திரும்புவேனாக, சர்வேஸ்வரன் எனக்குக் கொடுத்த கொடைகளை அவர் தாமே கையேற்கத் திருவுளமாயினார். அவர் சித்த அனுகூலம் இப்படியாக நிறைவேறப்பட்டதினால், ஆண்டவருடைய நாமத்துக்கு ஸ்தோத்திர முண்டாவதாக வென்று பிரார்த்தித்தாரென்பதாம். இப்படியே பசாசு உபயதூதன் வேஷங் கொண்டு யோபுமுனியின் மனத்தைக் கலங்கப்பண்ணின தந்திர கஷ்டமெல்லாவற்றிற்கும் அவர் அசையாத கற்றூண் சமானமாக இத்தனை அனர்த்தங்கள் நேரிட்டிருப்பதைக் கண்டும், சர்வேஸ்வரன்பேரில் அவநேச மென்கிலும், கோபதாப மென்கிலும், வாக்கில் அப்பிரசன்ன வசனம் முதலிய யாதொரு அவகுணமென்கிலும் காண்பியாமல், ஒரே விசுவாசமா யிருந்தார். அப்போது சர்வேஸ்வரன் மறுபடியும் பசாசைப் பார்த்து, நீ என் தாசனான யோபு என்பவனை வியர்த்தமாகப் பீடிக்கப்பண்ணி, அவன் சம்பத்தை விபத்தாக ஆக்கினாயே அதனாற் கண்ட பல னென்ன? சற்றாகிலும் அவன் விசுவாசப்பத்தி அசையலாயிற்றோ? வென்ற விடத்திற், பசாசு சொன்னதாவது:- இவன் தோலுக்குப் பதிலாகத் தோலையும், தனக்குள்ள சகலத்தையுஞ் சீவனுக்காகப் பரித்தியாகம் பண்ணத்தக்க மனுஷன்தான். ஆனாலும் நீர் உம்முடைய கையை நீட்டி அவன்

எலும்பையும் மாம்ஸத்தையுந் தொடுவீராகில், அப்பொழுது அவன் உமது முகத்துக்கெதிரே நின்று தேவரீரை ஸ்தோத்திரிக்கிறானோ? நிந்திக்கிறானோ? பாரும் என்றதாம். அப்போது சர்வேஸ்வரன் இதோ அதையும் உன் கையிற் கொடுத்தேன்; ஆனால் அவன் ஜீவனை வைப்பாயாக வென்று திருவுளம் பற்றினார். அவ்வுத்தரவைப் பெற்றவுடனே, பசாசு விலகிப்போய் யோபுமுனியின் உடம்பெங்கும் உச்சிதொடுத்து உள்ளங்கால் மட்டுங் குஷ்டமுதலிய பலவித வியாதிகளையும் வருவிக்க, அதனால் யோபுமுனியின் சர்வாங்கமுந் துர்க்கந்தம் வீசி, வீட்டிலிருக்கமாட்டாமற் சாம்பற்குவியலிற்போய்ப் புரண்டு ஓட்டாங்குச்சுகளாற் சொரிந்துகொண்டிருந்தார். அப்போது அவருடைய ஸ்திரீயானவள் அவரைப்பார்த்து நீ யின்னமும் ஒன்றுமறியாக் குழந்தைபோல வெட்கமில்லாமற் சர்வேஸ்வரனை வணங்கிக்கொண்டிருக்கிறாயே, இப்போதும் அந்தக் குப்பைக் குவியலிற்றானே அவரை வணங்கிக்கொண்டிருந்து சாவாயாகவென்று சொன்னபோது, யோபுமுனி அவளைப்பார்த்து நீ பூலோகமும் பரலோகமும் அறியாத மூடஸ்திரீயைப்போல வைதாயே, சர்வேஸ்வரனுடைய திருக்கையால் நன்மையானவைகளைப் பெறச் சந்தோஷப்படுவோமானாற் றின்மையானவைகளைப் பெறச் சந்தோஷப்படாதிருப்பதேதென்று சொன்னார். இவையெல்லாவற்றிலும் அவர் வாக்கால் ஓரற்ப அனர்த்தவசனமும் புறப்பட்டதில்லை. இப்படியே யோபுமுனி துக்க சமுத்திரத்தில் மூழ்கிச் சர்வாங்கமும் சோக அக்கினிபற்றி யிருக்கையில், அவருடைய விசுவாசப்பக்ஷமென்கிற நிர்மல சீவியத்துக்கு ஒரு பழுதுமில்லாமல், நெருப்பாற் புடமிட்டுத் துலங்கின சொர்ணம்போல அவருடைய சகிர்தபொறுமையின் மகிமை காணப்பட்டது. இதன்பின் யோபுமுனியின் சிநேகிதராயிருந்த மூன்றுபேர் இவ்விசேஷத்தைக் கேட்டு, அவரை யினவியாறுதல் பண்ணவேணுமென்று தங்கள் தேசங்களில் நின்று வந்து தூரத்தில் நின்று பார்த்து: யோபுவினுடைய முகக்குறியறியமாட்டாமல், தங்கள் துகில்களைக் கிழித்துப் பூமியின் தூசுகளை வாரித் தங்கள் தலைமேற்

போட்டுக்கொண்டு அபயக்குரலிட்டு அழுதார்கள். இப்படியே இரவு பகல் ஏழுதினம் அவரோடிருந்தும் யோபுமுனி ஒருவசனமும் உரைக்கமாட்டாதவராயிருந்து எட்டாம் நாளிலே வாய்திறந்து தாம் முன்னனுபவித்த சுகசெல்வ சந்தோஷங்களையும் இப்போது தாமனுபவிக்கிற துன்பங்களையுஞ் சீரிட்டுப் பார்த்து, அநித்தியத்தை விவரித்து உலகம் அநித்தியம், சரீரம் அநித்தியம், சீவியம் அநித்தியம், சகல பிரபஞ்ச வாழ்வுகளும் அநித்தியமென்றும், தர்ப்பணத்திற் கண்ட நிழல்போலவும், இரவிற்கண்ட சொப்பனம் போலவும், சகலமும் மறைந்துபோயின வென்றும் புலம்பி வசனித்திருந்தார். இப்படியே யோபுமுனி தாம்பட்ட சோதனையால் உலகத்துக்குச் சகிர்த பொறுதியின் மாதிரியைக் காண்பித்ததுந் தவிரப் பூலோகத்தின் அழிந்துபோகிற வாழ்வை நம்பாதிருக்கவும் படிப்பித்தார். ஆனதினால் அவருடைய சகிர்த பெரும் பேறுகளைப் பார்த்துச் சர்வேஸ்வரன் அவரை இரக்ஷிக்கத் திருவுளமாய் அவரிடத்திலுள்ள சர்வாங்க குஷ்டங்களையும் நீக்கி ஆரோக்கியம் தந்தது மல்லாமல், முன் கொடுத்த ஐஸ்வரியங்களில் இரட்டிச் சம்பத்தையுடையவும் பண்ணினார். அது எப்படியென்றால்: அவருடைய பந்து சகோதரமானவர்களும், அறிந்த சிநேகிதர்களும் அவருக்காறுதல் பண்ணத் தக்கதாக ஒவ்வொரு வியாபாரியங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். அப்படியே அவருடைய முன்னுள்ள நாட்களிலும் பின்னுள்ள நாட்கள் சுபமுமாகச் சர்வேஸ்வரன் ஆசீர்வதித்ததினால், பதினாலாயிரம் ஆடுகளும், ஆறாயிரம் ஒட்டகங்களும், ஆயிரம் அணைகாலிகளும், ஆயிரம் வேசரிகளும், ஏழு குமாரரும், அசமான அழகுள்ள மூன்று குமாரத்திகளும் உண்டாகி, முன்னிலும் இரட்டித்த தனாட்டியனானார். இந்தச் சோதனைக்குப் பின் நூற்றுநாற்பதுவருஷம் சீவித்து நாலாம் பரம்பரை மட்டாகப் புத்திர சம்பத்தியைக் கண்டுகளித்துத், தமது சுகிர்தம் நிறைந்த நாட்களை முடித்தார்.

இரண்டாம் பிரிவு.

தோபியாசு முனியின் சரித்திரம்.

தோபியாசு முனியின் சரித்திரவகையாவது: அவர் கலிலேய
இராச்சியத்தில் நெப்தலி கோத்திரத்திற் பிறந்து, சிறுபோது த
வக்கி மதுரகுணமுள்ளவருமாய்த், தர்ம சுகந்தம் பரிமளிக்கிற
மலர் போன்றவருமாயிருந்து, உலகத்தாருக்கு மகா பிரியமுள்ள
வராயிருந்தார். அவர் வளர்த்தியானபோது அன்னாவென்ற ஸ்தி
ரீயை விவாகம்பண்ணி, அவள் பெற்றபிள்ளைக்குந் தோபியாசென்
கிற தமது பெயரைத்தானேயிட்டு அழைத்துவந்தார். அப்போது
நினிவியென்ற பட்டணத்து இராசாவால் நெப்தலி யென்ற பட்
டணம் பிடிக்கப்பட்டு, அதிலுள்ள ஜனங்களையுஞ் சிறையாகக் கொ
ண்டுபோகிறபோது அவரும் அவர் குடும்பமுங் கொண்டுபோகப்
பட்டனர். பின்பு அவ்விடத்திலிருக்கையிலும் அந்தப் புரவாசி
களுடைய அக்கிரம ஆசாரங்களுக்கு உட்படாமலுந் தமது வே
த நெறி சற்றுந் தவறாமலும் நடந்து வந்ததல்லாமல், தம்மோடு
சிறைப்பட்டிருந்த இஸ்ரேயல் ஜனங்களுக்கும் நற்போதங்களைச்
சொல்லி அவர்களுடைய வியாதி வருத்தங்களுக்கு உதவி பண்
ணிச் செத்தவர்களைத் தமது தோளாற் சுமந்து கொண்டுபோய்
அடக்கம்பண்ணி, இப்படியே யிராவும் பகலும் நித்திரை யற்றுத்
தமது உணவுநேரத்தையும் பாராமல் மகாப்பிரயாசத்தோடு சு
ழ புண்ணியதானக் கிரியைகளையுஞ் செய்துகொண்டு வருவார்
அப்போது அப்படிப்பட்ட அவருடைய பெறுபேறுகள், சர்வேஸ்
வரனுக்குப் பிரியமாகி அதனை அதிக துலக்கமாக்கத்தக்கதாக
ஒரு சோதனை வரவிடத், திருவுளமானார். அதாவது: அவர் ஒரு
நாள் சவங்கொண்டுபோய்ப் புதைத்து வெகு இளைப்பாய் வந்து சு
வரோடு சாய்ந்து படுத்திருக்கிறபோது தகையிலான் குருவியின
எச்சம்அவர் கண்ணில் விழுந்து இருகண்களும்மறைந்துபோயின
அதைக்கண்டு அவருடைய ஸ்திரீ முதலான பந்து சனங்கள்

சரித்ர நெறியறியாதவர்களாய் அவருடைய கருமத்திற்குப் பரிகா
சம் பண்ணி, இராப்பகலாய்ப் பிணைதானமாகப் பண்ணின புண்
ணிய பிரயாசங்களுக்குச் சர்வேஸ்வரனாற் கிடைத்த தியாகம் இது
தானோ? இரண்டுதோள்களாலும் சவங்களைச் சுமந்ததற்கு இரு
கண்களுங் கெட்டுப்போயினவே யென்று இவ்வித பரியாசத்தால்
அவரையுஞ் சர்வேஸ்வரனுடைய கிருபையையும் நிந்திக்கிறதைத்
தோபியாசு பொறுக்கமாட்டாமல், வெகு சோப வியாகுலமாய்ச்
சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்துக்கொண்டிருந்தார். இதுவு[illegible]த்
தமது அந்தியகாலத்திற்குப் பிறகு தமது குடும்பம் சீவனோபாய
மில்லாமற் கெட்டலைந்துபோமென்று கவலைகொண்டாலும் இந்தச்
சகல கவலைகளையும் சர்வேஸ்வரனுடைய சித்தத்திற்கு ஒப்புக்கொ
டுத்துத், தளராத விசுவாச நம்பிக்கையாயிருக்கிறபோது, சர்வே
ஸ்வரன் அவருடைய சகல துக்கங்களையும் நிவாரணம் பண்ணத்
திருவுளமானார்.

அது எப்படியென்றால்: இராஜேஸ் என்ற நகரியில் தமக்குக்
கடன் கொடுக்கவேண்டிய ஒரு மனிதனிருந்தான். அந்தக்கடனை
யறவாக்கி வரும்படியான அந்த நகரிக்குப்போகும் வழியறிந்த யா
தொருவனை யெப்படித் தேடுவேனென்றிருக்கையில், இரபாயேல்
என்கிற தேவதூதன் மனுஷ வேஷமாக அவரண்டையில் வந்து,
நீ நினைத்த நகரிக்குப்போக வேறே ஆள் தேவையில்லை, அந்நகரிக்
குப்போகிற வழியுங் கடன்காரன் வீடும் நானறிவேன். என்கூட
மற்றொருவனை யனுப்பினால் நானே யறவாக்கித் தருவேனென்று
சொன்னான். அதைத் தோபியாசு முனி கேட்டு வெகுவாய்ச் சந்
தோஷப்பட்டுத் தனது மகனை யவன்கூட அனுப்பினார். இப்படி
யே இருவரும் வழிப்பயணம் போகையில், சகதி யுத்தியானத்தி
னின்று பாய்கிற திகிரிஸ் என்ற கெங்கையருகிற் சென்று கால் கழு
வுகையில், அதினின்று ஒரு பனைமீன் இளைய தோபியாசின்பேரிற்
பாயவருகிறதை அவன் கண்டு பயந்து பின் வாங்குகிறபோது,
தேவதூதன் அவனைப்பார்த்து நீ பயப்படாதே, அதன் செவிளைப்
பிடித்திழுத்து வயிற்றைக் கீறி அதன் இருதயத்தையும் ஈரலையும்

பிச்சுப்பையையும் எடுத்து அவுஷதத்திற்கு வைத்துக் கொள்ளென்று சொன்னான். அது என்ன அவுஷதமோ? வென்று கேட்கப், பிச்சிறேல் கண் தெளிவாமென்றும், இருதயத்தைச் சுட்டுப் புகை காட்டப், பசாசு ஓடுமென்றுந் தேவதூதன் சொன்னான். ஆகையால் தோபியாசு மகன் அப்படியே மச்சத்தைக் கீறி இருதய முதலானவற்றை யெடுத்துக்கொண்டு, மற்ற மாம்சத்திற் பாதி இருவரும் புசித்து மீதியை வழி யுபகாரணத்துக்காக வைத்துக்கொண்டு, இருவரும் இருபதுநாள் வழிப்பயணம்போய் இராகேஸ் என்ற நகரியிற் சேர்ந்தார்கள். அவ்விடத்திற் சாராள் என்ற ஒரு ஸ்திரீ ஏழு விவாகம் பண்ணியும் அந்த மணவாளர் ஏழுபேரும் மணமுடிகிற அன்றன்று தானே இறந்துபோகத் தான் மாத்திரம் உயிரோடிருந்தாள். அவள் வீட்டில் தேவதூதன் இளைய தோபியாசைக் கொண்டுபோய் நீ இவளைக் கலியாணம் பண்ணினால், இவளுடைய திரவியமெல்லாங் கைக்கொள்ளலாமென்று சொன்னான். அப்போது அவளை மணமுடித்த ஏழுபுருஷர்களும் இறந்துபோயிருக்கிறார்களென்கிறதைக் கேட்டுத், தனக்கும் அவ்வாறே நடக்குமென்று இளைய தோபியாசு சம்மதியாதிருக்கத் தேவதூதன் சொன்னதாவது,—அந்தந்தப் புருஷர்கள் அகிர்த்திய சிந்தையாற் கலியாணம் பண்ணினதினால், அஸ்மோதேவென்கிற பசாசு அவர்களைக் கொன்றுபோட்டது. உனக்கு அப்படி வராதபடிக்குக் கலியாண முடிகிற தினமுதல் மூன்றுநாள் தவசிருந்து சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்து நீ கொண்டுவந்த மீன் ஈரலாற் புகை காட்டுவாயாகில், உடனே பசாசு ஓடிப்போமென்று சொன்னதாம். அந்தப்பிரகாரமாய்த் தோபியாசுமகன் சாராளென்ற ஸ்திரீயை விவாகம்பண்ணி, அன்று இரவில் தானே கொண்டுவந்த மீனின் ஈரலாற் புகைகாட்டிச் சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்திக்கப், பசாசு ஒரு பொல்லாப்புஞ் செய்யாதபடிக்கு விலகிப்போயிற்று. ஆனாற் சாராளின் பிதா, மற்ற மருமக்களைப் போல இவனுஞ் செத்திருப்பானென்று நினைத்து அடக்கம் பண்ணக் குழி செப்பனிட்டு இது விஷயத்தைப்பார்க்க வந்தபோது தன் மருமகன் சுகசீவியா யிருக்

கிறதைக்கண்டு அதிசயித்து, அளவற்ற அக்களிப்போடு சர்வேஸ்வரனைத் துதித்து, ஏழுதினங் கலியாண விருந்துகள் சிறப்பித்துத், தனக்குள்ள திரவியங்களிற் செம்பாதியை அவனுக்குச் சீதனமாகக் கொடுத்தான். அப்போது அவன்கூட வந்த இரபாயேலென்ற தூதன் அவனுடைய கடனாளியிடத்திற்குப்போய், அவன் கொடுக்கவேண்டிய பொன் வெள்ளி முதலிய சகலத்தையும் அறவாக்கித் தந்தான். இப்படியே இளைய தோபியாசு தனக்கு மாமன் கொடுத்த தாசி, தாசர், ஆடு, மாடு, ஒட்டக முதலான சகல திரவியங்களுடன் சாராளென்ற தனது ஸ்திரீயையுங் கூட்டிக்கொண்டு தேவதூதனோடு புறப்பட்டுத் தன் பிதா இருக்கிற நினிவே பட்டணத்துக்கு வந்தான். வந்தவுடனே, தானே தான் கொண்டுவந்த மீன் பிச்சைப் பிதாவின் கண்ணிலிட, இருகண்களுந் தெளிவாயின. இப்படியே தரிசிஷ்டப்பிதாவாகிய தோபியாஸ் தமது மகன் ஆரோக்கியமாக வந்ததையும், விவாகம்பண்ணிக்கூட்டிவந்த மருமகளையும், கொண்டுவந்த ஆள் அடிமை ஆடுமாடு ஒட்டகமுதலான சகல திரவியங்களையுங் கண்டு, வாக்குக்கெட்டாத அகமகிழ்ச்சியோடு இஷ்டர், மித்திரர், முதலிய அண்டை அயலாரை யழைப்பித்து ஏழு நாள் விருந்துகொண்டாடிச், சர்வேஸ்வரன் தமக்குப் பண்ணின இந்த அளவற்ற உபகாரங்களை யவதானித்து, நாதகீதத் தொனியாகச் சர்வேஸ்வரனுக்கு ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அதன் பின் இந்த உபகாரங்களையெல்லாந் தாங்களடைகிறதற்கு, வழித்துணையாய் நின்ற தூதன் காரணமாக இருந்ததினால் அவன் தேவதூதனென்று இன்னமும் அறியாமற், கொண்டுவந்த சகல சம்பத்துக்களிலுஞ் சமபாதியை அவன் பிரயாசங்களுக்குக் கூலியாகக் கைக்கொள்ளத் தகப்பனும் மகனுமாக இருவரும் மன்றாடினார்கள். அதற்குத் தேவதூதன் நாணங்களுக்குத் தேவ இரகசியத்தை மறைவின்றிச் சொல்லுவேனென்று வசனித்ததாவது:—சர்வேஸ்வரனுடைய சமுகத்தில் அதிக நெருக்கமாயிருக்கிற ஏழு அதிதூதர்களில் இரபாயேலென்கிற தேவதூதன் நானே; நீ இயற்றின தியானங்களையும், கண்ணீர் சிந்திக் கேட்ட பிரார்த்தனைகளையுங்,

ஜீவனும் ஊனும் விலகிச்செத்தசவங்களைப் புதைத்துப் பட்ட பிரயா சங்களையும் நான் சர்வேஸ்வரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்துக் கொண்டி ருந்தேன். அப்போது அவைகளெல்லாந் தேவ சித்தத்திற்குப் பிரி யமாயிருந்ததால் உன்னுடைய சகல துக்கங்களையும் நிவாரணம்பண் ண என்னையனுப்பினாரென்று மொழிந்ததாம். அதைக் கேட்டவுட னே அவர்கள் பயந்து தியங்கித்தரையிற் குப்புற விழுந்தார்கள். தேவதூதன் இவர்களைத் தேற்றி மறைந்துபோனான். இப்படிப்பட் ட ஆச்சரியங்களைத் தோபியாசு முனி உலகத்திற்குப் பிரசங்கம் பண்ணி இன்னமும் நாற்பத்திரண்டு வருஷஞ் சீவித்துத் தம்மு டைய நூற்றிரண்டாம் வயதிற் பிராணவியோகமானார். இப்படியே யோபுமுனியுந், தோபியாஸ் முனியுஞ் சர்வேஸ்வரனால் அனுப்பப் பட்ட சகல துன்ப துரிதங்களையும் ஒறுத்து, விசுவாசம், பொறுதி, தாழ்ச்சியுடைய இரு பிரதிமைகளைப்போற் சர்வேஸ்வரனுடைய சன்னிதியிலே ஸ்தாபிக்கப்பட்டப்பிரார்த்தியானார்களென்பதை ய றிந்து, சமஸ்தரும் அவர்களுடைய சுகிர்த நடக்கைகளைக் கண்டு பாவித்து நடப்பது உசிதமாம்.

சலொமோன் யுகத்தின் நான்காம் அதிகாரம்.

யூதித்தாயி, எஸ்தேராயி என்ற இரு தர்ம ஸ்திரீகளுடைய சரித்திரங்கள் இரண்டு பிரிவாகக் காண்பிக்கப்படும்.

இரத்தினங்களுக்குள்ளே வச்சிரத்தின் திடமும் மரகதத் தின் சோகரியமும் வர்ணிக்கப்படுவதுபோலப் பூர்வீக தர்மஸ்திரீக ளில் யூதித்தாயி என்பவள் மனோதயிரியம் அதிகரித்தவளுமாய், எஸ்தேராயி என்பவள் தயாபரசித்த உரூப இரேகையுள்ளவளு மாய்த் தேவவாக்காற் கீர்த்திபெற்றதினால், அவர்களுடைய சுகிர்த கிருத்தியங்களைக் காண்பது முறைமையாம்.

முதற்பிரிவு.

யூதித்தாயியின் சுகிர்தம்.

யூதித்தாயி என்பவள், சிமியோன் கோத்திரத்தி லுள்ளவ ளாய்ப், பெத்தாலியா நகரிற் பிறந்து, மனாசேயென்கிற வம்சபதி யான ஓர் திரவியவானை விவாகம் பண்ணிப், புருஷனை யிழந்த தன்பின் சகல உலக வாழ்வுகளையும் அரோசித்துத், தியான தான ஒறுத்தலோடு கடின தவம் பண்ணித், தனது அறைக்குள்ளே ஒடுங்கிச் சுகிர்த நிலைகொண்டிருந்தாள். அக்காலத்தில் சீரியாஇரா ச்சியத்தையாண்டிருந்த நபுக்கோதனசார்என்ற இராயன் அனேக இராச தானிகளிற் செயவிருதடைந்து, அவ்விராச்சியங்களுக்கெல் லாந் தானே ஏகசக்கிராதிபதியா யிருக்கிறதைக்கண்டு, மகா செ ம்பீரத்தோடு ஆகாயமட்டும் எழும்பிக்குதித்துத், தன்னைவிட வே றே தேவனில்லையென்று சர்வேஸ்வரனுக்குச் செய்கிற பூசை ஆ ராதனையைத் தனக்கே பண்ணும்படிக்குத், தனக்கு அடங்கிய சக ல சீர்மைகளுக்கும் விதானமனுப்பினான். ஆனால் ஒருவரும் அப் படிப்பட்ட கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படியாமல் இராயனைத் தூஷணஞ் சொல்லுகிறதைக்கேட்டுத், தன் மனத்திலிருந்த கெம்பீரமென் கிற காற்றால் குரோதமென்கிற அக்கினியெரிந்து தன்னை வணங் காத இராச்சியத்தாரெல்லாரையும் நெருப்பிட்டு நிருக்கஉத்தேசி த்து, ஒலோபெர்னெஸ் என்கிற தன துவல்லபசேனாதிபதியை யழை த்து, நூற்றிருபதினாயிரங் காலாட்களையும், பன்னீராயிரங் குதி ரை வீரரையுங் கொடுத்துத், தனது கட்டளை நிருபத்தையுந்தந்து, தன்னை நிந்திக்கிறவர்களுடைய இராச்சியங்களிற்போய்த், தானல் லாமல் பூலோகத்திலே வேறே தம்பிரானில்லையென்று யாவரும் நம்பத்தக்கதாக அப்படிப்பட்டவர்களுடைய வெள்ளாண்மை, தோட்டம், துரவு, காணி, பூமி முதலிய சகலத்தையும் நிர்மூல மாக்கி, யாவரையும் வெட்டிச் சங்காரம் பண்ணிவா உத்தாரங் கொடுத்தனுப்பினான்.

அக்கட்டளையின்படியே ஒலோபெர்னேசென்கிற சேனாதிபதி கொடூர இராட்சதனைப்போலச், சகல சேனை படைகளையுங் கைக்கொண்டு சிலிசியா, லீபியா, கப்பதோசியா முதலான சீர்மைகளிற் சென்று, பட்டண கிராமங்களைவெட்டி நெருப்பிட்டு நீறாக்கி, நபுக்கோதனசார் என்னும் அரசனைமாத்திரம் ஏகதேவனென்று வணங்கப்பண்ணினான். அதைக்கண்ட அநேக இராச்சியத்தார் பயந்து, தாங்களும் அக்கட்டளையை அநுசரிக்கிறோமென்று வலிய ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அதனால் அவர்களெல்லோரையும் விட்டு இஸ்ரூயேல் இராச்சியத்திற்கு வந்தான். அப்போது இஸ்ரூயேல் இராயனான மனாசே மற்றுமுள்ள இஸ்ரூயேல் இராச்சியத்தார் யனைவரும் நடுக்கத்தோடு மயங்கி யாதுசெய்வோம், எங்கள் ஜீவனை செலவழிக்கினும் மனுஷனைத் தேவனென்று உச்சரிப்பதும் வணங்குவதும் முறைமையல்லவேயென்று தங்கள் இராச குருப்பிரசாதியாக அக்காலத்திருந்த எலியாக்கீமென்கிறவரிடத்திற் போய்ப்புத்திகேட்க, அவர் சர்வேஸ்வரனை நம்பி நீங்களொன்றுக்கும் பயப்படாமல் அவரைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருங்களென்று சொன்னார். அப்படியே யாவரும் கறுப்பு உடுப்பணிந்து, சாம்பலவாரி உத்தூளனம்பண்ணித், தங்கள் பாவங்களுக்கு மனஸ்தாபப்பட்டு, தங்களுடைய சத்துவத்துக்குத் தக்கதாக ஈகையைச் சூதானம் பண்ணிக்கொண்டு சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்தழுது கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ஒலோபெர்னே யென்கிற சேனாபதி தன்னுடைய கட்டளைகளை இஸ்ரூயேற் சனங்கள் கேளாமலுங் காவல் பண்ணிக்கொண்டும் இருப்பதைக்கண்டு அதிசயித்துத், தான் கொண்டுவந்த இம்மாத்திரஞ் சேனை படைகளுக்கும் பயப்படாமலிருக்கிறது என்ன பலத்தைக்கொண்டோ? வென்று தன் மந்திரிமாரைக் கேட்க, அதில் ஒருவன் எழுந்திருந்து அவர்கள் உலகத்தைப் படைத்த சர்வேஸ்வரனை நம்பியிருக்கிறதல்லாமல் மற்றப்படியல்ல; அந்த உதவியால் முற்காலத்திற் பரவோன் இராச்சியபாரம் அழிவுக்குள்ளாயிற்று. அப்படியே அவர்கள் யாதொரு பாவத்தாற் சர்வேஸ்வரனுடைய முனிவை யடையாவிட்டாற்,

சகலலோகமும் ஒன்றாய்க் கூடினாலும் அவர்களை வெல்லப்போகாது என்றதை உலோபெர்னேஸ் கேட்டு, இவன் இஸ்ரூயேல் சனங்களோடு ஒற்றுமை யுள்ளவனென்று அவனைப் பிடித்துப் பெத்துலியாவென்ற யூதர் நகரியிற் கட்டிக்கொண்டுபோய் விட்டுவிடக் கட்டளை பண்ணினான். அதன்பின் தான் கொண்டுவந்த சேனைபடைகள் அல்லாமல் இன்னமும் அயல் இராசாக்களின் சேனைகளையும் அழைப்பித்து பெத்துலியென்ற நகரியை வளைத்தான். அப்போது அதிலுள்ள யூதசனங்கள் தண்ணீருக்குப்போகிற வழி முதலாய் மறிபட்டிருக்கிறதைக் கண்டு, இப்படிப்பட்ட நெருக்கிடையும் அரணமும் நமக்குவந்தது ஏதென்றும், அதற்கு யாது செய்வோமென்றுங் குருப்பிரசாதியைக் கேட்கப்போன விடத்தில் அவர் நீங்களொன்றுக்கும் அஞ்சாதேயுங்கள்; இத்தனைக்காலமாக இரட்சித்துவந்த சர்வேஸ்வரன், இப்போதும் நம்மை யிரட்சிப்பார்; ஐந்துநாள் பொறுதியாயிருந்து நம்பிக்கையோடு அவரைப் பிரார்த்தித்து வருவோமென்றார். அப்படியே சமஸ்தருஞ் சர்வேஸ்வரன் பேரிற் பாரஞ்சுமத்தி, மகா துக்கத்தோடு பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கையிற், சர்வேஸ்வரனுடைய சித்தமிரங்கி நபுக்கோதனசார் என்ற இராயனையும் அவன் சேனாபதியுடையவுங் கெம்பீரத்தை ஓர் எளிய ஸ்திரீயால் வெல்லுவிக்கத் தக்கதாகச் சித்தமானார். அது எப்படியென்றால்:—யூதித்தாயி என்கிற விதவை தன் அறைக்குள்ளிருந்து சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், இஸ்பிரீத்துசாந்து அவள் மனத்திலிரங்கி வெகு மனோதிடாரிக்கப் பிரசாதத்தைக் கொடுத்து; அப்படிப்பட்ட வீரியத்தை அவள் செய்யப்போகும்படிக்கான மனத்துணிவையுந் தந்தருளினார். இப்பிரசாதத்தை யூதித்தாயி அடைந்தவுடனே உலொபெர்னேஸ் என்றவனுடைய சகலசேனை வல்லமைகளையும் ஒரு சிற்றெறும்பளவாகவும் எண்ணாமல், வீரியம் அதிகரித்தவளாய்த் தேவவிசுவாச உறுதியென்கிற வச்சிராயுதங்களை யணிந்துகொண்டு, தேவநெறி நீதியாகிய உருவினவாளையுந் தேவ ஆட்சியென்கிற கேடகத்தையுங் கையிலேந்திக், கெபி

யினின்று புறப்பட்ட மிருகேந்திரனைப்போலத் தனது ஆ[illegible]டி
னின்று புறப்பட்டு, அழுகைபோடிருந்த நகரவாசிகளை யழை[illegible]ச்
சொன்னதாவது: நீங்கள் பயப்படக் காரியமில்லை, தேவ நாமத்
தை பழிக்க வருகிறவர்கள் பிரபலிக்கமாட்டார்கள். ஆனதினால்
ஓ எறும்பு யானையைக் கொல்லுவதுபோல என்னுடைய சிறு
மையால் உலோபேர்னெஸ் உடைய பெருமையைச் செயிக்கச்
சர்வேஸ்வரன் சித்தமாயினார். நான் தனியே போய் அவனுடைய
சிரத்தைத் தறித்துக்கொண்டு வருகிறேன்; நம்பிக்கையோடு பிரா
ர்த்தித்துக்கொண்டிருங்களென்று சொன்னதேயாம். அப்படியே
தனது அலங்காரமானபட்டாடைகளையணிந்து, சொர்ண முத்தார
முதலான இரத்தின மாணிக்கப் பூரணங்களைப் பூண்டு, சந்திரபிம்
பம்போல ஆயத்தமாகி, வழியுபகரண ஒப்பனப்பையை ஒரு தாசி
கையில் கொடுத்துத் தூக்கிக்கொண்டு, அஞ்சாமற் புறப்பட்டுச்
சத்துராதிகளுடைய பாளயத்திற் போய்ச் சேர்ந்தாள். அப்போ
து பாரிய காவற்காரர் இந்தப்பெண்பிள்ளை தனித்து வருகிறதைக்
கண்டு எது சேதியோவென்று இவளைப் பிடித்துச் சேனாதிபதி
யண்டையிற் கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அப்போது சேனாதி
பதியும், அவன் கூட விருந்த மந்திரிமாரும், இவ்விஸ்திரீயுடைய
ரூபலாவர்ணியத்தைக் கண்டு இப்படிப்பட்ட சௌந்தரியமான
ஸ்திரீ ஜாதிகளுள்ள நகரியைப் பிடிக்க எத்தனை தண்டனையுற்றா
லும் எத்தனை யிறந்தாலும் அபலமோ? வென்றார்கள். ஆனால்
அவள் வந்த காரணம் யாதென்று கேட்டதற்கு இவள் அவர்களைப்
பார[illegible] நான் இராச கட்டளையை மீறுகிறவர்களோடே கூடச்
சாத[illegible]க்கு என் சீவன் தப்பும்படியாக இங்கு வந்தேன்; இது
வல்லாமல் எங்கள் பட்டணத்தைப் பிரயாசமின்றிக் கைக்கொள்
ளக்கூடிய உபாயத்தையுஞ் சொல்லுவேனென்றாள். இப்படிப்
பட்ட விசேஷத்தைச் சேனாதிபதி கேட்டு இவள் வசன ஒயிலையும்
முக சௌந்தரிய அலங்கார மகிமையையுங் கண்டு, விரகவேச மதி
கரித்துத் தறட்டியா விழுக்கப்பட்ட யானைபோல அவள்பேரிற்
பக்ஷபந்தனமாய்த் தனது கூடாரத்தினருகே விடுக்கப்பண்ணிச்

சகல செலவுங் கொடுக்கக் கட்டளையிட்டான். இதுவல்லாமல்
அவள் தன் தேவனுக்கு வேண்டுதல் பண்ண எந்த வேளையிலும்
வெளியே புறப்பட்டுப் போகவும் வரவும், உத்தாரங் கிடைக்க
வேண்[illegible]ன்று கேட்டதினால், அவ்வுத்தாரவையும் அவளுக்குக்
கொடுத்திருந்தான். இப்படியே மூன்றுநாள் சென்றபின்பு, அவள்
பேரில் இவன் கொண்டிருந்த சிந்தையாற் படையின் விசாரமறந்
து அவளை யநுபோகம்பண்ணி மனஞ் சந்தோஷிக்கத் தக்கதாக விரு
ந்தை யுண்டாக்கி, அவளையுங் கூட ஒரே பந்தியின் அருகி லிருத்தி,
மதுபானத்தைக் கை மிஞ்ச உட்கொண்டதால், இவனும் பிரதா
ன மந்திரிமார்களும் இலாகிரி யதிகப்பட்டு அதனால் தன் கூடாரத்
தில் விழுந்துகிடந்தார்கள். அப்போது யூதித்தாயி யென்ற தேவ
சேவகியான ஸ்திரீ, தனது தாசியோடு தனியே சேனாதிபதியின்
கூடாரத்தில் முறை காக்கிறவர்கள் ஒருவரு மில்லாததைக் கண்
டு, தேவ சத்துராதி மாள இது நல்ல சமயமென்று நினைத்துத்
தனது தாசியை வாசலைக் காத்திருக்கப்பண்ணித், தான் முழங்
காற்படியிட்டுச் சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்தபின்பு நித்திரா
சோத்தியத்தி லழுந்தி யிருந்த சேனாதிபதியின் இடது பக்கத்தி
லிருந்த வாளை யுருவி, அவன் சிகழியை ஒரு கையாற் பிடித்துச்
சிரத்தைக் கொய்து, தாசி கையிலிருந்த போஜனப் பையிலிட்
டுப், பிண்டத்தைத் திரைச்சீலையால் மூடிப்போட்டுத், தனக்கு
முன் கிடைத்திருந்த உத்தாரத்தின்படி, வழக்கமாய்ப் போவது
போலச் சாமத்திலேதானே காவற் கட்டுக்களால் தடை யின்றி
வெளிப்பட்டுப்போய், தங்கள் நகரியின் வாசலிற்சென்று கதவைத்
தட்டித் திறக்கச்சொல்லி, யுள்ளே பிரவேசமாயினாள். அதை
யறிந்து நகரவாசிகளான சமஸ்தரும் எழுந்திருந்து ஒருங்கே கூடி
னவிடத்திலே அவள் ஓர் உயர்ந்த ஸ்தலத்தி னின்று சொன்னதா
வது:—சர்வேஸ்வரனை நம்பி யிருக்கிறவர்களுக்கு அவருடைய கிரு
பை யொருகாலுங் குறைவுபடுகிறதில்லை; தேவ சத்[illegible]
கையில்அகப்பட்டதை இதோ பாருங்களென்று தான் கொண்டுவந்த
த சிரத்தை யெடுத்துக் காண்பித்தாள் என்பதே. அதைச் சமஸ்த

ரும் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டுச், கோலாகல சத்தத்தோடு சர்வேஸ்வரனைத் தோத்திரித்துச், சிரத்தைச் சத்துராதிகளுக்குங் காட்டி யவர்களை பயப்படச்செய்வதற்காகக் கோட்டை மதிலில் தூக்கிக் கட்டிவைத்து. நகரவாசிகள் யாவரும் புறப்பட்டு ஜெயவிருது ஊதினவுடனே, சத்துராதிகள் சேனாதிபதியையெழுப்பப்போன விடத்திலே பிண்டமல்லாமல் சிரத்தைக் காணாமையால், யூதித்தாயி யென்ற ஸ்திரீயைப் பார்க்குமிடத்தில் அவளும் இல்லாதினால், சதி வந்ததென்று அபயமிட்டுப் படை யினங்கள் இரஸ்து வஸ்துக்கள் சகலமுங் கைவிட்டுத். தங்கள் ஜீவனைமாத்திரங் கொண்டு தப்புவோமென்று ஓட. இஸ்ரேயேல் ஜனங்கள் பின் தொடர்ந்து அவர்களைக் கண்ட கண்ட விடத்தில் வதைத்து, அவர்களுடைய தனதானிய சம்பத்துக்களை யெல்லாம் இவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு ஆஸ்திக்கார ரானார்கள். அதன்பின் தேவ வல்லமை சேவையான யூதித்தாயி, இஸ்ரேயேல் இராச்சியஞ் சகலத்திலும் ஸ்துதி கொண்டாடப்பட்டவளாய் நூற்று இருபத்தைந்து வயதுள்ளவளாய்ப் பூலோகத்திற் செய்த வீரியங்களுக்குப் பரலோகத்திலே மோக்ஷ முடிபெறப் பிராப்தியானாள்.

இரண்டாம் பிரிவு.

எஸ்தேராயியின் சரித்திரம்.

இதன்பின், எஸ்தேராயி யென்ற இராஜேஸ்வரியின் சரித்திரம் எப்படியோ வெனில்:- அவள் யூதா மரபிலுள்ளவளாய்ச் சிறு பருவத்திலேதானே தாய் தந்தையை யிழந்து மார்தொக்கே என்ற தன் சிறிய தகப்பனால் வளர்க்கப்பட்டு, அசுவேருஸ் என்ற இராயனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாள் என்பதே. அது எப்படி யென்றால்:- அசுவேருஸ் என்ற இராயன் தன்னுடைய வீரியவிக்கிரமத்தால் இந்தியா தேசந்தொடுத்து எத்தியோப்பியா தேசம்வரையில், நூற்று இருபத்தேழு இராச்சியங்களைத் தனக்குக் கீழ்ப்படியவைத்து, மகா கீர்த்திபெற்ற இராசாதி இராசனாய்ச் [illegible]

[illegible] மூன்றாம் வருஷத்தில், தனது சகல பிரதானி மந்திரிமார்களை யழைப்பித்து நூற்றெண்பது நாள் விருந்து கொடுத்த சிறப்பையும், அதிற் பரிமாறப்பட்ட வியஞ்சன பட்சண உருசி பதார்த்தங்களின் மகிமையும், அவற்றை யாரம்பித்துச் செய்த வேடிக்கை விளையாட்டின் ஆடம்பரமும், நிகரில்லாத கிரமமாய்த் திருவாகமங்களிலே வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படியே விருந்தின் சிறப்பை முடிக்கும் அன்று, அசுவேருஸ் என்ற அந்த இராயன் மதுபான அதிகரிப்போடு கருணை யதிகரித்தவனாய்த் தன்னோடே வாழ்ந்திருந்த வஸ்தி யென்ற இராச ஸ்திரீயின் ரூபசவுந்தரியத்தைச் சகல ஜனங்களும் காணவேணுமென்று, அவளைச் சபையில் வரச்சொன்னபோது, அவள் தன்னுடைய மரியாதை குணத்தால் வெளியில் வராமல் இருந்ததைக் கண்டு அவள்மேலுள்ள பிரியம் அப்பிரியமாய் மூண்டு, மந்திரிகளுடைய ஆலோசனையோடு அவளை இராச ஆசனத்தினின்றும் அகற்றித், தன் சிங்காசனத்தில் வாழத்தக்க வேறொரு ஸ்திரீயைத் தெரிந்தெடுக்கும்படி தனக்கடங்கிய நூற்றிருபத்தேழு தேசங்களிலும் அதிரூபசௌபாக்கியம் அதிகரித்த குமாரிகளையெல்லாம் கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டதில், அவர்களோடு முன் சொன்ன எஸ்தேராயி யென்ற குமாரியையுங் கூட அழைத்துவந்தார்கள். அப்போது இவர்கள் அழைத்துவந்த ஸ்திரீகளில் ஒவ்வொருத்தியையும் இராச கட்டளையின்படி. இதற்கென்று குறிக்கப்பட்ட எகேயுவென்பவனால் இராசாபரணங்களை யணிந்துகொண்டு, முறை முறையாக இராச சிங்காசனத்திற் பிரவேசித்து வருகையில், எஸ்தேராயியும் இராச சமுகங்காண்கிற முறைநாள் வந்தபோது அவளை இராசாபரணங்களால் ஆயத்தம் பண்ணப்போனவிடத்தில், அவள் தனது அங்க சவுந்தரியமன்றி ஆபரண மல்லாமல் வேறே [illegible] தொடாமல். தனது பராமரிப்புக்காரன் கொடுத்திருந்த அணிமையோடு இராச சமுகத்திற் போனாள். அப்போது இராயனுடைய கண்ணோக்கம் அவள்மேல் விழுந்தவுடனே. அவளுடைய ரூபசவுந்தரியத்தில் பொன்னுணியிட்டதுபோல, இராச பட்சம் எய்யப்

பட்டு,முன் கண்ட ஸ்திரீகள் சகலரிலும் அவளையதிகமாய் நேசித்த
வுடனே தனது இராச மகுடத்தை அவள் சிரசிற்சூட்டி வாழ்த்
தி, முன் வாழ்ந்திருந்தவளுடைய சிங்காசனத்தில் இருத்தினன்.
அன்று கலியாண சமுகத்திலே இராயன் கருணைநிறைந்து, வெகு
மான தியாகங்கள் கொடுக்கப் பராக்காயிருக்கிற வேளையிலே,
இராசனுடைய அந்தப்புரத்தில் பரிசாரகம் பண்ணுகிற அண்ணக
ரிருவர் இராயனுக்குச் சதிமானம்பண்ணப் பேசிக்கொண்டிருந்த
தை எஸ்தேராயி யென்ற இராச ஸ்திரீயின் சிறிய பிதாவாகிய
மார்தொக்கே என்பவன் அறிந்து,இராயனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்
த சதியினின்றும் அவனைத் தப்புவித்தான்.

உடனே இராயன் குழப்பக்காரரை விசாரித்து வதை செய்
தது மல்லாமல், இவ்வித விசுவாச பட்சத்தைக் காண்பித்த மார்
தொக்கே என்பவன் பேரில் வெகு கருணையாய், இவனுக்கு மே
லான வெகுமானங்கொடுத்து, இந்தப் பெரும் பேறுகளைத் தின
விருத்திப் பிரபந்தத்திற் பதித்துவைக்கக் கட்டளை பண்ணினன்.
அந்தக் காலத்தில் ஆமோனென்ற இராசவாசற் பிரதானியொரு
வன், சகல இராசமந்திரிகளிலும் அதிகரித்த இராச கருணையை
யுடையவனாய்த், தேசவாசிகளியார் யாவரும் அவனைக்காணும் போ
தெல்லாம் வெகு பட்சத்தோடு மிகுந்த ஆசார நமஸ்காரம் பண்
ணத்,தான் ஒரு தேவேந்திரனைக் கெம்பீரங் கொண்டிருந்தான்.
ஆனால் மார்தொக்கே என்பவனோ இப்படிப்பட்ட கெம்பீரங்களுக்
கு விரோதமாக அவனைக்கண்ட விடங்களில்,ஒராசாரமுஞ் செய்
யாதிருப்பதைக் கண்டு ஆமோனென்ற இராசபிரதானி, முன்பு
யூதஜாதியார் பேரில் வைத்திருந்த கோபத்தோடு, மார்தொக்
கே என்பவனுந் தன்னைச் சட்டைபண்ணாத கோபமுஞ் சேர்ந்து,
அதிகரித்து; அவனையும் அவன் சாதியாரான யூதரனைவரையும்
அழித்துப் போடாவிட்டால் நான் ஒரு இராசபிரதானியாவே
னோ? வென்று சபதங்கூறி உபாயமாக இராயனுக்கு விண்ணப்
பஞ்செய்தது எப்படியென்றால்:— யூதசாதியார் இந்த இராச்சியத்
தில் நச்சுவேர்போல வெகுவாய்ப் பரவி, இந்த நாட்டாரையுந்

ங்கள் பட்சமாக ஆக்கிக்கொண்டதினால் சிறிது காலத்திற்குள்ளா
க நமது நாட்டையுங் கைக் கொள்வார்களென்று நினைக்கிறேன்;
அதனாலிப்படிப்பட்ட சாதியார் இந்த இராச்சியத்திற்பலுகாதபடி
நிர்மூலமாக்கினால் நல்லதென்று சொன்னதேயாம். அதைஇராய
ன் மெய்யென்றெண்ணி யூதசாதியார்சகலரையும் அவன்உச்சாயத்
தின்படியே சங்கரிக்க உத்தாரங்கொடுத்து, அதற்கடையாளமா
கத் தன்னுடைய இராச முத்திரை மோதிரத்தையும் ஆமோன்
கையில்விட்டான். இதைக் கண்ட ஆமோனென்பவன் முன்னிலும்
அதிக கெம்பீரமாகி ஆகாயத்திலேறினவனைச் சந்தோஷித்து, அ
ந்த நிஷ்டூரத்தைச் செலுத்தத்தக்கதாக அந்தந்த ஸ்தலங்கள்
தோறும் இருக்கிற மண்டலாதிபதிகளுக்கு இராசகட்டளை நிருப
மனுப்புவதற்கான ஓர் முகூர்த்த நாள் பார்த்திருந்தான். அப்போ
து இவ்விசேஷத்தை யூதசாதியார் கேட்டு ஒவ்வொருவருந் தன்
தன் வீட்டில் இழவுகொண்டாடி யழுது புலம்ப, மார்தொக்கே
என்பவனுந் தன்னணிமைகளைக் கிழித்துத் தலையிற் சாம்பலைவாரி
யிட்டுத் தரையிற் புரண்டழுதுகொண்டிருந்தான். இச்செய்தியை
எஸ்தேராயி என்ற இராசஸ்திரீ யறிந்து, எது நிமித்தமாயிப்
படி யழுதுகொண்டிருக்கிறீரோ வென்று கேட்டனுப்பின விட
த்தில், நமது எல்லாச சாதியாரு மழிந்துபோகவா யிருக்கிறதே!
அதை நீ நிவாரணம் பண்ணாமல் இராச சமுகத்திலே வாழ்ந்
திருப்பதிற் பலனென்ன? வென்று சொல்லியனுப்பினான். அதை
இராச ஸ்திரீ கேட்டுச் சோபித்தாள், ஏனெனில் இராசகட்டளை
யில்லாமல் முகங்காட்டப் போனவன்,கொலையுண்ணப் பாத்திர
மாவானென்றும், அதற்கு இராயன் தன் செங்கோலைப் பணித்
தாலல்லது பொறுதி யடையமாட்டானென்றும் இராச கட்டளை
இருந்ததினால், இராசன் உத்தாரமில்லாமல் அவன் சமுகத்தில்
விண்ணப்பஞ் செய்யப் போக வழியில்லையென்று சலித்து, இவ்
விசேஷத்தைத் தனது சிற்றப்பனான மார்தொக்கேவுக்குச் சொல்
லி யனுப்பினாள். அதற்கு அவன் சொல்லி யனுப்பினதாவது:—
இத்தனை அளவற்ற ஆத்துமாக்கள் இறக்கப்போகிற விடத்தில்

தோடு தன் வீட்டிலிருந்து வெளியில் வாராமலிருந்தான். ஆனால் எஸ்தேராயி என்ற இராஜஸ்திரீ கேட்ட பிரகாரம் அவள்வீட்டில் விருந்துண்ண ஆமோனை யழைக்கவேணுமென்பதினால் இராசகட்டளையின்படியே யவனை யழைப்பித்து விருந்துண்டு முடிந்தபின், இராயன் எஸ்தோராயியைப் பார்த்து உனக்கு மனப்பிரியமானதைக் கேளாதிருப்பதென்ன? என்னிராச்சியத்திற் செம்பாதியைக் கேட்கிலுங் கிடைக்குமென்று கருணை காண்பிக்க, எஸ்தேராயி விண்ணப்பஞ்செய்ததாவது: அடியாள் தேவரீருடைய கருணைக்கேற்ற மனைவியாயிருப்பேனாகில் எனக்கும் என் சாதிசனங்களுக்கும் மரணத்தீர்வையிடக் காரணமென்ன? எங்களைச் சாகப் பண்ணுவதிலும் யாரொருத்தருக்குத் தியாகம் பண்ணுவதுதான் உமக்குப் பலனுமென்றாள். அதை இராயன் கேட்டு அதிசயித்து இவ்வித அக்கிரமத்தை உன்னினவனாரென்று கேட்டவிடத்தில் ஆமோனென்ற சேனாதிபதியல்லாமல் வேறொருவனுமல்லவென்று விண்ணப்பஞ் செய்தாள் என்பதாம்.

இதைக்கேட்டு இராயனுடைய முகம் அக்கினிமயமாய்ச் சுவாலித்து ஆமோனைப்பார்த்து: என் சிங்காசனத்தில் என்னோடுவாழ்கின்றவளைக் கொல்ல நினைத்து இன்னமும் என் சமுகத்தில் நிற்பதோ? என்று இராயன் சொல்ல, மந்திரிமார் இராசாவின் மனதை யறிந்து ஆமோனை அப்பால் தள்ளிக்கொண்டு போய் இராயனுக்கறிவித்து இவன் முகத்தை மூடி இவன் மார்தொக்கே என்றவனைத் தூக்க நாட்டிவைத்திருந்த கழுமரத்திலேயே இவனைத் தூக்கிப்போட்டார்கள். அதன்பின் இராயன் மார்தொக்கேபேரிற் கருணைவைத்து, இராசமுத்திரையுங்கொடுத்துத் தனக்குப் பிரிய சேனாதிபதியாக ஆமோனிருந்தவிடத்தில் இராசபிரதானியாக ஸ்தாபித்தான். இதுவுமல்லாமல் இஸ்ருயேல் சாதியார் சமஸ்தரும் பயமின்றித் தனது இராச்சியத்திலிருக்கவும், அவர்களைக்கொல்ல நினைத்த வர்மிகளைக்கொல்லவுங் கட்டளையிட்டான். இவ்வித இராச கருணையை இராஜஸ்திரியான எஸ்தோராயியானவள் தன் முக சவுந்தரியத்தாலடைந்து, தரும தாற்பரியத்தால் இஸ்ரு

யேற்பிரசையையிரட்சித்துத் தனது சுகிர்த ஆயுசை முடித்தாள். இப்படியே யூதித்தாயியென்ற தருமவிதவை, மனோதிடாரிக்க அதிகத்தால் இஸ்ருயேல் பட்டணங்களைக் காத்ததனால், வச்சிரத்தின் உறுதிக்குச் சமானமாகவும், எஸ்தேராயியென்ற சௌந்தரியம் அதிகரித்த இராஜேஸ்வரி, தருமத்தாற்பரியத்தாலும் பிரிய அதிகத்தாலுஞ் சகல இஸ்ருயேல் சாதியார்களையும் ஈடேற்றினதினாற், பச்சை முதலிய இரத்தின சோகரியத்துக்குச் சமானமாகவும், இப்படியே இருவரும் பூலோகத்தில் தேவசமுகத்துக்கேற்ற ஆபரணதிகளானார்கள். அதனாற் சமஸ்தரும் அப்படிப்பட்ட சரித்திரங்களை ஸ்துதிப்பதும் அனுசரிப்பதும் உசிதமாம்.

ஆறாவது யுகமாவது
திவ்யதிருஷ்டிகர் யுகம்.

இதில், சலோமோன் ஆலய அழிவுகாலந் துவங்கி கிறிஸ்துநாதர் வருகையும் முன்னும் பின்னும் நடந்த திவ்ய திருஷ்டிகர்களுடைய விசேஷங்கள் காண்பிக்கப்படும்.

விண்மண்டலத்திற் பிரதாபிக்கிற தினகரமணியால் அந்தந்தத் தாரகையுதயம் பிரகாசித்து, உலோகத்துக்கு உபகாரமாவது போலப், பூலோகத்தில் அனேக தர்மாத்துமாக்கள் விசேஷ தேவ வருட் பிரசாதத்தை யடைந்து, ஞானதாரகைகள் போற் பூவாசிகளைத் தெளிவிக்க வந்தது உண்டு. அவர்கள் மனுஷருடைய சரீரக் கண்களுக்குத் தோற்றமாட்டாத தார விசேஷங்களையும், மனத்திலுள்ள இரகசியங்களையும், மேல் வரும் அர்த்த அனர்த்தங்களையும். காணத் திவ்ய திருஷ்டிப் பிரசாதமென்று பெயர் கொண்டார்கள். அப்படிப்பட்ட திவ்ய திருஷ்டிகர் முன் சொல்லப்பட்டவர்களிடப் பதினாறுபேர்கள் குறிக்கப் படுவார்கள். அவர்களாவார்:—இசாயாஸ், ஜெரேமியாஸ் எசேக்கியேல், தானியேல் என்ற பிரதான திருஷ்டிகர் நால்வரும், ஓசே, ஜோயேல், அமோஸ், அப்தியாஸ், யோனாஸ், மிக்கேஸ், நாகும், அபாக்கூக், சொப்போனியாஸ், ஆக்கேயுஸ், சக்கரியாஸ், மலாக்கியாஸ் என்ற அப்பிரதான திருஷ்டிகர் பன்னிரண்டு பெயருமாம். இவர்களுடைய வாக்கைத் தேவ வாக்காய் விசுவசிக்கவேணுமென்பதனால், அப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களையும், அவற்றிற் காணப்பட்ட சுகிர்த கிரியைகளையுங் காண்பது முறைமையாம்.

முதலாம் அதிகாரம்.

பிரதான திருஷ்டிகரான இசாயாஸ், ஜெரேமியாஸ், எசேக்கியேல், தானியேல் என்கிற நால்வருடைய சுகிர்த பிரசாதங்கள் நான்கு பிரிவுகளாகக் காண்பிக்கப்படும்.

முதற்பிரிவு.
இசாயாசின் சுகிர்தம்.

இசாயாஸ் என்ற நாமம், கர்த்தர் சவுக்கியமென்று சொல்லத் தகும். இவர் இராச வங்கிஷபதியான ஆமோஸென்பவனுக்குப் பிறந்து, ஓசியாஸ் என்ற இராயன் காலத்தில் திவ்விய திருஷ்டிப் பிரசாதமடைந்து, சணையுள்ள கம்பளிச்சட்டையைப் போர்த்துக் கடின தவம்பண்ணி, அனேக வருஷமாக மகா தேவ வல்லமையோடு தெரிசன வாக்கைப் பிரசங்கித் திருந்தார். முந்தமுந்தச் சர்வேஸ்வரன் இவருக்கு அருள்கொடுத்து இவர் வாக்காற் பிரசங்கம் பண்ணுவித்த வாக்கியமாது:—புத்திரர்களை வளர்த்து வெகுமானிக்கப் பண்ணினேன்; ஆனால் அவர்கள் என்னைப் புறக்கணித்தார்கள்; மாடு தன் ஆயனை யறியும். கழுதை தன் பட்டியை யறியும், இஸ்ராயேல் ஜனங்கள் என்னை யறியவில்லை யென்கிற சர்வேஸ்வரனுடைய மொழிகளை இஸ்ராயேல் ஜனங்களுக்குச் சொல்லி அவர்களுடைய பாவத்தின் அதிகத்தைக் காண்பித்தாராம். இன்னமும் அவர் சர்வேஸ்வரனைக் கண்ட காட்சி வகை யெப்படியென்றால்—உன்னதமான சிங்காசனத்திற் சர்வேஸ்வரன் இருக்க, அதன் [illegible] தாபித்த மகிமையால் ஆலயம் நிறைந்திருக்க, [illegible] லகர் இரண்டுபேர் ஒவ்வொருவரும் மும்மூன்றான [illegible] ளவர்களாய் இருசிறகால் தேவதிருமுகத்தை மறைக்கவும், இருசிறகால் திருப்பாதங்களை மறைக்கவும், இருசிறகுகளால் பறக்கவும், அன்னியோன்னியமாய்ப் பார்த்துச், சேனைகளுடைய சர்வேஸ்வரன் ஆராதிஷ்டவர், ஆராதிஷ்டவர், ஆராதிஷ்டவரிவர் தாமே; இவ

ருடைய அனந்த மகிமை பிருதிவியெல்லாம் நிறையப்பட்டதே யென்று துதித்திருந்தார்கள். அப்போது இசாயாஸ் தம்முடைய வாக்கு சர்வேஸ்வரனைத் துதிக்கப் பரிசுத்தம் போதாதென்று வியாகுலப் பட்டிருக்கையிற், சராபீகளில் ஒருவன் வந்து பீடத்தி லிருந்து எடுத்த கனலைக் கொண்டு அவர் வாயின் பழுதெல்லாம் நீக்கிச் சுத்தமாக்கினான். அப்போது பூலோகத்திற் பிரசங்கம் பண்ண எவனை யனுப்புவேனென்று சர்வேஸ்வரன் கேட்டருள, இதோ அடியேன் இருக்கிறேன் அனுப்பியருளுமென்று இசாயாசு சொல்ல, அவருக்குத் திவ்விய திருஷ்டி வாக்குகளைப் பிரசங்கிக்க உத்தரவாயிற்று என்பதாம். அதனால் அவர் பிரசங்கித்தவாக்கியங்களில் விசேஷமாய்ச் சுதனாகிய சர்வேஸ்வரன் மனுஷீகமாய்க் கன்னியாஸ்திரீ யுதரத்தில் பிறக்கிறதையும், பாடுபடுகிறதையும், மறுபடி யெழுந்தருளி அற்புதங்களைச் செய்கிறதையும், பல சாதிகள் சர்வேஸ்வரனை அறியப்போகிறதையும், இவை முதலான அனேக விசேஷங்களையும் எழுதிவைத்தார். இவர் காலத்திலே எசேக்கியாஸ் என்ற இராயனுடைய நகரியைச் சத்துராதிகள் வளைந்திருக்கிறபோது, அவனுக்கு ஜெயங்கிடைக்குமென்று சொல்ல, அந்த வாக்கியத்தின்படியே தேவதூதன் வந்து ஓர் இராத்திரியிற்றானே செனனக்கெரிப் என்ற சத்துரு இராயனுடைய நூற்று எண்பத்தையாயிரஞ் சனங்களைக் கொன்றுபோட்டு ஜெயமடையப்பண்ணினான். இன்னமும் அவ்விராயன்றானே வியாதியாயிருக்கிறபோது அவனுக்கு மரணவஸ்தை மூண்டதென்று இசாயாஸ் அறிவித்ததைக் கேட்டுப், பயங்கரத்தா லழுது சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்திருந்தான். அதனாற் சர்வேஸ்வரனிரங்கி அவனுக்கு இன்னமும் பதினைந்து வருஷத்திற்கு ஆயுசு கொடுக்கத் திருவுளமாயினதை இசாயாசைக் கொண்டு அவனுக்கு அறிவித்தவிடத்தில், அவனின்னமுந் தன் மனத்திற் கொண்ட பயங்கரந் தெளியமாட்டாமல் இருக்கிறதைக் கண்டு இவர் சொன்னதாவது: நான் சொன்ன வாக்கு விசுவாசமில்லையென்றால், இன்று சாயங்காலம், பொழுது உதிக்கிற பிரகார மாறுகிறதைக் கடியாரத்திற்

காண்கில் விசுவசிப்பாயாக வென்று சொன்னதேயாம். அஸ்தமனத்தில் மேற்றிசைக்குப் போகிற பொழுது பத்து நாழிகைக்குப் பின்னுக்கு வாங்கினதாகக் கடியாரத்திற் காணப்பட்டது, அதனால் இராசாவின் மனந் தெளிந்து சர்வேஸ்வரன் பேரிலும் அவர் தெரிசியான இசாயாஸ் பேரிலும் விசுவாசமானான். இவ்வித அற்புதக் கிருத்தியங்களாலும் வாக்கு வல்லமையாலும் இசாயா சென்கிற தீர்க்கதரிசி, ஒருவருடைய முகத்தாக்ஷணியமும் பாராமல் தயவின்றி பிரசங்கித்துப் பாவிகளுடைய குரோதவைராக்கியங்களையடைந்து, மனசே யென்ற வெகு துஷ்ட இராசாவால் உபாதிக்கப்பட்டுக், கேவலமாய்த் தண்ணீர் தாகத்தோடு இருக்கிற வேளையில் தேவ பொருட்டால் ஆகாசத் தண்ணீர் அவர் வாயில்விழத் தமது சுகிர்த பிராணனைச் சர்வேஸ்வரனுக்குக் கையளித்தார். இப்படியே பூலோகத்திற் காட்சி தெரிசனத்தாற் கண்ட சர்வேஸ்வரனைப் பரலோகத்திற் பிரத்தியக்ஷ தெரிசனமாய்க் காணப்பிராப்தியானார் என்றறிவோமாக.

இரண்டாம் பிரிவு.

ஜெரேமியாசின் சரிதம்.

ஜெரேமியாஸ் என்னும் நாமம் கர்த்தர் மகத்துவமென்று சொல்லப்படும். இவர் குருப்பிரசாதிபாரம்பரையிலுள்ள ஹெல்சியாஸ் என்றவன் தனக்குப் பிதாவாகத் தாய் வயிற்றி லிருக்கையில் தானே சென்ம தோஷ மற்றுப் பிறந்து, சாகுந்தனையும் விரத்தத்துவத்திற் பழுதின்றி நிர்மல சீவியராய் நடந்துவந்தார். பின்பு யோசியா சென்ற இராயன் காலத்திற் சர்வேஸ்வரன் அவருக்குத் திவ்விய திருஷ்டி வாக்குகளைப் பிரசங்கிக்க அனுப்புகிறபோது, அதற்கு அவர் தாம் பாத்திரவானல்லவென்று, தமது எளிய தன்மையுங் காண்பித்துச் சொன்னதாவது: அடியேன் மெத்த குழந்தைப் பருவமாய் அ, ஆ, என்ற அக்ஷர முதலாய்ச் சொல்லவும் அறியேனே என்றார் என்பதாம். அதற்குச் சர்வேஸ்வரன் நீ அப்படிச் சொல

னென்று சொல்லுவா யல்லை. நாம் அனுப்புகிற விடத்திற்குப் போ
கவும், கட்டளை யிட்ட வாக்கியங்களைச் சொல்லவும் வேணும்.
இராசாக்களுடைய சமுகத்தில் அஞ்சாமலிருக்கும்படி நாம் உனை
யைப் பலத்த அருவத்தின் மதில்போலவும். இரும்புத் தூண்போல
வும் கிறுத்தியுன்னை ஒருவரும் வெற்றி கொள்ளாதபடிக்கு நாம் உ
தவியா யிருப்போமென் றருளித். தமது திருக்கையால் அவர் வாயி
லில் தொட்டுப் பிரசங்கிக்க வாய்ச்சாலை யாக்கினார். இப்படிப்பட்
ட தெரிசனப் பிரசாதங்களை அவருக்குக் கொடுத்து, அதை விளங்
கிக்கத்தக்கதாகப் பல காட்சிகள் தோற்றப்பண்ணி, உன் கண்ணுக்
குத் தோற்றுவது யாதென்று கேட்டார். அதற்கு ஜெரேமியாஸ்
காவற்கோல் காணப்படுகிற தென்றபோது, சர்வேசுரன் அவ
ரைப் பார்த்து, ஆனால் அப்படியே நமது வாக்குத் தத்தத்தை நா
மே காவல் காப்பவனாயிருப்போமென்று திருவுளம் பற்றினார். மறு
படியும் உனக்குத் தோற்றுவ தென்னவென்று கேட்க, வடக்கு
திக்கிலிருந்து வந்த அக்கினியா லெரிகிற குசக்கலத்தைக் காண்கி
றேனென்றார். அதற்குச் சர்வேசுரன் அப்படியே வடக்கு இரா
சாக்களால் ஜெருசலேம் நகர் நெருப்பிட்டப் படுவ[illegible]
அதனால் நீ தபோதிருஷ்டி நாமங் கொண்டு, இவ்வித வர்த்தமா
னத்தை அவர்களுக் கறிவிப்பாயாக வென்று திருவுளம் பற்றினார்.
இன்னமும் இஸ்ராயேல் இராச்சியத்தோர்பேரில் வரப்போகிற
அனர்த்தங்களையுங் காண்பிக்கத் திருவுளமாய் ஜெரேமியாஸைப்
பார்த்து, நீ குசக்கலச் சாலையிற்போய் நம்முடைய வார்த்தையின் தெளி
வையுங் காண்பாயாக வென்று திருவுளம் பற்றினார். அப்படியே,
அவர், குசக்கலச்சாலையிற் போனவிடத்திற் குசவன் தன் கையா
ல் வனைந்த சொற்கலத்தை யழித்து மறுபடியும் செய்கிற
வினையைக் கண்டபோது, தேவ சத்தங் கேட்டது. அதென்ன
யாவது; இந்தக் குலாலன் கையி லிருக்கிற மண்ணுக்குச் சமான
மாக இஸ்ராயேல் இராச்சியம் நமது கையிலிருக்குமென்றும், அவன்
ஒன்றை யழித்து ஒன்றைச் செய்கிறதுபோல நாமும் இஸ்ராயேல்
சனங்களுடைய பாவங்களுக்காக அவர்களுடைய இராச்சியத்தை

யழித்து மறுபடியும் வேறே விதமாக உண்டாக்குவோ மென
றுந் திருவுளம்பற்றியதாம். இப்படிப்பட்ட அருட் பிரசாதங்களை
ஜெரேமியாஸ் கேட்டுத், தேவாலய வாசற்கடையிலிருந்து,வருகிற
போகிற ஜனங்களுக்குப் பிரசங்கம் பண்ணி, அவர்கள் பாவத்தி
னுல் நகரம் சத்துராதி கையில் அகப்படுவது உண்டென்று சொ
ன்னவிடத்தில், அதை ஒருவருங் கவனமாய்க் கேளாமல் இராய
னுக்குப் போய்க் கோள்சொல்லி அவரைச் சிறைப்படுத்தினார்கள்.
அதனால் ஜெரேமியாஸ் சிறைச்சாலையி லிருந்தபடியே தமது கற்
றுச் சொல்லியாகிய வருக்கு என்பவனைக் கூப்பிட்டு இந்த வாக்
கியங்களை யெல்லாம் எழுதுவித்துச் சனங்கள் முன்பாக வாசிக்கச்
செய்தார். அப்படியே அவன் வாசிக்கிறபோது, அனேகம்பேர்
கள் பயந்து தினையும் ஊணையும் விலக்கிப் பிரார்த்தித்திருக்கிறதை
ஜெருசலேம் நகரத்து இராயன் கண்டு, அவ ரெழுதும் புத்தகங்க
ளை யெல்லாம் அழைப்பித்துச் சுட்டெறித்துப் போட்டு, ஜெரேமி
யாஸ், வருக்கு என்ற அவ் விருவரையுங் கொல்ல யோசித்தான.
ஆனால் சர்வேசுரன் அவர்களைக் கொலையினின்றும் விலகப்பண்
ணி, மறுபடியும் அந்த வாக்கியங்களைத்தானே யெழுதிவைக்கத்
திருவுளமானதினால், மறுபடியும் அப்படியே ஜெரேமியாசெழுதி
ன, சத்துராதிகள் வருங் கால முடுகின தென்று பிரசங்கம் பண்
ணினார். அப்போது அதே பிரகாரமாய்ப் பபிலோனிய இராய
னுன நபுக்கோதனசார் என்றவன், ஜெருசலேம் நகரியை வளைத்
து இராயனையுஞ் சனங்களையுஞ் சிறை பிடித்துக்கொண்டு போனு
ன். அப்போது ஜெரேமியாஸ் அந்த நகரியில் மீதியாயிருந்த சன
ங்களுக்கு ஊரைவிட்டுத் தப்பிப்போகப் புத்தி சொன்னார். அவர்
களும் இவர்பேரிற் குரோதங் கொண்டு, குழி வெட்டிக் கழுத்தள
வாக அவரைப் புதைத்து வைத்தார்கள். ஆனால் சர்வேசுரன் ம
றுபடியும் ஒரு புண்ணிய வாளனைக் கொண்டு, அவரைக்கரையேற்
றுவித்ததன்பின், மீளவும் பபிலோனிய இராயனுற் படைகள் வந்
து நகரியைச் சோராவரியாய் வெட்டிக், கோட்டைமாளிகைகளை
யிடித்துச், சலொமோன் கட்டி வைத்த தேவாலயத்தையும் மற்

ஞமுண்டான சகலத்தையும் அழித்து, அதிலுள்ள பொன், வெள்
ளிமாணிக்கச் சம்பத்தையெல்லாங் கொண்டுபோனார்கள். இதைக்
கண்டு ஜெரேமியாஸ் இரு கண்ணீர் ஆறோட நகரியைப்பார்த்
து, முன்னிருந்த அழகையும் இப்போதிருக்கிற கேவலத்தையும்
ஒப்பிட்டுப் புலம்பியழுதுகொண்டிருந்த தருணத்தில், சர்வேஸ்வர
ன் அவருக்கு மீளவும் அருள் கொடுக்க உடனே எழுதினதாவது:-
பபிலோனிய இராச்சியத்திற் சிறைபட்டிருக்கும் இஸ்ரயேல்
ஜனங்கள் எழுபது வருஷந் தொண்டராயிருந்தபின்பு, மறுபடி
யுஞ் சர்வேஸ்வரன் அவர்களை அங்கினின்று இரட்சிப்பாரென்கிற
தை யெழுதிவைத்ததாம். இதுவுமல்லாமல் எஜிப்த்து, பபிலோனி
யா, பலஸ்தீன் முதலான பரசமய இராச்சியங்களுக்கும் இராசா
க்களுக்கும் வரப்போகிற தேவாக்கினைகளையும் அறிவித்து, இவ்
வகையாய் நாற்பத்திரண்டு வருஷந் தேவ அருள் வாக்குகளைப்
பிரசங்கம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், அவனவனுக்கு வருகிற
அனர்த்தங்களை வெளியாக்கினதினால், அவனவன் குரோதித்து
அவர்பேரிற் கற்களை விட்டெறியத், தம்முடைய சுகிர்த ஆத்துமத்
தைச் சர்வேஸ்வரனுக்குக் கையளித்து, இவ்வுலகத்திற் காட்சி
யாற் கண்ட சர்வேஸ்வரனைப் பிரத்தியக்ஷ தெரிசனமாய்க் காணப்
பிராப்தியானாரென் றறிவோமாக.

மூன்றாம் பிரிவு.

எசேக்கியேலின் சுகிர்தம்.

எசேக்கியேலென்னு நாமம், தேவசத்துவமாம். கல்தேயவெ
ன்ற தேசத்திற்குக் குருவாக, வழியிலுள்ள புவி என்றவன் பிதா
வாக இவர் பிறந்து பூசைப்பிரசாதியரா யிருந்தார். பபிலோனிய
இராயனால் ஜெருசலேம் நகரம் பிடிபட்டபோது, இவர் இருபத்
தைந்தாம் வயதில் மற்றச் சிறைகளோடு தாமுந் தமது சயமாய்ப்
போயிருந்த விடத்திற் கொபாரென்ற கங்கையருகே சர்வேஸ்
வரன் இவருக்குக் காட்சி கொடுத்து அந்த நகரியிலுள்ள பூதஜாதி

யாருக்கு மேல்வருந் தேவாசிய விசேஷங்களைப் பிரசங்கிக்கத்
திருஷ்டிப்பிரசாதத்தைக் கொடுத்தார். அதில் முந்த முந்தக்கண்ட
காட்சி எப்படியோவென்றால், உத்திராதிகால வாடைப் பிரசண்
டம் அடித்துவர, அதனோடு அக்கினி சுவாலித்திருக்கிற விசால
மான மேகப் படலமும், அதைச் சூழக் காந்திப்பிரதாபமும், அவ்
வக்கினிக் காந்தியிடை நடுவில் ஸ்படிகப் பிரகாசம்போலச் சதுர்
வித ஜீவாத்துமாவாகிய மனுஷமுகம், சிங்கமுகம், இருஷப முக
ம், அண்டரண்டபட்சிமுகம் என்கிற இவ்விதமான நான்கு முகங்க
ளுங் காணப்பட்டன. இன்னமும் அச்சணத்திற்றானே அந்த மிரு
காத்துமா வண்டையில், நான்கு திக்கு நோக்குமுள்ளதுமாய்ச், சரீ
ர ஆகியத்தும் மின்னலுள்ளதுமாய்ச், சமுத்திரச் சாயலாகப்
பயங்கரமான ஓர் இரதம் பூமியின்மீதிருந்தது. மிருகாத்துமாக்கள்
உயிர்ப்பு வேகத்தாலிழுக்கிற [illegible] இரதமும் இழுக்கப்பட்டு, எதி
ரிறங்கி நிற்குமிடங்களில் இரதமும் உயிருள்ளதாய் இருக்கிற நடக்
கிறதாகும் என்பதாம். இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியவிதமான காட்சி
யால் எசேக்கியேலுக்குச் சர்வேஸ்வரன் அபிநவ வேதத்தின் மகா
தேவ இரகசியத்தைக் காண்பிக்கத் திருவுளமானார். எப்படியென்
னில்; காணப்பட்ட மேகமும், அதிலுள்ள அக்கினிச் சுவாலையுமா
வது:- தெய்வீகமும் மனுஷீகமுமுள்ள கிறிஸ்துநாதருக்குத் தெரி
சனமாம். அந்தச் சதுர்வித ஜீவாத்தும முக விலட்சணமாவது:—கி
றிஸ்துவ வேதம் எழுதின நாலு சுவிசேஷகராம். அந்த ஜீவாத்து
மாக்கள் நடக்கிற உயிர்ப்பு வேகமாவது;—அவர்களுக்குண்டா
கிற இஸ்பிரீத்துசாந்துவின் பிரசாதமாம். நான்கு பக்கமும் நோ
க்குமுள்ள இரதமாவது:— உலகத்தின் நாலுதிக்குகளாம். அதில்
நிறைந்திருந்த கண்களாவன:—புத்திக்கண்ணுள்ள மனுஷராம்.
ஜீவாத்துமாக்களின் உயிர்ப்பு வேகத்தாலிழுக்கும் [illegible]
இரதம் நடக்கிறதாவது:—நாலு சுவிசேஷகரும் எழுதின பிரசா
ரஞ் சமஸ்த உலகவாசிகளும் வேதாகம வழியாய் நடக்கும் விபர
மாம். ஆனால், நாலு ஜீவாத்துமா முகங்களிலும் நாலு சுவிசேஷ
கர் காணப்பட்ட நிமித்தமேதெனில்:—சுவிசேஷகரான மத்தேயு,

கிறிஸ்துவின் மனுஷீகந் துவக்கமாகச், சுவிசேஷமெழுதினதினலே,
மனுஷ முகத்திற் குறிக்கப்பட்டது. சுவிசேஷகரான மார்க்கு. வ
னத்திற் சிங்கநாதம்போற் கூப்பிட்டசத்தமாய்ப் பிரசங்கித்திருந்த
ஸ்நாபக அருளப்பரின் கிருத்தியந் துவக்கமாகச், சுவிசேஷமெழுதி
னதினுற் சிங்கமுகத்திற் குறிக்கப்பட்டது. சுவிசேஷகரான லூக்
கா இருஷபபலி கொடுக்கிற பூசாரியான சக்கரியாவின் கிருத்தியந்
துவக்கமாகச் சுவிசேஷமெழுதினதினுல் இருஷபமுகத்திற் குறிக்
கப்பட்டது. சுவிசேஷகரான அருளப்பர் எல்லாத்துக்கும் உயரமா
ன ஆகாச மேறினதாகச், சர்வேஸ்வரனுடைய தெய்வீகந் துவக்கமா
கிச் சுவிசேஷ மெழுதினதினுற் சகல பட்சிகளிலும் அதிக உன்னத
மாய்ப் பறக்கிற இருதலைப் பட்சியின் முகத்திற் குறிக்கப்பட்டது.
இப்படியே நாலு ஜீவாத்துமாக்களின் முகங்களால் நான்கு சுவி
சேஷகருங் குறிக்கப்பட்டார்கள் என்றறிவோமாக. இப்படியே
தேவ அபிரகசியங்கள் நிறைந்த அநேகங் காட்சிகளை எசேக்கி
யேல் முனி கண்டு, தேவ கட்டளையின்படியே யூதருக்குப்பிரசங்
கம் பண்ணி, அவர்களுடைய பாவங்களை அவர்களுக்குக் காண்பித்
து, அதனு லுண்டாகிற கஸ்திகளை நன்மனதோடு பொறுக்கவும்
பேயாசாரங்களை விலக்கவும் படிப்பித்து, அப்படியே நடந்தால்
மறுபடியுந் தங்கள் சுயதேசத்துக்குப் போகச் சர்வேஸ்வரன்
கிருபைசெய்வா ரென்பதையும் அறிவித்தார். அப்படியே அவர்
அறிவிக்கிற மேல்வரும் விசேஷ மெல்லாம் மெய்யாகவே சரியா
கச் சம்பவித்துக்கொண்டு வருகிறதைக் கண்ட இராச்சியத்தோர்
சமஸ்தரும், மனச்சம்மதியோடு அவரை அந்தஅந்த தேசத்துக்கு
நடுச் சொல்லுகிற அதிகாரியாயிருக்கக் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.
அப்போது, அவர்கள் பசாசுவின் விக்கிரக ஆராதனை பண்ணுகிற
வர்களுக்குக் கடின ஆக்கினைகள் பண்ணிவருகையில், அந்த நாட்
டிற் பிரதானியா யிருந்த ஒருவனுக்கு அவ்வித ஆக்கினை பண்ணக்
கட்டளை யிட்ட போது அவனோடே கூட நாட்டாருங் குழப்பஞ்
செய்து, அவர்பேரிற் குரோதமா யெழும்பிக் கொலைக்குப் பாத்தி
ரமாக்கினார்கள். அதனால் எசெக்கியேல்முனி தம்முடைய பிராண

னை சர்வேஸ்வரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்துப் பிராணபரித்தியாகிக
களுடைய முடியைத் தாமும் பெறப் பிராப்தியானாரென் றறி
வோமாக.

நாலாம் பிரிவு.

தானியேலின் சரிதம்.

தானியே லென்ற நாமம் கர்த்தர் நீதித்துவமென்று சொல்
லத்தகும். யூதர் இராசகுலத்தில் வெகுமானித்தவராய் ஜெருச
லேம் நகரியின் அயல் கிராமத்திற் பிறந்ததினால், அந்த நகரியிற் பி
டிபட்ட காலத்தில் அவ்வூர் வாசிகளோடு பபிலோனிய இராச்சி
யத்துக்கு இவருங் கொண்டுபோகப்பட்டார். அப்போது பபிலோ
னிய இராயனான நபுக்கோதனசார் என்றவன் இஸ்ராயேல் ஜ
னங்களின் இராசகுலத்திலுள்ள ரூப சவுந்தரிய மிகுந்த புத்தி
ரர்களைத் தனது அரண்மனைப் பிள்ளைகளாகத் தெரிந்துகொள்
ளக் கட்டளையிட்டான். அதனால் ரூபலாவர்ணிய அலங்காரமுள்ள
தானியேலையும், அனனியாஸ், மிசயேல், அசரியாவென்ற மூன்று சி
றுவரையுங் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். அப்போது இராயன் அ
வர்களுக்கு மூன்று வருஷத்திற் சகல கலைக்கியானங்களையும் அப்
பியாசம் பண்ணவுந், தனது இராச பட்சணங்களில் உணவு கொடுக்
கவுங் கட்டளை யிட்டான். அதற்கு முதலாளியானவன் அந்த நாலு
பிள்ளைகளுடைய பேர்களையு மாற்றித், தானியேலுக்கு-பல்த்தசா
ரென்றும். அனனியாசுக்குச்-சித்ராக்கென்றும், மிசயேலுக்கு-மீசா
க்கென்றும், அசரியாவுக்கு-அபுதோக்கோ வென்றும், பேரிட்டு இ
ராச பட்சணமாகிற மச்ச, மாமிச வியஞ்சனங்களைக் கொடுக்க வந்
தபோது, இவர்கள் பயறல்லாதே வேறொன்றும் புசியோமென்றார்
கள். அப்போது அவன் பயந்து இவ்வித உணவுகளால் உங்கள்
முகம் வாடிப்போம், அதை இராயன் கண்டால் என்னை வதை
செய்வா னென்றுசொல்ல, அதற்கு அந்நாலவரும் அப்படி வரா
து, பத்துநாளைக்கு நாங்கள் கேட்ட அந்த உணவுகளைக் கொடுத்து

எங்கள் முகங்களையும், இராச உணவு தின்கிறவர்களுடைய முகங்
களையுஞ், சோதனை பார்க்கலாமென்று சொன்னார்கள். அப்படியே
அவன் கொடுத்துப் பார்க்க மற்றச் சகல பிள்ளைகளிலும் இவர்கள்
தெளிவுந் தேறுதலுமா யிருக்கிறதைக் கண்டு அதிசயித்தான். இ
துவுமல்லாமற் சர்வேஸ்வரன் அவர்களுக்குக் கல்விகலைக்கியானங்
களுடைய நெறிகளையுஞ், சொப்பன தெரிசனங்களின் விபரங்களை
அறியத் தெளிவையுங்கொடுத்த விடத்தில்,இராயன் குறித்த மூன்
வருஷத்துக்குப்பின் தனது சமுகத்துக்கழைத்து அவனவன்
கற்றிருக்கிற கல்வியைப் பரிக்ஷிக்கையில், தனது இராச்சியத்தி
லிருக்கிற எல்லா அறிவாளிகளையும் பார்க்க இவர்கள் பத்துப்பங்
கு அதிக விவேகிகளா யிருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தான். இப்
படி யிருக்கிற வேளையில், தானியேலுக்குச் சர்வேஸ்வரன் கொ
டுத்த ஞானமகிமை பிரகித்த மானவகை யெப்படியென்றால், ப
பிலோனிய இராயன் ஒரு சொப்பனத்தைக்கண்டு வெருவாய்ப்ப
யந்து விழித்தவுடனே, கண்ட தெரிசனத்தை மறந்துபோனான்.
அப்போது தனது இராச்சியத்திலுள்ள சகலவிவேகிகளையும் அ
ழைப்பித்துத், தான் கண்ட சொப்பனத்தையும் அதன் பயனையுந்
தெரிந்துசொல்லக் கட்டளையிட்டான். அதற்கவர்கள் தேவரீர் கண்
ட சொப்பனத்தை மொழிந்தால் அடியோர்கள் பயன்சொல்வோ
மென்ற விடத்தில், இராயன் நான் மறந்துபோன சொப்பனத்
தைச் சொல்வதெப்படி? நான்கண்ட சொப்பனத்தை நீங்கள் அறி
ய இயலாவிட்டால் அதற்கு நீங்கள் சொல்லும்பயனும் மெய்யாய
தல்ல; ஆகையால் இருவகையுஞ் சொல்லுவீரானால், வெகு மகா
மடைவீர்கள் அல்லது கொலையுண்பீர்களென்று சொன்னான். அ
தற்கவர்கள் அப்படியே சொல்லவல்லவன் பூலோகத்தில் ஒருவனு
மில்லையென்று சொல்ல, இராயன் கோபமிகுந்தவனாய்ப் பபிலோ
னிய இராச்சியத்திலுள்ள சகல அறிவாளிகளையுங் கொல்லத்
தீர்வையிட்டான். அப்படியே ஆங்காங்குள்ள அறிவாளிகளைக்
கொல்ல அப்போது தானியேலையுங் கொல்லத் தேடினவிடத்
தில் அவர், சர்வேஸ்வரனால் தெளிவடைந்து இராயனண்டையிற்

திவ்விய திருஷ்டிகர் யுகத்தின் இரண்டாம் அதிகாரம்.

அப்பிரதான திவ்விய திருஷ்டிகரான முந்நான்கு பேர்களுடைய சரித்திர பிரசாதங்கள் பன்னிரண்டு பிரிவுகளாகக் காண்பிக்கப்படும்.

சர்வேஸ்வரனாற் படைக்கப்பட்ட மின்பிரகாரங்களுக்குள்ளே கிரகங்களும் இராசிகளும் விசேஷமாகக் குறிக்கப்படுவன போல ஞான தாரகைகளாகத் தேவவேதத்திலே விசேஷமாகக் குறிக்கப்பட்ட பிரதான திருஷ்டிகர்களுடைய சரித்திரங்களைக் கண்டதின்பின், பன்னிரண்டு இராசி யொளிவுகளுக்குஞ் சமானமான அப்பிரதான பன்னிரண்டு தெரிசிகளுடைய சரித்திர விருத்தியங்களையுங் காண்பது கிரமமாம். ஆனால் இவர்களைக் குறித்த வேத வாக்கியப் புத்தகங்களிற் சுருக்கமாயும், சிறிய திருஷ்டிகரென்றும் சொல்லுவதினாலே, இவர்கள் சரித்திரத்திலும் திவ்விய திருஷ்டியிலுஞ் சிறியவர்களல்லவென்று அறியக்கடவோம்.

முதலாம் பிரிவு.

ஓசேயின் சரித்திரம்.

ஓசே என்பது இரட்சைதானி யென்ற பெயராம். இவர் வெல்மோத்தென்ற நகரத்திற் பிறந்து ஓசியாஸ், யோவத்தான், ஆக்காஸ், எசக்கியாசென்ற யூதவிராயர் காலத்திலே திவ்விய திருஷ்டிப் பிரசாதமடைந்திருந்தார். முதலாவது சர்வேஸ்வரன் இவருக்குக் கொடுத்த அருட்பிரசாதமாவது: நீ புறச்சமய ஸ்திரீயை விவாகம்பண்ணி, அவள் பெறுகிற பிள்ளைகளுக்கு உனைத்திற் சனங்கள் பண்ணுகிற பாவ ஆசாரங்களின் ஆக்கினைகளைக் காண

பிக்குங் குறிப்பான விசித்திர நாமங்களை யிடக்கடவாயென்று திருவுளம் பற்றினதேயாம். அப்படியே இவர் கோமேரியென்ற புறச்சமய ஸ்திரீயைக் கைக்கொண்டு, தலைச்சன் பிள்ளை பெற்றவுடனே அவனுக்குச் செஸ்ருயேலென்னும் பேரிடச் சர்வேஸ்வரன் கற்பித்தார். எனென்றால்: செஸ்ருயேலென்ற பள்ளத்தில் சேயூ ராயன் சிந்தின உதிரப்பழியை அவன் குடும்பத்தின்பேரில் வாங்குவதற்காக நான் முடுகிற்றென்னுங் குறிப்பை யாவருமறிய அந்தப்பேர் சொல்லப்பட்டதென் றறியக்கடவோம். இரண்டாவது பெற்றபிள்ளைக்குக் கிருபைநாஸ்தி யென்னும் பேரிடக் கற்பித்தார். அது எனெனில்: இனிமேல் இஸ்ருயேல் கோத்திரத்துக்குத் தேவகிருபை கிடைக்கமாட்டாதென்கிற குறிப்பைக் காண்பிக்கும் பெயரென்றறியக்கடவோம். மூன்றாவது பெற்ற ஆண்பிள்ளைக்கு என் பிரசையல்லவென்று பேரிடக்கற்பித்தார். எனெனில்: அது இஸ்ருயேல் சனங்கள் தங்கள் பாவங்களுக்குப் பட்ட ஆக்கினைகளாலுஞ், சர்வேஸ்வரனுக்குப் பயப்படாமல், இன்னமும் அதிக துஷ்டராயிருந்ததினால், இவர்களடிமைப்பட்டும், மறுசாதிகளோடு கலந்தும், சிதறுண்டு போய்த் தேவசேனையல்லவென்று பூலோகத்திற்பேர்பெறக்கூடுமென்கிற குறிப்பைக்காண்பிக்கிற பெயராமென்று அறியக்கடவோம். இப்படியே காண்பித்த குறிப்புகளின்படி அந்தந்தக்காலத்திலே கேடுகள் வந்து, இஸ்ருயேலின் பன்னிரண்டு கோத்திரத்தாருஞ் சத்துராதிகளின் கைவசமாகித், தேவசேனையென்கிற பேருமற்று, யூதர் சிறையென்கிற, பேரைப் பெற்றுப், பரசமய இராசருக்குத் தாசிகஞ் செய்யலாயிற்று. இந்த வியாமுமல்லாமல், ஓசேயாஸ் புறச்சமய ஸ்திரீயை விவாகம் பண்ணினதினாலே, கிறிஸ்துநாதர் புறச்சமய மனுஷரைத் தமது வேதத்திற்சேர்த்துக், கிறிஸ்தியானி வேதசபை யென்கிற அந்த ஞானபத்தினியைத் திவ்விய விவாகத்தினிடமாய்த் தமக்கு ஐக்கியம் பண்ணுகிற அபிராகசியத்தைக் காண்பிக்கவுஞ் செய்தாரென்று அறியக்கடவோம். இவரெழுதின மேல்வரும்விசேஷங்கள் எனெனில்: சர்வேஸ்வரன் மனுஷனாகப் பிறந்து மரித்து மூன்றும்

ணையளிக்க, அது அவரால் அழிக்கப்பட்டது. அதன்பின் துஷ்ட விஷமுள்ள சர்ப்பத்தின் வல்லமை யேதென்றால்: அது ஒரு புற்றிலிருந்து சீறுகிற மூச்சால் அக்கினிப் புகை புறப்படுகிறதைக் கண்டு, அதைத் தம்பிரான் என்று வணங்குவார்கள். அதனால் இராயன் தானியேல் முனியை யழைத்துக்கொண்டு சர்ப்பத்தண்டை வந்து இவனுயிருள்ள தேவனல்லவோ? என்றவிடத்தில் அதுவுந் தேவனல்லவென்று காண்பிப்பேனென்று கீலுங், கொழுப்பும், உரோமமுமாகக் குழைத்த தீவனமொன்று உண்டாக்கிக் கொடுக்க, அதை யந்தச் சர்ப்பந் தின்றவுடனே அலகோடு அலகு ஒட்டிவாய்திறக்கமாட்டாமற் செத்துப் போயிற்று. அதைக்கண்டு பட்டணத்தா ரெல்லாருங் குழம்பிக்கொண்டு இராயனண்டையிற் போய், நீர் யூதர் வேதத்திற் சேர்ந்து, எங்கள்பேல் தேவனையுஞ் சர்ப்பதேவனையுங் கொல்லுவித்தீர்; ஆலயங்களையும் இடிப்பித்தீர்; பூசாரிகளையும் வதைத்தீர்; இப்படிப்பட்ட பழிபங்கங்களைச் செய்த தானியேலை யெங்கள் கையில் ஒப்புவியும்; இல்லாவிட்டால் உம்மையும் உம்முடைய இராச கட்டளையையும் அழிப்போமென்றார்கள். அதைக்கேட்டு இராயன் பயந்து, தானியேலை யவர்கள் கையி லொப்புக்கொடுத்தான். அப்போது அவர்கள் தானியேல் முனியைச் சிங்கக்கெபியிற் போட்டுச், சிங்கங்களுக்கு எப்போதுங் கொடுக்கிற தீனியுங் கொடாமற், கெபியின் வாசலைக் கல்லா லடைத்துப் போட்டார்கள். ஆனால் தானியேல் முனியைச் சிங்கங்கள் பக்ஷியா திருந்தது யல்லாமற், சர்வேஸ்வரன் ஆச்சரியவிதமா யவருடைய பசிதாகத்தையும் அமர்த்தத் திருவுளமானார்.

அது எப்படியென்றால்: யூதேய விராச்சியத்திலிருந்த அபக்கூக்கு வென்ற திவ்வியதரிசி ஒருவர், அருவி வெட்டுகிற தன் சனங்களுக்கு ஒய்வனங் கொண்டுபோகிறபோது அவருக்கு முன்பாக ஒரு தேவதூதன் தோன்றி, அதைப் பபிலோனியாவிற் சிங்கக்குகையிலிருக்கிற தானியேல் முனிக்குக் கொண்டுபோவென்று சொன்னதற்கு, ஆண்டவரே அடியேன் பபிலோனியாதேசம் எங்கே யிருக்கிறதென்று அறியேனே யென்றார். அந்நேரமே

தேவதூதன் அவருடைய சிரசின் உரோம இழையொன்றால் அவரைத் தூக்கி ஒரு க்ஷணத்திலே பபிலோனியா இராச்சியத்திற் சிங்கக்கிடங்கினருகே கொண்டுபோய் விட்டுத், தானியேலுக்குத் தீனிக் கொடுக்க வைத்தபின், மறுபடியும் அக்ஷணமே அவர் யூதேய விராச்சியத்துக்குக் கொண்டுவந்து விடப்பட்டார். இப்படியே தானியேல் முனி ஆகாரமாகச் சிங்கக்குழியிலிருந்தபின், ஏழாம் நாளில் இராயன் குழியருகே அவர் செத்திருப்பாரென்று அழுவந்தபோது, அவர் உயிரோடிருக்கிறதைக் கண்டு, அளவற்ற அக்களிப்போடு அவரைக் கிடங்கிலிருந்து எடுத்து வயிரிகளை அக்கெபியிலிட்டு வதைப்பித்தான். இப்படியே தானியேலென்ற திவ்விய தரிசி இன்னமும் அநேகங் காட்சிகளைக் கண்டு, அநேக விராச்சியங்களுக்கும், இராசாக்களுக்கும் மேல்வரும் விசேஷங்களை யறிவித்தது மல்லாமற், கிறிஸ்துநாதர் பூலோகத்தில் வருவது இன்னநாளென்கிற திட்ட வட்ட விசேஷத்தையுஞ், சர்வ சங்காரத்துக்கு முன் அந்திக்கிறிஸ்து வருகிற வரலாற்றின் விசேஷத்தையும், அதற்கேற்ற அடையாளங்களையும் எழுதிவைத்தார் என்பதே. இப்படியே தமது நிர்மலகற்பின் சுகிர்தத்திலுந் தவத்திலுந் தெரிசனத்திலும் மகா கீர்த்திபெற்றவராய் நூற்றுப்பத்து வயதளவுஞ் சீவித்துப் பூலோகத்திலடைந்த திவ்விய தெரிசனத்தின் பெறுபேறுகளுக்குப் பரலோகத்திலே மோட்ச தெரிசன மடையப்பிராப்தியானார். இப்படிப்பட்ட சுகிர்தங்களைச் சமஸ்தருங் கண்டு நாலு பிரதான திருஷ்டிகர்களையும் மிகுந்த பத்தியோடு துதித்தனுசரித்து நடப்பது உசிதமாம்.

பொருட்டு, முப்பது நாளளவும் எவனாகிலும் உம்மை யாசரித்து மன்றாடாமல் வேறே தேவனையாவது மனுஷனையாவது ஆராதித்தால், அவனைச் சிங்கக் குழியிலிடக் கட்டளை பண்ணவேணுமென்று சொன்னார்கள். அப்படியே இராயனுங் கட்டளை பண்ணினபோது தானியேல் அதைச் சட்டை பண்ணாமற் சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிறதை வர்மிகள் பார்த்திருந்து இராயனுக்குச் சொல்லி, இவரைச் சிங்கக்குழியிற் போட்டுவிட உத்தாரங் கேட்டார்கள். அதற்கு இராயன் தானியேல் பேரிலிருந்த கருணை மிகுதியால் அதை விலக்க நினைத்தாலும், தானிட்ட கட்டளையை ஒருவரும் மீறலாகாதென்பதனால் உன்னுடைய சர்வேஸ்வரன் உன்னையிரக்ஷிப்பாரென்று சொல்லிச் சிங்கக் குழியிற்போட உத்தாரங் கொடுத்தான். அவர்களும் அப்படியே சிங்கக்குகையிலிட்டு அந்தக் குகையைக் கல்லாலடைத்திருக்கையிற் சர்வேஸ்வரனுடைய தூதன் சிங்கங்களுடைய அலகுகளைத் திறவாமலிருக்கப் பண்ணினதினால், அவர் யாதொரு பழுதும் வராதபடி யிரக்ஷிக்கப்பட்டிருந்தார். அப்போது இராயன் வெகு துக்கத்தோடு குழியருகில் வந்து, அழுது கொண்டிருந்து, தானியேலே நீ சீவித்திருக்கிறாயோ? வென்று கூப்பிடத், தானியேல் ஆம், சர்வேஸ்வரன் சிங்கங்களுடைய வாயைப் பூட்டி என்னை யிரக்ஷித்தாரென்றார். இராயன் அவர் சீவித்திருக்கிறதைக்கண்டு அளவற்ற சந்தோஷமாக அவரைக் குகையினின்றும் வெளிவரப் பண்ணி, அவர் பேரிற் குற்றஞ்சொன்ன வர்மிகளை யெல்லாம் அந்தக்குகையிற் போடவே, அவர்கள் சிங்கங்களாற் பக்ஷிக்கப்பட்டார்கள். இதன்பின் இன்னமுந் தானியேல்முனி பபிலோனிய இராச்சியத்திற் காண்பித்த அதிசயங்களும் பட்ட பாடுகளும் எப்படியென்றால்:[1] அந்த நகரத்தில் பேலென்ற தேவனுடைய விக்கிரகத்தையும், துஷ்ட விஷமுள்ள ஒரு சர்ப்பத்தையும் அந்தப் பட்டணத்தார் வணங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பேலென்ற தேவனுடைய வல்லமை யேதெனில்: ஒவ்வொரு நாளைக்கும் நாற்பது ஆடுகளும், பன்னிரண்டு குளக மாவும், ஆறு சால் மதுவுங் கொடு

த்துவர அவை யெல்லாவற்றையும் வயிறு நிரம்ப அருந்துவதே அவன் வல்லமையாம். அதனால் இராயனும் நாள்தோறும் அவனைத் தேவனாக வணங்கப் போகையில், தானியேல் மாத்திரம் அவனை வணங்க வாராதிருப்பதேதென்று, கேட்க, அதற்குத் தானியேல்முனி நான் சகலத்தையும் படைத்த சதத சீவியமான சர்வேஸ்வரனை மாத்திரம் வணங்குகிறதல்லாமற், கையாலுண்டாக்கப்பட்ட இவ்வித விக்கிரகங்களை வணங்க ஞாயமில்லையே யென்று சொன்னார்.

அதற்கு இராயன், ஆனால் பேல்தேவன் சீவியமுள்ள தேவனல்லாவிட்டால், ஒருநாளொன்றுக்கு இம்மாத்திர அன்னபானங் கொள்ளுவதெப்படி? அது மெய்யென்றும் பொய்யென்றுஞ் சோதனை பார்க்க, நீயும் என் கூட வாவென்று தானியேலையழைத்துக்கொண்டு தேவாலயத்திற் போனான். அப்போது ஆலயத்திலிருந்த எழுபது பூசாரிகளையும் அப்புறப் படுத்தி, இராயன் அந்தத் தேவன் முன்பாக எப்போதும் படைக்கிற அன்னபானமெல்லாம் படைக்கத், தானியேல்முனி தமது சீஷரைக் கொண்டு ஆலயத்தின் தரைமுழுவதுஞ் சாம்பலைப் பரவப்பண்ணிக், கதவடைத்து முத்திரையிட்டு அரசனோடுகூடப் போனார். மறுநாள் விடிந்து இராயன் தானியேலையும் அழைத்து வந்து தேவாலயத்தின் கதவைத்திறந்து பார்க்கையில், படைத்து வைத்தவைகளில் ஒன்றுமில்லாததைக் கண்டு, பேலென்ற அந்தத்தேவனை இராயன் துதிக்க ஆரம்பித்தபோது, தானியேல்முனி அவனைச் சாம்பலின் மீதே பார்க்கச்சொன்னார். அப்படியே அவன் பார்க்கையில், அதிற் பெரியோர் சிறியோருடைய அடிகள் நடமாடியிருக்கிறதைக் கண்டு அதிசயித்து இதேதென்று சோதித்துப்பார்க்க அந்தக்கோயிலிற் கள்ளவாசலும் நிலவறைகளுஞ் செய்து, அதன் வழியாய் இந்த எழுபது பூசாரிகளும், அவர்கள் பெண்சாதி பிள்ளைகளும் வந்து, நாள்தோறும் படைக்கிறதெல்லாவற்றையும் அருந்துகிறதாக வெளிப்பட்டது. அதனால், இராயன் முனிந்து அவர்களெல்லாரையும் வதைத்துக்கொன்று; ஆலயத்தைத் தானியேலுக்குக்

அம்மரம் மறுபடியுந் தழைக்க வேரைக்களையாமல் வைக்கச் சொன்னதினால் நீர் உயிரோடிருந்தும், உம்முடைய பாவத்துக்கு உத்தரித்துச் சர்வேஸ்வரனை யறிந்ததின்பின் மறுபடியும் இராச்சியங் கைகூடு மென்கிறதற்கும் விபரமாம். அதனால் இதற்கு நான் சொல்லுகிற புத்தியாவது: பிச்சை, தான தர்மங்களினாலும், எளியவர்கள்மேல் இரக்கமாயிருப்பதினாலும், உமது பாவத்திற்கு உத்தரித்துப், பொறுதியுடையப் பிரயாசைப்படுவீராகில் உமக்கு க்ஷேமுண்டாகுமென்று சொன்னார் என்பதாம். இப்படியே தானியேல் சொன்ன தெரிசன விபரத்தை இராயன் கேட்டிருந்தும், சொன்ன நற்போதகத்தின்படி தானதர்மஞ் செய்யாததினால், அவனுடைய இராச்சியஞ் சத்துராதிகைவசமாகி, அவனும் மனுஷவேஷமாறி மிருகம்போற்கையூன்றி நடந்து மனிதரினின்றும் பிரிந்து, பற்காற் புல்லை மேய்ந்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது இவனுக்குப் பயித்தியம் பிடித்ததென்றெண்ணி யிவனை வெளியே போகவிடாமல் மாட்டைப்போல் கட்டிவைத்திருந்து, பயித்தியத்துக்கேற்ற பல பரிகாரங்களுஞ் செய்துங் குணப்படாமையால் விட்டுவிடக் காட்டிற் சென்று மிருகங்களோடு சீவித்து நகமும் மயிரும் வளர்ந்து, தானியேல் சொன்னவார்த்தை நிறைவேறியது. ஏழுவருஷமான பின், தானியேல்முனி அதன்மேல் இவனுக்காகச் சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்திக்கச் சர்வேஸ்வரன் கிருபைபண்ணி யிவனுடைய பாவத்தைப் பொறுத்து இராச்சியத்தையும் முந்தின அறிவினையையுங் கொடுத்தருளினார். அதனால் இவன் தன்னுடைய பாவக்கோரத்தையுஞ் சர்வேஸ்வரனையும் அறிந்து, ஏழு வருஷமளவுந் தினபதும் உண்பதும் ஒறுத்துத் தபோதனம்பண்ணித் தன்னுடைய ஆயுசை முடித்தான்.

நபுக்கோதனசாரென்பவன இறந்ததின் பின் அவன் குமாரனான எவில்மேரோதாக்கு என்பவன் அவ்விராச்சியத்தை யாண்டான். இவனுக்குப்பின் இவன் குமாரனான பல்தசார் என்பவன் இராச்சியபாரஞ் செய்கையிற் சம்பவித்தது யாதெனில்:— இவன் இராச்சிய மடைந்த மகிமையைப் பாராட்டுவதற்காக

விருந்து சிறப்பிட்டுத், தன்னுடைய மந்திரிபிரதானிகளை யழைப்பித்து அவர்களோடு விருந்து அனுபவிக்கிறபோது, மதுபானம் அதிகப்பட்டு இராசரியாகித், தேவாலயத்திலிருந்த பொன் வெள்ளிப் பூசைப் பாத்திரங்களை யெடுத்துவரச் சொல்லி, அதில் தானுந் தன்னுடைய மந்திரிமார்கள் முதலானவர்களும், ஸ்திரீசனுதி சகலரும், மதுபானத்தை யனுபவித்துத் தங்கள் தேவர்களை ஸ்துதித்திருந்தார்கள். அக்ஷணத்திலேதானே சர்வேஸ்வரனுடைய முனிவு உண்டாகி, அந்த விருந்து சாலை மதிலில், மனுஷ அங்குலிபோலத் தோன்றப்பட்டு அட்சரம் பதிக்கிறதாகக் காணப்பட்டது. இதை இராயன் கண்டு முகம்வாடித் தியங்கி நடுக்கங்கொண்டு, தனது அறிவாளிகளை யழைப்பித்து அந்த அக்ஷரங்களை வாசித்துப் பொருள் சொல்லச் சொன்னவிடத்தில், ஒருவரும் அதை வாசிக்க அறியாததினால் தானியேலை யழைப்பித்து அதை வெளிப்பொருளாக்கினால் வெகு தியாகங்கள் கொடுப்பேனென்றான். அதற்குத் தானியேல் உமது தியாகங்கள் உம்மிடமாயிருக்கட்டு மென்று அக்ஷரங்களை வெளியாக்கினார். அது எப்படி யென்றால்: அவ்வெழுத்துக்கள் எண்ணல், நிறுத்தல், பிரித்தல் என்கிற அர்த்தமுள்ள அக்ஷரங்களாம். எண்ணலென்றது பாவத்தின் எண்ணிக்கையாம், நிறுத்தலென்றது நீதிநிறையாம், பிரித்தலென்றது இராச்சியம் பிரிவுபடுகிற விபரமாம். என்கிற அர்த்தத்தைக் கொண்ட "மானே" "தேக்கேல்" "பாரேஸ்" என்னும் வாக்கியமாகுமென்று சொன்னார் என்பதே. அவர் சொன்னபிரகாரந் தாரியுசென்ற இராயன் அன்று இரவிற்றானே பல்தசாரென்றவனைக்கொன்று, பட்டணத்தையும் பகுந்து கொடுத்தான்.

தாரியுஸ் என்ற இராயன் இராச்சியத்தை யரசாளுகிறபோது சம்பவித்தது யாதெனில்: தானியேல் முனியைத் தனது வாசற் பிரதானியாக வைத்துக்கொண்ட சமயத்தில், மற்ற மந்திரிபிரதானிகளும், அறிவாளிகளும் இவர் மீது வயிராக்கியங்கொண்டு இவரைக் கொல்ல உபாயம் பண்ணினார்கள். அதெப்படி யென்றால் இராயன் அண்டையிற் போய் உமது புகழ்ச்சி கீர்த்தி பெரும்

வேத இரகசியங்களைச் சர்வ உலகங்களிலும் வார்த்திக்கப் பண்ணுவாரென்கிற அத்தெரிசனத்தின் வியாத்தைக்காண்பித்து, இவையெல்லாஞ் சர்வேஸ்வரன் அறிவித்த தல்லாமல் மற்றப்படியல்லவென்று சொன்னார். இவ்விதமான அபிப்பிராயத்தை இராயன் கேட்டவுடனே சொல்லிமுடியாத மகிழ்ச்சியால் தானியேல் முனி சர்வேஸ்வரனுடைய மெய்யான திருஷ்டிப் பிரசாதியென்று உபசரித்து வெகுமானித்துத், தனது இராச்சியத்தில் ஏகநாயக துரைத்தனங் கொடுத்தான். இதன்பின் நபுக்கோதனசாரென்ற இராயன் தனது இராச்சியஞ் சகல உலகத்திலும் உத்தமமா யிருக்கிறதை யறிந்திருந் கெம்பீரங் கொண்டு, மனதெழும்பித் தன்னைத் தேவனாக யாவரும் வணங்கப்பண்ண வேணுமென்று அறுபது முழத் தீர்க்காந்தமாகத் தனது சுரூபத்தை யுண்டுபண்ணிச், சமஸ்தரும் அதற்குப் பூசைவைத்து ஆசரிக்கக் கட்டளையிட்டு அந்தக்கட்டளையை மீறினவர்கள் தீச்சூளையில் இடப்படுவார்களென்று பறை சாற்றுவித்தான். அப்போது அந்தக் கட்டளையின்படியே பட்டணத்துச் சனங்களெல்லோருஞ் சுரூபத்தை ஆசரித்தவிடத்திற் சீதராக்கு, மீசாக்கு, அபெத்நேகோ என்றதானியேலின் சினேகிதர்களான மூவருஞ், சகலத்தையும் படைத்த சர்வேஸ்வரனை யல்லாது படைக்கப்பட்டபொருளை ஆசரியோமென்றதை இராசன் அறிந்து, இவர்களை முனிவோடு அழைப்பித்து, நீங்கள் இராசசுரூபத்தை வணங்காதிருக்கில் அக்கினிச் சூளையில் விழப்படுவீர்களென்ன, இதற்கு இம்மூவரும் அக்கினியையும் நம்மையும் படைத்த சர்வேஸ்வரன் எங்களை மீட்டிடுவாரென்று சொன்னார்கள். அதை இராயன் கேட்டு முனிவு அதிகரித்துத் தீச்சூளையை யெழுபங்கதிமாக எரிவித்து, அதில் இம்மூன்று பிள்ளைகளையும் போடச்சொன்னான். அதனால் அக்கினிச்சூளையிற் றீயில் எண்ணெய் முதலான எரி கரும்புகளைக் குவித்து, ஐம்பது முழ வுயரஞ் சுடரெழும்பப் பண்ணி, அதில் இம்மூவரையும் போட்டபோது, சர்வேஸ்வரனுடைய கிருபையால் அந்தச் சூளைத் தீயானது குளிர்ந்த ஜல நீர்வாவிபோல அவர்களுக்கு ஒருபழுதுஞ் செய்

யாமல் குளிர்ந்திருக்கவே அதில் இம்மூவரும் நீந்தி விளையாடிச் சர்வேஸ்வரனை ஸ்துதித்திருந்தார்கள். ஆனால் தீமூட்டின சேவகர்கள் எரிந்து போனார்கள். இதனால் அந்தப் பிள்ளைகள் வணங்குகிற தேவன் மெய்யான சர்வேஸ்வரனென்று இராயனறிந்து, அவர்களைச் சூளைத்தீயினின்றும் எடுத்து வெகுமானங் கொடுத்தனுப்பினான்.

இதன்பின், மறுபடியும் நபுக்கோதனசார் என்ற இராயன் கண்ட சொப்பனமாவது: அதிசயமான ஒரு விருக்ஷம் ஆகாயந் தட்ட எழும்பிச் சர்வலோகமுங்காணத்தக்க மகிமையாகப் பூலோகமத்தியத்தில் அலங்காரமாய்த் தழைத்துச் சம்பூரணமாய்க் கனிந்திருக்கிறதையும், அதன் கொப்புகளிற் பக்ஷிகளும் நிழலில் மிருக இனங்களுஞ் சேர்ந்து இளைப்பாறச் சகல சீவாத்துமாக்களும் அதனால் இரட்சிக்கப்பட்டிருந்ததையுங் கண்டான். அக்ஷணத்தில் ஆகாசத்திலிருந்து தேவதூதன் இறங்கிப் பெருஞ் சத்தமாக இம்மரத்தை வெட்டிவிழத் தள்ளி, அபலமாக்கி அதிலண்டியிருக்கிற மிருக பக்ஷிகளைத் துரத்துங்களென்றும், வேரை மாத்திரம் மீளவுந் துளிர்க்கக் கட்டிவையுங்களென்றும், அப்படியே ஏழு வருஷம் மனுஷன் மிருகமாய்ச் சீவித்துச் சர்வேஸ்வரனை யறியக் கூடுமென்றுஞ் சொல்லக்கேட்டானென்பதே. இவ்வித சொப்பனத்தை இராயன்கண்டு அதன் அர்த்தத்தைத் தெளிவிக்கத் தனது சகல அறிவாளிகளாலும் ஏலாததினால், தேவஞான அருள் உள்ள தானியேலை யழைப்பித்துப் பயன் கேட்கத், தானியேல் சொன்னதாவது:—சர்வ உலகங்களுங் காணத்தக்க மகிமையான விருக்ஷமாவது தேவரீரல்லாது வேறல்ல; அது எவ்வாறு என்னில், உம்முடைய இராசகீர்த்தி உலகமெங்கும் பிரசித்தமாக, அந்த மரத்தாற் சீவாத்துமாக்கள் இரக்ஷிக்கப்பட்டிருந்தது போல, உம்முடைய ஆள்வினையால் உலக வாசிகள் அனைவரும் இரக்ஷை யடைகிறார்கள். ஆனால் தேவ தூதனிறங்கி மரத்தை வெட்டி விழத்தள்ளச்சொன்னதினால், சத்துராதிகள் உம்முடைய இராச்சியத்தை மாற்றி உம்மை மிருகங்களோடு சீவிக்கப்பண்ணுவார்கள். இதுவுமல்லாமல்

இவர் எழுதின மேல் வரும் விசேஷங்கள் யாதெனில்: இஸ்பிரீத்து சாந்து இறங்கினதையும், கிறிஸ்து வேத சபை வர்த்திக்கிறதையும், சாதாரண நடுத்தீர்வை முதலான விசேஷங்களையும் வெளிப்பொருளா யெழுதிவைத்ததேயாம். அதன்மேல் அவர் தர்ம தவத்தோடு நடந்து தமது சுகிர்த ஆயுசை முடித்தார்.

மூன்றாம் பிரிவு.

ஆமோசின் சுகிர்தம்.

ஆமோஸ் என்பது பாரம் பொறுத்தவன் என்ற பெயராம். இவர் தேகுவே யென்ற தலத்திற் பிறந்து, கோபால விருத்தியாகச் சீவித்திருக்கிற விடத்திற், சர்வேஸ்வரன் இவரை யழைத்து அருட் பிரசாதங் கொடுத்து, ஒசியா இராயன் தேசத்தில் தேவ கேடு வர, இரண்டு வருஷத்திற்குமுன் தெரிசன வாக்குகளைப் பிரசங்கம்பண்ண அனுப்பினார். அது எப்படியெனில்: ஒசியா வென்ற யூத இராயன், மகா கெம்பீரத்தோடு பூசைப் பிரசாதிகளுக் கடுத்த பூசைச் சடங்குகளைத் தான் செய்தநின்றற், சர்வேஸ்வரனுடைய முனிவை யடைந்து, சர்வாங்கமுங் குஷ்டம் நிறைந்து பீடிக்கப்பட்ட தல்லாமல், பூமி நடுக்கத்தால் அவனுடைய பட்டணமும் கிடுகிடுத்து, அதனால் ஒருபருவதமும் பிடுங்குண்டுகிளம்பி, இரண்டு காத வழிக் கப்பாற் போய் விழுந்தது. அப்போது திவ்விய திருஷ்டிப் பிரசாதி யானவர், முந்தி இஸ்ரூயேல் சனங்களுடைய சத்துராதி இராச்சியங்களில் பிரசங்கம் பண்ணி, அதன்பின் இஸ்ரூயேல் ஜனங்களுடைய பாவங்களுக்காகக் கடிந்து, சமாரியா வென்ற இராச்சியம் போய் அவ்விடத்தி லிருந்த துஷ்ட மந்திரி பிரதானிகளை நோக்கிப் பிரசங்கித்த தன்மை யாவது: ஸ்தூலபசுக்களே! நீங்கள் அநீதங்களால் எளியவர்களை நெருக்கடீர்க ளல்லவ; உங்களை உயர்ந்த கழுமரத்தி லேற்றிக் காய்கிற எண்ணெய்த் தவலைகளி லழுத்திக் கொல்லத்தக்கதாகச் சத்துராதிகள் வருகிற அவதி முடுகிற்று. கொக்கையால் இழுக்கப்பட்ட

நாங்கள்போல உங்கள் சீவன் பிரியடலாவதென்றும், இவ்வித அ
னர்த்தங்களை யறிவித்துப் பாவங்களால் வருகிற தேவ முனிவை
விலக்கச் சுகிர்தத்தாற் பிரயாசைப்படுவீர்களாக வென்றும்
கூப்பிட்ட சத்தத்தோடு பிரசங்கம் பண்ணுகிற விடத்தில், நகர
வாசிகள் குழம்பி இப்படிப்பட்ட அறிவுகளை மறு பட்டணங்களிற்
போய் சொல்லுவீரல்லாது, எங்கள் தேசங்களிற் சொல்லவேண்
டா மென்றார்கள். அதற்கு இவர் சர்வேஸ்வரன் என்னை இந்தப்
பட்டணத்திலே தானே இவ்வித அறிவைச் சொல்லக் கற்பித்
தாரென்று ஓய்வு இல்லாமல் பிரசங்கித்திருக்கையில் ஒரு துஷ்டச்
சேவகன் ஈட்டியாற் குத்தத் தம்முடைய பிராணனைச் சர்வேஸ்
வரனுக்குக் கையளித்துச் சர்வேஸ்வரனுக்கு சுகிர்த பூசை முடி
த்தார் என்பதாம்.

நாலாம் பிரிவு.

அப்தியாசின் சரித்ரம்.

அப்தியாஸ் என்பது கர்த்தர் சேவகனென்ற பெயராம். இவர்
சிக்கேம் என்ற இராச்சியத்திற் பிறந்து, ஒக்கோசியா வென்ற
இராயனுக்குச் சேனாதிபதியா யிருந்தார். அப்போது இராயன்
இவரை ஐம்பது சேவகரோடு எலியாசென்ற திருஷ்டிப் பிரசாதி
யைப் பிடிக்க அனுப்பின விடத்தில், இவரும் மிகுந்த ஆசார நமஸ்
காரத்தோடு முனியை வணங்கினதினால் முனியினுடைய கருணை
யை யடைந்து, அவருக்கு சீஷனாய் நடக்கையில், சர்வேஸ்வரன்
இவருக்குத் திருஷ்டிப் பிரசாதத்தைக் கொடுத்துப் பிரசங்கிக்க
அனுப்பினார். அது எப்படியென்றால்: ஏதோம் என்ற இராச்சி
யத்தோர் இஸ்ருயேல் சாதியாரை வெகுவாக நிந்தித்துப் பரிகா
சம் பண்ணுகிறதினால், அவர்களுடைய பாவங்களைக் காண்பிக்க
இவர் முதலாவது பிரசங்கம் பண்ணினதேயாம். அது எந்தன்மை
யென்னில்: ஏதோம் என்ற பட்டணமே! உன்னைச் சகல இராச்சி
யங்களிலுஞ் சிறுகுவித்துத் தாழ்த்தி வைத்தேன், அப்படியிருக்

கையில் நீ கெம்பீரத்தோடு எழும்பிக் கற் கெபியி லிருந்து புறப்
பட்டு உயர எறினதாக உன்னத சிங்காசனம் ஸ்தாபித்து இருப்
பேன், அதினின்றும் யார் என்னைத் தள்ளுவாரென்று உன்னினாய்.
ஆனால் நீ இராச பட்சிபோல ஆகாச மண்டலங்களைக் கடந்து, நட்
சேத்திரமண்டலத்திற் கூடு கட்டிக்கொண்டு இருந்தாலும், அவ்வி
டத்தினின்று உன்னை விழத் தள்ளுவேனென்கிற தேவ வாக்கை
யறிவித்தார். இந்த வாக்கியங்களால் அவ்விராச்சியத்தோருடைய
ஆங்காரங்களைக் காண்பித்து, அவர்கள் நிந்தித்த இஸ்ருயேல் சாதி
க்குத்தானே அவர்கள் அடிமைகளாய்ப் போகிறதைக் காணவுஞ்
செய்தார் என்பதாம். இவ்விதமாக அனேகந் தேவதிருஷ்டி வாக்
குகளை உலகத்திற் பிரசங்கித்துத் தருமவாளாய் நாட்களைக் கழித்
துச் சுகிர்த சீவியத்தை முடித்தார்.

ஐந்தாம் பிரிவு.

யோனாசின் சரித்ரம்.

யோனாஸ் என்பது கபோதத்தின் பெயராம். இவர் கேத்
ஒப்பர் என்கிற நாட்டிற் பிறந்து, சர்வேஸ்வரனுடைய கருணை வல்
லமையால், திவ்விய திருஷ்டிப் பிரசங்கத்துக்குத் தெரிந்துகொள்
ளப்பட்டவரானார். அது எப்படியென்றால்: நினிவே யென்ற
பேர் புகழ்ந்த மகிமையான பட்டணத்துச் சனங்கள், சர்வேஸ்வ
ரனை மறந்து, மோக காமிய அகிர்த்தியங்களி லுழன்று, அக்கியான
ஆசாரங்களையுஞ் செய்து, மகா துஷ்டரானதினால், சர்வேஸ்வரனு
டைய முனிவு அதிகப்பட்டுப் பட்டணத்தை நிர்மூலமா யழிக்கத்
திருவுளமானார். அதனால், அப்படிப்பட்ட திருவுளத்தை அவர்களு
க்கு ஏலவே யறிவிக்க, யோனாஸ் முனியை அந்நாட்டுக்குப் பிரசங்
கியாய்ப் போகச் சர்வேஸ்வரன் கட்டளையிட்டபோது, இவர் தே
வ சமுகத்தினின்றும் விலகித் தார்சீஸ் என்ற தேசத்திற்கு ஓடிப்
போகவேணுமென்று அங்கே போகிற ஒரு கப்பல்மீதேறினார்.
அப்போது கடின பிரசண்ட காற்றடித்துக் கப்பல் தண்ணீருக்

குள் படிப்படியாய் அழுந்தப்போகிறதைச் சனங்கள்கண்டு ஏற்று
மதியைக் குறைக்கவேணுமென்று தங்கள் சரக்குகளைக் கடலில் எ
றிந்துவிட்டும், இன்னமும் மிதவை காணாமலிருந்தமையால், இவ்
விதமான ஆபத்து இந்தக் கப்பலுக்கு மாத்திரமேயல்லாமல் மற்ற
உருக்களி லொன்றுக்குமில்லையே; ஆதலால் இது நமக்குள்ளிருக்கி
றயாதொருவனுடையபாவத்தால் வந்திருக்கவேண்டுமென்று மன
த்திலஞ்சி, யெல்லாரையுஞ் சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்திக்கச் சொ
ன்னார்கள். அப்போது யோனாஸ்முனி கப்பலின் கீழ்த்தட்டிலே
போய்ப் புகுந்து, ஒரு கவலையுமின்றி நித்திரை கொள்ளுகிறதைக்
கண்டு, அவரைக் கோபித்தெழுப்பி இவ்வாபத்துவேளையில் உன்
தேவனைப் பிரார்த்தித்துக்கொள்ளாதிருப்பது ஏனென்று சொல்
லி, இந்தத் துன்பம் எவனுடைய பாவத்தால் வந்ததோ குறிபார்ப்
போமென்று பாய்ச்சக்கல் போட்டவிடத்தில் யோனாஸ் பேரிற்
குறிகாணப்பட்டது. அதனால் அவருடைய சாதிகுலமென்ன?
வேதமென்ன? செய்த பாவமென்ன? வென்று விசாரிக்கை
யில், வானமும் பூமியும் படைத்த சர்வேஸ்வரனை வணங்கு
கிறவனென்றும், அவர்சொன்ன கட்டளையை மீறி விலகிப்போ
கிறதினால் வந்த பாவம் இதுவென்றும், அதனால் தம்மைச் சமுத்
திரத்திற்போட்டாலல்லாது இவ்வுரு சிந்தாத்திரை யாகமாட்டா
தென்றுஞ் சொன்னார். இதைக்கேட்டு அவரைச் சமுத்திரத்திற்
போடவே, கப்பல் ஓரலைச்சலுமின்றி முன்போல மெத்தனவா
யோடலாயிற்று. ஆனால் சர்வேஸ்வரனுடைய கட்டளையால் இவ
ரை யுடனே ஒரு பனைமீன் விழுங்கிற்று. இவர் அதன் வயிற்றி
லிருந்துகொண்டு சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்திருக்க, மூன்றாம்
நாள் அந்தமீன் கரையிற்கொண்டுவந்து கக்கிவிட்டுப் போயிற்று.
அப்போது யோனாஸ்முனி தமது பாவத்துக்காகச் சர்வேஸ்வரன்
பண்ணின ஆக்கினையையுஞ் செய்த கிருபையையும் நினைத்து, இ
னிமேல் கட்டளையை மீறாமற் கற்பித்ததைச் செய்வேனென்று சர்
வேஸ்வரனருளின கற்பனையைச் செலுத்துவதற்குத் தாம் மீன்
வயிற்றிலிருந்து புறப்பட்டதினால் உண்டாயிருந்த அழுக்கைத்

தூய்மையாக்காமல், கிலேசித்த வேஷமாய் நினிவே நகரிக்குப்போ
ய் மகாசத்தத்தோடு இன்று துவக்கம் நாற்பது நாளையில் இந்நகரி
யழிக்கப்படுவ தென்று பிரசங்கித்திருந்தார். இப்படிப்பட்ட வச
னங்களை அந்தப் பட்டணத்தோர் கேட்டு உறுதியோடு விசுவசித்
துத், தங்கள் பாவங்களுக்காக இது வருவதென்று பயந்து மனஸ்
தாபப் பிரலாபமாயழ, இராயனுஞ் சிங்காசனத்தை விட்டிறங்
கித், தனது வஸ்திராபரணங்களைக் களைந்து சாம்பலிற் புரண்டு,
நகரவாசிகளுடன் நாற்பதுநாளாக உணவுகளை ஒழுத்து, உத்தாளி
தம் பண்ணின வகையாய்த் தவசிருந்து, தங்கள் மிருகங்களையும்
விசாரிப்பதின்றிச் சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்திருந்தார்கள்.
அப்போது மெய்யாகவே இவர்கள் மனந்திரும்பிப் பாவத்திற்கு
மனஸ்தாபப்பட்டிருக்கிறதைச் சர்வேஸ்வரன் கண்டு, தமது சித்
தமிரங்கி நகரியையழிக்காமல் இரக்ஷிக்கத் திருவுளமானார். இவ்
வித திருவுளத்தை யோனாஸ் முனி யறிந்து, மகா கோபத்தோடு
சர்வேஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்துச் சொன்னதாவது: தேவரீரால்
நகரியழிக்கப்படுமென்று என்னைக்கொண்டறிவிக்கப்பண்ணி மறு
படியும் அதையழிக்காமல்விடத் திருவுளமானபோது, இனிமேல்
அவர்கள் என் வாக்கைவிசுவசிப்பதெப்படி? இப்படிப்பட்ட தேவ
ரீருடைய தயாபரகுணத்தின் மேன்மையை அடியேனறிந்து
தான், வழிவிட்டு விலகிப்போனவிடத்திலும் போகவொட்டாமல்
வரப்பண்ணினீர்; இப்போது இந்த நிந்தனையையனுபவித்துச் சீ
த்திருப்பதிலும் தேவரீர் என்னை யழைத்துக்கொள்வது நல்ல
தென்று முறையிட்டு, இந்த நகரத்துக்கு அப்பால் தாம் கட்டி
யிருந்த குடிலிற் காத்திருந்தார். அப்போது இவரிருக்கும் குடி
லருகே ஒரு செடி முளைத்து ஒரே நாளில் வளர்ந்து, குடைபோல
அக்குடிலைமூடிக் கவிழ்ந்து இவருக்கு நிழல் கொடுத்திருந்தது.
இதை இவர்கண்டு வெகுவாகக் களித்திருக்கையில், மறுநாள் அக்
கொடியின் வேரில், ஒரு பூச்சி விழுந்து கொடிசெத்துப்போகவெ
யிற் சுடர் முகத்திலடிப்பட்டு இளைக்கத்தாற் பரிதவித்து, இதை
எது நிமித்தத்தாற் சர்வேஸ்வரன் எனக்கு இப்படிச் செய்தாரோ

வென்று அச்செடிக்காக மெத்தவும் மனஸ்தாபமாயிருந்து, இதை விட மரணமே நல்லதென்று மன்றாடினார். அப்போது சர்வேஸ்வரன், இவரைப் பார்த்து யோனாஸே! யோனாஸே! நீ உன் கையாலுண்டாக்காத ஒரு தூர் செத்ததற்கு இம்மாத்திரந் துக்கிக்கிறாயானால், நானே என் கையாலுண்டாக்கின அத்தனை ஆயிரஞ் சனங்களையும், குற்றமில்லாதிருக்கிற நூற்றிருபதினாயிரத்துக்கு அதிகமான குழந்தைகளையும் அழிக்க எனக்கு இரக்கமிராதோவென்று திருவுளம்பற்றினார். இதனால் யோனாஸ்முனி மனந்தெளிந்து நினிவே பட்டணத்தை விட்டுத் தமது சுயராச்சியத்தில் வந்திருந்தார் என்பதாம். இப்படியே நினிவே நகரின் ஜனங்கள் நாற்பது நாள் ஒறுத்தவம்பண்ணின விசேஷம் இப்போது கிறிஸ்து வேதசபையில் நாற்பதுநாள் ஒருசந்தி காக்கிற கட்டளைக்குக் குறிப்பாம். யோனாஸ்முனி மூன்றுநாள் மச்சவுதரத்திலிருந்து புறப்பட்டது கிறிஸ்துநாதர் மூன்றுநாள் கல்லறையிலிருந்து மூன்றாம்நாள் எழுந்தருளினதற்குக் குறிப்பாம். இத்தன்மையாக யோனாஸ்முனி அனேக திவ்விய திருஷ்டி விசேஷங்களை யறிவித்துத் தீர்க்ககாலம் பூலோகத்திலிருந்து தமது சுகிர்த ஆயுசை முடித்தார்.

ஆறும்பிரிவு.

மிக்கேயாஸின் சுகிர்தம்.

மிக்கேயாஸ் என்பது தைரியசிய மென்ற பெயராம். இவர் பலஸ்தீன் இராச்சியத்தில் மோராஸ்தி யென்னுங் கிராமத்திற் பிறந்து எசேக்கியாஸ் என்கிற இராயன் காலத்திலே திவ்விய திருஷ்டிப் பிரசாதமடைந்து பிரசங்கித்திருந்தார். முதற் செய்பினவாக்காவது:- உலக விஸ்தாரத்தில் வசிக்கிற பல சாதிகளே! சர்வேஸ்வரனுடைய ஆணையின்படியே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறதைக் கேட்பீர்களாக; சர்வாதிபரனானவர், தமது பரமஸ்தலத்திலிருந்திறங்கிப் பூமியுன்னதங்களிற் பாதம் ஊன்றியிருப்பார். அப்போது; அவர் பாதத்தினடியிலிருக்கிற குன்றுகள் தணிந்து ஒடுங்கப்

பள்ளங்கள் அனலைக்கண்டு உருகுகிற மெழுகுபோலவும், மேடிலிருந்து விழுகிற தண்ணீர்போலவுஞ் சிதறிப் பரவுதலாகும். சுரூந்த யுகத்திலே சகல குன்றுகளிலும் உன்னத பருவத சிகரத்திலும் சர்வாதிபரனுக்கு வாசஸ்தானஞ்சோடிக்கப்படும். அதைக் கண்டு பல சாதியாருஞ் சர்வேஸ்வரனுடைய பருவதத்திலேறுவோம், அவர் படிப்பிக்கிற நெறிகளைக் கேட்போமென்று சொல்லலாகும். பெத்திலேம் நகரியே! நீ யூதா் இராசன இராச்சியங்களில் மிகச் சிறியதே; ஆனாலும் இஸ்ராயேற் பிரசையை ஆளுகிறவர் ஆதியந்தியாயிருந்து உன்னிற் புறப்படுவார். ஐயோ! நந்தனவனத்திற் கனிபறிக்கப்போமிட்டத்திற் கனிந்தகுலையொன்றுங் காணலானதில்லையே; என்று இவ்வித அழுத்தமானவாக்கியங்களைப் பிரசங்கித்ததேயாம். அதன் பயனாவது: உன்னதபருவத சிகரத்திற்பாதம் அழுத்துவாரென்றதனாற் சகல லோகத்துக்கும் உச்சிதமான ஜெருசலேம் நகரில் ஆண்டவர் எழுந்தருள்வாரென்றும், அப்போது மேடுபள்ளங்கள் நிரவுதலா மென்றதனாற், பெரியோர் சிறியோர் பயந்து ஒடுங்குவார்களென்றும் அர்த்தமாம். பருவத சிகரத்திலே வாசஸ்தானஞ்சோடிப்பாய்ப் பலசாதிகளும் அவரண்டையிற் போவோமென்பார்களென்றதனாற், பூலோகத்திலுள்ள சகல மனுஷசாதிகளுங் கிறிஸ்து வேதத்தை யனுசரிப்பார்களென்றும், அநாதியானவர் பெத்திலேம் நகரியிற் புறப்படுவாரென்றதனால், ஆதிசர்வேஸ்வரன் மனுஷனாகப் பிறப்பாரென்றும் அர்த்தமாம். ஆனால் நந்தனவனத்திற் கனிந்த குலையொன்றுங் காணவில்லையென்றதனாற், கனிந்தபழமாகிய நற்கிரியையுள்ள மனுஷர் கிறிஸ்து பிறக்குங்காலத்திற் காணமாட்டார்கள் என்கிற விபரமாம். இப்படியே அவ்விராச்சியங்களுக்கு வரப்போகிற நல்வினை தீவினைகளை யறிவித்துத் தமது சுகிர்த ஆயுசை முடித்தார்.

ஏழாம் பிரிவு.

நாகுமின் சுகிர்தம்.

நாகும் என்பது தக்கவாரணமென்ற பெயராம். இவர் யோர்தான் நதிக்குச்சமீபமான எல்சேயாமி கிராமத்திற் பிறந்தவராய்

இஸ்ருயேல் சனங்கள் அடிமைத் தனத்திலிருந்து மீட்கப்படுகிற அவதியில் திவ்விய திருஷ்டியடைந்து, நினிவே நகருக்குப் பிரசங்கியாய்ப் போனார். அது எனெனில்: நினிவே பட்டணத்தார் தங்கள் பாவங்களுக்கு மனஸ்தாபப்பட்டுப், பட்டணம் அழிக்கப்படாமற் கிருபை பெற்றதன்பின் வாந்தியெடுத்த பித்த சிலேஷ்மத்தை மறுபடியும் உட்கொள்வார் போலப், பயத்தினால் அவர்கள் முன் தள்ளிவிட்ட பாவங்களை மீளவுஞ் செய்து முந்தினதிலும் அதிக துஷ்டரானதினாற், சர்வேஸ்வரனுடைய முனிவின் அக்கினி அமராமலதிகரித்து நகரியை யழிக்கத் திருவுளமானதை யறிவிக்க நாகுமென்ற அந்தத் திருஷ்டிப்பிரசாதியைச் சர்வேவஸ்ரன் அனுப்பினார். அதனால் இவர் மகா அபயசத்தத்தோடு நினிவேநகர் முழுவதுக்கும் அழிவுவருமென்கிற வாக்கியத்தைப் பிரசங்கித்தபோது, அதே பிரகாரமாக அது அழிவுண்டு போயிற்று. இப்படியே அனேக தேவ அருளுக்குப் பாத்திரமாய்த் தம்முடைய சுகிர்த ஆயுசை முடித்தார்.

எட்டாம் பிரிவு.

அபாக்கூக்கின் சுகிர்தம்.

அபாக்கூக் என்பது மல்லுயுத்தமென்ற பெயராம். இவர் பேசோக்கார் என்ற தேசத்திற் பிறந்து, ஜெருசலேம் நகர் அழிவுபட முடுகிய காலத்தில், திவ்விய திருஷ்[illegible]ரசாத மனை[illegible]தார். இவர் முந்தமுந்த அருள்பெற்றவகையாவது: சர்வேஸ்வரா! எம்மாத்திரம் நான் என் பிரார்த்தனையைக் கேளாதிருப்பீர்? எத்தனைக் காலமட்டாக ஜனங்கள் ஈடேற்றம் பெருமை விருப்பார்கள் என்று பிரார்த்தித்த விடத்திற், சர்வேஸ்வரன் அவரை நோக்கி நீ கண்ட காட்சியைத் தகட்டிலெழுதி வைப்பாயாக, அதைவாசிக்கிறவன் ஒழுங்குபடுவானாக; மதுபானங் கொண்டவன், மதத்தால் எப்புண்கிறதுபோல, ஆங்காரமா யெழும்புகிறவன் பிரபலிக்கமாட்டானென்று பிரத்தியுத்தரமருளினார். இந்தத் தெரிசனத்தால் இரண்டு விசேஷங்க ளறியப்பண்ணினார். அவைகள் என்ன

வெனில்: முதலாவது பபிலோனிய இராயனால் ஜெருசலேம் நகர் அழிபடுகிற வர்த்தமானத்தையும், அதன்பின் அதை யழிக்கிற பபிலோனிய இராயனுடைய நகர் யழிபடுகிறதையுஞ் சர்வேஸ்வரன் காண்பிக்கச் செய்தார் என்பதாம். ஆனால் இப்படிப்பட்ட அருளைக்கொண்ட அபாக்கூக் திவ்விய திருஷ்டிகர் ஜெருசலேம் பட்டணத்திற் பிரசங்கியாகி, அதிற் பபிலோனிய இராயன் நபுக்கோதனசார் பண்ணுகிற நிஷ்டூரங்களையும் இராசமந்திரந், தேவமந்திர முதலாக நகரமெல்லாம் அழிக்கவருகிறதையும் எலவே யறிவித்தார். அதே பிரகாரஞ் சம்பவித்தது. இவர் யாரோவெனில்: தேவதூதன் தலையின் உரோமத்தினால் தூக்கி யெடுத்துப் பபிலோனிய இராச்சியத்திற் சிங்கக்குழியிலிருந்த தானியேலுக்குப் போசனங் கொடுக்கும்படி க்ஷணத்திலே கொண்டுபோகப்பட்டவர் இவர்தா மென்றறியக் கடவோம். இவர் இப்படியே அனேக தேவ கருணையடைந்து நெடுங்காலம் பயங்கரமுள்ள தேவ வாக்கியங்களைப் பிரசங்கித்துத் தம்முடைய சுகிர்த ஆயுசை முடித்தார்.

ஒன்பதாம் பிரிவு.

சொப்பேரனியாசின் சுகிர்தம்.

சொப்போனியாஸ் என்பது தேவ இரகசியமென்ற பெயராம். இவர் சப்பாத்தாவென்ற நகரிற்பிறந்து, யோசியாஸ் இராயன் காலத்தில், திருஷ்டிப் பிரசாதமடைந்து பிரசங்கித்திருந்தார். முதலாவது, பாவிகளாயிருக்கிற சகல யூத மனுஷர்களுக்கும் வருகிற தேவ கோபத்தைப் பிரசங்கித்தபின், ஜெருசலேம் நகரிக்கு வருகிற கேடுகளை யறிவிக்கத் தொடங்கி, நாம் ஜெருசலேம் நகரியை விளக்கு வெளிச்சத்தாற் சோதித்துப்பார்ப்பேனாக வென்றும், அழுக்கிற் [illegible], சர்வேஸ்வரன் நன்மை செய்யவுமாட்டார் தின்மை செய்யவுமாட்டாரென்று தங்களிலே யெண்ணி யிருக்கிற [illegible]பேர்களை ஆக்கினை செய்ய வருவாரென்றும், அப்போது அவர்களுடைய [illegible] அர்ப்பமாகும்; [illegible] வசம் [illegible]

லாகவும், அழிவு தன்னுண்டாகத்தக்க மனைவனைந்து வைக்கி
வர்கள், அம்மனையில் வசிக்கக் கிடையாமலுந், தோட்டந் துர
உண்டாக்குகிறவர்கள் அதன்பலன் புசிக்கக் கிடையாமலும் போ
வார்களென்றும், இவ்வித தேவ வாக்கியங்களைப் பிரசங்கம் பண்
ணினது மல்லாமற், பிலிஸ்தேய தேவ சத்துராதிகளுக்கு வரு
இக்கட்டுகளையும், மோவாபு, ஆமோன், எத்தியோப்பியாவென்னு
இராச்சிய ஜனங்களின் அழிவுகளையும், நினிவே பட்டணத்திற்
வரப்போகிற சேதங்களையும் அறிவித்து, ஜெருசலேம் நகரியி
இராசாக்கள் மந்திரி பிரதானிகளையும், நவோரையுங் கொடூர கி
கங்க ளென்று கோபித்தும், இவர்களெல்லாரும் சர்வேஸ்வரனு
குப் பயப்படத்தக்க விசேஷங்களைப் பிரசங்கித்தும், தமது சுகிர்
ஆயுசை முடித்தார்.

பத்தாம் பிரிவு.

ஆகேயூஸ் சுகிர்தம்

ஆகேயூஸ் என்பது ஆனந்தமென்ற பெயராம். இவர் தாரியு
என்ற இராயன் பெர்ஷியா விராச்சியத்தைக் கையேற்றிய இர
டாம் வருஷத்தில் திவ்ய திருஷ்டிப் பிரசாதமடைந்து இஸ்ரவே
ஜனங்கள் சிறையினின்று விடுபட்டுத் தங்கள் சுயவிராச்சியத்தி
போயிருக்கையில், இரண்டாந் தேவாலய முண்டாக்குகிற வி
மறிவிக்கத் தேவவாக்கால் அனுப்பப்பட்டார். அப்போது ஜெ
லேம் நகரத்தலைவனான ஸொரோபபேலென்றவனுக்கும், அக்கா
திற் குருப்பிரசாதியாயிருந்த யோசுவென்றவனுக்கும், மற்றச்ச
ங்களனைவருக்குந் தேவகட்டளையை யறிவித்து, உங்களுக்கு
க்க மனைவாசங்களைக்கட்ட நேரமுண்டாயிருக்கச் சர்வேஸ்வ
டைய தேவாலயத்தைப் பாழ்படுத்திவிக்கிறதேது? மிக விளை
துக் கொஞ்சம் பொருக்கினீர்கள்; தின்றும் பசியாறாமலும்,
த்தும் இலாகிரியாகாமலும், போர்த்துங் குளிரடங்காமலும் இ
திரீகளென்றும், திரவியத்தைப் பீறலிற் போட்டீர்களென்
சொன்னார். இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களால் நகரவாசிகள் சப

தருந்தேவாலயத்தை உண்டாக்குகிறதற்குப் பிரையாசப்படப் பய
பத்தியாக்கித் துவக்கம் பண்ணுவித்து, அதுதீர்ந்தபின் ஞாந்தித்
தாமே தேவாலயத்திற் பிரவேசித்து அல்லேலூய்யா வென்ற மங்
களகீதம் பாடினார், இப்படியே யூதர்களுக்கு மேல்வரும் நன்மை
களை யறிவித்துப், பேய் விக்கிரகங்களை யழிப்பித்துத், தேவபத்தி
வர்த்திப்பிக்கிறதையுஞ் சொல்லித் தம்முடைய சுகிர்த ஆயுசை
முடித்தார்.

பதினோராம் பிரிவு.

சக்கரியாசின் சுகிர்தம்.

சக்கரியாஸ் என்பது கர்த்தர் ஞானமென்கிற பெயராம். இவர்
கலிதேய இராச்சியத்திற் பிறந்து, யூதர் மீட்சிப்பட்டதின்பின்
தங்கள் ஜெருசலேம் நகரியைப் புதுப்பிக்கிறபோது, ஆகேயூஸ்
என்ற திருஷ்டிகரோடு தேவாலய முண்டாக்குகிறதற்கு இவ
ருங்கூடப் பிரயாசைப்பட்டவராம். இவருக்குச் சர்வேஸ்வரன்
மகாவயிராக்கியமான காட்சிகளைக் காண்பிக்கத் திருவுளமானார்.
அவற்றுள் முதற்கண்டகாட்சியில், ஒரு தேவதூதன் அளவு நூலைக்
கையில் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறதைக்கண்டு எவ்வளவு தூர
மாய்ப் போகிறீரோவென்று கேட்கச், ஜெருசலேம் நகரியின் நீ
ளாகலத்தை அளக்கப் போகிறேனென்று சொல்லிப் போகை
யில், இந்தத் தேவதூதனுக்கு இன்னும் ஒரு சாராபி முன்னுக்கு
வந்து நீர் விரைவாகப் போய் ஜெருசலேம் நகரியிற் குடியேறுவீ
ராக. மனுத்திரளும் மந்தைகளுடைய திரளுங் கோட்டைக்குள்
அடங்காமற் புறத்திற்சுற்று விஸ்தாரங்களிலும் நிறைந்து சர்வே
ஸ்வரன் அவர்களுக்கு அக்கினித்தனிபோற் சூழ்ந்து இரக்ஷையா
யிருக்கச் சித்தமானதை இந்தச் சிறுவனுக்குச் சொல்லுமென்ற
தாகக் கண்டார். இந்தக் காட்சியால், ஜெருசலேம் நகரம் செழிக்
கிற மகிமை காண்பிக்கப்பட்டது.

அதன்பின், இரண்டாங் கண்டகாட்சியில் ஒரு சுரதூதன்
வந்து அவரை நித்திரையில் அலட்டுகிற மேரையா யெழுப்பி, உன்

கண்ணுக்குத் தோற்றுவதேதென்று கேட்டார். அப்போது பொற்…
றண்டின் மீதிலிருக்கிற தீபமும்; அதில் ஏழுதிரியும், அதற்கு…
எண்ணெய் மூக்கு ஏழும், இருபக்கத்திலும் எண்ணெய் தரும் இரு…
தயில மரமும் சக்கரியாசு கண்டு, அதன் பயனறியாமல் இவை…
யென்னவென்று சூரதூதனிடத்திற் கேட்க அவை இன்னவை…
யென்று அறியாயோ? தண்டின்மேலிருக்கிற தீபமானது: ஜெரே…
பாபேல் உண்டாக்குகிற தேவாலயமாம். அதிலெரியப்படுகி…
ஏழு திரிகளாவன: சர்வேஸ்வரன் சகல லோகத்தையும் நோ…
பிக்கிற ஏழு திவ்விய நேத்திரங்களாம். இருபக்கத்திலு மிருக்கி…
இருதயில மரங்களாவன: சர்வேசுரனுடைய நீதியும் கிருபை…
மென்கிற தைலாங்க இருபிள்ளைகளாமென்று சொன்னார். இ…
விதமாக இவர்கண்ட அனேகங்காட்சிகள் கதித்த ஞானிகளு…
க்கல்லாமல் மற்றவர்களுக்குத் தெளியத்தக்க விசேஷமல்ல. மே…
லும் அவரெழுதின மேல்வரும் விசேஷங்களில், ஆண்டவர் க…
சரி வாகனத்தின் மீதே ஜெருசலேம் நகரிக்குட் பிரவேசிக்கி…
றதையும், அவர் பாடுபடுகிறதையுங், கண்டு சேஷர்பயந்து சிதறி…
போகிறதையுஞ், ஜெருசலேம் நகரியைக் கெடுக்கிறவர்களுக்கு,
தேவதேவிகள் வருகிறதையும், இவை முதலான அனேக விசே…
ஷங்களையு மெழுதி, வயோவிருத்தராய்த் தம்முடைய சுகிர்…
ஆயுளை முடித்தார்.

பன்னிரண்டாம் பிரிவு.

மலக்கியாசின் சுகிர்தம்.

மலாக்கியாஸ் என்பது சுரூபியென்ற பெயராம். அவர்சே…
பியசென்ற தேசத்திற்பிறந்து, அவருடைய முக அலங்காரத்து…
க்காகவும் அதிசயமான குணகுணங்களுக்காகவும் அந்தத் தே…
தோரால் சுரூபி என்ற பேர்கொண்டார். யூதர் மீட்கப்பட்ட பி…
பின், அவர்கள் சர்வேஸ்வரனுக்குப் பண்ணின நன்றியறியாமை…
க்காகத் திவ்விய திருஷ்டிப் பிரசங்கியாயனுப்பப்பட்டார். அதனு…
முதலில் யூதகுமாரர்களுடைய பாவாக்கிரம அகோரத்தையு…

அதனால் வரும் ஆக்கினைகளையும், காண்பித்துச் சொன்ன தேவவாக்கின் தன்மையாவது: புத்திரன் தன் பிதாவை வெகுமானிக்கிறான், தொண்டன் தனது தொண்டமானுக்குப் பயப்படுகிறான்; ஆனால் நானுங்கள் பிதாவென்றால் எனக்குள்ள வெகுமானமெங்கே? நான் நாயகனென்றால் என்மீது உங்களுக்குள்ள பயங்கரமெங்கே? நீங்கள் என்னுத்தமத்தைப் புறக்கணித்தும் எதினாலே புறக்கணித்தோமென்றீர்கள்? என்பீடத்தில் அழுக்கான அப்பத்தைவைத்து எதினால் அழுக்காக்கினோமென்கிறீர்கள்? ஆனதினால், நீங்கள் இப்படிப்பட்ட பழிப்பான பாவவழிகளைவிட்டு நம்பிக்கை யானபடி என்னை யாசரியாதிருக்கில், உங்களுக்குத் தரிப்பிசுமுஞ் சாபமும் வரவிட்டு நீங்கள் செய்கிற சடங்குகளின் அரோசிகங்களை உங்களுடைய முகத்திலிறைப்பே னென்றும், இவ்வித வேதமொழிகளாற் பிரசங்கித்ததேயாம். அதன்பின் பூலோகத்திற் கிறிஸ்துநாதர் வருமுன் பிரசங்கியாய் வருகிற ஸ்நாபக அருளப்பரின் கீர்த்தியுங், கிறிஸ்துநாதர் நடுத்தீர்க்க வருமுன் எலியாசுமுனி யூதர் மனதுகளைத் தெளிவிக்க வருகிற விருத்தியமும், இவைமுதலான அனேகம் விசேஷங்களையும் எழுதிப் பிரசங்கித்துச் சுரூபியோற் சீவித்துத், தமது சுகிர்தவாயுளை முடித்தாரென்று அறியக்கடவோம்.

இவ்வகையாக, ஈராறு அப்பிரதான திவ்விய திருஷ்டிகாரருஞ் சுகிர்தத்திலும், ஞானதிருஷ்டிப் பிரசாதத்திலும் அப்பிரதானிகளாயிராமற் பன்னிரண்டு இராசிகளைப்போற் பூலோகத்திலே மனுஷர்களுக்குத் தெளிவுசெய்தார்கள். இப்போது பரலோகத்திலே சர்வேஸ்வரனுடைய சன்னிதியிற் பன்னிரண்டு [illegible] களைப்போல ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கிறார்களென்று அறியக்கடவோம்: இப்படியே அவர்களுடைய [illegible] நமக்கும் ஞானத் தெளிவோடே நடப்பது [illegible].

DEO GRATIAS.

"சுயம்புவானவர் நாம் தாமே."

சேனைகளுடைய சர்வேஸ்வரன், ஆராதிஷ்டவர், ஆராதிஷ்டவர், ஆராதிஷ்டவர் இவர் தாமே; இவருடைய அனந்த மகிமை பிருதிவியெல்லாம் நிறையப்பட்டதே.

ஆதாமின் யுகம்.

திரமானது. முதலில் சர்வேஸ்வரனால் ஆதாமுக்கு அறிவிக்கப்பட்
டு அவனால் மற்ற மனுஷருக்கும் பலகிக்கப் பட்டதென்று அறியக்
கடவோம். ஆதாம் சேத் என்கிற குமாரனைப் பெற்ற பின் எண்
ணூறு வருஷ வயதாகுந்தனையும் இன்னும் அநேக
ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் உண்டாயினர். அவனுக்குப் பிறந்த
பிள்ளைகளெல்லாம் எவ்வளவென்றால்: ஏவை முப்பது மூன்று
கர்ப்ப வுற்பத்தி யானவளாய் ஒவ்வொரு பிரசவத்திலும் ஆ
ணும் பெண்ணுமான இரட்டைப்பிள்ளைகளைப் பெற்றனள். அ
பத்தாறு பிள்ளைகளென்று சொல்லப்படுகின்றன. அவர்களில்
உதரசகோதர ஆண்பெண், பதிவிரத சமமாய்ச் சேர்ந்தனர்.
அவர்களால் மனுஷசென்மம் பிரபலித்தன. ஏனெனில் அந்நா
துவக்கத்திலே மனுஷசென்மம் வர்த்திக்கிறதற்கு வேறு வழியில்
லாததினால் அப்படியே சர்வேஸ்வரன் ஒத்துக்கொண்டார். இக்
காலத்திலே எண்ணிக்கையில்லாத குடிவர்க்கங்கள் உண்டாயிருப்
பதால், அப்படிப்பட்ட சகோதர சஞ்சாரம் தாராளமாய் விலக்
கப்பட்டிருக்கிறதென்று அறியவேண்டும். இந்தப் பிரகாரமாக
ஆதாம், ஏவை என்ற ஆதிமனுஷர் எட்டுப் பரம்பரை கண்டு பல
நிறுவென்ற தங்கள் ஜென்ம தேசத்திலே சுபாக்கியமாய்ச் ஜீவி
த்திருந்தனர். அப்படிப்பட்டனவே பூலோக கயிலாசமா யிருக்கிறதி
னாலே தேன வுஷ்ண மதிகமில்லாமல், தேக ஆரோக்கியத்துக்கும்
பிரசன்னமாய், சுவதானிய வுற்பத்தியினாலும் இரத்ன சுவர்ண பல
வாரு விளைவுகளினாலும் பூர்ண செழிப்பான ராச்சியமென்று அறி
யவேண்டும். இந்த நாடுதானே சர்வேஸ்வரன், மனுஷ ரூபமாய்ப்
பிறந்து வளர்ந்து வேதரூபதேசித்து அற்புதங்களைக் காண்பித்துப்
பாடுபட்டு மரித்து நமது ஈடேற்றத்தின் சகல காரணங்களையும்
நிறைவேற்றிய நாடாய் உலகசேர்த்திக்கும், புகழ்ச்சிக்கும் இலக்கா
ன இராச்சியமாகும். அதற்கு இப்போது யூதேய வென்ற வழப்ப
மான பெயர் உண்டானது. இந்த இராச்சியத்தில் எங்கள் ஆதித்
தகப்பனுர் நரைக்குந்தனையுந் தொண்ணூற்றிமுப்பது வருஷத்

ஜீவித்திருந்து, உலகையுண்டான வருஷமாயும் ஒரு வயதாயப் பதின்
மூன்றும் இருபத்தைந்தாந் தேதியாகிய திங்கட்கிழமை பிரவேசமாகும் இராதி
காலும் ஒருநாளாக மரணமடைந்தார். அவருடைய ஆத்துமத்
தைப் மிக்காயேல் என்னுந் தேவதூதன் கொண்டுபோய், ஆதிபிதாக்க
ளுக்கு நிரூபித்த ஸ்தலத்திற் சேர்த்தான். அதற்குச் சரியாக காலத்
துக்குப்பின் ஏவையும் இறந்து இருவருடைய ஆத்துமமும் ஒரு
ஸ்தலத்தில் சேர்க்கப்பட்டு, இருவருடைய பிரேதமும் ஒரு பூமிதான
மாக்கப்பட்டன. சேத் என்கிற தர்மாத்துமாவின் தலைமுறை
வர்த்திக்க விதம் எப்படி யெனில்: அவன் 105 வயதாகிறபோது
ஏனோஸென்ற குமாரனையும் இன்னும் ஆணும் பெண்ணுமாக அநே
க புத்திரர்களையும் பெற்றவனாய்த் தனது பிள்ளைகளில் எவனுமிதம்
காயீன் மரபோடு சஞ்சாரம் பண்ணுதபடிக்கு, ஆதாம் சொன்ன
வாக்குப்படி காவல் கற்பித்துக்கொண்டு 912 வயது சென்றபின்
மரணமடைந்தான். அப்பால் ஏனோஸென்பவன் சர்வேஸ்வரனு
டைய நாமத்தை முந்தமுந்தப் பூலோகத்திலே கீர்த்திபெறப்பண்
ணி, அதற்குப் பூசையாராதனை காலக்கிரமம் பண்ணுகிற ஆசார
மைக் காண்பித்து, அதற்கு வேண்டிய ஸ்தலங்களையும் உண்
டாக்கினான். இவனுக்குக் கயினான் என்ற குமாரன் பிறந்து, இவ
னும் புத்திரசம்பத்து மிகுதியாக உண்டாகி 905ம் வயதிலே மரித்த
துவுலகை முடித்தான். கயினானுக்கு மலலெயேல் என்கிற குமார
னும், இன்னுங் குமாரத்திகளும் பிறந்து 910 வருஷம் ஆயுசு நிறை
ந்து இறந்தான். மலலெயேலுக்கு யாரேத்தென்கிற புத்திரனும்
இன்னும் புத்திரர்களும் உற்பத்தியாகி 895 வயது ஜீவித்து அவிவி
ருத்தை யடைந்தான். யாரேத்தென்பவன் ஏனோக்கு என்கிற தர்
மாத்துமாவான குமாரனையும் இன்னும் பல புத்திர வுற்பத்தியை
யுங் கண்டு, 962-ம் வயதில் இறந்தான். இவன் சந்ததியார் தங்கள்
முதியோரின் கற்பனையை மீறிக் காயீன் பிள்ளைகளோடு சஞ்சா
ரம் பண்ணி மகா பாதகங்களுக்கு உள்ளானார்கள். அப்படிப்பட்ட
பாவிகளால் அக்கிரம் பூலோகத்தில் பிரபலித்ததென்று சொல்
லப்படுகின்றது. ஏனோக்கு என்பவன் தேவபக்தியிலிருந்து அவ

டைய அவிர்தவானளுந் தேவன், மாசில ஐக்கியமாய்ப் பிறகப்பிய
ஒற திவ்ய விசேஷத்தைத் திருஷ்டியாந் கண்டு, அநேக பா
லோக விசேஷங்களையும், பரமானந்த விருத்திகளையும் சமுதிப் பிர
பந்தமாகக் கட்டிவைத்தார். இவருக்கு மெத்துசலா என்பவரும்
இன்னும் புத்திரசந்தானமு முண்டாய் 365 வயதானபோது பூமி
யில் இறவாமல் ஆகாயத்தில் அந்தர்த்தானமாயினார். அது மலோ
ளில். உலக சங்காரகாலத்தில் அக்கினியினின்று என்ற தேவசத்
ராதி, யிதின்று வேதத்தை யழிக்கவரும்போது, அதற்கு எதிரக
இவர் வந்து, இதிலவர்களை விசாரத்தில் உறுதிப்படுத்தவேண்
டுமென்ற காரணத்தால், உயிரமன் சர்வேசுரன் இவரை அநே
கிசனமாய் வைத்திருக்கிறுரென்று அறியக்கடவோம். எவ்விடத்தி
லே வைத்திருக்கிறுரோ வென்று கேட்டால்: சதி உத்தியானத்தில்
வைக்கப்பட்டுச் சேவித்திருக்கிறு ரென்று ஞானசாஸ்திரிகள் விவரி
க்கிற விசேஷமாம். மெத்துசலா என்பவருக்கு இலாமேக்கு என்கி
றவரும், இன்னும் மக்களு முண்டாய்ச் சகல மனிதரிலும் அதிக
வயோ விருத்தராய் வளர்ந்து, 969 வருஷ ஆயுசோடு பிரளய
வியோகமானுர். இலாமேக்கு என்பவருக்கு நோவா முன்னாய் [illegible]
ரன் பிறக்க, அவருக்கு நோவே என்ற நாமம் [illegible]. [illegible]
சர்வேசுரன் சபித்த பூமியின் சகல [illegible] [illegible] இ
ளைப்பாறல் உண்டாகுமென்று அவர் அக்காலத்து சொன்னார்.
இன்னும் புத்திரவுற்பவம் பிறுபியக்கு 777 வருஷம் ம
லோகத்திற் சேவிய மடைந்து அடிமியானுர். [illegible] புத்
திரர்களான சமஸ்திலும் அதிக [illegible], [illegible]
நாமோ சேர்க்கும் விடாமல் நடக்கிறவராய், [illegible]
பேருள்ள குறிபெய வியக பக்தனுமாய்த் தொண்டு [illegible]
வயதில் சேம், காம், யாபேத் என்னும் மூன்று [illegible]
பெற்றார். இந்தக் காலத்திலே உலகமெங்கும் ஜனங்கள் [illegible]
யத்தக்க வகையாய், மானிட சாதிகள் பிரபலித்தனர். [illegible]
மனைக் வர்த்திப்பாந் பாவமும் பிரபலிக்கலாயிற்று. [illegible]
ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட தேவ புத்திரரிலு சேத் சேசத்திர [illegible]

சபிக்கப்பட்ட மனுப்புத்திரராகிய காயீன் வர்க்கத்துச் ஸ்திரீக
ளோடு சஞ்சரிக்க வேண்டா மென்று சொன்ன முன்னோர் மூதி
யோர்களுடைய கற்பனைகளை மீறினதினுலும், அந்தப்பாவப்
போக சங்காரத்தினுலும், அவர்களுடைய சகல துர்க்குணங்க
ளையும் அக்கிரமசாகங்களையும் அடைந்து, துர்க்கந்தத்தைத்
தொட்டவைக் துர்நாற்றம் விசமாப்போல, பிரமாத அஞ்ஞானிகளா
த் தேவபக்தி யென்கிற சாம் ஒருவர் மனத்திலேயுந் தரியாமற்,
சகல லோகமும் அக்கினி பற்றின மேரையாய்ப் பாவசடர்கள் வி
யாபித்துக் காமப்புகைகளாற் சமஸ்தர் கண்களும் மறைக்கப்பட்ட
வர்களாயிருந்தார்கள். ஆதலால், அப்படிப்பட்டவர்களுடைய அருவ
ருப்பான மனது, தம்முடைய சித்தங்களுக்குலத்துக்கு அப்பிரசன்ன
மாயிருப்பதை யறிந்த சர்வேசுரன், இந்த மனுஷ ஜாதியை நிர்மூ
லன்னர்த்திப்பிப்பேன்? என்று அந்தப் பாவவாளரை உதக்கத்தால
ழிக்க விருபித்தார். ஆதாமைத் தொடுத்து எத்தனை பாரம்பரைக
ளாய் உலகம் வர்த்தித்ததோ? எத்தனை வருஷகாலம் உலகம் நடை
பெற்று வந்ததோ? என்று கேட்டால்: பத்துத் தலைமுறைகள் என்
னப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது:—ஆதாம், சேத், எனோஸ், கயி
னன், மலலேயேல், யாரேத்து, ஏனோக்கு, மெத்துசலா, இலா
மேக், நோவே என்ற இப் பத்துத் தலைமுறைப் பேர்களாம்.
உலகவுற்பத்தி துவக்கமாக 1656-ம் வருஷம் வரையில் ஆதி
யுகம் (அல்லது ஆதாமின் யுகம்) நடைபெற்று அழிவுக்கு வந்தது.
அப்படிப்பட்ட பாவயுகத்தின் அழிவைப்பற்றி மனதிலிருத்திலே
கண்டு இந்த வுலகத்தோர் பயபத்தியாய்ச் சேவிப்பது உசிதமாம்.

ஆதியுகத்தின்
ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

[illegible]

[illegible]

[illegible] 120 வருஷத்துக்கு [illegible]

[illegible] 900 வருஷ [illegible]

[illegible] இப்படிப்பட்ட [illegible]